

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Evelyn Anthony

roman

PÖLLENBERG

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

MİRASI

Pöllenberg Çanağını
yere, halının üzerine
bırakmışlardı.
Orada
bir güneş gibi parlıyordu.
Her tarafı elmaslarla süslüydü.
Alt kısmındaki
kocaman yakut
kanayan bir yara gibi
kıpkırmızıydı...

EVELYN ANTHONY

PÖLLENBERG MİRASI

Türkçesi :
Azize Bergin

UYCAN YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*

UYCAN YAYINLARI, 8

*

«PÖLLENBERG MIRASI»NIN ASLI
İNGİLİZCE OLARAK
«THE POELLENBERG INHERITANCE»
ADIYLA YAYINLANMIŞTIR.

*

YAYIN HAKLARI (COPYRIGHT) :
PADUA INVESTMENTS LIMITED, 1972
ONK/UYCAN YAYINLARI, 1973

*

DİZGİ - BASKI - CİLT :
NURETTİN UYCAN KİTAP CİLT FABRİKASI
SERVİLİ MESCİT SOKAK NO: 12
CAĞALOĞLU, İSTANBUL

*

P.K. 1064 SIRKECİ

*

PÖLLENBERG MİRASI

I

GAZETELERİ almak için Avenida de Infanta'dan Calle de Rey'in köşesine kadar yürümesi, tam on beş dakika sürüyordu. Kışın o acı soğuklarında, Madrid caddeleri karla kaplı olduğu günlerde bile dükkâna aynı saatte gelip İngiliz, Fransız ve Alman gazetelerini alırdı. Sonra da evine dönüp bunları okuyarak akşamı ederdi. İtalyan basınıyla hiç ilgilenmiyordu. Savaş sırasında İtalyanlar korkaklık edip Müttefiklerin tarafına geçmişlerdi. İşte İtalyanların bu suçunu asla bağışlayamamıştı. Şimdi aylardan mayıstı; güneş, kenti yıldızla kaplanmış gibi parıl parıl parlatmıştı. Bir kaç hafta içinde ısı yükselecek, bunaltıcı sıcaklar başlayacaktı. Haziran sonunda iki haftalığına Costa del Sol'a gitmek âdetiydi. Tam on yıldır İsviçre'de sıkıntı içinde yaşamıştı. Ancak kaçmasına yardım eden örgütlerin sağladığı ufak tefek ayak işlerinde çalışabilmişti. Derken ona İspanya'da bir iş bulunmuş ve yakalanma ihtimalleri azaldıkça hayatı da yavaş yavaş düzene girmişti. Almanya'dan kaçışından yirmi beş yıl sonra, şirkette dolgun maaşlı bir idareci olarak çalışıyordu.

Madrid'de bir apartıman dairesine yerleşmişti. İspanya'da Paul Weiss adıyla tanınıyordu. Birkaç dost da edinmişti. Bunlardan biri zaman zaman ziyaretine gittiği bir İspanyol ailesiydi. Dostları arasında iki de Alman karı koca vardı. İki çift de Paul Weiss'in eski vatandaşlarıydılar ama ondan çok gençtiler.

Bir kişi hariç, Paul Weiss, geçmişle bir bağlantı kurmak istememişti. Oturduğu daire, modern bir blok apartımanın üçüncü katındaydı. Asansörü hiç sevmediği için daima merdiveni tercih ediyordu. Hayatı boyunca güçlü kuvvetli olmaya önem vermişti. Fırsat buldukça da spor yapardı.

O gün de gazetelerini alıp dairesine dönünce mutfığa girerek kendine bir kahve pişirdi. Kahvesini küçük salona getirdi, koltuğuna yerleşti, gazeteleri okumaya başladı. İspanya'da öğleleri saat ikiden dörde kadar hayatın durması, her yerin tatil olması ona da bu saatlerde evinde oturup dinlenme imkânını veriyordu.

Günün bu saatlerini uykuyla boşa harcamayı düşünmek bile komik geliyordu ona. Gazete okumaya önce Fransız gazetelerinden başladı. Haberlerin hepsini teker teker okudu. Arasına heyecanlanıp kendi kendine birşeyler de mırıldanıyordu. Sonra sıra İngiliz gazetelerine geldi. Daily Express gazetesinin iç sayfasında fotoğrafı ve boşanma haberini gördü. Haberi önce büyük bir dikkatle okudu, sonra bir daha göz gezdirdi. Gazeteyi katladı, fotoğrafa dikkatle baktı. «James Stanley'in Karısı Boşanma Davasını Kazandı». Başka zaman olsa bu haberi okumak zahmetine bile katlanmazdı, çünkü bu tür skandallar onu hiç ilgilendirmiyordu. Ancak haberin yanındaki fotoğraf pek büyüktü ve temiz basılmıştı. Bu, onun yüzüydü, annesinin ve savaş sırasında bir bombardımanda ölen kızkardeşinin yüzüydü. Gazeteyi gözlerine biraz daha yaklaştırdı. Elleri titriyordu. Paula Stanley'in kocası Bayan Fiona Harper adında bir kadınla zina yaptığı için genç kadının boşanma isteği kabul edilmişti. İkinci parag-

rafta, duruşmanın ayrıntıları sıralanmıştı. Ayrıca genç kadının kocasının hayat hikâyesi kısaca özetlenmiş, onun başarılı bir otomobil yarışçısı olduğu belirtilmişti. Bu genç adam, daima haber yaratan tiplerdendi. James Stanley, dünyanın en tehlikeli sporunda, profesyonel yarışçılara meydan okuyan zengin bir amatör sporcuydu. İşte genç adamın da bir fotoğrafı gazetede yer almıştı. James Stanley, yarış otomobilinin önünde durmuş, bir eliyle şapkasını, bir eliyle de gümüş bir kupayı tutuyordu. Fotoğrafta yüz pek iyi seçilmiyordu, fotoğrafın altında da genç adamın Le Mans'da kazandığı bir başarıdan söz ediliyordu.

Paul Weiss, fincanı dudaklarına götürüp kahvesini içmeye çalıştı. Sonra emin olmak için haberi bir daha başından sonuna kadar dikkatle okudu. Yazının onda dokuzu otomobil yarışçısının başarıları ve serüvenlerine ayrılmıştı. Genç adamın karısı hakkında verilen bilgi de pek üstünkörüydü ve yazıda genç kadını suçlamak isteyen bir ifade vardı. Paul Weiss, cebinden kalemını çıkarmış, bazı satırların altlarını çiziyordu. Yarışçının karısı yirmi sekiz yaşındaydı. Yaş, tutuyordu. Genç kadının çocuğu olmamıştı ve adresi de doğru verilmişti. Genç kadının kızlık adı Paula Ridgeway'di. Bu evlilik beş yıl sürmüştü. Ridgeway. Bu da doğru isimdi. Paul Weiss'in karısının savaştan sonra evlendiği adamın soyadıydı bu. Almanya teslim olduktan sonra örgüt, Paul'a ailesi hakkında zaman zaman bilgi vermişti. Bu arada mallarına el konulduğunu, evine de İngiliz subaylarının yerleştiğini ve karısının tekrar evlendiğini öğrenmişti. Karısının ikinci kocası Albay Ridgeway adında bir İngilizdi. Paul'un kızını da alıp Almanya'dan ayrılmışlardı. Yirmi beş yıl sonra o gün gazetede kızının boşanma haberini okuyuncaya kadar da onlardan hiç bir haber alamamıştı.

Paul, çalışma masasının başına gitti. Gazetedeki haberi ve fotoğrafı kesti. Ceketinin iç cebinde bir cüzdan vardı, cüzdanın içinde de küçücük sararmış bir fotoğraf saklıydı.

Paul'un kimliğini belirtecek belgelerin hepsi yokedilmişti. Yaşlı adam sadece bu fotoğrafı saklamıştı. Bu fotoğraf onunla birlikte Rusya bozgununu yaşamıştı. Geceleri fotoğrafı cebinden çıkarır, soğuktan donmuş parmaklarının arasında zorlukla tutup kâğıt parçasını öpücüklere boğardı. Bu değerli fotoğraf, üç yaşında, ince uzun bacaklı sevimli bir kız çocuğunun fotoğrafıydı. Dantel yakalı şık bir parti elbisesi vardı sırtında. Kumral saçları bir kurdeleyle bağlanmıştı. Fotoğrafın kenarları yırtılmıştı, ortasında çatlaklar vardı. Paul, bu fotoğrafı gazetedeki fotoğrafın yanına koydu. İkisi arasında hafif bir benzerlik vardı. Belki de ancak iki resim arasında mutlak bir benzerlik bulmak isteyen bir kimse bunu sezebilirdi. Ancak kadındaki aile benzerliği, Paul'un içinde kuşku bırakmamıştı. Bu yüz, Bronsart ailesinin çizgilerini taşıyordu. Elmacık kemikleri çıkıktı, gözleri açık renkti, saçlar tıpkı kendininkiler gibi geniş alından geriye doğru uzamıştı.

Paul Weiss, masasının başından çekildi. Yirmi beş yıl sonra... Kendini sürekli olarak yokluğa alıştıırıp o paha biçilmez hazinesiyle, yani şu küçücük sararmış fotoğrafla avunmaya alıştığı sırada imkânsız gibi görünen şey gerçekleşivermişti. Kızını tekrar bulmuştu. Ülkesinin üzerine felâket çökmeden bir yıl önce kızı için kurduğu hayaller şimdi gerçekleşebilirdi. Sık sık belirttiği gibi erkeklerle kadınlar arasındaki aşk çarçabuk ölebiliyordu. Evlilik bir kolaylıktı, duygu da bir tuzaktan başka bir şey değildi. Ama bir babanın çocuğuna beslediği sevgi bunların hiç birine benzemiyordu. Bu sevgiyi hiç bir kudret yokedemezdi. Bu ve vatan sevgisi insanca duyguları güçsüzlük ya da şehvet meraklarından ayıran özelliklerdi. Paul, kızı Paula'nın annesini hiç bir zaman sevmemişti. Ama kızını büyük bir ihtirasla, şefkatle biraz da çılgınlık derecesini bulan bir gururla deli gibi sevmişti. Kızı onun etiydi, kanıydı. Babasının o açık mavi gözlerini taşıyordu. Bu küçük kız, babasında, normal olarak

kadınların yavrularına karşı takındıkları koruyuculuk duygusunu uyandırmıştı. Kızı Paula, onun duygusal yönden ilgilendiği tek insandı. İşte onun yüzünden de Paul masasının başına oturup beş yıl sonra ilk defa İsviçre'ye telefon etti. Bu telefon ancak âcil durumlarda kullanılacaktı. Ama Paul, telefonun hâlâ işler durumda olduğunu biliyordu. Çünkü herhangi bir değişiklik yapılsaydı, bunun Paul'a bildirilmesi gerekirdi. Telefona kimin cevap vereceğini de biliyordu, çünkü onunla birlikte çalışmışlar, birlikte savaşmışlardı ve gene bu adamın bürosunun yardımı sayesinde Paul kaçmayı başarmıştı.

Yaşlı adam, santraldan numarayı isteyip bekledi. Hat bağlandığı zaman da bütün söylediği uzunca bir cümleden ibaret kaldı: «Ben General; yarın İsviçre'ye geliyorum; saat altıyla yedi arası, beni Zürih Havaalanında bekle; yardımına ihtiyacım var.»

TELEFON çaldığı zaman Paula Stanley, banyodaydı. Kocasını terkettiğinden beri yalnız yaşıyordu. Arayan belki bıkarak da telefonu kapar diye bir süre ümitle bekledi, ama zil ısrarla çalıyordu. Genç kadın sıcak sudan çıktı, havlusuna sarındı, yatak odasına geçti. Islak ayakları, halının üzerinde iz bırakmıştı. Paula, ıslak ayak izlerine bakıp hafifçe gülümsedi. James, yani kocası pek derbeder bir adamdı. Elbiselelerini yere atar, sigarasının külünü öteye beriye silkeler, gazeteleri, okuyup bitirince buruşturup olduğu yerde bırakırdı ve evin derli toplu olması için uyulması gereken kurallara daima karşı çıkardı. Genç adam bütün dikkatini ve düzenli yaşamak merakını otomobil yarışlarına adanmıştı. Kimbilir belki de genç adamın bu dağınıklığı, ilk karşılaşmalarında Paula'nın ona yakınlık duymasını sağlamıştı. James, herşeye boş verirdi. Bunu da bile bile yaptığı bir gerçektir. Parasını har vurup harman savururdu, ama bu arada elektrik fatura-

şı gibi ödenmesi mutlaka gereken borçları ihmal ederdi. O gece klubü senin, bu gece klubü benim, dolaşa dolaşa sabahlamaya bayılırdı. Gittiği yerlerde yabancılarla dostluk kurar, çevresini saran hayranları arasında eğlenmeye bakar, Paula'yı da zorla götürürdü. Kocasının bu tutumu genç kadını biraz şaşırtır, biraz da etkilerdi.

Paula, daima sıkı bir disiplin içinde yaşamıştı. Çocukluğu sıkı disiplinli yatılı okullarda ve kendisinden birşey istenmesinden nefret eden ya da kızıyla ilgilenmeyi düşünmeyen bir ananın yanında geçmişti. Paula, dar bir çerçeve içinde yaşamıştı. James Stanley gibi bir adamla tanışmak, ölünceye kadar sarhoş kalmaya benziyordu. Alışkanlıklar, zorunluluklar, normal yaşamın kuralları kaybolmuş ve bunların yerini insanın içine korku düşüren bir bağımsızlık almıştı. Ama sürekli olmamıştı bu. Rüya geçiciydi. Evlendikten sonra bağımsızlık da Paula'nın özgürlüğünü kısıtlamaktan başka bir işe yaramamıştı. Kocası, hiç bir sorumluluğu kabullenmiyordu. Evlilik hayatlarının ayrıntılarını toparlayıp hepsini karısının kucağına atıvermişti. Çünkü otomobil yarışlarıyla uğraşırken dikkatinin dağıtılmasına göz yumamazdı. Kızların, içkinin ve düzensizliğin dikkat dağıtılması kapsamına gireceğini tartışmak da genç adamın davranışlarında bir değişiklik yaratmamıştı. Paula, söylenmeye başladı mı James de hemen ortadan kayboluveriyordu. Otomobilleri onun hayatıydı. Heyecan, merak, reklâm ve pohpohlanmaydı onun için önemli olan. Paula da bu adamla niçin evlendiğini pek çok kereler düşünmüştü. İlk karşılaştıkları zaman Paula onunla yatakta sevişmeyi reddetmişti. Yirmi üç yaşında olmasına rağmen hâlâ bakire kaldığını itiraf etmekten çekinmişti. James böyle şeylere metelik vermezdi. Sadece Paula'ya sahip olmak istemiş, fakat isteğini gerçekleştirememişti. İşte bu yüzden de tam kendisinden bekleneni yapmış, hiç bir sorumluluk duygusuna kapılmadan ani bir kararla Paula'ya evlenme teklifinde bulunmuştu. Parlayan flâşlar,

sevinç ve heyecan çığlıkları arasında sevgililer kendilerini nikâh dairesinde buluvermişlerdi. Cinsel bakımdan bu evlilik başarılı olmamıştı. Paula, kocasının ona ihanet etmeye ne zaman başladığını pek bilemiyordu. Alacağı cevabın onu üzüp kırmasından korktuğu için kocasına hiç soru sormamayı prensip edinmişti. İşte böylece beş yıl evli kalmışlardı. James, direksiyon başında ve dış özel hayatında hayranlarının hayallerinde yaşayan adam olmayı sürdürmüş, Paula da hep birşeyler olsun diye beklemişti. Beklediği şey olduğu zaman da hiç şaşmadı. Kocasını kendisinden bekleneni yapmıştı. Bir kadınla dolaşmaya başladıktan sonra çocuksu bir heyecan içinde bir başkasına aşık olduğunu itiraf etmişti. James'in sevgililerinden biri Paula'nın samimi arkadaşlarından biriydi. Bu kadın iki kere onlarla birlikte tatil gezisine çıkmıştı. Ancak James'in birdenbire aşık olduğu ikinci kadını kimse tanımıyordu. Yarış kahramanlarının çevresini saran sürat meraklısı uçarı kızlardan biriydi anlaşılan. Paula, hemen o gün eşyasını toplayıp evden çıkmıştı. Boşanma davası da ancak bir ay önce sonuçlanmıştı.

PAULA, ahizeyi kulağına götürdü:

«Aloo, buyrun.»

«Bayan Stanley ile mi görüşüyorum?» Bu, bir erkeğin sesiydi, dili hafif yabancıya çalıyordu,

«Evet, benim. Kimsiniz?»

«Benim adım Black. Fakat siz beni tanımıyorsunuz. Gelip sizinle görüşmek istiyorum.»

Paula birden karar veremedi. Saat beş buçuktu, hafta sonu için annesinin evine gidecekti. Birazdan yola çıkmak zorundaydı.

«Niçin benimle görüşmek istiyorsunuz?» diye sordu, «Siz ne gibi bir yardımım dokunabilir?»

Yabancı ses: «Sadece gelip sizinle konuşmak istiyorum,» dedi. «Telâşlanmayın, bayan Stanley. Ben serserinin biri değilim. Size gayet önemli bir şey söyleyeceğim. Bundan da siz yararlanacaksınız.»

«Ne demek istiyorsunuz? Yoksa siz avukat mısınız?»

Paula bu sözleri söyler söylemez, saçmaladığını farkettili. Çünkü ölüp de ona miras bırakacak kimse yoktu. Genç kadının tek akrabası annesiydi.

«Hayır, Bayan Stanley, ben avukat değilim. Babanızın bir dostuyum. Sizi görmeye ne zaman gelebilirim acaba?»

«Babamın arkadaşı da ne demek oluyor? Benim babam öldü.»

«Biliyorum. Pöllenberg kelimesi sizin için bir anlam taşıyor mu?»

«Hayır. Bu kelimeyi ilk defa sizden duyuyorum.» Paula bir an için telefonu kapamayı düşündü. Havlusu kaymış, üşümeye başlamıştı.

«Öyleyse sizi ziyaret etmeme izin verin de bunu anlatayım. Yalnız, bu dediklerimden kimseye bahsetmeyin. Özellikle Pöllenberg'den kimseye söz etmeyin. Yarın sabah ziyaretinize gelebilir miyim?»

Paula: «Hayır!» dedi. «Hafta sonunda burada olmayacağım. Pöllenberg kelimesini kimseye açıklamamamı niçin tenbih ediyorsunuz, Bay Black? Bu esrarengiz mesele de nedir?»

«Hepsini anlatacağım ama ancak sizi gördüğüm zaman yapabilirim bunu. Sizin de bana güvenmeniz gerekiyor. Pazartesi sabahı onda görüşürüz.»

«Saat onda büroya gidiyorum. Ama bir dakika, belki bir imkân bulabilirim. Öyle ya, büroya gelseniz olmaz mı? Meselâ saat on bir buçuğa doğru?»

«Orada rahat rahat konuşabilecek miyiz?»

«Elbette. Kimse beni rahatsız etmez. Bir saniye, size

bir şey daha sormak istiyorum. Babamın arkadaşı olduğunuzu söylüyorsunuz...»

Karşı taraftaki ses, Paula'nın sözünü yarıda kesti: «Pazartesi sabahı on bir buçukta büronuza geleceğim. Adresi biliyorum. Allahısmarladık, Bayan Stanley. Sizinle tanışmak benim için büyük bir zevk olacak.»

Bir şıkırtı oldu. Telefon kapanmıştı. Paula da ahizeyi yerine bıraktı. Havluyu vücuduna sardı. İçi titriyordu. Tabii korkmamıştı. James zaten hep: «Hiç bir şey seni korkutamaz sevgilim,» derdi, «sen küçük bir Hun'sun». Zaten Paula'yı en çok kıran da bu sözler olmuştu. James, onun her zaman başının çaresine bakabileceğini düşünüp sorumluluklardan sıyrılmış, karısını kendi haline bırakmıştı. Kocasını haklı olsa bile bu Hun sözü genç kadının hoşuna gitmiyordu.

James sözleriyle ona Alman asıllı olduğunu hatırlatmak istemişti belki ama, Paula, çocukluğundan beri Almanya'ya gitmediği gibi, hiç bir zaman da Almanca konuşmamıştı. James anlaşılan bunu fazla düşünmeden lâf olsun diye söylemişti. Paula, Almanya'da doğmuştu, fakat çok küçük yaşta Almanya'dan ayrılmıştı. Annesinin evlendiği İngiliz subayı, kızı evlât edinmiş, onu nüfusuna geçirmişti.

Paula, banyoya döndü, küvetin suyunu boşalttı. Havluya güzelce kurunduktan sonra bir süre aynanın karşısında durup vücudunun kusurlarını incelemeye koyuldu. Görünürde dikkati çeken bir kusur yoktu. Gençti, dipdiri idi, vücudu gayet ince ve muntazamdı. Kumral saçlarla çerçevelenen yüzü de gayet güzel ve sevimliydi. Yalnız gözleri değişikti. Maviydiler, ama bambaşka bir maviydi onun gözlerinin mavisini.

Genç kadın yatak odasına döndü. Pantolon, kazak ve ceket giydi. Hafta sonu için yanına alacağı valiz hazırdı. Tekrar telefona baktı. Ne garip bir konuşmaydı bu. Hiç tanımadığı bir yabancı durup dururken onu arayıp çok önemli bir ha-

ber vereceğini, Paula'nın yüzünü bile hatırlamadığı ölmüş babasının arkadaşı olduğunu söyleyivermişti. Bu gerçekten pek garipti. Ancak Paula birdenbire yabancıyla buluşmayı niçin kabul ettiğini hatırladı. Yabancı babasını tanıyordu. Bu, Paula'nın ülkesinde yaşayan insanların aksaniyle konuşan Black adındaki adam kimdi acaba? Adamın sesinden yaşlı biri olduğu anlaşıyordu. Zaten dediği gibi gerçekten Paula'nın babasıyla arkadaşlık etmişse altmış yaşlarında olmalıydı.

Paula, daireden çıktıktan sonra kapıyı kilitledi, arabasına bindi. Yola düzüldüğü zaman da dikkatini yola vermekte güçlük çekti. Londra'nın East End kesiminden Newmarket yoluna sapmıştı. Bu yolları ezbere biliyordu. Yirmi yaşına gelince, çalışıp hayatını kazanmak istemiş ve tek başına Londra'ya yerleşmişti. İşte o zamandan beri yani sekiz yıldır da üvey babasının Essex'deki eviyle Londra arasında mekik dokumaktaydı. Evet, Londra'da yalnız yaşamak istemişti. Yalnız. Genç kadının hayatının en güzel devresini temsil ediyordu bu kelime. Ama bu sekiz yılın da beş yılını, başbaşa kalmaktan başka bir isteği olmayan o iki insanın yanında geçirdiği çileli çocukluktan sonra, üzüntülerle dolu bir evlilikte harcamıştı. Ama şimdi gerçekten özgürdü, aile bağlarından ve James'in dırdırından kurtulduktan sonra üvey babasının evine pek seyrek gider olmuştu. Hoş Paula onları aramazsa annesiyle üvey babası da genç kadının yokluğunu pek hissetmiyorlardı ya. Paula onları görmeye gidince de genç kadını gayet iyi karşılıyorlar, tatlı tatlı konuşup onu da aralarına almaktan zevk duyduklarını belli ediyorlardı. İşte bu da Paula'nın ev sahiplerini gücendirmeden, bir bahane bulup bir an önce oradan kaçmak istemesine sebep oluyordu.

Gerçi kadıncağız hiç yaşını göstermiyordu ama Paula'nın annesi altmış yaşındaydı. Zaman zaman Paula içinde pişmanlık da duymuyor değildi. Böyle zamanlarda hafta sonunu Londra'daki arkadaşlarıyla geçirmekten vazgeçiyor ya da

başka bir daveti geri çevirip Essex'deki evin yolunu tutuyordu.

Üvey babasının evinin büyük bir kısmı onaltıncı yüzyıldan kalmaydı. Binaya onsekizinci yüzyılda da bir ilâve yapılmıştı. Bunu üvey babasının dedeleri yaptırmıştı.

Albay Gerald Ridgeway, D.S.O. M.C. Paula o pembe yüzü, hafif kıza kaçan kumral bıyıkları ve muhabbet dolu gür erkek sesini gayet iyi hatırlıyordu. Çocukluğunda üvey babasının çok uzun boylu, dev yapılı bir erkek olduğunu sanırdı. Her zaman da deri ve kolonya kokardı. Albay, üvey kızına karşı daima müşfik davranmıştı, fakat aralarındaki gerginlik de hiç bir zaman kaybolmamıştı. Birbirlerine karşı sahte bir muhabbet besledikleri muhakkaktı. Daha çocukluğunda bile Paula üvey babasına beslediği duyguların sahteliğini sezinleyip bundan utanç duymuştu. Çocuklar, karşılarındakilerin duygularını sezinlemekte pek usta olurlar. Paula da üvey babasının gerçekte onu hiç sevmediğini, sadece sever görünmeye çalıştığını kolayca anlamıştı.

İşte onun için de üvey babayla Paula arasında bir bağ kurulamamıştı. Eğer üvey babanın ona karşı tutumu daha gerçekçi olsaydı belki Paula ondan nefret ederdi. Oysa Paula onu hayatının bir parçası, annesini elinden alan bir varlık olarak kabul etmişti. Paula için annesi de tıpkı General gibi ölmüş sayılırdı. Genç kadın, General'i hatırlamıyordu. Sadece onun öldüğünü biliyordu. Annesi de Paula'nın babasıyla ilgili sorularını daima isteksiz isteksiz ve kaçamak yollardan cevaplandırmayı prensip edinmişti. Paula da bu konuyu fazla kurcalamamıştı. Annesi, ölen kocasından söz etmekten hoşlanmadığını kızına açıkça belirttikten sonra Paula da yenilgiyi kabullenmişti.

Black adındaki bu adam Paula'nın babasını tanıyordu. Genç kadın kalabalık caddelerden ayrılmış, Epping'deki dar boğazdan da uzaklaşmıştı. Gaza bastı, küçük araba hızla ileri atıldı. Adam, sözlerinin gizli kalması konusunda ısrar et-

mişti. Neydi o dediği şey? Ha, Pöllenberg. Paula, arabayı sürerken omuzlarını silktilti. Bu isim onun için hiç bir anlam taşııymıyordu. Neydi acaba bu? Bir isim miydi? Bir yer miydi? Niçin bu derece önemliydi? Bir buçuk saat sonra Paula, evin bahçesine varmış, binanın kapısı önünde arabayı durdurmuştu. Haziran ayıydı ve alçak binanın önü sarı sarmaşık güllerle bezenmişti. Üvey babası bahçeye, çiçeklere pek meraklıydı. Paula'nın annesini de bahçe sanatıyla ilgilennmeye alıştırmıştı. Paula, annesinin elinde bir bahçe kazmasıyla yere diz çökmüş çiçeklerin topraklarını kabartmaya çalıştığını gördüğü zaman ne kadar şaşırdığını hatırladı.

Siyah renkte iki çoban köpeğı kapıdan dışarı fırladılar, Paula'yı karşılamak için havlayarak ona koştular. Köpekler, güller, Kadınlar Enstitüsü, tanınmış bir emekli askerle mutlu bir beraberliğı sürdürmek; işte annesi hayatının sonuna kadar bu rolleri oynamayı tercih etmişti. Köpeklerin arkasından annesi de dışarı çıktı. Uzun boylu zayıf bir kadındı. Tvit kıyafeti içinde gayet kibar ve zarif görünüyordu. Yaşlı olmasına yaşlıydı ama hâlâ güzeldi, Mavi gözleri hayat doluydu.

Annesinin gözleri mavi olmasına maviydi ama Paula'nınkilerle aynı tonda değildi. Paula'nın gözlerindeki o inanılmaz mavilik, General'in mirasıydı.

«Paula, şekerim.» Yaşlı kadın Paula'yı yanaklarından öptü, «Bakıyorum bugün erkencisin. Bari yolculuğun iyi geçti mi?»

«Yollar biraz kalabalıktı. Sen nasılsın, anne? İyi görünüyorsun.»

«İyiyim, şekerim. Fakat zavallı babacığın nezle olmuş. İçeri gelsene. O yaramaz köpekleri de yanından uzaklaştır, elbiseni berbat edecekler.»

Bayan Ridgeway, albaydan daima «baban» diye sözederdi. Bunu hiç bir art düşünceye saplanmadan, ve içinden ge-

lerek söylediği muhakkaktı. Paula'nın bu sözden nasıl tiksindiğini bilse herhalde dehşete kapılırdı.

İçersi gayet zevkli döşenmişti. İnsanı rahat ettirmek için gerekli her türlü tedbire baş vurulmuştu. Karı koca, vakitlerinin büyük bir kısmını camekânlı küçük bir çalışma odasında geçiriyorlardı. Paula'nın üvey babası bu odayı askerlikle ilgili kitaplarla doldurmuştu. Odadaki resimler ve eşya da sahibinin karakterine pek yakışıyordu. Bu köy efendisinin evinde, Paula'ya dört yaşına kadar evi bildiği o yaldızlı eşyayla dolu saray yavrusu muhteşem evini hatırlatan hiç birşey yoktu. Zaten genç kadının o günlere ait bildiği, hatırladığı şeyler de fotoğraflarla ya da normal hatıra eşyalarının yardımıyla hafızasına yerleşmiş şeyler değildi. Sadece Paula'nın nasılsa aklında yer etmiş şeylerdi. Sanki anesi Gerald Ridgeway ile tanışmasından önce geçen otuz yılı hayat defterinden silip atmak istemişti.

Bayan Ridgeway, her zaman olduğu gibi bu defa da isteğini gerçekleştirmişti. Almanya'da doğmuş bir barones, müttefiklere karşı savaşan ünlü bir generalin karısı olduktan sonra şimdi de çevresinde sevgi ve saygı uyandıran kibar bir çiftçi hanımı kişiliğine bürünmüştü. Savaş öncesinin o en sıkıntılı devirlerinde bir subay karısı olarak her türlü güçlüğü göğüs germişti. Kocasının o aşırı derecede tutucu, asker zihniyetli ailesi bile sonunda bu genç Almanı aile çevresine almak zorunda kalmıştı.

Paula'ya bir içki ikram edildi. Genç kadın, bir koltuğa oturdu. Köpekler de Paula'nın yanına oturmuşlar, başlarını genç kadının dizlerine dayamışlardı. Bu durum, Paula'ya nihayet yuvasına kavuşmuş olmanın yaratacağı huzuru veremiydi. Oysa tam aksine, genç kadın burada kendini büsbütün yabancı hissetmişti. Paula, ne kadar zorlanırsa zorlansın buraya kendini bir türlü alıştıramıyordu. Annesinin aksine genç kadın yabancı bir ülkenin ve yabancı bir kültürün renklerini benimseyememişti.

Bu yüzden de vatansız ve anasız babasız sayıyordu. Fakat insanın hiç tadını tatmadığı birşeyin özlemini çekmesine de imkân yoktu. Ya da huzursuzluğunu ve gayesizliğini içinde bulunduğu duruma yormak imkânsızdı. Paula mutsuzsa bile bunun suçunu kime yükleyeceğini ve ihtiyaç duyduğu şeyi nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. Her zaman içinde bir eksiklik hissetmiş, fakat bu eksikliğin niteliğini aramayı düşünmeden herşeyi olduğu gibi kabul etmişti.

Bayan Ridgeway: «Kusura bakma ama, şekerim,» dedi, «babanın yataktan çıkmasına izin vermedim. Bu hasta halinde kalkıp da büsbütün yataklara düşmesini istemedim. Nezle göğsüne inmiş. Zavalılık çok rahatsız.»

«Niçin kusura bakacakmışım? Daha sonra ben yukarı çıkar onunla konuşurum. Hem sana bir şey söyleyeyim mi anne, bu gece başbaşa kalmamıza da sevindim. Seninle konuşmak istiyorum.»

«Ya? Benimle ne konuşacaksın?» Annesinin yüzünde tasalı bir ifade belirir gibi oldu. Yaşlı kadının yüzünü örten o pancurlar sanki biraz aralanmıştı.

«İnşallah, James'le başın derde girmemiştir.»

«Konuşmak istediğim meselenin James ile hiç bir ilgisi yok.»

Bayan Ridgeway: «Biliyor musun, bu mesele bizi çok üzdü,» dedi. «Bir evliliği sona erdirmek gerçekten pek kesin bir son adım oluyor.»

Paula: «En yakın arkadaşım ile sevişmek de kesin bir son adım sayılır. Evlenmek istediği o kuş beyinli küçük kız da cabası. Herhalde bu serüvenlerden birini sineye çekebilirdim ama ikisi birden olunca bu iş bana ağır geldi. Buna ben de üzuldüm, anne. Hem biz birbirimize aşık değildik. Nasıl olsa, eninde sonunda bu iş bitecekti.»

Bayan Ridgeway: «Kocam ne yaparsa yapsın, onu terketmeyi asla düşünemezdim,» dedi.

«Ama kocan birşey yapmadı öyle değil mi? Evlilik hayatınız süresince kocan sana taptı. Onun için kötü bir kocaya düşseydin ne yapardın, bunu şimdi tahmin edebilme- ne imkân yok.»

O güzel, yaşlanmaya yüz tutmuş çehre sanki bir maske- nin arkasına gizlenmiş gibiydi. Kadının soğuk tavırları Paula'nın birdenbire dikkatini çekti ve genç kadını öfkelen- dirdi. Karısını ihmal eden, evliliğin sorumluluklarından bu- cak bucak kaçan bir erkekle evlenmenin yaratacağı problemleri annesi nereden bilebilirdi? Annesi ona çılgınca bir ihti- rasla bağlanan bir erkek tarafından sevilmiş ve şımartılmış- tı. İkisinin istedikleri tek şey başbaşa kalıp, bir yatakta yat- mak ve hayatlarını çocuk gailisini başlarına dert etmeden bu şekilde sürdürmekti. Ama çocuk korkusu daima huzur bozucu bir gölge olarak aralarına girmişti.

«Ben şimdi James'den söz etmek istemiyorum, anne. Bu gece gayet garip bir telefon konuşması yaptım. Adamın biri eve telefon etti. Adı Black'miş ve babamın bir arkadaşıymış. Benimle görüşmek istedi.»

Şimdi Paula'nın karşısındaki yüzde hafif bir pembelik belirmişti. Paula, annesinin o ilgisiz, umursamaz görünüşü- nün yerini paniğe bıraktığını hayretle gördü. Bayan Ridge- way'ın ağzı korkuyla açılır gibi oldu. Sanki birşey söylemek ister gibiydi. Fakat bir anda herşey değişiverdi. Annesinin yüzü gene o ifadesiz ve çirkin maskeyle örtülmüştü. Kızını da huzur kaçıran bir yabancıymış gibi süzmeye başlamıştı.

«Bundan bir şey anlamadım.» Sesi gayet soğuk ve öfke- liydi. «Black adında bir bildiğimiz yok bizim. Soğuk bir şa- kaya benziyor bu iş.»

Paula ısrarla söylendi: «Hayır, şaka değildi. Adamın ga- yet ciddî konuştuğundan eminim. Bay Black Almanlar gibi konuşuyordu. Anne, çok rica ederim, odadan çıkma. Sana bu mesele hakkında bazı şeyler sormak istiyorum.»

«Sorulacak bir şey yok.» Bayan Ridgeway, ayakta duruyordu. «Bu adam kimin nesi olursa olsun, onunla ilgilenmemeni tavsiye ederim. Herhalde baban da aynı şeyi söyleyecektir.»

Paula da ayağa kalkmıştı: «O benim babam değil. Senin kocan ama benim hiç birşeyim değil. Bir kerecik de onu bu işlere karıştırmayalım. Ben gerçek babamdan söz etmek istiyorum. Beni yüzüstü bırakıp gitme, anne. Sen neden korkuyorsun?»

Annesi cevap verdi: «İsrardan hiç hoşlanmam. Zaten baban için de sana söyleyecek başka bir sözüm yok. Rusya'da öldü, sen de onu hiç tanımadın. Galiba sen kendi kendine baban hakkında bir takım hikâyeler uydurup bunlara inanıyorsun. Böyle budalalıklardan vazgeçersen iyi olur kanısındayım. Bay Black'e gelince, o da düzenbazın biri anlaşılan. Belki de yalnız yaşayan kadınlara musallat olan akıl hastalarından biridir. Bana kalırsa, bu adamla ilgilenmekle aptallık etmiş olacaksın. İşte benim sana söyleyeceklerim bundan ibaret.»

Paula: «Adam birşeyden söz etti,» dedi, «Pöllenberg. Evet, adamın söylediği kelime buydu. Bunun anlamını bilip bilmediğimi sordu. Yüzünün aldığı ifadeye bakılırsa bu kelime sana hiç de yabancı gelmemişe benzer.»

Bayan Ridgeway: «Ben yukarı çıkıyorum» dedi. «Babanın yanına gideceğim.»

Paula, bir hayat boyu içinde sakladığı öfkeyi bir anda açığa vurdu; «Bu adam için baban demekten vazgeç Allahaşkına. O lânet olasıca adam benim üvey babam, üstelik bu seçmeyi yapan da ben değilim. Hadi, beni bırak da onun yanına git. Zaten hep öyle oldu.»

Paula koltuğa çöktü, ağlamaya başladı. Köpek hemen başını genç kadının dizine dayamıştı. Paula, annesinin arkasından kapının kapandığını duydu.

Uzun bir sessizlik oldu. Köpeklerden biri odanın içinde gezindi, sonra hanımının boş bıraktığı koltuğun yanına çöktü. Paula bir süre daha ağladı. Evliliği yıkılırken bile kendini bu lüksten yoksun bırakmıştı. Hem o zaman içinde bir acı hissettiğini de hatırlamıyordu. Oysa şimdi durum çok değişti. İçinde büyüdüğü halde bir türlü yabancılık çekmekten vazgeçemediği şu odada yapayalnızdı ve büyük bir acı içindeydi. Biraz sonra ağlaması geçmişti. Çevresine bakındı. İçinden, hemen fırlayıp odadan çıkmak, evi terkedip Londra'ya dönmek geliyordu ama bu isteğine de gem vurmasını bildi. Yukardan sesler geliyordu kulağına. Sanki birisi durmadan geziniyormuş gibi tahtalar gıcırdıyordu. Fakat bina gayet sağlandı, hiç ses geçirmediği için konuşulanlar duyulmuyordu. Oysa annesiyle üvey babası mutlaka birşeyler konuşuyor olmalıydılar. Üvey baba, büyük yatağa yatmış, soğukalgınlığını geçirmeye çalışıyordu. Paula yaşlı adamın pijamasıyla, boynuna ipekli bir mendil sarılı yattığını görür gibi oldu. Bu adamdan hiç bir zaman nefret etmemişti. Şu anda da genç kadın sadece annesinden tiksiniyordu. İhmal edilmiş bir çocuk olmanın tüm acısını yüreğinde hissediyor, bütün olanlardan annesini sorumlu tutuyordu. Annesi, az önce Paula'nın sorularını nasıl bir kenara atmışsa, daha önceki yıllarda da kızını bir kenara atmış, onun sevgi ve şefkate muhtaç olduğunu anlamak istememişti. Paula'nın babasını da hayatından silkip atmış ve kızına onu düşünmek hakkını bile tanımamıştı. Sanki adamcağızın ölmesiyle bütün bütün unutulması gerekirmiş gibi davranmıştı. Hani neredeyse babasının hiç yaşamamış olduğunu düşünecekti.

Allah kahretsin bu kadını. İkisini de... Paula bu sözleri yüksek sesle söylediğini farketti. Genç kadının bir kişiliği vardı ve babası da bu kişiliğin bir parçasıydı. Kimsenin bu gerçeği inkâr etmeye de hakkı yoktu. Fakat annesi buz gibi bir ifadeyle buna karşı çıkmıştı. Sanki Paula yasaklanmış bir konuya el atmış, ağza alınmaması gereken bir söz söylemiş-

ti. Bayan Ridgeway, Black'i tanıdığını inkâr etmişti ve Paula da ona inanmıştı. Ama şu garip Pöllenberg kelimesi, yaşlı kadını müthiş etkilemiş, sanki kızı yüzüne bir tokat indirilmiş gibi olmuştu. Yukarı çıkıp da sorusuna cevap istemesi bir işe yaramayacaktı. Annesiyle üvey babasının karşısına çıkarsa, her zaman olduğu gibi bu defa da karı koca birlik olup Paula'yı yenilgiye uğratacaklardı.

Paula'nın babasından söz etmek istemiyorlardı. General Paul Bronsart, Rusya'da Stalingrad yakınlarındaki bozkırda ölmüş gitmişti. Annesiyle üvey babası, Generali hiç hesaba katmadan keyiflerine bakmayı tercih etmişlerdi. Ve içlerinde de bir suçluluk duygusu uyanmamıştı. Paula, dünyaya boşu boşuna geldiğini düşünmekten kendini alamadı. Onun varlığı annesiyle üvey babasının huzurunu kaçırıyordu besbelli. Paula'nın varlığı yüzünden annesi tanınmış bir Alman askerinin dul eşi olduğunu unutmakta güçlük çekmişti. Kocasının ölümünden birkaç ay sonra düşmanla dost oluvermişti. Müttefikler Münih'e girdikleri zaman Paula ile annesi de kentin dışındaki Platzburg kasabasında eski evlerinde oturuyorlardı. Münih'e giren birliğin kumandanı, altı subayıyla birlikte onların evine yerleşmişti. Paula bu hikâyeyi annesinden öğrenmişti, ama binbir zorlukla başarmıştı bunu. Üstelik hikâyenin tamamını öğrenmesi de yıllar sürmüştü. Annesi ara sıra aklına geldikçe ya da canı istedikçe geçmişten bir iki cümleyle söz etmiş, bunları biraraya getirip hikâyeyi tamamlamak da yıllarca sürmüştü.

Üvey baba, Paula'yla annesinin evine ilk geldiği zaman albaydı. Evin genç sahibesiyle hastalıklı kızını tavan arasında bulmuştu. Gerçekten pek dokunaklı bir hikâyeydi bu. Paula, annesiyle üvey babasının o günlerden söz ederken nasıl elele tutuştuklarını ve birbirlerinin gözünün içine baktıklarını hatırladı. Annesi bu adamla evlenmiş, kendine yeni bir hayat kurabilmek için bir harabe yığını haline gelen Almanya'dan kaçmıştı. İngiliz koca da genç karısının üzerine

titremiştı doğrusu. Karı koca birbirlerine çok düşkümdüler. Evlendiklerinden beri de birbirlerinin burnunun dibinden ayrılmamışlardı. Paula durumu şimdi gayet iyi anlıyordu. Annesi, genç kadının babasını, yani Generali, hiç bir zaman sevmemişti.

Paula kalkıp bir sigara yaktı. Çok yorgundu ve öfkeliydi de. Hiç değilse bu gecelik bu evde kalmaya mahkûmdu. Annesi teselli edilmek için yukarı çıkmış, Paula ise cezasını çekmek için emir bekleyen bir tutuklu gibi aşağıda kapalı kalmıştı. Holdeki saat sekizi vurdu. Tam bu sırada da kapı açıldı, annesi eşikte göründü:

«Sofraya gelmiyor musun? Seni bekliyoruz.»

Anlaşılan üvey baba da karısını desteklemek için yataktan kalkıp aşağıya inmiş olacaktı.

Gene ikiye karşı bir.

Paula: «Karnım acıkmadı,» dedi. «Başım ağrıyor. Senin için bir sakınca yoksa, hemen gidip yatacağım.»

Bayan Ridgeway, odaya girdi. Paula, onun tvit kıyafetini çıkarıp siyah bir etek ve bluz giymiş olduğunu farketti. Annesi pek solgun ve zarıftı.

«Paula, sen ağlamışsın. Çocukluğundan beri ağladığını görmemiştim. Hadi gel de bizimle birşeyler atıştır. Şu saçma kavgamızı da unutaalım.» Bayan Ridgeway, kızına yaklaştı, elini Paula'nın koluna koydu. Tasalı görünüyordu.

Paula: «Kavga etmek istemiyorum,» dedi. «Az önce sana çektirdiklerim için de özür dilerim anne.»

«Zıyanı yok, şekerim. Sadece şu telefon konuşmasını unutacağını vaadet yeter. Bu işi kurcalama. Hepimiz için böylesi çok daha iyi olacak.»

«Neden? Bu soruma cevap verebilir misin? Neden böylesi daha iyi olacakmış?»

«Çünkü, geçmişı hortlatmakla elimize birşey geçmeye-

cek.» Annesinin yüzünde kararlı bir ifade vardı. Kızından gelecek her türlü tepkiye karşı koymaya hazırlıklıydı. O jestini yapmıştı, şimdi de Paula'dan karşılığını bekliyordu. Teslim olmasını yani. Şimdi benim dediğimi yap, herşeyi unut demeye getiriyordu.

Paula omuzlarını silkip sigarasını tablaya bastırdı. Üvey babası yemek saatinde sigara içenlere pek kızardı. «Bunun cevaba benzer yanı yok, anne. Fakat senin de başka birşey söylemeyeceğini biliyorum, onun için tartışmayı uzatmak gereksiz. Yemek yiyeceğim. Sonra da erkenden yatmak istiyorum.»

Paula, kapıyı açtı, annesi hiç birşey söylemeden dışarı çıktı. Paula, üvey babasının yemek odasında öksürdüğünü duydu.

ERTESİ gün, bu meseleden hiç söz edilmedi. Paula, sabahleyin geç kalktı. Annesini kasabaya alış verişe götürdü. Herşey gayet normal ve huzur verici görünüyordu. Gece, üvey baba, Paula'ya gayet iyi davranmış, neşeli görünmeye çalışmıştı. Ama Paula bunlara kanmamıştı. Herşey aslında görüldüğü gibi değildi. İçki içmeye çağrılan dostlara, üvey babasının hastalığı unutup neşeli görünmek konusundaki kararlılığına ve annesinin ciddi ve ağır başlı görünüşüne rağmen herşeyin gösteriştten ibaret olduğu belliydi. Karı koca korku içinde bakışıyorlardı. Sinirleri gergindi ve müthiş tasalıydılar. O telefon konuşmasından bir daha söz edilmemişti. Paula'nın da annesinin isteğine uyarak o meseleyi unutacağına inanmış görünüyorlardı. Fakat bundan pek de emin değildiler ve anlaşılan bu kuşku onların içini kemiriyordu. Paula da bir buçuk gün, yani annesinin evinde kaldığı sürece can sıkıcı bir durum yaratmamak için elinden geleni yaptı. Paula giderken karı koca da köpeklerle beraber kapıya kadar gelip genç kadını uğurladılar. Paula, onu

uğurlayanlardan yalnız köpeklerin bu ayrılışa gerçekten üzölmüş olduklarını farketmişti.

Annesi soğuk dudaklarını Paula'nın yüzünde hafifçe gezdirdi: «Güle güle, şekerim.»

Gerald Ridgeway de kolunu karısının boynuna dolamıştı. Paula'ya tatlı tatlı gülümseyip el salladı: «Güle güle, Paula.»

Yaşlı adamın tarçın rengi bıyıklarının altında dudaklarının üzüntüyle kıvrıldığı farkediliyordu. Üzgün ve hasta olduğu muhakkaktı. Paula, arabaya bindi, sonra da camı indirip annesiyle üvey babasına el salladı: «Hoşça kalın. Hafta sonu için teşekkürler. Çok iyi dinlendim. Kendine iyi bak, Gerald, soğukta durma.»

Bir yabancidan beklenen küçük ayrılık sözcükleri, alışılmış davranışlar ve üstünkörü sevgi gösterileri tekrarlanmıştı. Paula, hiç bu derece soğuk bir şekilde uğurlandığını hatırlamıyordu. Birdenbire bu da genç kadına pek dokunmuş olacaktı ki arabayı hemen çalıştırıp oradan uzaklaştı.

Ama ondan sonra bunun bir önemi kalmadı. Ertesi gün Pazartesiydi, Black adındaki o adamla buluşmasına birkaç saat kalmıştı. İlk kez varlığının öbür yarısı hakkında bilgi edinebilecekti. Yabancınnın ona önemli bir açıklamada bulunacağını unutmuştu. Annesinin yüzünde renk diye birşey bırakmayan o esrarengiz Pöllenberg kelimesi de tamamen aklından çıkmıştı. Paula yeni buluşun heyecanından başka birşey düşünmüyordu. Eğer Tanrı izin verirse nihayet gerçekten sevme olanağına kavuşacaktı. Bu, elden düşme bir anı bile olsa, Paula için durum değişmeyecekti.

ERIC Fisher'in uçağı saat üç buçukta Münih Havaalanına indi. Sıcak bir öğleden sonraydı. Yakıcı güneş, genç adamı da terletmişti. Fisher, uçakla yolculuk yapmaya alışkındı.

Uçakta rahat rahat uyumaya fırsat buluyordu. Uçak yolculuklarının o alışılmış, hiç değişmeyen programlarından bıkmış usanmıştı. Yemeklerden önce ikram edilen öteberi, durmadan şingırdayan içki arabası, gerçek insanlara hiç benzemeyen o oyuncak bebek benzeri hostesler, hep bu programın birer parçasıydılar. Fisher, hosteslerin gerçek insan olup olmadıklarını anlamak için çoğu kez, o daracık eteklerin altında gizlenen yuvarlak kalçalarına birer çimdik atmak istemişti.

İşte bu yüzden de Londra'dan Münih'e kadar yapacağı kısa yolculukta da alışkanlığından vazgeçmedi, uçak alana ininceye kadar koltuğunda uyudu.

Münih'i pek az biliyordu. O soğuk savaşın ilk günlerinde gazetecilik yaptığı, gezip tozduğu yerlerde bir gün bir gece geçirmek pek hoşuna gidecekti. Hesapça işini birkaç saatte tamamlayıp ondan sonra serbest kalacaktı. Müşteriler, genç adamın bütün masrafını ödeyecekti. Fisher kentin en iyi oteli olan Hoffburger'de kendine bir oda ayırtmıştı. Güm-rükten çıkınca durdu. Onu karşılayacaklardı. Koyu kahverengi şoför kıyafetli bir adam yanına geldi, askerce bir selâm çaktı. Fisher, adamın eski model deri çizme giymiş olduğunu farkedince şaşırdı.

«Herr Fisher siz misiniz.»

«Evet, benim.»

«Hanımefendî Hazretlerinin arabası dışarda bekliyor. Lütfen çantanızı verir misiniz? Benimle gelin, efendim.»

Fisher, içinden «seve seve gelirim» diye düşündü. Adi bir taksiyle yolculuk yapmak zorunda kalmadığına sevinmişti. Hanımefendî Hazretlerinin özel arabası onu bekliyordu demek. Hafifçe gülümsedi. İşte tam onun gönlüne göre bir müşteriye bu. Araba, kocaman bir Mercedes'ti. Simsiyahtı, gümüşî renkte çamurlukları vardı. Kapılarında da kocaman birer arma göze çarpıyordu. Fisher, arka kanapeye yerleş-

ti. Dışarda duran kapıcılara da şöyle şatafatlı bir selâm vermek geldi içinden.

Yolculuk otuz beş dakika sürdü. Fisher, sırf birşey yapmış olmak için saat tutmuştu. Manzara onu ilgilendirmiyordu. Cebinden sigara tabakasını çıkarıp bir sigara yaktı. Kendisini arabanın ön kanapesinden ayıran cam bölme aşağı indi. Şoför başını arkaya çevirmeden konuştu:

«Özür dilerim ama Herr Fisher, Hanımefendi Hazretleri arabada sigara içilmesinden hiç hoşlanmaz. Acaba sigara içmeseniz olur mu? Çok özür dilerim ama maalesef Hanımefendi Hazretlerinin emri böyle.»

«Senin dediğin olsun.» Fisher, sigarasını hemen söndürdü. Bu Hanımefendi Hazretleri de çetin bir cevizdi galiba. Fakat para, ünvan ve kudretin de insan karakterini ıslah ettiği pek ender görülüyordu. Özellikle derebeyliğin halkla iyice haşır neşir olduğu bir ülkede elde edilen ünvan ve kudretin böyle birşeyi başarması imkânsızdı. Almanlar ünvan ve yetkiye müthiş tutkundular. Fisher, giyimine fazla özen göstermediği ve hareketleri de kıyafetine uyduğu için şoförün onu küçümsediği muhakkaktı.

Arabada başka tür bir yolcu olsaydı, şoför herhalde sigara yasağını hatırlatmazdı. Arabanın pencerelerini açıp havayı temizler, tek kelime bile söylemezdi. Fisher, Almanları iyi tanıyordu. Onun gerçekten nefret ettiği tek ırk, Alman ırkıydı. Fransızca ve İtalyanca gibi Almancayı da gayet güzel konuşuyordu. Öyle akademik bir tip olmadığını düşünmek hoşuna gidiyordu ama İngilizlerin yabancı dil öğrenme konusundaki prensiplerini bir türlü benimseyememişti. Her yabancıнын İngilizceyi anlayabileceğine Fisher inanmıyordu. Beş yıl bir gazetede çalışmıştı, derken Dunston'la tanışmıştı. Dunston, Interpol'de görevliydi. Batı Avrupadan doğuya altın kaçırıp esrar satınalan bir şebekenin peşindeydi. Çok tehlikeli bir iş olmuştu, bir sürü ölüm ve bir de kaçırma olayı karışmıştı işin içine. Fisher de gazetesi adına bu

şebekenin peşine düşmüştü. Şebeke elé geçtiği zaman da İnterpol'ün görevlisiyle Fisher sıkı fıkı dost olmuşlardı. Bir yıl kadar sonra Duston onu aramış, Londra'da bir barda karşılıklı içkilerini yudumlarlarken Fisher'e parlak bir teklifte bulunmuştu. Dunston İnterpol'den ayrılmış, özel detektiflik bürosu kurmuştu. İşi gayet iyi biliyordu, polisle sıkı ilişki sağlamıştı, fakat bir ortağa ihtiyacı vardı. Fisher onu etkilemişti. Dunston'un ifadesine göre Fisher doğuştan usta bir av köpeğiydi. Ayrıca dünyanın en iyi haber alma kaynaklarından biri de hiç kuşkusuz basındı. Fisher, bu bakımdan faydalı olacaktı. Başlangıçta belki fazla para kazanamayacaklardı ama işleri kıvrırabilirlerse ilerde kazanacakları paranın haddi hesabı olmayacaktı.

Fisher'in kimsesi yoktu. Annesiyle babası çoktan ölmüştü, evlenmeye de hiç niyetli değildi. Bu işi kabul edip şansını deneyebilirdi. Dunston-Fisher Özel Dedektiflik Bürosu altı yıl içinde Avrupanın en büyük, en başarılı özel soruşturma örgütü haline gelmiş, Avrupanın bütün başkentlerinde şubeleri açılmış, kadrosunda çalışanlar yüzü bulmuştu. Şimdi Dunston Londra'daki merkez büroda oturuyordu, Fisher de ancak binlerce dolar ücret verilen pek büyük işlerde çalışıyordu. Prenses Margaret von Hessel'in mektubu Dunston'a gönderilmişti, fakat Dunston o sırada Portekiz'de tatilini geçiriyordu. Hiç vakit kaybedilmeden işe başlansın diye bu mektupla bin pound'luk bir çek de gönderilmişti. Fisher mektubu alır almaz yeni müşteriye bir telgraf çekmiş, ortağının yerine kendisinin geleceğini bildirmişti. Almanyaya hareket etmeden önce de bu aile hakkında soruşturma yapmıştı. İsim yeterince ünlüydü. Çelik, kömür, silâh, mal mülk gırla gidiyordu. İki savaştan önce de ailenin serveti milyonları bulmuştu. Hele son savaştan sonra servet daha da artmıştı. Bavarya Krallarına ve Avrupanın çeşitli hükümdar ailelerine kadar uzanan aile şeceresi şimdi hükümsüz sayılıyordu. Büyük Frederick'nin verdiği ünvan, Almanyada şatolar, Doğu

Prusya'da muazzam mal mülk, ve Cap Ferrat'da yirmi yıldır kullanılmayan bir villa vardı. Bütün bunları da yetmiş altı yaşındaki iki erkek evlât sahibi dul Prenses yönetiyordu. Geçen savaşta kocası kalp krizinden ölünce Prenses de dul kalmıştı. Fisher, daha eve varmadan gayet muazzam bir malikâneyle karşılaşacağını biliyordu.

Araba demir parmaklıklı kapıdan içeri girdi. Von Hessel malikânesinin sınırları içindeki araba yolunda ilerledi. Bina gerçekten pek muazzamdı. Kare biçiminde pembe boyalı sağlam bir yapıydı. Yarım düzine Mercedes'in rahatlıkla sığabileceği büyük avluda taş oymalı sabit saksılarda süs bitkileri yetiştirilmişti. Bahçe ağaçlarla çevriliydi. Göz alabildiğine uzanan çiçek tarhları ve çimenlikler, insana kendini Münih'in merkezinden altı yedi kilometre uzakta değil de ücra bir köydeymiş gibi hissettiriyordu.

Arabadan indi. Şoför ondan önce inmişti. Üniforması sarı madenî düğmeli, kuyruklu ceket giymiş, beyaz eldivenli bir uşak kapıyı açtı. Şapkasını çıkarıp Fisher'i hafifçe eğilerek selâmladıktan sonra kendisini takibetmesini söyledi. Evin ana giriş holü bir kiliseyi andırıyordu. Bir ucunda muazzam bir Victoria stili boyalı cam vardı. Tavan da bulut resimleriyle kaybolmuştu. Bulutların arasında çıplak meleklerin peşinde koşan yarı keçi yarı insan yaşlı tanrılar göze çarpıyordu. Çiçeklerin kokusu insanın içini bayıltıyordu. Holün her tarafı muazzam vazolar ve saksılarla donatılmıştı. Çiçek kokuları hole biraz da cenaze kokusu sindirmişti sanki. Eşya da ağır maun ve oymalı masif cevizdendi. Üzerleri kadifeyle kaplıydı. Üç metre yüksekliğindeki dev sırmalı aynanın içinde Fisher'in birdenbire kendini gördü. Bu muazzam dekor içinde bir cüceden farkı kalmamıştı. Renkli camdan yansıyan renk renk ışıklar Fisher'in üzerinde korkunç görüntüler yaratıyordu.

Uşak: «Lütfen bu tarafa buyrun,» dedi. Bir kapıyı açtı, Fisher de bu kapıdan içeri girdi. Güneşe kavuşmuştu san-

ki. Oda büyüktü, beyaz boyalıydı. Sarı ve yeşil renkler hakimdi, yerden tavana kadar yükselen pencerelerden içeriye güneş ışınları doluyordu. Üç kişi sahnede oyun sırasını bekleyen artistler gibi durmuş, Fisher'i bekliyordu. Ortadaki oturuyordu. Sırtını ışığa vermiş, bir elinde bastonuyla dimdik oturuyordu. Onun arkasında iki karaltı daha vardı. Kanapenin iki yanında dimdik duruyorlardı.

Fisher, uşağın: «Efendilerimiz, Herr Fisher,» dediğini sonra da kapının kapandığını duydu. Yeşil ve altın rengi çiçek desenleriyle bezenmiş Aubusson halının üzerinde yürüyüp kanapenin önüne geldi. Prens von Hessel, avucu altta kalacak şekilde elini genç adama uzattı. Fisher, gözlerini kadına dikip, elini kuvvetle sıktı.

«Nasılsınız, Bay Fisher? Sizi oğullarımla tanıştırayım.»

Yetmiş altı. Oysa bu kadın ancak elli yaşında gösteriyordu. Başında bir tek beyaz saç yoktu. Yüzü de yırtıcı bir kuşunkini andırıyordu. Sivri gagayı andıran burnu, gergin cildi, kara gözleri vardı. Göz bebeklerini sarı halkalar çevrelemişti. Kadın gözlerini hiç kırpmadan bakıyordu. Onu anlatmak için 'Resmî' kelimesi yeterli değildi. Fakat Fisher, yaşlı kadının elini öpmemişti. Bu da içine bayağı huzur verdi.

Gözlerini kadından ayırıp oğullarını inceledi. Genççe olanı hemen dikkatini çekmişti. Çünkü bu adam pek yakışıklıydı, otuz yaşlarında gösteriyordu. Sarışındı. Annesinin ve ağabeyinin o Güney Almanyalılara özgü esmerliğinin yanında bu genç adamın sarışınlığı pek garip kaçıyordu. Büyük oğul, Prensese çok benziyordu. Onun da yüzü yırtıcı bir kuşu hatırlatıyordu. Ancak karakter ve gurur belirtisi olan o keskin hatlar pek belli belirsizdi. Kara gözleri de şişkin et parçaları arasında kaybolmuştu. Omuzlarını geriye atmış, dimdik duruyordu. Bir elini de kanapenin arkasına dayamıştı. Bu elinin küçük parmağında altın armalı bir yüzük vardı.

«Yolculuğunuz iyi geçti mi?» Bu soruyu soran küçük oğul Philip'ti.

«İyi geçti, teşekkür ederim.» Hepsi de gayet güzel İngilizce konuşuyorlardı. Fisher'e kalsa Almanca konuşmayı tercih edecekti ama şimdi konuşma dilini değiştirmek için bir bahane yaratmaya da imkân yoktu. Yaşlı kadından önce salonda hakimiyet kurmak istedi. Kadının oğullarından pek fazla yardım göremeyeceğini sezinlemişti.

«Mektubunuzda bu soruşturma hakkında fazla bilgi vermemiştiniz, Prenses.» O Allahın belâsı uşak gibi Prenses'e «Hazretleri» sıfatiyle hitabetmek istememişti. Genç adamın içindeki düşmanlık duyguları her dakika biraz daha artıyordu. Kadının o gururlu bakışları ve karşısındakini küçümseyen tavırları onu tiksindiriyordu. «Sadece bir malın geri dönmekten sözettiğiniz, hepsi bu kadardı.»

«Siz buraya gelince meseleyi ayrıntılarıyla görüşürüz diye düşündüm. Böylesi daha isabetli olacaktı. Bana kalırsa bu tür meseleleri mektupla açığa vurmak doğru değildir, Bay Fisher. Biz ailece, dikkatli olmayı öğrendik.»

Fisher sordu: «Acaba şimdi bana herşeyi açıklayabilir misiniz?» Canı bir sigara tütürmek istiyordu ama şoförün ihtarını hatırlayıverdi. Bu yasak onu kadının azametli tavırlarından daha da fazla öfkelenmişti. Bu kadın kendini kim zannediyordu da Fisher'in canı sigara içmek isteyince onun yüzünden bu isteğine gem vurmak zorunda kalıyordu?

Prenses, besbelli önceden hazırladığı konuşmasına «Bildiğiniz gibi,» diye başladı. Ellerini kavuşturdu, kanapesine biraz daha yaslandı. Fisher, temsil provasının belirtilerini sezinlemişti. «Bildiğiniz gibi Naziler savaş sırasında sanat şaheserlerini ele geçirmek için sistemli bir politika izlemişlerdi. Tabloları, mücevherleri, değerli her türlü sanat eseri kendilerine malediyorlardı. Goering'in evine gidip bu gerçeği kendi gözlerimle görmek talihsizliğine uğradım. Yüksek rütbeli Nazi görevlilerinin evleri başkalarının mallarıyla tıklım tıklım doluydu. Örneğin Fransa'daki çok sevgili dostlarımın evinden de bazı şeyler çalmışlardı. Savaştan sonra

bu mallar dostlarıma geri verildi ama hepsi de berbat durumdaydı. Ev Berlin'deydi, Ruslar burasını bombalamışlardı. Bir şarapnel ile paramparça olmuş nefis bir Titian şaheseri vardı. Gerçekten çok acıydı bu.»

Fisher, hiç kıpırdamadan oturuyordu. Kadının konuşması çok uzun süreceğe benziyordu. Büyük oğul, kanapeye sıkı sıkı tutunmuş kaskatı duruyordu. Prens Heinrich'in huzursuz olduğu belliydi. Bir Generalin koltuğunun arkasında nöbet tutan zavallı bir asker gibiydi.

«Daha önce de belirttiğim gibi siz bütün bunları biliyorsunuz Bay Fisher. Yalnız belki de bu adamların kendi vatan-daşlarından da öte beri çaldıklarını bilmiyorsunuzdur. Bu ülkede Nazilerin düşman gözüyle baktıkları pek çok eski aile vardır. S.S. birliklerine ait bir kamyon evin önünde durur, eldeki listeye göre ne var ne yoksa toplayıp götürürlerdi. Listeleri, yüksek rütbeli subaylar bu evlere misafir geldiği zaman hazırlıyorlardı anlaşılan. Bu çok kötü bir davranıştı. Size bu anlattıklarımı doğrulayabilecek pek çok örnek verebilirim.»

Fisher, kadının sözünü kesti: «Yani sizin de başınıza aynı şey mi geldi?» Nazi yöneticileriyle yiyip içen bu aristokrat kurbanlarla zerre kadar ilgilenmiyordu. Aristokratların felâketleri onu pek ender öfkelen-dirirdi.

Prens cevap verdi: «Hayır, biz çok önemli bir aileydik, aynı programı bize uygulamalarına imkân yoktu. Örneğin kocam Goering gibi adamları yakından tanırdı. O da korkunç bir gangsterdi ama iyi bir ailenin çocuğuydu, sözüne güvenilirdi. Biz hiç bir şekilde kötülük görmedik.»

«Ama sizden de birşey çalınmıştı değil mi?»

«Evet, çalındı. Rhineland'daki ikametgâhımız Schloss Würtzen'den çalınmıştı. Size birşey söyleyeyim mi, Bay Fisher, gazetede şu haberi okuyuncaya kadar da çalınanın geri gelebileceğine hiç ihtimal vermiyordum. Philip, Allgemeine

Zeitung'dan kestiğimiz haberi getirir misin? Masamın sol taraftaki ikinci gözünde olacak.»

Fisher, küçük oğulun salonun öbür ucuna gidişini seyretti. Ağabeysinin o kazık gibi duruşuna karşılık bu genç adamın yürüyüşünü seyretmek zevk veriyordu. Philip bir insan gibi yürüyordu. Hatta annesine gazeteden kesilmiş parçayı uzatırken dönüp Fisher'e bakmış, tatlı tatlı da gülümsemişti. Prenses kâğıdı Fisher'e uzattı. Genç adam da hemen okumaya başladı. Haberi şaşkınlık belirtisi göstermeden çarçabuk okumuş bitirmişti. Duygusuzluk da Fisher'in görevinin bir parçasıydı. Ancak bu haber Prensesin çalınmış malını geri alma hevesiyle bağlantılıysa baştan verilen o bin pound'luk çek de sadece bir çerezden ibaret kalacak demekti. Fisher, kâğıdı Prenses'e geri verdi.

«Bu sadece bir haberden ibaret,» dedi, «böyle haberler çok yayınlanmıştır.»

«Ama bu adamla ilgili bir haber yayınlanmadı. 1945'ten beri ölü biliniyor. İnanın bana, Bay Fisher, savaştan sonra kendi olanaklarımızla araştırma yaptık, her defasında da aynı cevabı aldık. Öldü. Cesedi kesin olarak teşhis edilmiş ve gömülmüştü. Şimdi de bu habere bakılırsa adamı Paris'te görmüşler. Güpegündüz sokakta yürüyormuş.»

«Galiba aradığınız hırsız bu adam değil mi?»

Prenses başını salladı: «Öyle.» Kadının gözleri, Fisher'e birşey hatırlatmıştı ama bunun ne olduğunu kestiremiyor. Belki de bir çeşit kuştur. Tabii hiç de evcil bir hayvan değildi bu. «O adam bizden Pöllenberg Çanağı'nı çaldı, Bay Fisher. Bunu bir daha ele geçiremedik, eğer o adam gerçekten sağsa, Pöllenberg'in nerede saklı olduğunu biliyordur. Onu bilen tek kişidir bu adam. Sizi çağırtmamın sebebi de bu. O adamı bulmanızı istiyorum.»

II

BAY BLACK, ufak tefek bir adamdı. Onu içeri aldıkları zaman Paula masasının başındaydı. Adamın kendisinden bir hayli kısa olduğunu farkedince enikonu şaşırdı. Paula, uzun boylu biriyle karşılaşacağını sanıyordu.

Fakat Black, zayıf ve küçük kemikliydi. Koyu renk şapkasını çıkarınca, bembeyaz saçları meydana çıktı. Adam saçlarını geniş alnından geriye doğru taramıştı. Çıkık elmacık kemikleri, kalın kaşları ve daracık ağziyle tam bir slav yüzüydü bu.

Paula elini uzattı, adam da hemen hafifçe eğilip genç kadının elini öptü. Bu gerçek bir öpme değildi, sadece soylu Almanlara özgü, dudakları hiç değdirmeden yapılan bir öpme gösterisiydi.

«Nasılsınız, Bay Black? Lütfen buyrun, oturun.»

«Ya siz nasılsınız, Bayan Stanley? Teşekkür ederim. Buraya mı oturayım?»

Paula, bürosundaki modern iki koltuktan birini işaret et-

ti. Burası neşeli, sevimli bir odaydı. Duvarlar, Paula'nın çizdiği kumaş desenleriyle kaplıydı. Bu oda ve onun temsil ettiği şeyler, Paula'nın hayatının çok önemli bir bölümüydü. James'le evliliğinin son devresinde mesleği ona kendine saygı duyma olanağını kazandırmıştı.

«Size ne gibi bir hizmette bulunabilirim?» diye sordu.
«Sigara içer misiniz?»

«Hayır, teşekkür ederim, sigara içmiyorum, Bayan Stanley. Size çok önemli bir meseleden söz edeceğim. Ancak önce kendimi biraz tanıtmam gerek.»

Paula: «Telefonda birşey söylemiştiniz,» dedi. «Babamı tanıdığınızdan bahsettiniz. Bana babam hakkında bildiklerinizi anlatmanızı isterdim. Çok rica ederim.»

«Neyi öğrenmek istiyorsunuz? Üç yıl onun hizmetinde çalıştım, ayrıca kendisinin arkadaşıydım. Tabii sadık bir hayranıydım da. Babanız büyük bir adamdı, Bayan Stanley. İnşallah, bunu siz de idrak edersiniz.» Adamın kurşunî gözleri sulanmıştı, bakışları, Paula'nın huzurunu kaçıırıyordu. «Babanız çok büyük bir adamdı. Onun yanındaydım, herşeyi biliyorum. Siz babanıza gerçekten çok benziyorsunuz. Acaba bunu biliyor muydunuz?»

Paula ağır ağır: «Hayır,» dedi, «bilmiyordum.»

Black: «Babanızın gözlerini almışsınız. Odaya girer girmez General'i tekrar görmüş gibi oldum. O sizinle iftihar ederdi. Cüzdanında bir resminizi taşırdı. Zaman zaman da bunu arkadaşlarına göstermekten hoşlanırdı. Siz babanızı hatırlamıyorsunuz değil mi?»

«Hayır. O zaman çok küçüktüm. Elimde babamın bir fotoğrafı bile yok. Onun ne tipte bir adam olduğunu da bilmiyorum.»

Black, ağır ağır: «Ah,» diye mırıldandı. «Anneniz tekrar evlendi değil mi? Yanılmıyorsam bir İngiliz subayıyla evlenmişti. Evet, bunu duymuştum. Generali unutmayı elbette ter-

cih etmiştir. İkisi de. Size telefon ettiğimi annenize söylemediniz ya?»

«Söyledim.» Paula, şu anda yalan söylemenin gereksiz olacağını düşünmüştü. Adamda, Paula'ya huzursuzluk veren garip bir hava vardı. Ufacık tefecik olmasına ve ak saçlarına rağmen insanı korkutuyordu. Paula, o güne kadar hiç böyle biriyle karşılaşmamıştı. Ondan niçin korktuğunu da bilemiyordu. Neyse adam birden gülümseyiverdi, böylece yüzündeki o korkunç ifade de kayboldu.

«Annenizi kötülemiyorum, sakın beni yanlış anlamayın. Kendisi bana karşı daima gayet iyi davranmıştır. Savaşın sonra hayat şartları ağırlaşmıştı. Elimizden geldiği kadar yaşamaya çalışmak zorundaydık. Babanızı hatırlayamamanız da büyük bir talihsizlik. O size çok düşküncü. Hem de çok düşküncü...»

Paula: «Ben bunu bilmiyordum,» dedi. «Zaten bana babam hakkında hiç birşey anlatılmadı.»

Black: «Babanız sizi çok severdi,» dedi. Koltuğundan biraz öne eğildi, ellerini sıkı sıkı dizlerine dayamıştı. «O sizi hiç bir babanın çocuğunu sevemeyeceği kadar çok severdi,» dedi. «Savaşın son aylarında, ölürse tek üzüntüsünün sizi geride bırakmak olacağını söyler dururdu. Annenizin başının çaresine bakacağını hissetmişti.»

Paula: «Nitekim öyle oldu,» dedi. Genç kadın birdenbire içinde kabaran acı duygulara da şaşmaktan kendini alamadı. «Annem evlenip bu işten sıyrıldı.»

«Talihli kadınmış. Almanya'nın en tanınmış ailelerinin çoğu savaşta herşeylerini kaybettiler. Doğuda kalıp da Rusların eline geçen ve bir daha hiç haber alınamayanlar da cabası tabii. Çoğumuz intihar ettik. Ben yaşamayı seçtim, Bayan Stanley. Size sormam gereken bir soru var. Çok önemli bir soru bu.»

«Sorunuz nedir?» Soluk yeşil gözler, Paula'ya dikilmişti.

Paula birdenbire bu adamın yüzünde ara sıra beliren ifade-
nin onu dehşete düşürdüğünü farkettil. İskemlesinin kolları-
nı sıkı sıkı tutuyordu. «Ne sorusu bu, Bay Black?»

«Babanızın sağ mı yoksa ölü mü olmasını tercih edersin-
niz?»

«Benim istemem sonucu değıştirmmez ki.» Genç kadın
şimdi iyiden iyiye korkmaya başlamıştı. Bu adam iyice de-
lirmişe benziyordu. «Babam öleli yirmi beş yıl oluyor. Rus-
ya'da ölmüşü.»

«Pek çok kimsenin Rusya'da öldüğü söylendi.» Black, sin-
si sinsi gülümsedi. «Bir kısmının da Rusların Berlin'e girdik-
leri sırada öldükleri rivayet edildi. Fakat ya bir mucize sa-
yesinde babanız kaçmayı başarmışsa, bunu nasıl karşılırsın-
nız, Bayan Stanley?»

«Bilmiyorum. Özür dilerim ama bu sözlerin hiç birini
ciddiye almama imkân yok. Babamın öldüğünü biliyorum,
hepsi bu kadar.» Paula kolunu kaldırıp saatine baktı. «Bay
Black, birkaç dakika sonra birisiyle görüşmem gerekecek.»

«Anlıyorum. Beni başınızdan savmak istiyorsunuz. Pekâ-
lâ, Bayan Stanley. Fakat bir mesajı iletmek konusunda ba-
banıza söz vermişim. Sözümü yerine getirmeliyim. Savaş-
tan sonra Generalin parasına ve malına el konulmuştu. O
daha önceden bunu tahmin etmişti. Yenilgiye uğrayacağını
sezmişti. Bu yüzden de sizin için birşey sakladı, Bayan
Stanley. Çok ama çok büyük değeri olan birşey bu. Pöllen-
berg kelimesi sizde bir çağırışım yapıyor mu?»

«Hayır. Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım.»

Bay Black, nazik bir tavırla: «Onaltıncı yüzyılda Kont von
Pöllenberg adında bir soylu vardı, Medici'lerin yeğeniyle ev-
lenmişti. Gençler, Floransa'da evlenmişlerdi ve gelinin çe-
yizinin bir kısmı düğün şöleninde kullanılmıştı. Bu eşyalardan
birini Benvenuto Cellini yapmıştı. Floransada bunun benzeri
görülmemişti, Bayan Stanley. Üzeri mücevherlerle süslü

muhteşem bir tuz çanağı idi bu. Tam dört yüz yıl da Almanya'nın hazinesindeki en değerli eserlerden biri olarak muhafaza edildi. Savaş sırasında bunu babanıza vermişlerdi.»

«Babama mı verdiler?»

Black: «Babanıza verildi,» diye tekrarladı. Verildi kelimesinin üzerine basa basa konuşmuştu. «General bunu bir hediye olarak kabul etti. Sahiplerine büyük bir iyilikte bulunmuştu, onlar da babanıza olan minnet duygularını bu şekilde ifade etmek istediler. General'in zevk sahibi, sanat meraklısı bir kimse olduğunu biliyorlardı. Ona Pöllenberg Çanağını verdiler. Babanız da bunu size miras bırakmak istiyor.»

Paula: «Size inanmıyorum,» dedi, «bu anlattıklarınızın hiç birine inanmıyorum. Ya beni dolandırmaya çalışıyorsunuz, Bay Black, ya da aklınızdan zorunuz var ve mutlaka doktora görünmelisiniz!»

Bay Black koltuğundan kalktı. Genç kadına baktı. Gayet soğuk ve buyrukçu bir tavır takınmıştı. Gençlik günlerini yansıtıyordu bu görünüşü.

«Bana inanmıyor musunuz?»

«Hayır, maalesef inanmıyorum. Bütün bu anlattıklarınız gerçekten uzak, hayal ürünü uydurmalar. Buraya niçin geldiğinizi bilmiyorum, bu meseleyle daha fazla da ilgilenmek istemiyorum. Onun için çok rica ederim artık beni rahat bırakın. Bir daha da bu tür hikâyelerle beni rahatsız edecek olursanız polise baş vurmamak zorunda kalacağım.»

Ufak tefek adam ayağa kalktı: «Generale sizin karşılığınızın bu olabileceğini söylemiştim.» Black'in yüzü kin ve nefret doluydu. «Ama General, sizin ona olan sevginize güvendi. Hatta benden fazla bu sevgiye güvendi diyebilirim. Çanağın nerede saklı olduğunu bana açıklamadı. Sadece size şu ipucunu açıklamamı istedi. Paris, 25 Haziran, 1944. Ambrosine Hala ve yeğeni Jacquot. Babanızın yardımı olmadan Pöllenberg Çanağını bulmak isterseniz bu küçük bilmeceyi

kendi kendinize çözmeniz gerekiyor. Eğer babanızı da Pöllenberg'i de isterseniz, o zaman kendisiyle benim aracılığım ile ilişki kurabilirsiniz. Size bir daha telefon edeceğim. Öbür gün buradan ayrılıyorum.»

Paula ayağa kalktı: «Size inanmıyorum. Bana kalırsa sizin aklınızdan zorunuz var. Öyle olmasa buraya gelip de bu saçmaları anlatmazdınız. Pöllenberg Çanağı diye bir şey yok. Hele babamın sağ olması da düpedüz saçma. Eğer babam sağ olsaydı, beni aramaya kendisi gelirdi.»

«Siz babanız hakkında fazla birşey bilmiyorsunuz, değil mi, Bayan Stanley? Bana ister inanın ister inanmayın, bu sizin bileceğiniz bir iş. Fakat size gerçeği anlattım. Bunun üzerinde biraz daha düşünün. Belki de fikrinizi değiştirirsiniz. İyi günler.»

Black, şak diye topuklarını birleştirdi, sonra eğilerek genç kadını selâmladı. Paula yerinden kımıldamaya fırsat bulamadan, Black bürodan çıkmış gitmişti.

BRİTİSH Museum'daki danışma odası, küf kokuyordu. Memur, Paula'ya bakıp başını salladı «Bunu hiç duymadım, Bayan. Bir de Cellini'ye ayrılan bölüme bakın. Onun bütün eserlerinin listesi bulunan bir kitap vardır. Eserlerin bazılarının resimleri de kitapta yer almış. Bundan başka 'Avrupanın Hazineleleri', 'Altın ve Gümüş Eşyanın Tarihçesi', ve 'Rönesans Devrinin Sanat Şaheserleri' isimli eserler var. Ama siz önce Cellini'yi karıştırın. Eğer bu dediğiniz eser, onun önemli eserlerinden biriye mutlaka o kitapta yer almıştır.»

Paula, iki cildi aldı, masalardan birine oturdu. Bir kaç öğrenci grubu ve iki yaşlı adam da boş masalara oturmuşlar, önlerindeki kitapları inceliyor notlar alıyorlardı. Paula'nın öğle tatiliydi. Genç kadın bürodan buraya gelinceye kadar büyük bir budalalık ettiğine kendini inandırmaya çalışmıştı. Güzel bir yaz gününü hiç bir aslı astarı olmayan saçma bir

iş uğruna heba ediyordu. Zararsız bir deliye yanıldığını anlatabilmek için bunca zahmete katlanmaya değmezdi. Tabii Black'in aklından biraz zoru vardı. Belki babasını gerçekten tanımıştı, onunla beraber orduda bulunmuştu. Paula, hikâyesinin bu bölümüne biraz inanmıştı. Belki de babasından konuşmak, onun hakkında bilgi toplamak için bunlara inanmak istemişti. Oysa aslında Benvenuto Cellini'nin yarattığı bir sanat şaheseri onu zerre kadar ilgilendirmiyordu. Bu, hiç kuşkusuz hasta bir adamın uydurmasıydı. Paula hem hayal kırıklığına uğramıştı, hem de öfkeliydi. Bütün bu hikâyesinin uydurma olduğunu ispatlamak için yola çıktığına kendini inandırmaya çalışıyordu. Altından yapılmış, üzeri kıymetli taşlarla bezenmiş Pöllenberg Çanağı diye bir eser yoktu. Bu, bir fantaziydi.

Cellini'nin eserlerine ayrılan kitabın son bölümünde Pöllenberg Çanağının resmi yayınlanmıştı. Fotoğraf renkliydi. Doksan altı santim yüksekliğinde, yüz onsekiz elmas, seksen üç yakut, yüz beş zümrüt ve tam yirmi beş büyük boy Baroque incisiyle süslenmişti. Adela de Medici'nin çeyizinin bir parçası olarak Pöllenberg ailesine getirilmişti. Şimdi ise Prens von Hessel'deydi. Rhineland'daki aile malikânesinde muhafaza ediliyordu. Paula oturmuş, resme bakıyordu.

Pekâlâ. Diyelim ki Pöllenberg Çanağı gerçekten vardı. Hikâyesinin bu bölümü de gerçektir. Fakat bu, babasına değil bir prene aitti. Paula, bundan sonra kitabın baş sayfasına döndü. Kitap savaştan önce yayınlanmıştı. Black bunu bir yerde görmüş olmalıydı. Belki de bir müzede ya da bir dergide gözüne ilişmiş ve bu çılgınca masalı da bundan ilham alarak uydurmuştu. Anlatılanlardan birinin doğru olması, hepsinin doğru olduğunu göstermezdi ki. Elbette Pöllenberg hâlâ Bavyeralı sahibi von Hessel'in elindeydi. Genç kadın bu ismi hatırlamıştı. Paula'nın şimdi Cellini hakkında yazılmış yeni bir kitaba ihtiyacı vardı. Kırk yıl önce yazılmış olan bu eser ona yeterli bilgi vermemişti. Pöllenberg'in bugün ne-

rede, kimin elinde olabileceğini açıklayacak bir vesika bulmalıydı. Genç kadın kitabı yerine bırakıp rafları incelemeye koyuldu. Sonra da budalalık ettiği için kendine kızdı. Yaşlı adamın peri masalında mutlaka gerçekle bir bağlantı varmış gibi davrandığını düşünüyordu. Saatine baktı, geç kaldığını, geri dönmesi gerektiğini düşündü.

Fakat rafın öbür ucunda Avrupa'nın Büyük Sanat Eserleriyle ilgili yeni bir kitap gözüne ilişmişti. Kitabı raftan aldı, içindekilerin listesine bir göz attı. Pöllenberg, 187 inci sayfadaydı. Gene renkli resmini koymuşlardı.

Fotoğrafın altında bir paragraf yazı vardı. Pöllenberg'in tarihçesi özetlenmişti. Cellini'yle ilgili kitapta verilen bilgiyle burada yazılı olanlar birbirini tutuyordu. Paragrafın son cümlesi gerçekten ilginçti. «Maalesef Pöllenberg, savaş sırasında Nazi'lerin ele geçirdikleri eserler arasındadır. Bu değerli eserin nerede olduğunu öğrenmek mümkün olamamıştır.» Paula kitabı kapadı, tekrar rafa kaldırdı. Cilt pek ağırdı, Paula'nın kolunu ağrıtmıştı. Black bunu da okumuş olmalıydı. Paula odadan çıktı. Kapıya yaklaşırken, görevli arkasından seslendi: «Birşey bulabildiniz mi, Bayan?»

«Evet, buldum, teşekkür ederim.» Dışarısı güneşli ve ılıktı. Paula, arabasını Bedford Meydanının köşesinde bırakmıştı. Ağır ağır arabanın bulunduğu yere doğru yürüdü. Hepsi yalandı. Adam delinin biriydi, dengesi bozuktu. Görüşmeleri sırasında da bir kaç kez hali tavrı değişmiş deli gibi hareketler yapmıştı. Peki, öyleyse Pöllenberg kelimesi niçin annesinin canını sıkıyordu? Paula, bu soruyu hep zihninden uzaklaştırmaya çalışmıştı, çünkü bu soru Black'in sözlerine bir anlam kazandırıyordu. Annesi Pöllenberg'i biliyordu ve bu eser hakkındaki bilgisi de Çanağın sadece bir hazine malı olduğundan ibaret değildi.

Savaş sırasında Nazilerin eline geçmişti. O şeytan suratlı küçük adamın dediğine bakılırsa, verilmişti. Minnet

duygusunun bir karşılığı olarak hediye verilmişti. Eğer bunu öğrenmek, bulmak istersen, Paris'e gidip Ambrosine Halayla yeğeni Jacquot'yu ara. 25 Haziran 1944.

Gerçek neydi acaba? Babası gerçekten Çanağa sahip çıkıp bunu bir yere saklamış mıydı? Annesine sorular sorup yasak konuyu gün ışığına çıkararak huzur kaçırmaya değer miydi? Paula arabayı hareket ettirdi, caddenin trafik seline karıştı. Ya bütün bunlar doğruysa... Ya o garip ziyaretçinin sabahleyin anlattıkları gerçekse? Babası hâlâ sağ demekti ve paha biçilmez bir sanat şaheserini saklamıştı... Önce bütün bunlar ona pek saçma sapan gelmişti. Genç kadının içinden geçenleri en iyi anlatacak kelime fantazi kelimesiydi. Fakat şimdi anlatılanların gerçek olabileceğini ispatlamaya yetecek delile sahipti. Black'i nerede bulacağını bile bilmiyordu. Annesi de herhalde yardım etmezdi. Acaba geçmiş hiç karıştırmamak niçin daha iyi olacaktı? Paula, hafta sonunda hep bu soruyu kendi kendine sormuş ve cevabını bulmuştu. Bundan ellerine bir şey geçmeyecekti de ondan. Fakat şimdi Paula bu cevabın da içyüzünü anlamıştı. Sadece basmakalıp bir cevap olmakla kalmıyordu, aynı zamanda yalandı da. Ele geçecek birşey bulunmasa bile belki de kaybedilecek bazı şeyler vardı. Annesiyle subay kocasının başbaşa sürdürdükleri o mutlu hayatta bir kayıpları olacaktı mutlaka. Ama Generalin kızı zaten bu yaşantının dışında bırakılmıştı. Ya genç kadının tahminlerinin aksine Black'in anlattıklarının en önemli bölümü gerçekse ve Paula'nın babası ölmemiş de sadece savaşta kaybolmuşsa, annesi kendini kurtarmak için bile ikinci defa evlenmişse, yani iki kocalı sayılıyorsa...

Eğer durum böyleyse, yaşlı kadının geçmişi karıştırmak istememesine, geçmiş günleri unutmuş görünmeyi tercih etmesine hiç şaşmamak gerekti. Yavaş yavaş herşey anlaşılmaya başlamıştı. Black'i geri çevirmekle ne büyük bir aptallık etmişti. Ona yalancı ya da deli damgasını vurup ağzın-

dan kuru bir vaatten başka birşey almadan onu geri göndermesi ne büyük bir akılsızlık olmuştu. Paula, bürosunda əalim kafayla bunları düşünüp bir karara varmaya çalıştı ama zihni karmakarışıklı. Pöllenberg Çanağı hakkında okudukları genç kadının aklından bir türlü çıkmıyordu. Bu değerli eseri Nazi'ler ele geçirmişlerdi. İşte hikâyenin bu kısmı, Pöllenberg'in hediye verildiğı konusunda ısrar eden Black'in anlattıklarına uymuyordu. Babası da bir Nazi değildi, Alman ordusunun bir subayıydı. Belki de bütün bunlar Paula'nın zihninde bazı kuşkuların uyanmasına sebep olmuştu. Belki de basit bir hayale çılgınca ümitlerle bağlanmıştı. Akşam saat beşe doğru başı ağrımaya başladı. Bir günü boş geçirmişti. O saate kadar yaptıklarının hepsi de çöpe atılacaktı. O akşam yemeğe davetliydi. Onu davet eden erkeklerle konuşmak, geceyi evde yapayalnız geçirip Black'in telefon etmesini beklemekten bir derece daha iyiydi. Black telefon etmezse, genç kadın da çözölmesine imkân olmayan bir kör düğümle karşı karşıya kalacaktı. Ambrosine hala ve yeğeni Jacquot. Çocuk tekerlemelerine benziyordu bu. Üstelik Paula bu tekerlemenin bilmeceğini çözdüğü zaman bir defineyle karşılaşabileceğini de ummuyordu. Çünkü benliğini saran o şaşkınlık ve kuşkuya rağmen bir gerçeğı de aklından çıkaramıyordu. Bu gerçek, herşeyden daha baskın çıkmaktaydı. Eğer Black'in anlattıklarının herhangi bir bölümü doğruysa, Paula da nihayet öz babasıyla karşılaşabilecekti.

«KEŞKE Londra'ya gitmeye kalkışmasaydın.» Kocası bir şey yapmak istediğı zaman Bayan Ridgeway onu engellemeye kalkışmazdı. Ancak yaşlı adamın sağlık durumu Bayan Ridgeway'ın o sabah bu sözleri bir kaç kez tekrarlamasına sebep olmuştu. Adamcağız hâlâ öksürüyordu ve yüzü çok solgundu, gözlerinin altındaki şişkinlik hâlâ kaybolmamıştı. Ancak yaşlı adam Londra'ya gidip Paula'yı görmeyi aklına koymuştu. Karısı ne derse desin, kararından caymayacaktı.

«Soğukalgınlığın hâlâ geçmedi. Pazartesi günü Londra'ya gitmek hastalığını büsbütün artırdı. Biliyorsun doktor sana yataktan çıkmamanı söylemişti. Tren yolculuğu nezleni artırabilir. Tekrar Londra'ya gitmeyi niçin istiyorsun?»

«Şimdi çok iyiyim. Ağrılarım geçti. O haplar bana çok iyi geldi. Sen benim için boşuna üzülme, sevgilim, zaten bunun da gereği yok. Benim sağlığımdan çok daha önemli olan bir mesele varsa o da Paula'nın şu saçmalığını sona erdirmektir. Kızın buraya geldiğinden beri geceleri gözüne uyku girmediğini gayet iyi biliyorum.»

«Sen birşey yapamayacaksın. Paula'ya bu işle ilgilenmemesi için o kadar yalvardığım halde beni dinlemedi. Bir ke-re kararını vermiş. İlle geçmişî karıştırmak istiyor. Durum gün ışığına çıktığı zaman da herkesten fazla o üzülecek.»

Ridgeway, karısının yanına geldi, kolunu boynuna doladı kaşlarına birer öpücük kondurdu, sonra yaşlı kadını kendine çekti. Gayet tatlı bir sesle: «Onun üzüntüsü seninki ve benimki kadar olmayacak, sevgilim,» dedi. «Biz herşeyi kaybedebiliriz. Senin huzurunu ve mutluluğunu kaybedebiliriz. İşte benim için önemli olan da bu. Senin de buna ne derece önem verdiğini biliyorum. Bana herşey vız gelir ama seni mutsuz görmeye de dayanamam. Hiç bir zaman da dayanamadım, bunu sen de biliyorsun. Biz kendimize bir hayat kurduk, sevgilim, hiç kimse de araya girip şu son yıllarımızı berbat edemeyecek. Paula'yı sevmiştim, neme lâzım, iyi bir kızdır. Yalnız James'den ayrılıp kendi başına buyruk kalmakla, hayatını berbat etti. Ama tabii bu onun bileceği iş. General ve onunla ilgili herşey de bizim işimiz sayılır. Paula'yı görüp onu bu işden caydıracağım. Sen sakın tasalanma. Tasalanmayacağına söz ver bakayım.»

Karısı: «Gayret edeceğim,» dedi. «Fakat bunun korkulu bir rüyadan farkı yok. Bunca yıldan sonra niçin biri çıkıp da Paula'yla ilişki kurmaya çalışıyor, niye kalkıp da şu Pöllen-berg Çanağından söz ediyor?»

Ridgeway: «İşte ben de bunu öğrenmeye çalışacağım zaten», tükrüğünü boğazına kaçtı, öksürmeye başladı. «Gidip Paula'yı göreceğim. Hattâ gerekirse onu korkutmaya da çalışacağım. Fakat sana söz veriyorum, şekerim, bu işte senin tasalanman için bir sebep kalmayacak. Şimdi ben gideyim, yoksa treni kaçıracağım. Akşam çay saatinden sonra dönmüş olurum.» Ridgeway karısını tekrar öptü. Yaşlı kadın da onu arabanın yanına kadar geçirdi. Nazik, anlayışlı bir erkekti kocası. Daha ilk görüşte onun bu kibar ve anlayışlı tavırlarına hayran kalmıştı. Kibar ve çekingendi Ridgeway. Kısacası tipik bir İngiliz erkeğiydi.

Buna karşılık General kibar değildi. Çekingenlik kelimesi onun sözlüğünde yer almamıştı. Tutucu, disiplinli, cesur ve onüç yıllık evlilikleri süresince gördüğü kadar, duygudan yoksun bir erkekti. Karısına karşı gayet dürüst davranmış, fakat varlığını hiç umursamamıştı. Beraber yaşamamışlardı da sadece sağ kalmışlardı. Başlangıçta General duygularını tatmin etmek ve çocuk sahibi olmak için karisiyle sevişmişti. Zalim ya da düşüncesiz davranmamıştı. Kadıncağız ancak Gerald Ridgeway'le evlendikten bir kaç ay sonra iki insan arasındaki bu ilişkinin ne gibi bir anlam taşıyabileceğini anlamıştı. General erkek çocuklar istemişti; karısı ise ona sadece bir kız evlât verebilmişti. Generalin çocuğa ve cinsiyetine göstereceği tepki konusundaki tahminlerinde yanılmıştı nasılsa. Generalin büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağını ve kendisini suçlayacağını sanmıştı. Oysa General bu küçük kıza büyük bir sevgiyle bağlanıp karısını hayretler içinde bırakmıştı. General, eşini her zaman korkutan ciddi, asık yüzlü sert bir adamdı. Onun bebeği kucağında sallayışını, sevgiyle okşayışını görmek de içinde bir pişmanlık duygusu mu uyandırmıştı, yoksa sinirlerini büsbütün mü bozmuştu, bunu kestiremiyordu. Fakat nedense küçük kızına karşı içinde garip bir kıskançlık duygusunun uyandığını hatırlıyordu. Hiç bir duygusal yakınlık görmediği bir erkeğin

başka bir dişiye bu derece ilgi ve sevgi göstermesi belki de onun canını sıkıyordu. Bu küçük dişinin kendi kızı olması da duygularında bir değişiklik yaratmamıştı. Kocasına olan duygularına nasıl gem vurabildiyse, küçük kızından nefret ettiğini de aynı şekilde gizlemişti. Evlendikleri zaman General gençti, gösterişliydi. Kadınların beğendiği yakışıklı bir erkekti. Hele karşı cinse ilgisiz kalması, onlara soğuk tavırlar takınması, kadın hayranlarının sayısını büsbütün artırmıştı. Karısının gösteriş meraklı kadın arkadaşlarının gözünde General, tanrısal bir yaratıktı. Karısının gözünde ise insafsız, katı yürekli bir yabancıydı. Sonunda kocasından nefret etmeye başlamıştı. Onun çocuğundan da nefret ediyordu. Çünkü küçük kız büyüdükçe büsbütün babasının modeli olmuştu.

Bayan Ridgeway, eve döndü, derin derin içini çekti. Gerald'ın göğsündeki iltihap hâlâ geçmemişti. Kocasını pazar-tesi günü bir klüp toplantısına katılmak için Londra'ya gitmişti. Bunun üstüne hasta yatağından ikinci defa kalkıp Paula'yı görmek için tekrar Londra'ya gitmemeliydi. Paula ona Black hakkında öğrendiklerini açıkladığı zaman telâşla yukarı çıkıp kocasına olanları anlatmakla hata etmişti. Fakat Gerald'a çok fazla bağlıydı. Ona sonsuz güveni vardı ve kocası da hiç bir zaman onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Gerald'ı tutkunluk derecesinde seviyordu. Yıllar sonra nihayet ona duygusal yönden güven veren bir erkeğe kavuşmuştu. Gerald Ridgeway için her fedakârlığa katlanabilirdi. Ridgeway de karısı için herşeyi göze alabilirdi.

BLACK, kaldığı ucuz otel odasının kapısını açtığı zaman içersini karanlıktı. Hiç bir zaman ışıkları açık bırakmazdı. Tam yirmi beş yıl, üç beş kuruş ianeyle yaşamaya alışmıştı. Ufak tefek el işleri yapıp boyuna yer değiştirerek ömrünü doldurmaya çalışıyordu. Daima yalnızdı. Yardım fonu onun kıt ka-

naat geçinmesine yetecek kadar para yolluyordu. O da buna karşılık diğerleriyle telefon bağlantısını sağlıyordu. O ilk yıllarda çoğu kez, yaşamanın bunca sıkıntıya katlanmaya değip değmediğini düşündüğü de çok olmuştu. Paula'ya da anlattığı gibi, arkadaşlarının çoğu yenilginin cezasını çekmektense, ölümü tercih etmişlerdi. Fakat Black'in içinde yaşama isteği vardı. Gerçi artık kimden ne beklediğini unuttu çok olmuştu ama, içindeki o ümit kıvılcımını hiç eksilmemişti. Sadece uykudan uyanıp güneşi görmek, yeryüzünde rahatça dolaşabilmektir onun için yaşamak. Bu kadarı yetiyordu. Zaten aradan yıllar geçtikçe geçmişin olaylarını da hatırlaması zorlaşmıştı. Şimdi ise artık anılarının içinde yaşıyordu. Gerçeklerden her gün biraz daha uzaklaşıp o altın yaldızlı geçmişe biraz daha gömülüyordu. Kendisinin ve kendisi gibilerin dünyaya hâkim oldukları devri yeniden yaşar gibiydi. Bu devir, güzel kadınların üniformalı erkeklerin kolunda tatlı tatlı gülümseyerek dolaştıkları devirdi. Şampanyaların içilip müziğin çalındığı devirdi. Evler, birer saraydı, yataklar da birer taht. Arabalar kocaman saltanat arabalarını andırıyordu. O devirde dünya, askerin cennetiydi. Düşmanın mahvedilmesi ve askerleri bekleyen dehşet verici akıbetle bile Wagner'in eserlerini hatırlatan ihtişam vardı. Bu yüzden de insanların böyle bir ateşle ölmelerini seyretmek hayatta kalanları güzel bir şiir gibi etkiliyordu.

Black gününü St. James Parkında kuşlara yem vererek geçirdi. Yanına bir kaç da sandviç almıştı. Suyun kenarında oturmuştu. Ekmek kırıntılarını kuşlara serpti. Birazını da avucunda tutup serçelere yedirdi. Parkta oynayan çocuklardan bir kaçını etrafına toplanmış onu seyrediyordu. Black, çocuklardan hoşlanmıştı. Onlara da birer parça ekmek verip, serçeleri nasıl çağıracaklarını öğretti. Gülümsedi, çocuklarla biraz konuştu. Bu güzel güneşli günün tadını çıkarmaya baktı. Evlenmiş, bir kızı ve bir de oğlu olmuştu. Çocuklarının ikisi de ölmüştü. Kızı, Berlin Hastanesinde hemşirelik

yaparken hastane bombalanmış, orada ölmüştü. Oğlu da Polonya'da ölmüştü. Black, daha savaşın başında karısından boşanmıştı. Şimdi bile eski karısını hiç düşünmüyordu. İkinci çocuktan sonra karısı kısırlaştırılmıştı ve Black'in de bu durumda onunla evliliğini sürdürmesine imkân kalmamıştı. Genç subaylar için kötü bir örnek olmak istememişti. Karısı Black'in bu kararını gayet kötü karşılamış, özellikle mahkeme çocukların ikisini de babaya verince kadın isyan etmişti. Black bununla da yetinmemiş, karısına bir daha çocuklarla konuşmamasını tavsiye etmişti. Karısı bütün bunlara müthiş üzülmüş, Black'e demediğini bırakmamıştı.

Black, artık ölen oğlunu da kızını da unutmuştu. Pek çok genç ölmüştü. Birçok insan, savaşın ateşinde yanmış, kül-leri etrafa savrulmuştu. O ise verdiği sözü tutmuştu. Bunca yıl sonra General'e bir hizmette bulunabildiği için kıvanç duyuyordu.

Babayla kız arasındaki benzerlik insanı şaşırtıyordu. Kızda da o insanın içine işleyen parlak mavi gözler vardı. Kadınlar, General'e o masmavi gözleri yüzünden vurulurlardı. Yakışıklı bir adamdı da üstelik. General kimlin yanında olursa olsun derhal kişiliğiyle dikkati çekerti. Doğrusu, Black onu çok sevmişti. Hiç kimseye bu dereden büyük hayranlık beslediğini hatırlamıyordu. General onunla dost olmuş, sırlarını açıklamıştı. Rusya'da o kızıl dalga onlara çarpıp da Vatana doğru yayıldığı zaman da General'le birlikte savaşmışlardı. O son aylarda ölüm ve yıkımdan başka birşey görmemişlerdi. Black şimdi bile, ölümlerden meydana gelmiş duvarlar arasında yürüdüklerini görür gibi oluyordu. Bu, ona korku veren bir kâbustan ibaret değildi. Sadıcc bir rüyaydı. Black, gerçeğin içinde yaşamış, bu devrden aklını kaybetmeden sıyrılmasını bilmiş ve yaşama istığlnı kazanmayı becerebilmişti. Sürgün yılları onu biraz doğıştırmıştı. Yalnızlık ona kendi kendine yüksek sesle konuşma alışkanlığını kazandırmıştı. Yollarda yanından geçen insanlar şaşkın şaşkın

ona bakarlardı hep. General'in kızına hayran kalmıştı. Babası gibi o da kişilik sahibiydi. Genç kadın onu gayet iyi karşılaşmış, ancak, sonunda ona inanmayıp bir doktora görünmesi gerektiğini söylemekle herşeyi berbat etmişti. İşte bu da annenin etkisiydi. Sadece kendini düşünen o budala anne. Generalden ve işlerinden uzak kalıp canını kurtarmak isteyen bencil, duygusuz kadın.

Black, Zürih Havaalanında General'i hemen tanımıştı. Eski kumandanı biraz daha yaşlanmış, saçları iyice beyazlamıştı, ama gene o gururlu, kendinden emin, güçlü adam havasını kaybetmemişti. Bir an için gözlüğünü çıkarınca gözlerinin de gene eskisi kadar parlak ve masmavi olduğunu görmüştü. Black bir cinsi sapık değildi, fakat General'e beslediği duyguların normal bir amir-emir kulu ilişkisinin çerçevesini çoktan aşmış olduğunu da biliyordu. Zaten hep öyle olmuştu. General'in hizmetine girdiği günden itibaren ona bir kahraman gözüyle bakmış, bu duyguyle onu taparcasına sevmişti. General, Black'in yaşamasını sağlayan düşüncüyü kişiliğiyle temsil ediyordu. Almanların hepsi Generale benzemeli onun gibi davranmalıydılar. Black, bir köpek gibi General'in peşinden ayrılmamıştı. General de ona sırlarını açıklamış, zaman zaman da bir dost gibi davranmış, böylece Black'in sadakatini mükâfatlandırmıştı. Savaş sona ererken Black, General'in kaçmasına yardım etmişti. Örgüt Black'i bu işle görevlendirmişti. General'i Almanya'dan İsviçre'ye götürmüş, sonra da onu bırakıp ortadan kaybolması bildirilmişti. Black de kendisine verilen buyruğu yerine getirmişti. Aradan geçen yirmi yıl içinde de sadece iki kez General'le konuşabilmişti. General ikisinde de yeni kimlik belgesi almak ve ikamet değiştirmek istediği için Black'i aramıştı. Black, gerekli belgeleri hazırlamış, General'e ev bulmuştu. Ondan sonra da bir daha General'den haber almamıştı. Sahte kimlik belgesiyle yaşayanların sayısı gittikçe azaldığı için Black'in de Örgütle olan ilişkisi azalmıştı. Zaman

onu güçsüzleştirmiş, eski düşünce ve isteklerini unutturmuştu.

Şimdi sadece varolmanın zevkini çıkarmak için yaşıyordu. Gününü Londra'da bir parkta kuşlara yem verip güneşlenerek geçirmek, İngiliz çocuklariyle konuşup şakalaşmak gibi. General'le tekrar karşılaşmak Black'in eski duygularını biraz kamçılıyordu. General'in elini sıkmış, gözlerinde biriken yaşları elinin tersiyle silmişti. Birlikte yemek yemişlerdi. Bütün bunlar Black için tatlı bir rüyadan farksızdı. Sanki zaman bir saat rakkasıydı ve geçmiş birdenbire ona doğru savrulmuştu. Black General'i dikkatle dinlemiş, ondan istediği şeyi yapacağına söz vermişti.

General'in parasını almış, kızına söyleyeceği o garip sözleri ezberinden tekrarlamıştı. Black, General'in bütün o gururlu görünüşüne rağmen kızıyla ilişki kurmak isteğiyle kıvrandığını sezinlemişti. Kızı onun bu isteğini karşılıksız bıraksa bile, babanın kızına beslediği sevgi, şu ünlü Pöllenberg Çanağını bulması için yardım etmesini öngörecekti. Black de Pöllenberg'i bir kere görmüştü. Bu, onun aklından hayalinden geçirdiği şeylerin en güzeliydi. Değerli mücevherler ve altından yapılmış, son derece güzel ve değerli bir sanat eseriymiş. Böyle bir esere sahip olmak, Black'in aklının köşesinden bile geçmezdi. Ona kalsa bu değerli eseri eritip paha biçilmez taşlarını ayıklardı. Ancak General gibi bir adam böyle paha biçilmez bir esere sahip olabilirdi. General'in ona açık açık herşeyi anlatmaktan çekindiğini, gizli kapaklı bir bildiriyle yetindiğini farketmiş, böyle davranmakta da haklı olduğunu düşünmüştü. Kızın da babasından yana çıkıp hemen General'le buluşmak istemesini dilemişti. General'in de bunu istediğini biliyordu. Black, sonucun böyle olacağını ümit etmişti ama içinden kuşku da eksik olmamıştı. Kızın babasını düş kırıklığına uğratması fikri Black'i kızdırmıştı. Ertesi gün oradan ayrılmadan General'in kızına telefon edecekti. Kızın bürosundan çıktıktan sonra fazla oya-

lanmamıştı. General'e hemen şöyle bir telgraf çekmişti: «İlişki kuruldu, emirleriniz yerine getirildi.» General uçakla Paris'e geçmiş, sonucu orada bekliyordu. Kızı ona gelmek isterse diye fazla uzağa gitmemişti. Bu, gereksiz bir tehlikeye atılma olmuştu, ama Black General'le bunu tartışmak cesaretini kendinde bulamamıştı. Paris, İsviçre'den daha yakındaydı. Neye yakındı? Black, bunu düşünmek bile istemiyordu. Pöllenberg Çanağı, onu hiç ilgilendirmiyordu. General ona gidip Çanağı getirmesini söylemiş olsaydı, bundan kendine bir kazanç payı ayırmayı düşünmeden emri yerine getirirdi. Kapıyı açtı, ışığın düğmesini çevirdi. Dairede gazla çalışan aydınlatma ve ısıtma sistemi vardı. Küçük bir bakır çaydanlığı doldurup ateşe koydu. Kendine kahve pişirecekti. Birisinin kapıyı hafif hafif vurduğunu duyduğu zaman da kahveyi ocaktan yeni indirmişti.

«HEINRICH, kapıyı aç, içeri gireyim.» Prens, bastonunun başıyla camlı kapıya vuruyordu. Bir iki kez kapıya vurdu: «Aç şu kapıyı. Ne yaptığını biliyorum.»

Kapının öbür yanında bir hışırtı oldu. Sonra bir anahtarın kilide sokulduğu ve ters yöne çevrildiği duyuldu. Kapı açıldığı zaman da Heinrich, yani Prens von Hessel, kapının yanına yaslanmış duruyordu. Annesi yanından geçip içeri girdi, çevresine bakındı.

«Kapa şunu, ortalıkta görünme. Hizmetçilerden birinin buraya gelip seni bu iğrenç durumda görmesini istemiyorum.»

Oğlu karşılık verdi: «Ben iğrenç durumda değilim. Sadece biraz çakır keyifim, hepsi bu kadar. Benim çakır keyif olduğumu biliyordun, anne, niçin içeri girdin?»

«Seninle konuşmak istiyorum da onun için girdim. Bir yere yığılıp kalmadan git, kanapeye otur bari.»

Prenses, koltuklardan birine dimdik oturdu. Hayatı boyunca bir kez olsun, eğilmemiş, gücünü kaybetmemişti. Büyük oğluna da tiksintiyle karışık bir üzüntü içinde baktı. «Şu dedektif evden çıkıp gidinceye kadar bekleyemez miydin sanki? Bir gün bir gece olsun kendini tutamaz mıydın?»

Prens Heinrich, kendini savundu: «Ben orada bulunmak zorunda değildim ki.» Halının üzerinden sanki kayalık bir arazide yürüyormuş gibi sendeleye sendeleye odanın öbür ucuna geçti. Yatağının ayak ucuna oturdu.

«Bu işin benimle hiç ilgisi yok. Sana daha önce de söyledim, ben bu işe karışmayacağım.»

Prenses öfkeyle: «Ama vaktiyle karışmıştın,» dedi. «Eğer senin meselen olmasaydı... Ah, şimdi seni azarlayanın ne faydası var? Hoş, aslında sana lâf söylemenin ne faydası var ki?»

«Seni boşuna tutmayayım, Anne. Yemeğe inmeyeceğim.»

Prenses oğluna baktı: «Philip bu odayı arayabilirdi» dedi, «Sakladığın şişelerin hepsini atıp kırabilirdik.»

«Beni öldürebilirdiniz de. Bu akla mantığa çok daha uygun bir iş olurdu. Anne, siz benim şişelerimi kırarsanız, ben de gider yenilerini alırım. Niçin rahat rahat sarhoş olmama izin vermiyorsunuz? Sizden fazla birşey istemiyorum ki. Sizi rahatsız da etmiyorum. Kendi dünyamda sakın sakın yaşıyorum işte.»

«Araba kullandığın zamanlar hariç ama.» Prenses, sesini biraz daha yükseltti. «Direksiyon başına geçince, gidip bir zavallı çocuğu öldürüyorsun. Ondan sonra çocuğun anasına babasına para veren kim, polisi susturan kim? Tabii ailen. Daima ailen yardımına koşuyor.»

«Sen skandal çıkmasını istemedin.» Prens omuzlarını silktilti. «Ben öyle kaza maza hatırlamıyorum bile.»

«Nasıl hatırlayacaksın? Direksiyon başında sızmış kal-

miştın. Leş gibi de içki kokuyordun. Philip seni arabadan dışarı zor çıkardı.»

Prens Heinrich güldü: «Bir von Hessel olmanın da faydaları var tabii.» Sarhoşlara özgü bir tavırla ağzını yaya yaya güldü. «Bizim satın alamayacağımız hiç birşey yoktur, öyle değil mi? Çocuğun anası babası bile sana Prenses Hazretleri diye hitabediyordu. Para verirken de yerlere kadar eğilip nerdeyse ayaklarını öpeceklerdi. Hadi anne, sen aşağı in, şu detektifinle meşgul ol. Yanında Philip varken benim varlığım yokluğum önemli değil.»

Prenses: «Eğer detektif seni bu sarhoş halinle görürse, sorular sormaya başlar ya da meraklanıverirse bu işi yüzümüze gözümüze bulaştırmış oluruz. Adamın salonda seni dikkatle incelediğini gördüm. Sen de ayakta sallanıyordun tabii.»

Heinrich gene omuzlarını silkti. Ellerini iki yana açtı: «Herhalde öyleydin. Kuzum şu işin peşini niye bırakmıyorsun? Niçin ölüleri mezarlarından çıkarmaya çalışıyorsun? Hatalı bir iş bu. Sonunda sen de pişman olacaksın. Tabii sen ve kardeşim her zaman haklısınızdır. Fakat bu defa yanılıyorsunuz. Bu defa hata işliyorsunuz.»

«Ben ölüleri mezarlarından çıkarmaya çalışmıyorum. Sadece mezarlarında gömülü kalıp kalmadıklarını araştırıyorum. Eğer o adam gerçekten ölmüşse, biz de rahatımıza bakarız. Ama ölmemiş de sağsa...»

Prensesin oğlu: «Evet,» dedi. Annesine nefret dolu gözlerle bakıyordu. Prenses bunu farketmedi. Yaşlı kadının gözleri başka bir yöne dalmıştı. «Evet, ya o gazetede yayınlanan haber doğruysa. O zaman ne yapacaksın, anne? Bu adamı parayla satın alamazsın. Pöllenberg Çanağı onda. O zaman ne yapacaksın?»

Prenses, oğluna döndü, ağır ağır koltuktan kalktı, bastonuna yaslandı. «Çanağı geri alacağım,» dedi. «Şimdilik söy-

leyeceklerim bundan ibaret. Senin de burada kalmanı istiyorum. Sakın bu akşam aşağıya inme. Fisher, kardeşinle beraber kütüphanede, kayıtları inceliyor. Seni görmemeli. Odanın anahtarını istiyorum. Onu bana ver bakayım.»

«Anahtar kilitte, sen aliver, anne. Yaramaz bir çocukmuşum gibi beni odama kilitle. Elli iki yaşındayım ama, eğer istersen beni odama kilitleyebilirsin. Beni oyalayacak bir şişe içkim var. Dışarı çıkmak için kapıyı falan paralayacak da değilim.»

«Sakın böyle birşeye kalkışayım deme. Şişeni bitir. Dünya senin ne mal olduğunu öğrenmedikçe yaptıkların umurunda değil.»

Prenses anahtarı aldı, dışarı çıktı. Heinrich, anahtarın kilitte döndüğünü duydu, sonra kapının kilitlenip kilitlenmediğini iyice anlamak için son bir kez daha tokmağın çevrildiğini gördü. Ondan sonra yatağın yanındaki dolabı açtı, kocaman bir şişe konyak çıkardı. Dolabın arka tarafında bir de boş şişe duruyordu. Heinrich, cam bardağını içkiyle doldurdu. Sonra bardağı kapıya uzattı: «Prozit anne,» dedi, «İnşallah bu adam gerçekten yaşıyordur. Allah biliyor ya o da tam sana göre... Artık kozlarınızı paylaşırsınız...»

FİSHER, sabahleyin erken kalkan uçaklardan birine yetişti. Birisi omuzuna dokunduğu zaman taksiden inmiş, yolcuların çıkış holünde yürüyordu. Başını arkaya çevirince Prens Philip von Hessel'i gördü.

«Günaydın.» Prens pek yakışıklıydı. Yüzünde tatlı ve içten bir gülümseme vardı. Bu insanların hiç birinin karşısında eğilmemeye karar vermiş olmasına rağmen Fisher, şu küçük evlâttan hoşlanmaya başlamıştı. «Sizi yakalayabileceğimi ümit ediyordum. Bir fincan kahve içmeye zamanımız var mı?»

Fisher saatine baktı: «Sanırım var. Hadi, salona geçelim.» Orada bekleyenler, dönüp dönüp iki erkeğe bakıyorlardı. Fisher, kalabalığın dikkatini çekenin aslında Prens olduğunu biliyordu. Çok uzun boyluydu. Telâşsız, kararlı adımlarla yürüyordu. Oysa yolcuların çoğu alana gelince daima telâşlı görünürler. Daima koşar adımlarla yürürler. Uçağın kalkış saatini araştırırlar, bavullarını defalarca kontrol ederler. Ama bu üstün Alman hiç bir şeyle fazla ilgileneneğe benzer miyordu. Fisher, Prens Philip'in arkasından yürüdü, garsona sipariş vermesini bekledi. Philip hâlâ gülümsüyordu ama genç adamın yüzüne hafif bir gölge düşmüştü. Fisher bu adamın belki de görüldüğü kadar insafsız, katı yürekli biri olmadığını düşündü. Sabahın bu erken saatinde kalkıp buralara gelmesinin herhalde önemli bir sebebi vardı. Fisher'e bir fincan kahve ısmarlayıp uçağa uğurlamak için bu zahmete katlanması imkânsızdı.

Prens: «Sizinle başbaşa kalıp konuşmak istiyordum,» dedi. «İşte onun için buraya geldim.»

Fisher Philip'e bir sigara ikram etti: «Buyrun, sizi dinliyorum.»

«Bu adamın hâlâ sağ olması mümkün mü? Siz ne dersiniz?»

«Bilmiyorum. Bana kalırsa, sağ değildir derim. Anneniz savaştan sonra her tarafı iyice aradığınıza inanmış. Ama bazı yerler de unutulmuş olabilir. Kendim de araştırma yapmadan bu konuda kesin birşey söyleyemeyeceğim. Siz ne düşünüyorsunuz?»

«Bana kalırsa bu işden vazgeçmeliyiz.» Prens, öne eğildi. «Ağabeyim de aynı kanıda. Pöllenberg Çanağı bizden alınmış. Büyük bir kayıp bu ama başkalarının uğradıkları kayıpları hesaba katarsak biz şanslı sayılırız. Hiç değilse, sağ kalabildik.»

Fisher: «Pek alçak gönüllüsünüz,» dedi.

Philip von Hessel güldü.

«Annem gayet inatçı bir kadındır. Savaş sırasında babam ölünce işin idaresi ona kaldı. Fabrikalar, mâlikaneler, her şey onun emrindeydi. Annem harikulâde bir kadındır. Herşeyimi-zi ona borçluyuz. Fakat bu kez annem fazla ileri gidiyor, Herr Fisher. Bu Pöllenberg Çanağına özel bir tutkusu var. İlle onu geri alacağım diye tutturmuş. Annemi iyi tanırım. İstedğini elde etmek için neler yapabileceğini tahmin ediyorum. Bir ara Pöllenberg'i kaybettiğine iyice inanmış görünüyordu. Derken gazetede yayınlanan o haber gözüne ilişti. Adamın Paris'te görüldüğü rivayet ediliyordu. İşte bundan sonra eski defterler yeniden açılıverdi. Bu, annem için tehlikeli bir tutku oldu.»

«Siz sözü nereye getirmek istiyorsunuz, Prens?» Fisher kahvesini bitirdi. Mikrofondaki bir hostesin sesi duyulmuştu.

«Ben sadece bu araştırmayı kısa kesmenizi istiyorum, Herr Fisher. Ücretiniz ödenecek, Herr Fisher. Bu işten siz birşey kaybetmeyeceksiniz. Bir süre için annemi oyalamaya bakın ama bu işi asla ciddi bir görev saymamalısınız. Bence boşuna zaman kaybediliyor. O adam öldü. Paris'ten gelen haber saçmaydı. Ben buna inanıyorum. Teklifime ne dersiniz?»

Fisher, ayağa kalktı: «Olmaz derim. Bizim görevimizin gayet önemli bir özelliği vardır, Prens Philip. O da müşteriye saygı duymak, sadık kalmaktır. Anneniz bu adamın sağ olup olmadığını araştırmamız için bize belirli bir ücret teklif etti. Eğer adam sağsa, Pöllenberg Çanağı'nı ondan geri alacağız. İşte benim görevim bu. Eğer adam ölmüşse ve gazetede yayınlanan haber yanlışsa, sizin tasalanmanız için bir sebep kalmayacak. İşte benim uçağın yolcuları uçağa biniyorlar. Ben de artık gitmek zorundayım. Kahve için teşekkürler.»

Prens ayağa kalktı. «Benim için büyük bir zevk oldu. Güle güle, yolunuz açık olsun.»

Fisher, uçağına binmek için çıkış holüne geçti. Von Hessel'ler, onun İngiltere'ye döndüğünü sanıyorlardı. Aslında Fisher, Bonn'daki Interpol Merkezine gidecekti. General Paul Heinrich Bronsart için araştırma ve soruşturma yapılacak yer orasıydı. Herhalde Interpol'de General'in mutlaka bir dosyası bulunsa gerekti.

Üç gün sonra, Fisher, Paula Stanley'in bürosundan içeri girdi. Sarışınları daima tercih eder, kızıl saçlılardan uzak durmaya bakardı. Hele kızıl saçlılara özgü çillerden ve öfkeden hiç hoşlanmıyordu. Kumrallarla ilgilenemebilirdi de ilgilenmeyebilirdi de.

Ama Paula'nın renklerine ve o şaşırtıcı gözleriyle karşılaşmaya hiç de hazırlıklı değildi. Bunlar, General'in özellikleri arasında yer aldığı için Fisher kızı görünce birden afallamış kalmıştı. Genç kadın yerinden kalkıp elini Fisher'e uzattı. Birden genç adamın burnuna pahalı bir esans kokusu geldi. Genç kadının el sıkışı da Fisher'in hoşuna giden cinstendi. Parmakları Fisher'in parmaklarını sıkıca kavramıştı. Oysa genç adam iki cinsten de parmakları şöyle bir değdirip tutar gibi yaparak tokalaşanlardan hiç hoşlanmazdı. Bu genç kadın güzeldi. Çok güzeldi. Gayet şık giyinmişti. Varlıklı bir aileden geldiği kıyafetinden de anlaşılıyordu. Pek Alman benzemiyordu ama dikkatle incelenirse İngiliz'e benzeyen bir yanını bulmak da güçtü. Fisher, Black'in oturmuş olduğu koltuğa yerleşip cebinden sigara tabakasını çıkardı. Genç kadından randevu alabilmek için kendini bir Fransız firmasının adamı olarak tanıtmıştı. Özel dedektiflerle tanışıp konuşmaktan pek kimse hoşlanmazdı. Gerçek kimliğini açığa vurunca da kapı dışarı edilme ihtimalini göze almıştı.

«Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim, Bay Fisher?» Tatlı bir ses, sevimli bir gülümseme. Fisher, kimlik kartını

cebinden çıkardığı zaman bu güzel gülümseme kaybolacaktı. Zaman kaybetmenin de bir anlamı yoktu. Fisher, genç kadına yaklaştı, cüzdanından kimlik kartını çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Kartta Fisher'in vesikalık resmi vardı.

«Özür dilerim, Bayan Stanley. Sahte bir kişiliğe bürünüp sizden randevu istedim. Aslında ben Dusnton-Fisher Özel Dedektiflik Şirketindenim. Bir müşterim için soruşturma yapıyorum. Bu konuda belki bana bir yardımınız dokunabilir diye düşünmüştüm.»

Paula başını kaldırıp genç adama baktı. «Ama siz bana Levée Frères Şirketinden geldiğinizi söylemişsiniz. Eğer ya-bancılarla tanışmanın, onlarla konuşmanın normal yolu buy-sa, bu iş benim pek hoşuma gitmedi, Bay Fisher.»

Fisher, özür diledi: «Beni bağışlayın. Ama başka türlü de benimle görüşmeyi kabul etmezsiniz. İnsanlar, dedektiflere karşı pek kuşkulu davranıyorlar. Bu da maalesef bizim işimizi büsbütün güçleştiriyor.»

Paula gayet soğuk bir tavırla konuştu: «Sizin hesabınıza pek üzüldüm. Şimdi, ya buraya niçin geldiğinizi çarçabuk anlatırsınız ya da çıkıp gidersiniz. Size ancak beş dakika ayırabileceğim.»

Fisher gülümsedi: «Gelin şunu on dakikaya çıkarın. Hem bana öyle öfkeli öfkeli bakmaktan da vazgeçin. İşim fazla uzun sürmeyecek. Kimbilir belki de meseleyi ilginç bulacaksınız. Siz General Paul Bronsart'ın kızısınız değil mi?»

«Evet.»

Fisher, içinden genç kadını tam can alacak yerinden vurduğunu düşündü.

«Annenizle konuşmayı tasarlıyorum. Fakat siz Londra'dasınız diye hazır buraya kadar gelmişken önce sizinle görüşeyim dedim.»

«Niçin katlandınız bu zahmete?» Paula sakın görünmeye çalışıyordu. Ellerini masanın kenarından aşağıya çekti. Bu

adamın gözleri pek keskindi, herşeyi görüyor, en küçük ayrıntıları bile aklının bir köşesine yerleştirmekten geri kalmıyordu. Paula niçin sinirlendiğini ve bunu şu yabancı adamdan gizlemeyi niçin istediğini de bilmiyordu. «Ben babamı hiç hatırlamıyorum. Kendisi savaşta öldü. Bu soruşturma neyle ilgili?»

Fisher, hemen karar verdi. İnterpol'ün Bonn şubesindeki arkadaşı bu noktaya özellikle önem vermişti. «O rezil herif sağsa, ve gizlendiği yerden çıkmayı tasarladıysa mutlaka kızına gidecektir,» demişti. «Anne yeniden evlenmiş, onun için karısıyla ilişki kurmaya kalkışmayacaktır. Kızı anahtar olabilir. Tabii bu işin içinde bir iş varsa...»

Fisher, genç kadına cevap verdi: «Bu soruşturmayı bir Alman müşterimin hesabına yapıyorum. İsimlerini açıklamaya yetkim yok. Babanızın izini bulmak istiyorlar.»

Paula: «Ama size demin de söyledim ya, babam savaşta ölmüş. 1944 yılında Rusya'da ölmüş.»

Fisher, ayağa kalktı: «Bayan Stanley, sizi boşu boşuna ümitlendirmek istemem ama babanızın sağ olması ihtimalinden söz ediliyor. Acaba sizi öğle yemeğine davet etmeme izin verir misiniz? Beraber yemek yersek bu arada size meseleyi bütün ayrıntılarıyla anlatabilirim. Aslında bu uzun bir hikâye, oysa sizin de ancak beş dakika vaktiniz varmış...»

Bir saat sonra Caprice lokantasında yanyana oturmuşlar konuşuyorlardı. Burası Fisher'in en sevdiği lokantaydı. Garsonların hepsi de genç adamı gayet iyi tanıyorlardı. Onun için ziyafet masalarından birine oturmaları mümkün olmuştu. Biraz ötede de tanınmış bir tiyatro sanatçısı kalabalık bir dost grubuna ziyafet veriyordu. Paula, karşıdaki masayı seyrederek oyalanmayı başardı. Yemekten önce barda buluştukları zaman epey sıkıntı çekmişti. Fisher konuşmaya çalışmış, fakat Paula, bu yabancı adama ne diyeceğini bilemediği için konuşma çabaları boşa gitmişti.

Fisher bir ara: «Müthiş bir adam bu değil mi?» dedi, «Onu Othello'da seyrettim. Sahnede gördüğüm oyunların en güzeli, en başarılısıydı. Siz de oyunu seyrettiniz mi?»

«Evet, seyrettim.» Paula, bu adamın Othello oyununu James ile beraber seyretmişti. O akşam gayet iyi vakit geçirmiş olduklarını hatırladı. Uzun bir süredir James'i aklına getirmemişti. Şu anda eski kocasının da yanında bulunmasını ne kadar isterdi. Yanında oturan bu yabancı adam, genç kadının nedense huzurunu kaçıyordu. Sert bir adamdı. Evet, Paula'nın huzursuzluğunun sebebi de buydu. Kibardı, çekiciydi ama sert, hatta kaba bir çekiciliği vardı. Aynı zamanda çevresine hükmedecek güçte olduğu da belliydi. Neşeli ve şakacı olmasına öyleydi, ama bu özelliklerinde bile Paula'nın yabancı olduğu bir dünyadan geldiğini belirten işaretler vardı. Herşeye rağmen kaba, sert bir adam olduğu muhakkaktı. «Babanızın sağ olması ihtimali var» sözleri Paula'nın Fisher'le yemek yemeyi kabul etmesini sağlamıştı. Başka hiç bir kuvvet genç kadını buna zorlayamazdı.

Paula'nın o ilk dakikalardaki şaşkınlığı geçmişti. Elleri de artık titremiyordu. Sigarasını rahat rahat yakabilmişti. Yemekten önce bir kadeh Tom Collins ısmarlamış, karşıdaki masada rol kesen aktörü ilgiyle seyre koyulmuştu. Fisher ise sakın sakın viskisini yudumluyor, Paula'nın biraz kendini toparlamasını bekliyordu. Genç kadın yorgun görünüyordu. Fisher, ona biraz da acımişti doğrusu. Acaba bu genç kadın babası hakkında neler öğrenebilmişti? Onu nasıl bir erkek olarak düşünüyordu? Fisher'e verdiği cevaplara bakılırsa, Paula babası hakkında pek birşey bilmiyordu. 1944 yılında Rusya'da ölmüş. Fisher, Bonn'daki büroda tam iki saat dosyaları karıştırmış, bir yığın not almış, eski fotoğrafları ve vesikaları inceleyip geçmiş hakkında bilgi edinmeye çalışmıştı.

Eski fotoğrafların çoğunda, Fisher ile dirsek dirseğe oturan genç kadının babası dikkati çekiyordu. Yakışıklı, çekici

'bir erkekti. Acaba Paula'nın babası hakkında bildikleri savaşta ölen ünlü bir asker olduğundan ibaret miydi? Fisher, genç kadına yemek listesini uzattı ve lokantanın özel yemeklerinden birini tavsiye etti.

«Önce yemek yemek mi istersiniz?» diye sordu. «Ondan sonra ciddi ciddi konuşmaya başlarız. Lezzetli bir yemeğin zevkini rahatça çıkarsak daha iyi olmaz mı?»

«Ben acıkmadım. Şimdi konuşmayı tercih ederim. Lütfen açıkla mısınız, Bay Fisher, bütün bunlar ne demek oluyor?»

«Önce ben size birkaç soru sorabilir miyim? Size güçlük çıkarmak, canınızı sıkmak istemem ama bu soruları cevaplandırırsanız, sizin bu işle ilginizin derecesini kolayca anlayacağım. Anneniz tekrar evlenmiş değil mi?»

«Evet. Savaş sona erdikten kısa bir süre sonra Gerald Ridgeway adında bir İngiliz subayıyla evlendi. Bu adam, bizim evde kalıyormuş. O tarihlerde ben üç buçuk yaşındaydım. Babamı hiç hatırlamıyorum. Cephede savaşıyordu tabii.»

«Anneniz size babanızdan sözetti mi? Size onun hakkındaki neler anlattı?»

«Hemen hiç birşey anlatmadı desem yeri var. Annem sırlarını açığa vurmaktan hoşlanmaz. Siz de ona soru sormaya çalıştığınız zaman ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız.»

Fisher: «Eğer siz bana yeterince yardım ederseniz belki de annenizin başını ağrıtmama hiç sebep kalmaz.»

«İnşallah anneme soru sormanız gerekmez, çünkü bunun zavallı kadıncağızı çok üzeceğini biliyorum. Annem hiç bir zaman babamdan söz etmek istemez zaten. Bana kalırsa, babam sanki hiç bu dünyada yaşamamış gibi davranmayı tercih ediyor. Her neyse, annem bana hep bunu açıkça belirtmiştir.»

«Demek anneniz size babanızdan hiç söz etmedi? Sadece Alman ordusunda görevli bir general olduğunu ve savaşta öldüğünü biliyorsunuz öyle mi? Yanılmıyorsam, Stalingrad dönüşünde ölmüş.»

Paula bir sigara daha yaktı: «Sizin dediğiniz herhalde doğrudur.» Genç kadın masaya oturduğundan beri sigaraların birini yakıp öbürünü söndürüyordu.

Fisher birdenbire: «Siz annenizi pek fazla sevmiyorsunuz değil mi?» dedi.

«Bu pek kişisel bir yargı olmuyor mu?»

«Özür dilerim. Sadece bir tahminden ibaretti bu dediğim. Babanız hakkında bildikleriniz bundan ibaret öyle mi? Savaşta neler yaptığını, dostlarının kimler olduğunu, geride sizden başka bir akrabasının bulunup bulunmadığını da bilmiyorsunuz demek?»

«Hayır, hiç birşey bilmiyorum.» Paula, bocalar gibi oldu. Bu derece bilgisiz görünmek onun ağına gitmişti. Fisher ondan bilgi almak istiyordu, genç kadın ise Fisher'den babası hakkında birşeyler öğrenmeye çalışıyordu. Hayatında hiç bir şeye bu derece büyük bir istek duyduğunu da hatırlamıyordu. «Bir dakika. Tanıdığım biri olup olmadığını mı sordunuz? Alman Ordusunda babamın yanında çalışan bir subay vardı. Kendini Black diye tanıttı.»

«Black mi?» diye Fisher sordu, «Bu çok garip. Babanızın Albrecht Schwarz adında bir yardımcısı vardı. Siz bunu nereden biliyorsunuz?»

«Bu Black adındaki adam geçen hafta beni görmeye geldi de.»

Fisher, hiç renk vermedi. Hatta sakın sakın içkisini yudumlamayı bile başardı.

«Black sizi görmeye mi geldi? Buraya, İngiltereye mi geldi?»

Albrecht Schwarz, İngiltere'de Black olmuştu demek. Bu adamın da oldukça kalın bir dosyası vardı. Hatta onunki Generalinkinden iki misli daha kalındı. Bir ara bu adamın izi bulunmuştu. Fakat sonradan ortadan kaybolmuş bir daha da hiç gören çıkmamıştı. Belki de Ruslar Berlin'i bombardıman ettikleri zaman bu adam da ölmüştü. Schwarz. Hay Allah. Fisher, içkisini bitirdi. Paula'nın yüzüne dikkatle baktı. Solgun fakat masum bir yüzdü bu. Bu güzel mavi gözlerde hiç bir kurnazlık, bilgiçlik belirtisi yoktu.

«Evet, bu adam büroya geldi. Doğrusunu isterseniz, ben onun kaçığın biri olduğunu sandım.»

«Kaçık mı? Mümkündür.» Fisher, bunları düşünürken Paula'ya sordu: «Sizi görmeye gelmesinin sebebi neymiş?»

«Sadece kendini tanıtmak istedi.»

İşte bu yalandı ve Fisher, genç kadının hemen başını öbür tarafa çevirdiğini görünce sözlerinin yalan olduğunu anlamakta gecikmedi. Paula, onunla göz göze gelmekten çekiniyordu. Genç adam bir an için gazetecilikte kalmadığına pişman oldu. Bu ne müthiş bir haber olurdu... Albrecht Schwarz'ın İngiltere'de ortaya çıkması, inanılacak şey değildi.

Birinci yemek gelmişti. Paula, yemeğini yemeye başladı. Karnı hiç acıkmamıştı, aksine canı bir lokma bile yemek istemiyordu. Fisher, iyi cins bir şarap ısmarlamıştı. Paula bundan biraz içip iştahını açmaya çalıştı.

«Peki bu adam babanızdan söz etti mi?»

«Evet, babamın ne harikulâde bir insan olduğunu anlattı. Cüzdanında benim bir resmimi taşıdığını anlattı. Bu, size pek budalaca bir duygusallık gibi görünebilir, Bay Fisher ama bu sözleri beni enikonu duygulandırdı.»

«Hiç de budalaca bir duygu değil. Black, babanızın ölümünün kesin olarak saptanamadığını, hâlâ yaşamasının mümkün olduğunu da hiç kulağınıza fısıldamadı değil mi?»

«Yanılıyorsunuz. Söz arasında buna da değindi. Fakat de-

diğim gibi Black kaçığın birine benziyordu. Ben onun sözlerine de pek inanmadım.»

«Yaa... Bu Black ya da Schwarz denen adam şimdi nerede? Gidip onu görmem gerekiyor.»

Paula karşılık verdi: «Nerede olduğunu bilmiyorum. Büroma geldi, biraz konuştuk sonra da çıkıp gitti. Giderken adres bırakmadı, ben de adresini almayı unuttum. Dedim ya, biraz garip bir adama benziyordu. Beni tekrar arayacağını söylemişti ama o ilk buluşmamızdan sonra kendisinden bir daha haber alamadım. Doğrusu, ben bu adamla babam arasında bir bağlantı kuramadım. Babamı tanımasına da imkân yokmuş gibime geldi. Pek garip bir görünüşü vardı. İnsanın içini ürperten cüce kılıklı acayip bir adamdı.

Fisher, birden irkildi. «Ufak tefek mi dediniz?» Generalin birliklerini denetlerken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Schwarz da arkasından yürüyordu.

«Evet, adamakıllı ufak tefek. Sanırım boyu ancak bir buçuk metre var.»

Fisher: «Galiba tahminim doğru,» dedi. «Size bir fotoğraf gösterirsem yıllarca önce çekilmiş olmasına rağmen Black'i tanıyabilir misiniz?»

«Tanırım sanıyorum, çünkü adamın acayip bir yüzü vardı. Bunu nerede görsem seçerim. İsterseniz bu adamı bulmak için ilân da verebilirsiniz.»

«Evet, sahi bunu da yapabilirim.» Fisher, elinde olmadan alaycı bir tavırla gülümsedi. İlânı vermesine vermişti ama bu ilâna cevap veren çıkmamıştı. Aslında Fisher, şimdi Paula Stanley'e de acımaya başlamıştı. İşin kötüsü genç adamın heyecanlanması, duygulanması da işleri geciktiriyordu. «Buyrun biraz daha şarap için. Aklınıza başka birşey geliyor mu bari? Bana yardımı dokunacak birşey düşünebiliyor musunuz? Şu ana kadar çok faydalı oldunuz.»

«Maalesef hiç birşey düşünemiyorum. Bu yemeği bitir-

mezsem gücenir misiniz? Karnım hiç acıkmadı, gerçi yemek nefisti ama daha fazla yiyemiyeceğim. Şimdi sıra sizde, Bay Fisher. Herşeyi bilmek istiyorum. Babamın sağ olabileceğini söylemenizin gerçek sebebini merak ediyorum.»

Fisher, genç kadının tasalı yüzüne baktı ve onun böyle üzüntülü olduğu zaman daha da güzel görüldüğünü düşünmekten kendini alamadı. «İki ay önce Almanya'da bir gazette babanızın Paris'te görüldüğünü anlatan bir yazı gözüme çarpmıştı. Bu haber Allgemeine Zeitung gazetesinde yayınlandı, daha sonra da bütün Avrupa gazetelerinde yer aldı.

A.P. Ajansının aracılığıyla Avrupanın bütün belli başlı gazetelerinde yazı çıktı. Müşterilerim de bu haberi görmüşler ve hemen bir araştırma yapılmasını istemişlerdi.»

«Babam Paris'te mi görülmüş? Ama bu imkânsız. O zaman Black doğru söylemiş oluyor.»

Fisher: «Evet, mümkün. Haberde gayet kesin bir ifade kullanılmıştı. Ama gene de bir araştırma yapmak gerekiyor. Zaten bana da bunun için para veriyorlar.»

«Onu Paris'te gördüğünü söyleyen kim? Sizi parayla çalıştıranlar kimler?»

Fisher, haberin fotokopisini çantasına koymuştu. «Belirtildiğine göre, bir Fransız kadını generali gördüğünü iddia etmişti. Kadın, Generali gözlerinden tanıdığını belirtmişti. Bir başkası da onu işgal günlerinden tanıdığını ve Paris'te sokakta görür görmez de hatırladıklarını bildirmişti. Generalin peşinden gidip onu yakalamak da istemiş ama General kalabalığa karışıp gözden kaybolmuş. Bir daha da ona rastlayan çıkmamış. İkinci sorunuza gelince. Ona cevap veremem. Müşterimin iznini almadan bunu yapamam.» Fisher, Prensesin böyle bir açıklamaya izin verebileceğini hiç tahmin etmiyordu. Bir ay sonra tekrar kendisini ziyaret edip araştırmalarının sonucunu bildirmeyi vaat etmişti. Şu son ba-

şarısını açıkladığı zaman küçük Prens'in yüzünü de doğrusu görmek isterdi.

Acaba küçük Prens ne demeye bu işten vazgeçilmesini istemişti? Ya büyük Prens, şu ailenin reisi ve birinci derecede varisi, neden görüşme sırasında ağzını açıp tek kelime söylememiş, kanapenin arkasında durmuştu? Fisher Bonn'da başını kaşıyacak vakit bulamadığı için bu soruları da soramamıştı. Ama şimdi bunlar zihnini kurcalayıp duruyordu. Paula'dan bazı sırları gizlemek zorunda kalması canını sıkıyor, genç kadının yüzüne bakmaya utanıyordu. Ancak, müşterinin sırrını açıklamaya yetkili değildi. Sır saklamak bu mesleğin önemli özelliklerinden biriydi. Mesleğin tek saygı değer yönü de buydu zaten.

«Bay Fisher, siz babamın yaşantısı hakkında bazı şeyler biliyorsunuz. Bana bildiğiniz kadariyle babamı anlatabilir misiniz? Bu isteğimi yerine getirirseniz, size minnettar kalırım.»

Fisher, garsona işaret etti. «Başka birşey istemiyor musunuz?»

Paula başını salladı: «Hayır, istemiyorum, teşekkür ederim. Sadece kahve içeyim.»

«Bize iki koyu kahve getirin. Babanız hakkında bilgi edinmek isterken, işi başından alıp sonuna kadar anlatmamı istemediniz değil mi? Bunları siz de biliyorsunuzdur, sanırım. Babanız şayet ölmüşse, nerede öldüğünü öğrenmek istersiniz, değil mi?»

Paula, hikâyenin tümünü öğrenmek istiyordu, fakat utançından bunu açığa vuramadı. Yani babasının geçmişini bilmemenin verdiği utanç onu susmaya zorladı. Sokakta bulunmuş kimsesiz bir çocuğa benzetiverdi kendini. Annesinin bunca yıl susması, onu gerçeklerin dışında bırakmıştı. Annesinin o lânet olasıca inadı ve gururu yüzünden olmuştu bu. James her zaman onun kaskatı ve duygusuz bir kadın

olduğunu söylerdi. James, uzun, tıbbî terimleri kullanmaya bayılırdı, ama bu tarifler de Paula'nın huzurunu kaçırdı. Ancak eski kocasının dedikleri doğruysa, Paula bundan kimin sorumlu tutulması gerektiğini de biliyordu.

Genç kadın, Fisher'e: «Sadece sonunu öğrenmek istiyorum,» dedi. «Nerede ve nasıl olduğunu merak ediyorum.»

«1944'te Almanların Rusya'dan geri çekilmeyi sürdürdükleri sırada Cracow dışında bir kasabada. İzin verirsiniz sigaranızı yakayım. Çok sigara içiyorsunuz, Bayan Stanley. Bu kadarı da sağlığınıza zararlı doğrusu. Neyse, babanızın karargâhı bu dediğim yerdeydi. Bulunduğu yerin ismine dilim dönmüyor. Babanız ve arkadaşı Schwarz ya da Black buradaydı. Babanızın çalışma yeri karakoldu. Küçücük, tuğladan yapılmış sevimsiz bir binaydı karakol. O günlerde durumun çok kötü olduğunu sanıyorum. Ruslar, Almanları kovuyorlardı. O günlerde savaşmak da pek tatlı bir iş değildi.

23 Kasım günü, Ruslar o bölgeyi aralıksız bombalamaya başladılar. Babanızın oturduğu ev de bombalandı, ve içerdekilerin hepsi öldü. Besbelli babanızın üniformasını taşıyan bir ceset bulmuş olacaklar, yoksa enkazdan çıkarılan cesetlerin yüzleri tanınacak halde değildi. Savaşta sağ kalan yarım düzine kadar asker de Generalin bombardıman sırasında subaylariyle birlikte o binada toplantı halinde bulunduğunu söylemişlerdi. O binadan kimse sağ çıkmadı. Cesetleri de hemen oracığa gömdüler. Annenize de Generalin savaş sırasında öldüğü bildirilmiş olsa gerek. Bütün bunları annenizin size niye anlatmadığını anlayamadım.»

Paula, Fisher'in bu sözlerini karşılıksız bıraktı, «Benim de zihnimi kurcalayan bir mesele var,» dedi.

«Nedir bu mesele?»

«O gazetelerde babamla ilgili haberlerin yayınlanmasının sebebi nedir? Babamın sağ ya da ölü olmasından baş-

kalarına ne? Bunca yıl sonra herkesin onunla ilgilenmesi bana pek garip geldi.»

Fisher: «Babanız çok önemli bir subaydı,» dedi. «Aklınıza getirebileceğiniz bütün nişan ve madalyalara sahipti. Almanya'nın en parlak subaylarından biriydi.»

Genç adam bu sözleri söylerken Bonn'daki dosyada gördüğü o sararmış fotoğraf gözlerinin önünde canlanmıştı. O keskin hatlı, sert çehre, kenarları sırmalı şapka ve sırma işaretli yakasıyla hemen dikkati çeken yakışıklı, gösterişli bir adamdı General. Wagner operalarının üstün insanıydı. Fisher, Paula'ya bakıp hafifçe gülümsedi.

Tatlı bir sesle: «Ölülerin hayata dönmesinden daha merak uyandırıcı, daha ilgi çekici birşey düşünülemez,» dedi. «Hiç kuşkusuz bu haber de ilgi uyandırdı.»

«Siz buna inanıyor musunuz, Bay Fisher? Bunun mümkün olabileceğine sizin aklınız yatıyor mu?»

«Bu haberin doğru olmasını isterdiniz ama değil mi?»

Paula sordu: «Ya siz benim yerimde olsanız, bunu istemez miydiniz? Annenizi ya da babanızı hiç tanımasaydınız, böyle bir haber sizi hemen meraklandırmaz mıydı?»

Fisher: «Bilmem ki,» dedi. «Ben ne annemi ne de babamı doğru dürüst tanıyabildim. İkisi de ben çok küçükken öldüler. Ama onlarsız da yaşadım. Bana kalırsa siz de bunu düşünüp kendinizi üzmeseniz iyi edersiniz. Eğer birşey öğrenirsem ben size haber iletirim. Aramızda kalmak şartıyla, bir dostluk gösterisi olarak yapacağım bunu.»

«Çok nazıksınız.» Gerçi başlangıçta Paula bu genç adama karşı pek sert tepki göstermişti ama yavaş yavaş ondan hoşlanmaya başlamıştı. Hele güldüğü zamanlar yüzü iyice değişiyordu. Genç kadın, aslında bu adamın ona görünmek istediği kadar yumuşak ve iyiliksever biri olmadığını sezdii. «Söz veriyor musunuz?»

Fisher: «Eğer bu hafta benimle yemek yemeyi kabul

ederseniz size tam rapor veririm. Ama daha önce benimle görüşmek isterseniz, işte adresim burada, şu telefonu da arayıp bana haber bırakabilirsiniz. Yemek için Perşembe uygun mu? Çarşamba günü arabaya atlayıp annenizle üvey babanızı görmeyi tasarlıyordum. Saat sekize doğru gelip sizi alabilir miyim?»

«Gelirim diye bir söz çıkmadı ki ağızımdan. Bu da soruşturmanın bir bölümü sayılmaz değil mi? Zaten başka da anlatacak birşeyim kalmadı.»

«Hayır, bu benim bakımımıdan sadece bir eğlence yerine geçecek.» Fisher, hesabı ödedi. «Hem de az önce belirttiğim gibi size öğrendiklerimi anlatırım. Ücretsiz tabii.. Bu tür işler için genellikle dünyanın parasını alırım ama sizin için böyle bir şey söz konusu olamaz. Benimle yemeğe geleceksiniz değil mi?»

«Pekalâ. Charlton Meydanında 28 numaralı apartmanın 2 numaralı dairesinde oturuyorum. Yalnız size önceden şu kadarını belirtiyim: Annemden de üvey babamdan da birşey öğrenemeyeceksiniz. Ben onların ağızlarından birşeyler almaya çalıştım, fakat hiç bir sonuç elde edemedim.»

«Belki benimle başa çıkmak biraz daha zor olur. Neyse, gidince göreceğiz. Hadi, sizi bir taksiye bindireyim. Büro-nuza mı döneceksiniz?»

Kaldırımında duruyorlardı. Güneş bulutların arkasında kalmıştı. Havada yağmur sıkıntısı vardı.

«Evet, tabii. Yapılacak işlerim var.» Paula, böyle dedikten sonra elini uzattı. «Allahaismarladık. Öğle yemeği için teşekkürler.»

Fisher: «Benim de biraz işim var,» dedi. Genç kadının saçlarını tarayışı hoşuna gitmişti. Paula'nın saçları, iri bukleler halinde başını çevrelemişti. Çok kısa değildi. Yumuşacık ve normal görünüşlüydü. Sanki berber eli değmemiş de saçlar kendiliğinden bu biçimi almış gibi görünüyordu. Fis-

her, daha önce kumral saçlılardan hiç hoşlanmamıştı. Ama bu gözler onda varken Fisher'in Paula'dan hoşlanmamasına imkân yoktu. Perşembeye görüşürüz dedi. Genç kadının taksiye binmesine yardım etti. Sonra da geri döndü, yolun aşağısına yürüdü, kendi arabasına bindi.

Doğrusu Paula'nın annesini pek merak ediyordu. Fotoğraflardan birinde onu da gördüğünü hatırlıyordu. Uzun boylu, sarı saçlı, gayet güzel bir kadındı. Omuzlarından aşağı tilki kürkleri sarkmıştı. Kocasının patronuyla tokalaşıyordu.

Fisher, kadının İngiliz kocasını merak etti. Acaba bu nasıl bir adamdı da herşeyi bildiği halde o kadınla evlenmeyi düşünebilmişti? Kimbilir belki de Essex'teki sayfiye evinde tatlı bir aşk hikâyesi yaşanıyordu. Az önce yanından ayrılan o güzel kız da belki irsiyetinden ötürü lânetlenen huzur bozucu bir yaratık sayılıyordu. Ama Fisher bunu pek de doğru bulmuyordu. Kan, sudan daha yoğun değildi. Çevre olmadan irsiyet onun gözünde hiç bir anlam taşımıyordu. Fisher için anlam taşıyan tek şey de General'in yardımcısı olan ve aşağı yukarı yirmi yıl önce öldüğü sanılan adamın tekrar ortaya çıkmasıydı. Adamın bu kadarla da kalmayarak Paula Stanley ile konuşup General'in hâlâ sağ olabileceğini ima etmesi ilginçti. Kesin bir karara varabilmek için Bonn'dan Schwarz'ın fotoğrafını istetecekti. Ama bütün bu karşılaşmaların basit birer rastlantı olamayacağını da biliyordu. Schwarz, İngilizcede Black olmuştu. Üstelik bu adam Generalin yanında çalıştığını da ileri sürmüştü.

Acaba niçin Paula Stanley ile buluşmak istemişti bu adam? O sersem herif, bunca yıl sonra her tehlikeyi göze alıp ortaya çıkmayı niçin gerekli bulmuştu? Kızı babasiyle buluşturmayı vaat edip onun böyle bir durum karşısında ne gibi bir tavır takınacağını mı anlamak istemişti? Bu hiç de akla uygun bir sebebe benzemiyordu. Paula, adamı kaçığın biri diye tarif etmişti. Belki de adamın hiç bir güvenlik tedbiri almadan ortaya çıkmasının sebebi de buydu. Yani ger-

çekten kaçığın biriydi. Ama Fisher, adamın bütün bunları hiç bir amaç gütmenden, aklına böyle estiği için yapmadığından da emindi. Adamın amacı da neyse, Paula bunu Fisher'e açıklamamıştı. Fisher'in bu genç kadını yemeğe davet etmesi, sadece onun çekiciliğine, güzelliğine hayran kalmasının bir sonucundan ibaret değildi. Fisher'in öğrenmek istediği bir iki şey daha vardı, bunları da ne yapıp yapıp Paula'dan öğrenmeye kararlıydı. Annesiyle üvey babasını ziyaret etmek bir formaliteden ibaretti. Ama şayet bu esrarı çözmek için bir taraftan bir ipucu elde edecekse, bunu kendisine ancak Paula Stanley'in sağlayabileceğine inanıyordu.

III

«B ÜRONA telefon edip seninle görüşmek istedim ama, şekerim yemekten dönmemiştin. Onun için ben de gelip etrafı bir kolaçan edeyim dedim.»

Paula, dairesinin kapısını açar açmaz üvey babasıyla karşılaşmıştı. Adam önce mahçup bir tavır takınmış, fakat sonra birdenbire neşelenivermişti. Paula üvey babasının böyle kolayca neşelenivermesine nedense pek kızılıyordu. «Aman bu ne güzel bir sürpriz, Gerald. Buyur, birşeyler içelim.»

Gerald, küçük salona geçmiş, daha önceki ziyaretinde yaptığı gibi gene üvey kızının eşya seçmekteki zevkini övmüş, sonra da ziyaretinin gerçek sebebini açıklayacak gücü kendinde buluncaya kadar oturduğu yerde ezilmiş büzülmüş, kıvrım kıvrım kıvrınmıştı. Ama nihayet kendini toparlayıp konuya girince de gayet kısa ve özlü konuşmuştu:

«Gelip seni görmem gerekiyordu. Paula. Annen çok üzülüyor.»

«Yaa, vah vah. Üzüntüsünün sebebi nedir?» Üvey babası bu sorunun cevabını vermeden Paula bunun ne olacağını bi-

liyordu. Annesinin niçin üzüldüğünü ve üvey babasının hasta hasta Essex'teki kuş yuvasından kalkıp buralara kadar niçin geldiğini gayet iyi biliyordu.

Gerald, anlattı: «Annenin gözüne uyku girmiyor. Dün onu zorla doktora götürdüm. Kadıncağızı üzecek birşeyler söylemişsin galiba. Babanla ilgili bir mesele...»

«Evet, söyledim. Babamın bir arkadaşının beni görmek istediğini anneme söyledim. Annem bu adamla görüşmemi istemedi. Geçen hafta sonu bu yüzden biraz tartıştık. Annemin bütün bunları sana anlatacağını biliyordum, Gerald. O senden hiç birşey gizlemez. Şimdi sen de bu meseleyi nasıl çözümllediğimi merak ediyorsun değil mi?»

«Evet, istersen öyle de diyebiliriz.» Gerald'ın o sahte neşesi yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Şimdi tasalı bir yaşlı adamdan kalır yeri yoktu. Yüzündeki çizgiler daha da derinleşmiş, kaşları çatılmıştı. «Ne yaptın, Paula? Annenin dediği gibi mi davrandın? Yoksa bu adamla görüştün mü?»

Paula: «Adamla görüştüm,» dedi. «Geçen Pazartesi büroda görüştüm. Babamdan sözettik. Bu adam, bana babam hakkında pek çok şey anlattı.»

«Ah, Allahım.» Gerald, elini alnına götürdü. «Bu meseleyi kurcalamaktan niçin vazgeçemiyorsun bilmem ki. Annenin ne büyük üzüntüler geçirdiğini bir bilseydin...»

Paula, soğuk bir tavırla: «Ben annemi hiç tanımıyorum,» dedi. «Bana hiç bir zaman sırlarını açıklamadı. Benimle hiç konuşmadı da diyebilirim. Konuştuysa bile geçmişim hakkında birşey anlatmadı. Hayatım boyunca benden uzak kaldı. Hem niye böyle acıklı tavırlar takınıp 'Ah Allahım' diyorsun? Babam hakkında bilgi edinmemin ne sakıncası var?»

Gerald'ın yüzü kızarmıştı. Oturduğu yerden şöyle bir doğruldu, üvey kızına öfkeyle baktı:

«Annen için önemi var da ondan. Artık huzur içinde ya-

şamak onun hakkı. Annenin ne kadar yaşlandığını farketmedin mi?»

«Bununla annemin yaşlanmasının ne ilişkisi var? Anladığım kadariyle babama da pek aşık değilmiş. Annem senden başka hiç kimseyle ilgilenmedi. Geçmişin acı anılarına dayanamıyor, filân demeye kalkışma sakın. Zaten herşey yirmi beş yıl önce olmuş bitmiş. Özür dilerim ama Gerald, ailemin öbür kolu hakkında da bilgi edinmek benim en tabii hakkımdır.»

«Annemi feda etmek pahasına da mı?»

«Peki ama, annemi niçin feda etmiş oluyorum? Ortada gizlenmesi gereken birşey var mı?»

Gerald cevap vermedi. Koltuktan kalktı, üvey kızının karşısına geçti.

«Bak, Paula, eğer ben senden bu işi kurcalamamanı rica edersem, isteğimi yerine getirir misin?»

«Hayır, Gerald, bunu yapamam. Özür dilerim. Seni dinlemem için akla yakın bir tek sebep göster, hemen dediğini yapayım. Fakat durup dururken, havadan sudan sebepler uğruna kimseye vaatlerde bulunmaya niyetim yok.»

«Seni bir türlü anlayamıyorum. Seni iyi yetiştirmek, mutlu etmek için elimizden geleni yaptık. Annen...»

Paula: «Şimdi annem hakkında konuşmak istemiyorum» dedi. «Sen benim için elinden geleni yaptın, Gerald. Bunu takdir ediyorum. Senin çocuğun değildim. Şey, seni ziyarette gelen oldu mu?»

«Ne demek istiyorsun? Beni görmeye gelecek olan kimdi?»

«Özel bir detektif. Eğer sen de annem de geçmişin karıştırılmasını istemiyorsanız, bu iş hiç hoşunuza gitmeyecek. Babamın Paris'te görüldüğüne dair bir haber yayınlanmış. Belki de babam gerçekten sağdır.» Paula, üvey babasının bu sözler karşısında hiç bir tepki göstermediğini, şaşırmış ya

da paniğe kapılmış gibi bir tavır takınmadığını farkedince bayağı afalladı. Gerald, üvey kızına bakıp başını salladı.

«Haberî biz de gördük,» dedi. «Fakat çok şükür bu haber doğru değil.»

«Allahım, ikinizden biri de bunu bana bildirmeyi akıl edemedi öyle mi? Geri dönmesi söz konusu olan sadece benim babamdı, hepsi bu kadar. Seni bağışlayabilirim, Gerald, fakat annemi asla affetmeyeceğim. Annem bunu benden nasıl gizleyebilir? Bir anne nasıl kızına bu derece zalim davranabilir?»

«Bu Black denen adam sana neler anlattı?» Paula, böyle bir soruyla karşılaşmayı beklemiyordu.

«Babamın harikulâde bir insan olduğunu, ve beni çok sevdiğini söyledi.» Paula, acıklı bir sesle mırıldandı «Ah, meselenin içyüzünü biliyorum. Eskiden beri biliyorum. Babam bir Nazi generaliydi, Hitler'in emrinde çalışıyordu, sen de annem de bundan söz edilmesini istemiyorsunuz. Sen sinamekinin tekisin, üstelik İngilizsin. Annemin o pek çok sözü edilen canavar Nazilerden birinden dul kaldığı öğrenilirse, Kadınlar Derneğinde bu durum pek hoş karşılanmaz elbet. Bana da Nazilerin yaptıkları kötülükler, o korkunç esir kamp-ları hakkında korkunç hikâyeler anlatıldı, kafamı bunlarla doldurdular. Canavar ruhlu bir Almanın ne korkunç bir yaratık olduğunu biliyordum ama kimse 'sen de onlardansın' dememişti. Annem korkağın biri. Vatanına da, bana da sahip çıkmak istemiyor. İşte onun için de beni hiç bir zaman se-vedi. Ben, onu Babama ve Almanya'ya bağlıyordum. Ben olmasaydım annem sadece Bayan Gerald Ridgeway ismiyle tanınacaktı.»

«Senin ağzından çıkan sözleri kulakların işitmiyor,» Üvey babası birden diklenmişti. Paula, onu hiç bu derece öfkeli gördüğünü hatırlamıyordu. «Sakın ha, annenin arkasından böyle konuşayım deme. İnşallah, annenin neler çektiğini hiç

bir zaman öğrenmezsin. Ama sen öyle budalasın ve ön yargıların esiri olmaya öylesine alışmışsın ki, bunları öğrensen de kadıncağıza hak veremezsin. Ben şimdi eve dönüyorum.

Eğer dedektif bozuntusu bir adam evimin kapısına yaklaşacak olursa hemen defolup gitmesini söyleyeceğim. Eğer bu adam babanın Paris'te görülmesiyle ilgili hikâyeye hakkında bir araştırma yapıyorsa, boşuna vakit kaybediyor demektir. Baban öldü, Paula, bunun için de Tanrıya bin kere şükretmelisin. Ben sana ancak bunu söyleyebilirim.»

Gerald Ridgeway, odadan çıktı. Paula, biraz sonra dış kapının hızla kapandığını duydu. Genç kadın oturup bir sigara yaktı. Üvey babasıyla yaptığı ilk kavgaydı bu. Gerald zalim ya da haksızlıktan hoşlanan bir adam değildi, ama meseleye Paula'nın açısından bakamıyordu bir türlü ve karısının duygularından başka hiç birşeyi de benimseyemiyordu. Paula yıllar yılı hiç sözünü etmediği acıları nihayet açığa vurmuştu. İlk gençlik devresinde katlandığı utanç duygusunu da açıklamıştı. İnsanlığa karşı işlediği suçların, dünyanın her tarafında uygar toplumları isyan ettiren korkunç bir ırkın bir üyesi olduğunu büyüdükçe daha iyi anlamıştı. On ikinci yüzyılın Moğolistanında yaşayanlarla Paula'nın ırkı bir tutulmuştu. On milyon yahudi. İki milyon çingene. Erkekler, kadınlar ve çocuklar Fransa, İtalya ve Polonya'da dizi dizi yayılım ateşe tutulmuşlardı. Dehşet üstüne dehşet. Lânetle anılan isimler. Dachau. Belsen. Buchenwald. Paula, küçük bir çocukken soyadı Ridgeway'e çevrilmişti. Böylece onun kimliğini, bir Alman çocuğu hem de bir Alman Generalinin çocuğu olduğunu hiç kimse öğrenemeyecekti.

Paula'yı bu korkunç yalnızlığında teselli edebilecek, ondaki suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletebilecek tek insan annesiydi. O da kızıyla arasında bir sessizlik perdesi germiş, Paula ne yaptıysa o perdeyi aralayamamıştı. Genç kadın kalkıp kendine bir içki hazırladı. Bu onun için hiç de olağan bir şey değildi. İçkiye merakı yoktu ve hele tek başına

içmezdi. Saçlarını fırçaladı, yüzüne pudra sürdü. Yüzü pek solgundu, gözlerinde de yorgun bir ifade vardı. Bütün hayatı boyunca aynadan bu yüze bakmış, bir türlü gerçek kimliğini öğrenememişti. James onu bir yabancı olmakla suçlamıştı. Belki de eski kocası böyle demektedir haklıydı. Paula hiç bir zaman kabuğundan çıkıp da dünyanın soğuk rüzgârlarına karşı durmamıştı. Bu da herhalde genç kadını, birarada yaşanması imkânsız, kahır çekilmez bir mahlûk haline getirmişti. Genç kadın, kocasının ona niçin ihanet ettiğini de ancak şimdi anlayabilmişti. Paula'nın en iyi arkadaşı, sevimli, sıcakkanlı bir kadındı, pek fazla güzel değildi ama tatlı bir gülüşü vardı. James ondan hoşlanmıştı ve nihayet kaçınılmaz sona ulaşmışlardı. Paula, öbür genç kız meselesini bilmiyordu ve zaten buna aldırış da etmemişti. Saçlarını tekrar fırçaladı ve birdenbire James'i bağışladığını hissetti. Bu meseleyi artık sakın sakın düşünebiliyordu. Kendine bir içki daha hazırladı, telefonun başına gitti. Kocasını arayıp kararını açıklayacaktı. Tam bu sırada sokak kapısı çalındı. Paula, saatine baktı. Dokuz olmuştu Genç kadın yemek randevusunu unutmuştu; geçmişin anılarına kendini kaptırmış, bu arada başka birşey düşünememişti. Kapıyı açtığı zaman Fisher'i karşısında buldu.

«Daha perşembe olmadı,» dedi. «İki gün erken geldiniz.»

«İçeri girmeme izin verin. Gazeteleri görünce hemen buraya koştum.»

«Hangi gazeteleri?» Paula, genç adamın arkasında yürüdü. Genç kadının gazetesi, aşağıdaki holdeki posta kutusunda duruyordu. Nasılsa gazetesini almayı unutmuştu.

Fisher, oturma odasına girince, Paula'nın yanına gelmesini bekledi. Sonra: «Black'miş,» dedi. «Haber öğrenir öğrenmez buraya geldim.»

Gazete, Fisher'in elindeydi. Paula, hemen gazeteyi kaptı. Siyah, iri puntolarla yazılmış olan başlık göze çarpıyordu.

Gazetede, Paula'nın bildiği birinin fotoğrafı vardı. Elmacık kemikleri çıkık, gözleri kısılmış şeytan gibi bir adamın yüzü. Sonra genç kadın yazının başlığını okudu. «ÖLDÜRÜLEN ADAMIN BİR SAVAŞ SUÇLUSU OLDUĞU ANLAŞILDI!»

Fisher, genç kadının haberi okumasını bekledi, bu arada o da Paula'nın yüzünü incelemeye koyuldu. Shepherd Pazarı'nın önündeki birahane gazetesini açıp da bu haberi ilk kez okuduğu zaman o da bayağı sarsılmıştı. Fisher, bu birahane'nin eski müşterilerinden biriydi. Gazetecilik günlerinde tanıdığı bir arkadaşıyla buluşacaktı. Ama haberi okuduktan sonra arkadaşına not bırakmadan dışarı fırlamıştı. Genç adamı bu derece şaşırtan, bütün planlarını altüst eden mesele sadece Albercht Schwarz'ın öldürülmüş olması değildi. Asıl önemlisi, bu başlığın altında yer alan hikâyeydi.

Paula birdebire yüksek sesle okumaya başladı:

«Albercht Schwarz, yani Black, yani Winter, on beş yıldır İsviçre pasaportuyla İsviçre'de oturan bu adam, Ukrayna'da işlenen seri cinayetlerin sorumlularından biri olarak aranmaktaydı. Ayrıca, Almanların 1944'te Rusyadan geri çekilmeleri sırasında Polonya'ya ait olan Darienne kasabasında giriştikleri korkunç katliamın da sorumlularından biriydi.»

Paula, gazeteyi yüzünden uzaklaştırıp Fisher'e baktı.. Kendinden geçmiş gibiydi.

Fisher hemen: «Oturun şuraya, size bir içki getireyim» dedi. Paula, yerinden kıpırdamadı. Gazetedeki haberi yeniden okumaya başlamıştı, dudakları sessiz sessiz hareket ediyordu. Fisher, viski şişesini buldu, bardağı yarıya kadar doldurdu. Soda sifonuna bastı, boş sifonların, maden suyu ve kibrit gibi şeylerin eksikliğinin yalnız yaşıyan kadınların ortak özelliği olduğunu düşündü. Fisher, içinde bir küfür savurup bardağı genç kadına uzattıktan sonra onun yanına oturdu..

Birdenbire: «Pek şaşırmış görünüyorsunuz,» dedi. «Bu haber sizin için gerçekten pek ağır bir darbe oldu.»

Paula: «İnanamıyorum,» dedi. «Büroma gelmiş, karşıma oturmuştu. Ak saçlı, tuhaf görünüşlü ufak tefek bir ihtiyardı. Kaçığın biri diye düşünmüştüm. Bay Fisher, ben bütün bu olup bitenlerden bir şey anlamıyorum. Az önce üvey babam buraya geldi, Black ile konuştum diye bana demediğini bırakmadı, anneme azap çektiirdiğimi, geçmiş i karıştırmaya hiç hakkım olmadığını söyledi. Niçin hakkım yok buna? Eğer babam gerçekten yaşıyorsa, ben onu niçin bulamıyorum acaba?»

Fisher, tatlı bir sesle: «Babanızın niçin ortaya çıkmadığını hiç düşündünüz mü?» dedi. «Niye size kendisi gelmedi de Black'i gönderdi? Bunca yıldır niçin herkesten gizlenmek gereğini duydu?»

Paula, kadehini elinden bıraktı. «Ne demek istiyorsunuz? Babamın ağır bir suç işlediğini mi anlatmaya çalışıyorsunuz yoksa?»

«Bilmiyorum. İnterpol'de babanızın dosyası var. Zaten Nazi örgütünün ileri gelen şahsiyetlerinin hepsinin orada birer dosyası vardır. Babanız Wehrmacht'ta değildi. SS teşkilatında çalışan bir generaldi.»

«Bunları niçin bana anlatmadınız?»

«Çünkü görevim sizden bilgi almaktı. Hem siz babanız hakkında kendinize göre bazı düşüncelere saplanmışsınız, bunlara karşı çıkmak istemedim. Bakın, bir fikrim var. Siz yemek yemiş miydiniz?»

Paula başını salladı: «Hayır, artık açlığım da geçti.»

«Zaten siz hiç acıkmıyorsunuz. Birlikte öğle yemeği yediğimiz gün de yemekleri tabağınızda bıraktınız. Bu gece sizi dışarı yemeğe götüreceğim, Bayan Stanley. Canınız yemek yemek istemezse, kimse size zorla yemek yedirmez. Hem bu meseleden de söz etmek zorunda değilsiniz. Bu davet iş daveti değil, tamamen bir eğlence daveti olacak. Gidin, sırtınıza birşey geçirin, yüzünüze de biraz pudra sürün.»

Paula: «Ben bir yere gitmek istemiyorum,» dedi. «Eğer canınız birşey içmek istiyorsa burada da içebilirsiniz.»

Fisher ısrar etti: «Ben sodasız içki içemem. Sizde de sodanın damlası kalmamış. Hadi gidin mantonuzu alın. Çabuk olun.»

Fisher, Paula'yı beklerken bir sigara yaktı. Genç kadın bayağı sarsılmıştı ve şayet genç adam onun sözüne uyup da burada yalnız bırakacak olursa, mutlaka oturup saatlerce ağlayacaktı. Fisher'in de canı şöyle eğlenceli bir gece geçirmek istiyordu. Kutlamak istediği bir şey yoktu. Ama şu Schwarz'ın öldürülmesi, genç adamın yaptığı soruşturmadan aldığı sonucu doğruluyordu. Eh, hiç değilse bunu kutlayabilirdi. Ancak onun asıl istediği şey, Paula Stanley'i bu gece evden biraz olsun uzaklaştırabilmektir. Paula, salona girdiği zaman Fisher ayağa kalktı: «Fevkalâdesiniz,» dedi. «Biraz sonra siz bunu hissedeceksiniz. Bu gece ikimize de gayet iyi gelecek bir yer biliyorum. Hadi, yürüyün gidelim.»

Londra'nın göbeğine gittiler, Parlamento binasının önünden geçtiler. Big Ben'in saat kulesinde yanan ışıktan, parlamentonun toplantı halinde olduğu anlaşıyordu. Whitehall'ü geçtiler, Trafalgar Meydanına, Nelson'un kenti gözlediği, bütün çabalara rağmen bir türlü güvercinlerden kurtarılamayan büyük meydana geldiler. Fıskiyeler, havaya su püskürtüyorlar, turistler de havuzların kenarında dolaşıp bu ılık akşamın tadını çıkarmaya bakıyorlardı. Piccadilly'yi, neon lam-baları yanan Circus'ı geçtiler. Esrarkeşler, bütün gece açık kalan eczanelerden uyuşturucu ilâç almak için sıraya girmişler, bekliyorlardı.

Hızla Berkeley Meydanına döndüler.

Paula sordu: «Nereye gidiyoruz?»

«Annabels'e gidiyoruz. Loş ışıklar, gürültülü müzik ve seyrine doyulmayan kalabalık.» Fisher, arabanın anahtarını kapıcıya bıraktı. «Şu arabayı bir kenara çekiver olmaz mı?»

Kapıcı, genç adamı gülümseyerek selâmladı. Fisher'in kabarık bir ödeneği vardı. Şirketin kârının dışında kalıyordu bu para. Londra'nın en ünlü gece klübüne gidebilirdi. Paula oraya hiç gitmemişti. James için böyle kaliteli gece klüpleri uygun bir eğlence yeri sayılmazdı. Paula da bu çevrenin insanı değildi zaten.

Genç kadını gezmeye çıkaran erkekler de güzel yemekleriyle isim yapmış adı küçük ve sakın lokalleri tercih eden tiplerdi. Doğruca bara gittiler. Burası zengin bir adamın sayfiye evindeki çalışma odasına benziyordu. Duvarlarda değerli tablolar, ünlü karikatürler asılıydı. Odanın bir köşesinde büyük bir şömine vardı. Deri kaplı kanapeler ve özel olarak dokunmuş bir halı göze çarpıyordu. Bir kaç metre ilerdeki lokanta bölümü ise müzikle dolu karanlık bir mağarayı andırıyordu. Klüp için vakit henüz erken sayılırdı, burada bir kaç müşteri vardı.

Fisher, genç kadını bara götürmedi. Burası pek göz önüydü. Kendilerini göstermek isteyenler orada otururdu. Fisher ile Paula hemen bir masaya yerleştiler. Fisher uzandı, genç kadının elini tuttu. Paula'nın parmakları buz gibiydi.

«Size hep Bayan Stanley diye hitap edemeyeceğim. Böyle bir yerde bu derece resmi konuşmak yakışık almaz. Benim adım Eric.»

«Sen de bana Paula diyebilirsin.» Genç kadın, erkeğin avucunda duran eline baktı. Erkeğin kalın, tüylü bilekli elleri pek kuvvetliydi. Avucu da sıcacıktı ve genç kadının parmaklarını sıkıca kavramıştı.

«Beni niçin buraya getirdin?»

«Seni biraz olsun kendinden uzaklaştırmak için getirdim. İçkini iç. Şampanyayı sevmez misin?»

«Severim. Bana neden bu derece ilgi gösteriyorsun? Niye benim için kendini sıkıntıya sokasın?»

Fisher, uzanmış, genç kadına başını iyice yaklaştırmıştı.

Paula'nın eli de şimdi biraz daha ısınmış gibiydi. «Bu sana biraz garip geliyor değil mi? Bir erkek niçin seninle ilgilenmesin? Bugüne kadar pek çok erkek tanımış olmalısın.»

«Başka bir kadın uğruna beni bırakan bir kocam vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse iki kadın uğruna terkedildim. Kocam benim pek de başarılı olamadığımı söyledi.»

«Nede başarılı değilmişsin? Sekste mi? Yoksa evlilikte mi? Benim anladığım kadarıyla bu ikisi aynı şey sayılmaz.»

«İkisinde de başarılı olamamışım.» Genç kadın böyle dedikten sonra şampanyasından birkaç yudum aldı. «Fazla ağır başlıydım. Kendi kabuğuma çekilmiş, dış dünyayla ilgimi kesmiştim. Ben de onun çekilmez bir erkek olduğunu düşünüyordum. Kısacası uyumsuzluk karşılıklıydı. Ayrıca erkekler konusundaki düşüncende de yanılıyorsun. Bana kapılanlar sadece içi geçmişlerdi.»

Fisher: «Ben hiç bir zaman ağır başlı, gelenek ve göreneklere bağlı kadınlardan hoşlanmadım.» dedi, «Belki de bu yüzden hiç evlenmedim. Tabii yaşayışımın düzensiz oluşu da bekâr kalmamın bir sebebi sayılabilir.»

«Niçin bu mesleği seçtin? Özel detektifler öyle ortalıkta sık sık görülen kimseler değildirler ki.»

«Dur bakalım, dur bakalım. Biz öyle otellerin yatak odalarına gizlice süzülen, poker masalarında adam avına çıkan silik tipler değiliz. Çok büyük bir şirketimiz var. Her çeşit meseleyle ilgileniyoruz.»

Kayıp Nazi definesi gibi. Milyonlar değerindeki Benvenuto Cellini şaheseri gibi. Böyle şeyler yani. Fisher, genç kadına bakıp hafifçe gülümsedi.

«Şimdi biraz daha iyisin değil mi? Deminki halin biraz geçmiş gibi.»

«Pek de geçmiş sayılmaz.»

Fisher, avucunun içindeki parmakların hafifçe kasıldığı-

'nı hissetti. Bu da genç adamın yüreğini bir an için hoplatı-verdi.

«Bana biraz daha kendinden bahsetsene. Bekârsın ve detektiflik yapıyorsun. Daha önce güvenlik teşkilâtında mı çalışıyordun?»

Fisher: «Gazeteciyim,» dedi. «Aşağı yukarı beş yıl gazetecilik yaptım. Çok eğlenceli bir meslekti, bol bol seyahat ediyordum, bir sürü insanla tanışıyordum ve günlerim de oldukça heyecanlı geçiyordu. Derken günün birinde bu Dunston adındaki adamla tanıştım. Kendisi İnterpol'de çalışıyordu. Batı Berlin'de bir altın kaçakçılığı olayında birlikte çalıştık ve birbirimizden pek hoşlandık. O bana benzemez. Çok daha istikrarlı bir adamdır. Karısı ve üç çocuğu var. Bu serüvenden sonra uzun bir süre Dunston'u görmedim. Derken günün birinde o beni aradı. İnterpol'den ayrılmış, kendi adına bir özel detektiflik bürosu kurmuştu. Kendisiyle birlikte çalışmamı teklif etti ben de kabul ettim. Ve işte hepsi bu kadar. Biraz daha şampanya içer miydin?»

«Hayır, içemem.»

«İçersin içersin. Sana bir zararı dokunmaz. Benim hakkımda öğrenmek istediğin başka birşey kaldı mı?»

«Aklıma başka bir şey gelmiyor. Tabii bana anlatmaktan çekindiğin mesele hariç. Babamı niçin arıyorsun? Bu soruşturmayı kimin hesabına yapıyorsun?»

Fisher neşeli neşeli konuştu: «Bak sana ne diyeceğim. Sen Schwarz'ın seni niçin aradığını açıklarsan ben de sorunun cevabını vereceğim. Şimdi seni dansa kaldırmak istiyorum. Buraya herşeyi unutmak için gelmiştik.»

Paula ayağa kalktı: «Ben unutamıyorum, Eric. Başka birşey düşünemiyorum zaten.»

«Unutacaksın. Sadece bu gecelik unutacaksın. Yarın sorularımın cevabını almak için sana ter döktüreceğim ama bu

gece bunları düşünmek yok. Bak güzel bir parça bu. Hadi yürü, dansedelim.»

Paula genç adamla dansetmedi. Sadece ona sarıldı. Genç adamın kolları Paula'nın vücuduna sıkı sıkı sarılmış, onu kendine çekmişti. Dans pisti pek küçüktü, birbirine sarılmış çiftlerle tıklım tıklım doluydu. Çiftlerden bazıları bu kalabalığa rağmen değişik figürler yapmaktan geri kalmıyorlardı. Diskoteğin müziği ağır parçalardan en hareketli parçalara geçmişti.

Fisher, müziği hiç önemsemeden genç kadını göğsüne bastırıp pistte ağır ağır yürümeye devam etti. Paula, kendini erkeğin kollarından sıyırmaya kalkışmıştı. Fisher, genç kadına, yediği darbeyi biraz unutturmak, onu biraz yatıştırmak istemiş, bunu da başarmıştı. Hem de tahmininden çok daha kolay başarmıştı bunu. Genç adam, kendi hesabına hafifçe gülümsedi. Paula, inanılmaz derecede çekici bir kadındı. Fisher ondan çok daha güzel ve cazibeli bir sürü kadın tanımıştı ama Paula nedense onu bu kadınların hepsinden daha fazla etkilemişti. Genç kadının bunu hiç farketmemesi ve Fisher'in bu duygularına herhangi bir katkıda bulunmaması genç adamın duygularını büsbütün kamçılarmış, huzurunu iyiden iyiye kaçırmıştı. Genç kadın başını erkeğin omzuna dayamış, gözleri kapalı dansediyordu.

Fisher, bir hamle yaptı: «Masaya dönelim,» dedi. «Ben susadım.»

Klüp artık iyice kalabalıklaşmıştı. Pahalı tuvaletler giymiş güzel kadınlar, ipekli ya da kadife etekler giymiş güzel genç kızlar... Fisher, kendi masalarına yaklaştıkları zaman Paula'nın elini tuttu:

«Şimdi kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi?»

«Daha mı iyiyim yoksa, kendimden geçmek üzere miyim bilemeyeceğim. Bana bu iyiliği yaptığın için sana teşekkür ettim mi bari?»

«Ettin. Bununla dördüncü defa teşekkür etmiş oluyorsun. Şimdi sana aynı sözleri tekrarlamak istemem ama benim için zevk oldu hadi, içkini iç.»

«İçersem burada uyur kalırım.»

«Zıyanı yok. Sabahleyin kötü uyanırsın ama o zamana kadar da sıkıntının büyük bir kısmını atlatmış olursun. Gözlerini açık tutabilmen için bir kere daha dans ederiz, ondan sonra seni evine götüreceğim.»

Fisher, Paula'yla karşılaşır karşılaşmaz, onun dünyanın en değişik, en ilginç gözlerine sahip olduğunu farketmişti.

Paula'nın gözlerinin rengini tarif etmek imkansızdı. Ama Fisher'i tasalandıran da bu gözlerdeki duygulu ifadeydi. Çarçabuk kırılacağı benziyordu. Hayatını sevişmekten, içki içmekten ve fingirdemekten başka bir şey düşünmeyen kadınlar arasında geçiren Fisher böyle şeye hiç alışkın değildi. Paula Stanley, Fisher'in tipi değildi.

Genç adam dans pistinde Paula'ya sımsıkı sarılıp onbeş dakika daha sallanıp durdu, bir yandan da onunla sevişmek isteğiyle kıvranıyordu. Nihayet dans bitince genç kadını evine götürdü.

Paula'nın oturduğu apartımanın kapısı önünde arabayı durdurdu, kapıyı açtı.

«Kibar bir erkek gibi davranıp seni içeriye götüremeyeceğim,» dedi. «Çünkü benim de kafam enikonu yüksek. Çarçabuk arabadan inmezsen, kendimi daha fazla tutamayacağım.»

Paula genç adama döndü: «Eğer benimle beraber gelmek istiyorsan, gelebilirsin. Benim için bir sakınca yok.»

Fisher, başını önüne eğdi: «Eksik olma,» dedi. «Eksik olma ama bu işi kuzunun mezbahaya götürülmesine benzetmek istemiyorum. Şöyle güzel bir uyku çekmekten başka birşey yapacak durumda değilsin. Başka zaman beni evine davet et de gör bak neler oluyor.»

Paula: «Bana yarın telefon edebilirsin,» dedi. Genç kadın arabadan indi, kaldırımında bekledi. Fisher de genç kadına az önce söylediği sözlere rağmen onunla birlikte arabadan inmişti.

«Anahtarların yanında mı?»

«Evet. Büroya gitmeyeceğim. Eğer yarın beni ararsan, soracağın soruların hepsini cevaplandıracağım. Bu gece bana yaptıklarına karşılık böyle davranmam gerekiyor. Bu, benim borcum. İyi geceler, Eric. Tekrar teşekkür ederim.»

Fisher, genç kadının kapıdan içeri girişini seyretti. Dairesinin ışıkları yanıncaya kadar da arabada bekledi.

Paula onu evine davet etmiş, genç adam bu davete hayır demişti. Buna inanamıyordu. Bütün gece genç kadına öylesine büyük bir istek duymuştu ki, sonunda bu istek ona acı vermeye başlamıştı. Ama sonra da nedense efendilik etmişti. Bu yaşlı halinde ona çok garip şeyler oluyordu. Fisher kendi durumundan kuşkulandırmaya başlamıştı.

MARGARET von Hessel küçük oğluyla yalnızdı. Binanın güneye bakan bölümü boyunca uzanan büyük kış bahçesinde karşılıklı oturmuşlar kahve içiyorlardı. Çevrelerinde her tür sıcak iklim çiçeğini görmek mümkündü. Prenses, büyükanesinin sağlığında da aynı çiçekleri görmeye alışmıştı. Yüksek arkalıklı bir salıncaklı sandalyede oturuyordu. Oğlu Philip arkasındaki yastıkları düzeltti. Yaşlı kadın başını kaldırıp oğlunun elini okşadı. Philip ona kendi ailesinin fertlerini hatırlatıyordu. Heinrich ise ailenin Würtzen kesiminden gelen saf bir von Hessel'di. Zayıf, soysuzlaşmış, serkeşin biyiydi. Tanrıya da insana da yararı dokunmayan bir yaratıktı.

Yaşlı prensin en belli başlı uğraşları kadınlar ve kumar olmuştu. Emrindeki büyük imparatorluk da kendi kendini yönetiyordu. Yaşlı Prens en küçük bir çaba harcamasına ih-

tiyaç kalmadan servet serveti çekiyordu. Üstelik evlendiği zaman da serveti büsbütün artmıştı. Margaret onun ikinci dereceden kuziniydi. Yaşlı kadın Prensi hiç bir zaman sevmemişti. Aşk bu anlaşmanın dışında kalmıştı.

Ancak genç Prenses daha evlendiği günden itibaren eşine sadık kalmayı prensip edinmiş, ele güne karşı ideal bir yuvanın sahibi gibi görünmeyi başarmıştı. O zamanlar güzel bir kızdı, uzun boyluydu, o devrin ölçülerine göre çok güzel sayılıyordu. Çevresinde çok kıskançlık yaratan hoş, çekici bir kadındı.

Prens de gençti tabii. O da yakışıklı bir erkekti. Biraz neşeli ve hareketli olması da göze batmıyordu. Gurur ve şatafatlı geçmiş von Hessel ailesinin omuzlarına bir pelerin gibi sarılmıştı.

Prensin eşine hanedandan gelme soylu bir kişi muamelesi yapılıyordu. Mücevherleri, elbiseleri, arabaları, Fransa'da hanedan mensuplarının sık sık konuk olduğu o muhteşem villâsı, Berlin'deki malikânesi, av köşkleri ve sahibi olduğu sanat şaheserleri Margaret von Hessel'in gündelik yaşamının birer parçasıydılar. Düğünden bir yıl sonra bir zührevi hastalığa tutulan, geceleri dostlarıyla kumar oynayıp metresleriyle sabahlayan bir erkekle aynı çatı altında ömür tüketmek, Prensesin yaşamının gizli kalan bölümüydü.

Kocasının adiliklerini, iğrenç davranışlarını ve genç yaşta yalnız yaşamak zorunda bırakılmasını büyük bir hoşgörüyle kabullenmişti. O bir von Hessel'di ve sekiz yüz yıl geriye uzanan aile geleneği Margaret von Hessel'i susmaya zorluyordu. O da kendini hayır işleriyle oyalamasını bilmişti. Sahip olduğu evlerin idaresi, aile hazinesine yeni eserler katma çabası ona sıkıntılarını unutturmuştu. İşte Pöllenberg Çanağına büyük bir ihtirasla bağlanması da bu devreye rastlıyordu. Her yıl bir süre Schloss Würtzen'de kalırlardı. Burası onüçüncü yüzyıldan kalma bir şatoydu. Kocasının büyük babası malikâneyi onarmış, oturulacak hale getirmişti. Pöl-

lenberg Çanağı da büyük yemek salonunda duruyordu. Bu paha biçilmez eserin özel olarak korunması için hiç bir tedbire baş vurulmamıştı. Yüzyıllar boyunca olduğu gibi gene çanak büyük yemek masasının ortasında duruyordu. Salonun ışıkları yandığı zaman Pöllenberg Çanağının üzerindeki değerli taşlar da parıltılarıyla göz kamaştırıyorlardı. Margaret bazan saatlerce Pöllenberg'in karşısında durup onu hayran hayran seyrederdi. Çanağın üzerinde bir çakıl taşı büyüklüğünde güzel bir yakut vardı. Prenses Margaret özellikle bu taşı seyretmeye bayılıyordu. Söylendiğine göre bu taş, Muhteşem Lorenzo'ya aitti. Çanağın üzerindeki perilerin altın gözlerinde ve dudaklarının kıvrılışında şehvetli bir görünüm vardı. Erkek figürlerin cinsel çekiciliğinden daha üstündü bunlar. Gerçi ilk bakışta imkânsız gibi görünüyordu ama çanağın üzerindeki dişi yüzlerin her biri değişikti. Üstat, madden üzerine portre yapmıştı. Her portre gerçek bir kadının portresiydi.

Margaret Çanağa tutkundu. Bu öyle kişisel bir tutkuydu ki, kimsenin Pöllenberg'e elini değdirmesini istemezdi. Sanki bu şaheser, Margaret için yapılmıştı. Eleanor de Medici'ye düğün hediyesi olarak yapılmasına rağmen yüz yıllar sonra bir başka geline düğün hediyesi olmuştu sanki. Prens, karısının bu tutkusunu anormal buluyordu ve bunu da kendisine açıkça söylemişti. Prens von Hessel, Pöllenberg Çanağında olağanüstü bir güzellik de bulmuyordu. O, altın periler yerine etli canlı kadınları tercih ediyordu. Ama karısı bundan zevk alıyorsa, bu kendisinin bileceği işti. Zaten Prens, karısının işlerine pek ender karşı çıkardı. Margaret ona bir erkek evlât doğurmuştu. Prens de bundan sonra karısının varlığını bile unutmuştu. Margaret, dilediği gibi para harcayabilir, dilediği yere gidebilir, dilediği kimselerle dostluk kurup dilediği şekilde gönül eğlendirebilirdi. Beri yanda Prens de kendi havasında yaşıyordu. Prens, oğluyla da hiç ilgilenmemişti. Bu da annenin sahasına aitti.

Oğlan büyüdükçe Margaret onda babasının özelliklerini görmeye başlamıştı. Budalanın biriydi. Bebekliğinde bile içinden geldiği şekilde hareket etme olanağından yoksundu. Oturup ellerini ağzına sokarak oyalanmak ona yetiyordu. Dadısı durumu görüp de bebeğin ellerine birer torba geçirinceye kadar oğlan parmaklarını emerek kendini oyalıyordu. Çocuğun gözlerinde de von Hessel'in hayatta olan ilgisizliğini okumak kabildi. Derslerinde başarılı olamıyordu. Öğretmenleri açık açık çocuğun dersten sıkıldığını söylüyorlardı. Okulda da küçük prens spora büyük kabiliyet göstermişti. Derslerindeki başarısızlığına da tabii göz yumuluyordu. Ailesinin ismini kendine paravana yapan başarısız bir oğlandı. Annesi ne derse desin, ne yaparsa yapsın, bakışlarına şöyle bir ihtiras pırıltısı, bir heves belirtisi yerleşmemişti. Annesi onu azarladıkça oğlan da kötüye gidiyordu. On dört yaşındayken odasında körkütük sarhoş bulmuşlardı. Hitler'in Gençlik örgütüne üyeydi. Babası belki de oğlan disipline alırsa adam olur diye düşündüğü için oğlunun bu örgüte girmesini istemişti. Margaret buna şiddetle karşı çıkmış, fakat sonunda kocasının kararına boyun eğmek zorunda kalmıştı. Kocasına itaat edilmesi gerekliydi.

Prens, disiplin demişti, aslında tek düşüncesi politikaydı. Gerçi onlar çok güçlü ve zengindiler ama ülkeye hükmeden diktatörün gücüyle, kuvvetiyle yenilmeyi göze alamazlardı. Onlar gibilerinden Nazi yöneticileriyle dost geçinmeleri istenmezdi. Fakat açıktan açığa onlara karşı çıkmak da akılsızlık olurdu. İşte bu yüzden Heinrich'e Hitler gençliğinin üniformasını giydirmişlerdi. Bir yıl sonra ise Heinrich, sarhoşluğundan ötürü kamptan kovulmuştu. Delikanlı başka bir isimle Avusturyadaki kliniklerden birine gönderilmişti. Meraklılardan korunması için de hizmetçi ve muhafızların gölgesinde yaşıyordu. Klinikte iyileşmişti ama altı ay sonra içki fasılları gene başlamıştı. Odasındaki eşyayı kırıp dökmüştü. Yeni bir tedavi sistemi uygulanmadan önce

gene bir bakımevinde bir süre kalmıştı. Yeni tedavi sisteminin uygulanması için de bu kez İsviçreye gönderilmişti. Daha sonraki on yıl içinde de Heinrich'in alkol tutkusunun tedavisi için kliniklere, bakımevlerine yatırılması âdet olmuştu. Heinrich, tipik bir Alman asilzadesi gibi yetişmişti. Muazzam bir silâh, çelik, kömür ve endüstri imparatorluğunun tek varisiydi. Dünyanın en çok ilgi çeken bekâr delikanlıları arasındaydı. Ama onun en sürekli ve ateşli aşkı, alkole olan aşkıydı. Heinrich, kadınlarla hiç ilgilenmiyordu. Onun dünyası içki bulma imkânlarıyla sınırlanmıştı. Babasıyla arasında hiç bağ kurulmamıştı. Babası da gayet sakin bir tavırla oğlunun işe yaramaz adamın biri olduğunu söylemiş ve Heinrich'le hiç bir şekilde ilgilenmek istememişti. Onun tek tasası, aile ismine leke sürülmesini önleyebilmek için oğlunun marifetlerini gizlemekten ibaretti. Heinrich'in rezaletlerini gazetecilerden gizlemek uğruna avuç dolusu para harcıyordu. Dostları arasında dedikodular almış yürümüştü. Delikanlının sık sık ortadan kaybolması, onun bir sinir buhranı geçirdiği kanısını yaratmıştı. Prens'in bir cinsi sapık olduğu da söyleniyordu, çünkü bu delikanlının hayatında hiç kadın yoktu. Savaş başladığı zaman Heinrich, on sekiz yaşındaydı. Prens onu Ruhr'daki silâh fabrikasına müdür yaptı. Delikanlı askerlikten de ihraç edilmişti. Uzun evlilikleri süresince ilk kez o gün Margaret von Hessel kocasına gerçekten acımıştı. Karı koca o akşam nasılsa başbaşa kalmışlar, Prens, hayatının en kötü gününü yaşadığını karısına itiraf etmişti.

«Benim oğlum askerlik yapmaya bile lââyık görülmedi. Oysa, arkadaşlarının hepsi savaşa gittiler. Üstelik Heinrich, ailemizin son ferdi olacak. Ailemiz bu sarhoş, geri zekâlı, dengesiz delikanlıyla ölecek. Bu da benim suçum, senin değil. Başka çocuklarımız da olmalı.»

Prens, karısıyla ilişkide bulunmaktan vazgeçince, Margaret onun kısır olmasından kuşkulandı. Gerçi Prens

frengiyi yenmişti ama hastalığın bıraktığı izler geçici değildi. Margaret'in bu konuda da söyleyecek bir sözü yoktu. Ancak Prens karısından cevap bekliyordu. Aralarına bir sessizlik çökmüştü. Nihayet bu sessizliği bozan da gene Prens olmuştu: «Eğer kendine bir sevgili bulduysan, buna karşı çıkacak değilim, yalnız sevgilin de bizim kanımızdan olmalı. Bunu sana söylemenin doğru olacağını düşünmüştüm. Şimdi ben yatıyorum.»

Ve iki yıl sonra da, 1942'de Prensesin, tek aşk serüveninin ürünü olan oğlu Philip dünyaya gelmişti. Prenses Margaret, küçük oğlunun babasını bir Berlin yolculuğunda tanımıştı. Adam, bir uçak pilotuydu. Margaret'ten yedi yaş daha küçüktü, neşeli, sevimli ve zarif bir adamdı. Margaret'in ikinci dereceden kuzeni oluyordu. İkisinde de von Hessel kanı vardı, aynı gelenek ve göreneklere sahiptiler. İkisinin sayesinde ailenin devamı sağlanacaktı.

Margaret, pilot sevgilisinin öleceğini biliyordu. Erkekten Margaret'in yüreğini dağlayan garip bir ölüm havası vardı. Karnında taşıdığı çocuk da sevgilisinin Manş denizi üzerindeki bir hava hücumunda ölmesinden kısa bir süre sonra dünyaya gelmişti. Çocuk, on kuşaktan beri tüm çocuklarının vaftiz edildikleri Schloss Würtzen kilisesinde vaftiz edilmişti.

Philip Friedrich Augustus Franz, Prens von Hessel, ölmüş bir erkeğin gayrimeşru çocuğuydu. Prenses kilisede durmuş, dostlarının tebriklerini kabul etmişti. Kocasını da yanında yer almıştı. Bu konuyla ilgili hiç birşey konuşulmamıştı. Philip'in Prens'in oğlu olmadığı da hiç bir zaman söz konusu edilmemişti. Ama Prens durumdan memnundu. Aile ikinci bir varis kazanmıştı, Heinrich'e rağmen ailenin adı devam edecekti. Prens von Hessel, gene önceki gibi gayet sakin ve kararlı tavırla karısına bundan sonra aşık edinmeyeceğini hatırlatmıştı.

Margaret: «Philip,» dedi, «ben haklı olduğumu gayet iyi biliyorum. O İngilizin telefonda söyledikleri de iz üzerinde olduğumuza beni iyiden iyiye inandırdı.»

Philip sordu: «Generalin bir de kızının olduğunu biliyor muydun?»

«Evet. Bir çocuk vardı ama bunun cinsini unutmuştum. Fisher'in onunla hemen ilişki kurması akıllıca bir iş mi dersin? Kızın birşeyler bildiğinden kuşkusu olmadığını söylüyor. Ancak bizim bu işle neden ilgilendiğimizi kıza açıklamazsa, kız da ona bildiklerini anlatmayacakmış. Ben Fisher'e gerekli izni verdim, çünkü Schwarz'ın ona neler anlattığını bilmemiz gerekiyor.»

Philip: «Anne,» dedi, «anne acaba şu işden vazgeçmeni söylememin bir yararı var mı? Benim bu mesele hakkındaki düşüncemi biliyorsun. Heinrich'in duygularını da biliyorsun.»

«Heinrich'in herhangi bir duygu beslemeye hakkı yok.» diye Prenses öfkeli öfkeli mırıldandı. «Zaten Pöllenberg'i de onun yüzünden elimizden çıkardık ya.»

Oğlu ağır ağır konuştu: «Bir adam öldü,» dedi. «Bunca yıl sonra bir cinayete kurban gitti. Onu kim öldürdü? Acaba onun ölümüyle Bronsart'ın Paris'te görüldüğü haberi arasında bir bağlantı kurulabilir mi? Anne, bana kalırsa, biz bir kenarda unutulması gereken işlere burnumuzu sokuyoruz. Ya Bronsart gerçekten ölmemişse? Schwarz'ın o cehennemden kaçıp bunca yıl izini belli etmeden yaşadığını bildiğimize göre, Bronsart'ın da aynı şeyi yapmış olması pekâlâ mümkün. Eğer Bronsart ortaya çıkacaksa, yakalanacağını da biliyor demektir. Eğer Bronsart yargıç huzuruna çıkarsa, o eski hikâye de yeniden alevlenebilir. Sevgili anneciğim, yalvarırım vazgeçin bundan.»

Philip, uzanıp annesinin elini tuttu. İkisi arasında derin bir sevgi ve yakınlık vardı. Birbirleriyle gayet iyi anlaşıyorlardı. «Çok rica ederim, henüz vakit varken bu işten vaz-

geç. Pöllenberg'i unut. Başkaları da büyük hazineler kaybettiler. Şimdi bunun ne önemi var? Bir de işin tehlikesini düşünsene.»

«Benim için çok önemi var.» Gurur dolu gözler, anılarla parıldadı. «Dünyanın en güzel sanat eserlerinden birinin insafsız bir haydut tarafından elimizden alınıp bir tarafa saklanması ve günün birinde o haydudun gizlice bunu tekrar ele geçirmek istemesi benim için çok önemli. Eğer General yaşıyorsa, bizi Pöllenberg'e götürecektir. Pöllenberg, nihayet ait olduğu yere dönecek. O bizimdir, oğlum. Bir gün senin olacak. Bunu sen de biliyorsun. Herşeye sahip olacağını, ailemizin tüm ilişkilerinden senin sorumlu olacağını da biliyorsun. Pöllenberg Çanağı senin malındır.»

Oğlu alçak bir sesle sordu: «Ya Heinrich ne olacak? San ki o bu dünyada yaşamıyormuş gibi konuşuyorsun. Keşke böyle konuşmasan.»

Prences Margaret: «Sen çok yufka yüreklisin,» dedi. «İlle ona acımak için bir bahane buluyorsun. Ben bulamıyorum. Heinrich'in bugünkü haline düşmesini haklı gösterecek bir sebep yok. O soysuzun biri. Hiç bir şeye karşı isteği, duygusu ve ilgisi yok. Sadece içip içip komaya girmek ilgileniyor onu. O da benim oğlum, ama ölürse arkasından bir damla göz yaşı akıtmayacağım. Hem o senden de nefret ediyor, Philip. Bunu sen de biliyorsun.»

«Sen her zaman beni sevdiğin için ve sevgini de belli ettiğin için ağabeyim benden hoşlanmıyor. Ben onu suçlu bulmuyorum.»

Prences: «Heinrich ölecek,» dedi. «Karaciğeri berbat durumda, sağlığı günden güne bozuluyor. Günün birinde de iyileşmeyiverecek. Doktorlar, bir süredir beni bu sonuca hazırlamaya çalışıyorlar. Bu da olunca, sen ailenin reisi olacaksın, ben de bir kenara çekilip âhır zamanımda rahat edeceğim.» Prences oğlunun elini sıkıp gülümsedi. Philip ba-

basına benziyordu. Genç adam ne zaman gülse, Margaret hep sevdiği erkeğin mezardan çıkıp geri döndüğüne inanır gibi oluyordu. Her şey onun olacaktı. Milyonlar, kudret, ve günden güne gelişmekte olan Almanya'da büyük bir gelecek... Ayrıca Pöllenberg Çanağı da ona ait olacaktı.

Margaret birden: «Eğer Bronsart yaşıyorsa, hazinemize kavuşacağız demektir. Eğer o geri çekilme sırasında ölmüşse, define de bizim için ölmüş olacak. Onun için herşey Kadere bağlı, oğlum. Bundan sonra olabilecekleri Kader kararlaştıracak.»

«Schwarz'ı öldüren Kader değildi ama.»

Margaret oğluna hak verdi: «Maalesef, gazetenin yazdığına bakılırsa, Schwarz'ı öldüren hırsızın biriymiş. Belki de bir kavgada ölmüştür. Hatta onu Generalin de öldürmüş olması mümkün. Adamın ağzını kapamak için geri gelmiştir belki de. İşte, benim düşüncem bu, sevgili yavrum. Fisher'in de aynı şeyleri düşündüğünü sanıyorum. Şimdi adamın kızından bir tepki görmek için bir süre bekleyeceğiz. Böyle bir adamın çocuğu olmak ne demektir bir düşünsene. Hadi, gel, artık içeri girsek iyi olacak. Brükner'e telefon edip Verbehan tesislerine ilâve yaptırmak meselesini görüşmeliyim.»

PAULA, telefonda: «Üzerimde korkunç bir ağırlık var,» dedi. «Ama gene de çok iyiyim. Ya sen ne durumdasın?»

Fisher'in sesi pek neşeliydi. «İyiyim. Bugün çalışmıyorum dedin, öyleyse öğle yemeğinde buluşalım mı?»

Paula, gözleri kapalı konuştu: «Fikrimi değiştirdim. Yapılacak bazı işlerim vardı. Bir kaç da mektup yazmam gerekiyor. Akşama buluşabiliriz. Hatta en iyisi sen buraya gel. Ben birşeyler pişiririm. Başbaşa verip konuşmamız gerekiyor.»

Fisher: «Öyleyse konuşma konusundaki kararını değişt-

tirmemişsin demektir. İşte buna sevindim. Bu meselede birbirimize muhtacız. Her neyse, şu anda ben sana muhtacı, ama aynı zamanda senin merak ettiğin bazı noktaları da ben açıklayabilirim. Akşam sekize doğru geleyim mi?»

«Yedi buçukta gel. Sana açıktan içki de ikram etmeyi düşünüyorum.» Paula'nın sesi yumuşamıştı. Sanki gülümser gibiydi. Fisher, genç kadının daha erken buluşmayı istemesine bayağı üzüldü. Bu işi biran önce halletmek için sabırsızlanıyordu. Zihnini kurcalayan soruların cevabını ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyi olacaktı. O sabah sekizde Prensesle görüşmüş, yaşlı kadının kimliğini Paula'ya açıklamak için ondan izin almıştı. Şu soruşturma işini ne kadar çabuk tamamlarsa o kadar iyi olacaktı. Genç adam sabırsızlanmaya başlamıştı. Soruşturma bittikten sonra da hemen Bronsart'ı aramaya çıkacaktı. Ama Paula'dan bilgi almadıkça eli kolu bağlı beklemek zorundaydı. Sabahın o erken saatinde Fisher'in bir türlü kabul etmek istemediği bir gerçek de genç kadını tekrar görmek için sabırsızlanmasıydı.

Paula'nın babası bir Nazi Generaliydi. Hitler'in de bütün Avrupaya dehşet saçmasına sebep olan katliamların baş sorumlularından biriydi. Annenin gerçekleri kızından saklamasına hiç şaşmamak gerekti. Fisher, kadının niye böyle davrandığını gayet iyi anlamıştı. Ama kızına karşı bu derece zalim davranması da doğru değildi. Kızına babasının gerçekte büyük bir kahraman olmadığını bir iki kelimeyle, fazla kalbini kırmadan da pekâlâ anlatabilirdi. Hem annesi bu adamla evlenmişti. Generalin ne karakterde bir adam olduğunu ve neler yaptığını bilmesi gerekirdi. Baştaki adamların hepsinin karıları savaştan sonra aynı türküyü tutturmışlardı. 'Biz bilmiyorduk; bize birşey anlatmadılar, biz evimizde oturuyorduk.' Fisher bu tür savunmaları gayet saçma buluyordu. Bu adamların evleri hizmetçiler, kölelerle doluydu. Başkalarının mallarıyla salonlarını süslemişlerdi. Fransa'dan ve diğer ülkelerden gelen kürkler ve mücevherler de hayatla-

rını satın almaya çalışan Yahudilerden kalmaydı. Fisher, Bayan Ridgeway'e hiç ama hiç acımıyordu. Bu kadın savaştan sonra mevki sahibi bir İngilizle evlenip yakasını kurtarmaya bakmıştı. Eğer Fisher'in acıdığı biri varsa o da Paula'ydı. Zavalılık hayatı boyunca hep ikinci plana atılmış, bir sığıntı muamelesi görmüştü.

Fisher, hemen oğün Essex'e gidip şu karı kocayı güzelce sorguya çekmeyi tasarladı. Öyle ya, niçin sadece Paula'dan cevap beklesindi.

«Bugün anneni ziyarete gidiyorum,» diye Paula'ya da kararını açıkladı. «Ziyaretin hikâyesini akşama sana anlatırım.»

«Annem herhalde Black'in ölüm haberini gazetede okumuştur. Bu işe adı karışacak diye korkudan ödü patlıyordur mutlaka.»

Fisher, sıkıntılı sıkıntılı: «Böyle bir korkuya kapılmasına ne lüzum var? Anneni herkes Bayan Ridgeway olarak tanıypr. Ömrü boyunca gerçek kişiliğini herkesten gizleyebilir. Black'in ölüm haberini dün gece televizyonda verdiler, radyoda da yayınlandı. Onun için benim karşıma geçip de hiç birşeyden haberi yokmuş gibi davranamaz.»

«Annem öyle bir yol yapar ki, sen de şaşarsın. Sen onu hiç tanıımıyorsun. Baksana bana bir telefon bile etmedi.»

«Canı cehenneme. Senin için bunun ne önemi var? Ben sana telefon ettim ya. O kadar da haris olma canım. Herkesden ilgi bekleme. Sen şimdi içindeki sıkıntıyı atmak için birşeylerle oyalanmaya bak. Ben de akşam yedi buçukta yanında olacağım. Sakın bugün kendini fazla yorma, olmaz mı?»

«Yormam. Zaten öyle kötü bir haldeyim ki, birşey yapabileceğimi sanmıyorum. Dün gece için sana teşekkür etmedim. Doğrusu bana çok nazik davrandın.»

«İlk fırsatta gene buluşup eğleniriz. Ben de çok iyi vakit geçirdim.»

Paula telefonu kapadıktan sonra yatağından kalktı. Baş zonkluyordu. Aspirin alırsa ağrı herhalde geçerdi. Çay pişirdi, sonra iki aspirin yuttu.

Gece ona pek uzakta kalmış bir hayal gibi geliyordu, Fisher'i eve davet ettiğine inanmak bile istemiyordu. Herhalde sarhoş olduğu için böyle bir teklifte bulunabilmişti. Oysa iki kere görüştüğü bir erkeği evine davet ettiğini hiç hatırlamıyordu. Kocasından ayrıldığından beri de bir erkekle gecelediğini hatırlamıyordu. Bunu aklına bile getirmemişti.

Fakat bu adam, genç kadının zihnini karıştırmış, düşüncelerini, prensiplerini yok edivermişti. Herşeye rağmen de bu adamı aklından çıkaramıyordu. Bu, insanın uçsuz bucaksız bir denizde yüzerken boğulmasını önleyecek bir can kurtaran simidinden farksızdı. Bir erkek vardı ve aralarında bir bağ kurulmuştu. Ancak geçici bir bağdı bu. Birbirlerini de şöyle bir kere görmüşlerdi. Ama şimdilik bu kadarı da yetmişti. Paula, salona geçti. Black'in fotoğrafı bulunan gazete yerdeydi. Genç kadın gazeteyi aldı, haberi okumaya başladı. Paula'nın babası bir SS generaliydi. Genç kadın onu hiç bir zaman gerçek kişiliğiyle tanıyamamıştı. Babasının bu dünyada yaşadığına inanmasını sağlayacak ne bir fotoğrafı ne de bir hatırası vardı Paula'nın elinde. Genç kadın, kendi kafasının içinde hayali bir insan tipi yaratmıştı. Bu, bir subaydı. Vaktiyle genç kadının bir ansiklopedide resimlerini gördüğü bir general üniforması giymişti. Paula'nın parlak mavi gözlerini taşıyordu. Vaktiyle annesi Gerald Ridgeway'e bundan bahsederken Paula onların konuşmalarını dinlemiş ve kendi gözlerinin babasıninkilere benzediğini öğrenmişti. Annesi o gün: «Paula babasının gözlerini almış. Onun için de babasına çok benziyor,» demişti. Sonra Paula aynanın karşısına geçip gözlerini incelemiş ve babasını hayalinde canlandırmaya çalışmıştı. Bu, bir gölgeden ibaretti. Ancak genç kadın daha sonraki yıllarda da kulağına çalınan sözleri, kitaplarda okuduklarıyla birleştirip babasını tanımaya çalışmıştı. Savaşta

yapılan katliamdan Alman ordusu sorumlu değil ki... Alman askerleri kibar erkeklerdi. Dünyanın en dövüşken askerleriydiler. Eski subaylar, Nazilerden nefret ediyorlardı. Paula'nın babası da düşmanlarına bile kendilerini sevdirmesini, saydirmasını bilen o kusursuz askerlerden biriydi. Annesinin ille ondan nefret etmesine rağmen Paula böyle düşünüyordu.

Paula, banyo yaptıktan sonra giyindi. Duyguları körelmiş gibiydi. Benliğinin bir parçası Fisher'le normal bir insan gibi rahat rahat konuşabilmişti. Bu arada gülümsemiş, hatta erkeğin neşesine katılıp onunla şakalaşmıştı. O akşam genç adamla buluşmak için sabırsızlandığını da hissetmişti.

Ama bunun dışında soğuk, kuşku içinde kıvranan ikinci bir kişiliği daha vardı. Öbürünün davranışlarını tıpkı bir yabancıyı izler gibi izliyordu. Şimdi de gazeteyi elinde evirip çevirirken gerçek adının Paula Ridgeway değil Paula Bronsart olduğunu aklına getirdi.

Nihayet gerçek bir kişiliğe kavuşmuştu. Meslek sahibi varlıklı, annesiyle üvey babasını ikinci plana atmış genç bir dul değildi. Sadece yabancı bir ülkede yaşayan bir Alman'dı. Gölge, bir varlık haline gelmişti. Ateş ve ölüm kokusu vardı. Uzaktan uzağa trampet sesleri duyuluyordu. Saygı duruşunda bulunmaya gelen kalabalığı görür gibiydi. Gerçek, bilgiyle birlikte gelmişti. Şimdi de Paula bu gerçeğe ve kişiliğine sahip çıkmak zorundaydı. Koridora çıktı. Çantasını, eldivenlerini aldı. Duvarda asılı duran aynada kendini son bir kez daha gözden geçirdi. Soylu annesine benzeyen bir tarafı yoktu. Paula, Paul Bronsart'ın kızıydı. Babası ne olursa olsun, Paula da onun bir parçasıydı. Genç kadının aklına bir söz geldi. 'Eti benim etimden, kemiği benim kemiğimden.' Babası, Paula'nın fotoğrafını alıp Black'e ve diğerlerine göstermişti. General kendisiyle, babasının yüzünü hiç görmemiş olan kızı arasında bir bağ kurmuş, böylece kızını aklından hiç çıkarmamıştı. Bu adam ne yapmış olursa olsun gene de

bir insandı ve hiç birşey baba ile kızı birbirinden ayıramazdı. General ölümünden sonrasını da düşünmüş, kızı için birşey saklamıştı. Yani eğer General bir yerde saklanıyor değil de gerçekten ölmüşse... Kızına olan sonsuz sevgisini ispatlamak için de dünyanın en büyük sanat eserlerinden birini Paula için saklamıştı. Ama genç kadının Pöllenberg Çanağında gözü yoktu. Paula, sokak kapısını açıp dışarı çıktı. Babasının ona ayırdığı hazineyi istemiyordu. Onun babasını bulmaktan başka bir dileği yoktu.

PAULA'nın annesi ağlıyordu. O güzelim salonda, büyük kanapeye oturmuştu. Kocası da kolunu yaşlı kadının boynuna dolamıştı. Durmadan da: «Ağlama, sevgilim,» diyordu. «Kendini harap etme. Söylediğim sözlerden sonra bu adamın tekrar buraya döneceğini hiç sanmıyorum.»

Can sıkıcı bir görüşme olmuştu. Fisher, daha başlangıçtan itibaren ev sahiplerine karşı gayet sert ve suçlayıcı bir tavır takınmıştı. Genç adam, önceden randevu almak zahmetine de katlanmamış damdan düşer gibi kapıyı çalıp içeri girmiş, Gerald'ın evde olmadığını, hanımının bahçede dinlendiğini öğrenmişti. Bu durumda Bayan Ridgeway da bu davetsiz konuğu içeri buyur etmek zorunda kalmıştı. Sonra da o amansız sorgu başlamıştı. Fisher, Bayan Ridgeway'in hiç de önceden düşündüğü kadar çetin bir çeviz olmadığını görmüştü. Ama tabii kadının karşısındaki öz kızı değildi. Fisher, Black'in fotoğrafı bulunan gazeteyi yaşlı kadının önüne atmış, bu şahsın gerçek kimliğini açıklamasını istemişti.

Bayan Ridgeway, birdenbire pek şaşırılmış, sararıp solmuştu ama gene de Fisher'e renk vermemeye çalışmıştı. Önce yalan söylemeyi denemiş, Fisher hemen kadının yalanını yüzüne vurmuştu:

«1938 yılının Mart ayında, S.S. teşkilâtından Albay Hein-

rich Paul Bronsart ile Potsdam şehrinde evlendiniz,» demişti. «Düğün babanızın Shrievenburg'daki evinde yapılmıştı. Törene dört yüz davetli katılmıştı. Balayınızı da Danimarkada geçirmiştiniz. Daha devam edeyim mi, yoksa sorularına cevap vermek zahmetine katlanacak mısınız?»

İşte o zaman Bayan Ridgeway de gerçekleri inkârdan vazgeçmişti. Bu kadında Paula'yı hatırlatan hiç bir özellik yoktu. Fisher buna bayağı sevinmişti. Yaşlı kadın, fotoğrafın kocasının hizmetinde çalışan Albrecht Schwarz'a ait olduğunu açıklamıştı.

«Bu adamın kızınızı ziyarete geleceğini biliyordunuz değil mi?»

«Kocam dönünceye kadar daha fazla konuşmamayı tercih ederdim.»

«Eski bir Nazi savaş suçlusunun serbestçe dolaştığını ve kızınıza musallat olduğunu bildiğiniz halde ağzınızı açıp da kimseye tek kelime söylemediniz. Hatta kızınızı uyarmayı bile düşünmediniz. Bu adamın zarar verebileceğini hiç aklınıza getirmediniz mi?»

«Kızıma bu adamla konuşmaması için yalvardım.» Bayan Ridgeway birdenbire hırsıyla konuşmaya başlamıştı. Fisher, kadının kocası gelinceye kadar susmasının artık söz konusu olamayacağını anlamakta gecikmedi.

«Kızım ikimizi de dinlemek istemedi. Paula son derece inatçıdır. Onu durdurmak için benim yapacağım bir şey yoktu.»

Fisher, mırıldandı: «Gerçeği kendisine açıklamaktan başka. Bunu kendi kendine öğrenmesini bekleyecek yerde, durumunu açıkça anlatabilirdiniz. Dün kızınız gazeteyi okuduğu zaman ben de yanındaydım, Bayan Ridgeway. Yüzünün ne hal aldığını gördüm. Bu yüz sizin de rüyalarınıza girmeli.»

Bayan Ridgeway, genç adamı evinden kovmaya kalkış-

mış, polise haber vereceğini belirtmişti. Fisher de hiç durmadan bunu yapmasını söylemişti. Bu arada polisin yaşlı kadının ailesinin Black'le olan ilişkisini öğrenince kendisine bazı sorular sormak isteyebileceğini de hatırlatmıştı.

Fisher: «Ben aslında buraya basit iki sorunun cevabını almak için gelmiştim,» dedi. «İstediğim cevapları hemen verirseniz sizi rahatsız etmem, Bayan Ridgeway. Birinci sorum şu: kocanız Almanya savaşı kaybettiği takdirde kaçmayı düşüneneceğinden söz etmiş miydi?»

Yaşlı kadın, Fisher'i acı acı, nefret dolu bakışlarla süzmüştü.

«Eğer kocamı tanısaydınız, bu soruyu sormadınız,» dedi. «Onun yanında hiç kimse yenilgi kelimesini ağzına almak cesaretini gösteremezdi. Aynı şekilde kaçma kelimesi de ağza alınamazdı. Üstelik biz birbirimizden tiksiniyorduk. Kocam benimle hiç bir meseleyi tartışmazdı.»

Fisher, bir sigara yaktı: «Pekalâ, demek kocanızın ölümünü açıklayan resmi bildiriği aldınız ve hiç bir kuşkuya kapılmadan doğru olduğuna inandınız öyle mi?»

«Evet, hiç kuşkulandım. Şimdi de bundan hiç kuşku yok.»

«Kocanız Pöllenberg Çanağını ne yaptı?»

Bayan Ridgeway, Fisher'e döndü. Şaşkınlıktan yüzü alalak bullak olmuştu.

«Pöllenberg Çanağı kocanızdaydı değil mi?» diye Fisher sorusunu tekrarladı.

Kadın: «Evet,» dedi, «ama ortadan kayboldu. Kocamın bunu nereye koyduğunu bilmiyorum. Bunu sormak da aklımdan geçmemişti.»

«Bu sözlerinizin doğru olduğuna yemin edebilir misiniz, Bayan Ridgeway?»

Fisher'in arkasında bir kıpırtı oldu.

«Niye yemin edecekmiş? Kuzum burada ne oluyor?» Gelen Gerald Ridgeway'dı. İki erkek arasındaki konuşma kısa sürmüştü. Fisher, yaşlı adamın hemen polisi çağırıp onu evden attıracağını biliyordu. Zorla bu eve girip bu iki insanı sorguya çekmeye hakkı yoktu, yaşlı kadına blöf yapmıştı. Ama kocasına da aynı oyunu tekrarlamadı. Ridgeway, müt-hiş öfkeliydi. Karısı da yangına körükle gitmek istiyormuş gibi birdenbire iki gözü iki çeşme ağlamaya başlamıştı. Fisher, yaşlı askerin öfkeden kendini kaybedip ona bir iki yumruk savuracağını sandı. «Defol git buradan, densiz züppe. Bir daha buraya gelip karımı rahatsız etmek cüretini gösterecek olursan alimallah seni kamçıyla döverim, anlaşıldı mı?»

Bunun üzerine Fisher orada daha fazla kalmamıştı. Adama son defa baktığı zaman o, karısını kollarının arasına almış yatıştırmaya çalışıyordu. Karısını korumak için göze almayacağı şey yoktu bu adamın. Fisher, bunu zihninin bir köşesine yerleştirmişti. Paula, karı kocanın birbirlerine son derece bağlı olduklarını söylemekte haklıydı. Onlarla bir çatı altında yaşamak gerçekten pek sıkıntılı olsa gerekti.

Fisher o akşam Paula'nın dairesine gelirken bir şişe Riesling getirdi. Genç kadının enikonu solgun görüldüğünü düşünmüştü, Paula, saçlarını geriye doğru fırçalamıştı. Lambanın aydınlığında mavi gözleri daha parlak, daha canlı görünüyordu.

Fisher: «Merhaba,» dedi. Genç kadın gülümseyince de erkeğin içi bir tuhaf oldu. «Biraz geciktiğim için özür dilerim. Trafik pek sıkışıkty.»

Paula: «Geç kalmadın,» dedi. «İçeri buyur.» Fisher, elindeki şarap şişesini genç kadına verdi.

«Senin ülkenin malı olan güzel birşey getirdim.»

Paula sakın bir tavırla: «Ülkemden hep güzel şeyler çıkıyor değil mi?» dedi. Sonra başını kaldırıp erkeğe baktı.

«Bugün hep ÷lkemin hoşa giden ürünlerini düşünmeye çalıştım, Beethoven, Mozart, Ren şarapları, Goethe, Mann. Yalnız aklıma Von Braun'dan başka bir ilim adamı gelmedi. Buyur, otur, Eric. Ben sana içki hazırlıyayım.»

Fisher: «Lütfen, viski getir,» dedi. Genç kadının yan taraftaki içki şişeleriyle dolu masaya gidişini seyretti. Paula, kendini beğendirmek için hiç bir çaba harcamadan, kendini olduğundan başka türlü göstermeye çalışmadan yürüyordu. Önden Paula, düz göğüslü bir oğlandan çok dolgun vücutlu bir kadına benziyordu. Fisher buna memnun oldu. Ama hemen kafasını işine vermeyi başardı.

«Essex'e gittim,» dedi. Genç kadına bir sigara uzattı. Paula, gelmiş erkeğın yanına oturmuştu. Fisher, sözlerini sürdürdü: «Black'in aslında Schwarz olduğundan başka birşey öğrenemedim. Bir de önemli itiraf kopardım. Birazdan bunu anlatacağım.»

«Annem nasıldı?» Paula'nın sesi pek soğuktu. «Hâlâ beni aramadı. Ama garip değil mi, artık böyle şeyler beni hiç üzmüyor.»

«Bak buna sevindim işte. Annen pek perişan durumdaydı. Zavallı iki gözü iki çeşme ağlıyordu.»

«Annemin ağlayabileceğini düşünemiyorum. Onu ağlar-ken hiç görmedim. Devam et.»

«Baban, öfkeli bir St. Bernard köpeğı gibi üzerime saldırdı. Polise haber verip bana bir güzel sopa çektireceğini söyledi. Belki bu sözler gülünçtü ama üvey babanın gerçekten bunu yapmaya kararlı olduğunu hissettim. İkisini sarmaş dolaş vaziyette bıraktım. Bu arada annen birşey söyledi. Öz babanla birbirlerinden nefret ettiklerini açıkladı.»

«Anlıyorum. Annemin benden hep uzak durmasının sebebi de böylece ortaya çıkmış oluyor. İnsanın nefret ettiğı bir erkekten peydahladığı bir çocuğın yükünü taşıması herhal-

de çok kötü birşey olsa gerek. Ben de hep bundan kuşkulandım. Annem sana başka neler anlattı?»

«Bir dakika sonra bunu da açıklayacağım. Sana patronumun kim olduğunu söyleyeceğimi de vaat etmiştim değil mi? Bu sabah sana telefon etmeden önce, patronumdan isminin açıklanması için izin aldım. Patronum Prenses von Hessel'dir. Kimi kastettiğimi biliyorsun.»

«Bu isim bana yabancı değil. Bu ne acayip iş böyle? Von Hessel'ler senden babamı bulmanı istiyorlar öyle mi?»

«Evet, aşağı yukarı öyle. Şey, baban savaş sırasında onlardan birşey almış, şimdi bunu geri istiyorlar.»

Fisher, duygularını bir kenara itmiş, sadece işini düşünüyordu. Bir yandan da genç kadını dikkatle izlemekteydi.

Paula hafifçe gülümsedi: «Onların geri istedikleri şeyin ne olduğunu biliyorum. Black'in beni görmeye gelmesinin sebebi de buydu. Adamcağız bana ondan bahsetti ama ben ona inanmadım. Adamın delinin biri olduğunu sandım. Von Hessel'lerin geri istedikleri şey Pöllenberg Çanağı'ydı değil mi?»

«Evet. Evet. Bu da babandaydı. Annen öyle dedi. Paula, şu Black sana başka neler söyledi? Bu, meselenin tümünü çözümleyebilir.»

Paula, sigarasını parmaklarının arasında evirip çevirerek «Babamın bunu sakladığını söyledi,» dedi. «Bana vermek için saklamış.» Paula, gözlerini Fisher'e dikti. «Yanılmıyorsam bu da işin şeklini değiştiriyor değil mi?»

Fisher, şaşkınlığını gizlemeyi başardı. «Değiştirebilir ama sen Pöllenberg Çanağı üzerinde kanunî bir hak iddia edemezsin. Çünkü bu eser çalınmıştı.»

«Black bunun bir hediye olduğunu söyledi. Babama beni bulup Pöllenberg'in yerini bulmama yardım edecek ipucunu bana açıklayacağını vaat etmiş.»

«Bu ipucunu bana anlatacak mısın?»

«Ben Pöllenberg'i istemiyorum. Ansiklopediye baktım, bu Çanak, yüzyıllar boyunca o ailede kalmış. Ben de onlara mallarını geri vermek isterim. Ama bütün öğrendiğim küçük bir ipucundan ibaret kaldı. Black, babamın kendisine pek güvenmediğini, sırrını açıklamaktan çekindiğini söyledi. Black, babamın sağ olduğundan emindi. Babamdan bana getirdiği mesajdan da birşey anlamaya imkân yok.»

«Aman Allahaşkına neydi bu mesaj, söylesene.»

«Paris, 25 Haziran 1944. Ambrosine Hala ve Yeğeni Jacquot. Hepsi bu kadardı. Bana pek uydurma gibi geldi.»

«Baban hiç de aptal değildi. Ne yaptığını gayet iyi bilen tiplerdendi. Bu mesajın da önemli bir anlam taşıması gerekir. Paris, 25 Haziran. Ambrosine Hala ve yeğeni Jacquot ha? Bunların ne demek olduğunu öğrenmeye çalışacağım.»

«İkimiz de öğrenmek zorundayız. Ha, aklıma gelmişken sorayım. Eğer babamın gerçekten sağ olduğu anlaşılırsa, ne olur?»

«Hemen Batı Almanya'ya götürüp yargıç huzuruna çıkarırlar. Baban Nazi Partisinin ileri gelenlerindendi. Onu cezalandırmak için mutlaka bir kulp bulurlar.»

«Ama senin için şu Pöllenberg Çanağı'nı bulmak yetiyor değil mi? O zaman babamı aramak zorunda kalmayacaksın sanırım.»

Fisher: «Hayır!» dedi, «Onu aramam için bir sebep kalmayacak. Müşterim, kendi malı olan Pöllenberg'i geri istiyor, hepsi bu kadar.»

«Pöllenberg'i onlara bırakacağım. Söz veriyorum. Çünkü Black'e inanıyorum; bunun babamın malı olduğuna ve şimdi de bana kaldığına inanıyorum. Fakat bunu bir şartla onlara geri verebilirim.»

«Babanı aramaktan vazgeçmem şartıyla mı?»

«Hayır. Babamı bulmama yardım etmen şartıyla. Yani hâlâ sağsa demek istedim.»

Fisher, şaşırmıştı. «Gerçekten buna kararlı mısın? Ne yaptığının farkında mısın?»

«Pek de değilim. Hâlâ şaşkınım. Birşey arıyorum ve maa-
lesef henüz bulamadım.»

«Aradığın şeyin bir baba olması şart mı?»

«Bak işte bunu da bilemiyorum. Artık babam enikonu yaş-
lanmış olmalı. Bütün gün bunu düşündüm. Babamın nasıl bir
erkek olduğunu kendi kendime bulmaya çalıştım. Bir S.S.
Generali. Çocukluğumda bunların siyah üniformalı gülyaba-
niler olduklarını düşünmüştüm. Fakat onu bulmak istiyorum.
Onu bir de kendi gözlerimle görmek istiyorum. Şimdilik bu
kadarını düşünebiliyorum. Sana yardım ettim. Bundan sonra
da senin bana yardımcı olacağına inanıyorum. Babamı teş-
hir etmek senin görevin değil, ama eğer adamcağız yaşıyor-
sa ona yardım etmek benim görevim olacak. Seninle birlikte
babamı aramak istiyorum. Eğer şu Çanak kanun gözünde de
benim malım sayılsa bile onu geri vereceğim. Anlaştık mı?»

«Anlaştık.»

Paula döndü, elini genç adama uzattı. Fisher, onun çıl-
dırdığına hükmetmişti ve bunu da açıklamak istiyordu. Ay-
nı zamanda onu öpmek de geliyordu içinden. Bunun da Nazi
Generalleriyle ve gizlenmiş sanat şaheserleriyle bir ilgisi
yoktu. Genç adamın aklına her şey gelmişti de işin bu şekle
döküleceğini hiç düşünmemişti. Fisher, Pöllenberg Çana-
ğını bulmayı üzerine almıştı, Paula da Generali bulmak is-
tiyordu. İşte bu yüzden iyi de kötü de olsa, bu işde beraber-
diler. Fisher, genç kadının elini tutup sıktı. Paula, elini geri
çekinceye kadar da parmaklarını avucundan bırakmadı.

Fisher tekrar: «Pekalâ,» dedi, «Anlaştık. Bundan sonraki
hedefimiz Paris.»

.

DUNSTON: «Ya, demek Paris'e gidiyorsun ha?» dedi, «Ne mutlu sana.»

«Ben oraya iş yapmaya gidiyorum. Sakın sen de müzik-hol meraklısı İngiliz erkeğinin düşündeki Paris sanma burasını. Folies Bergere'i ve çeşitli çılgınlıkları düşünme. Gayet iğrenç bir görev uğruna gidiyorum. Görevimi seve seve sana devredebilirim.»

Duston güldü: «Eksik olma ama istemem.» İki ortak, buralarının bulunduğu sokağın hemen aşağısındaki barda oturuyorlardı. Fisher, bira ısmarlamıştı. Dunston'un ise önünde bir duble viski duruyordu. Fisher, arkadaşının fazla içki içtiği kanısındaydı. Duston, uzun boylu, hantal görünümlü, gür siyah saçlı bir adamdı. Kalın kaşlıydı. Ağzını açıp da beyaz dişlerini göstere göstere güldüğü zaman yüzünün çirkinliği kayboluyordu. Çok da kolaydı onun gülmesi. Hemen her fırsatta dudaklarını aralayıp beyaz dişlerini göstermeye bayılıyordu. Güzel bir karısı, üç de çocuğu vardı. Neşeli görünüşünün açığa vurduğundan çok daha kurnazdı. Pek öyle efendi bir adam olmadığını kendisi de itiraf ediyordu. Para kazanmaya karşı özel bir tutkusu vardı. «Şu anda Avrupaya gitmek benim için söz konusu olamaz. Burada gırtlığıma kadar işe gömülmüş durumdayım. Sen işin gidişini nasıl buluyorsun?»

Fisher: «Bilmiyorum,» dedi. «Bana kalırsa General sağ ve bir yerde saklanıyor. Eldeki ipuçlar bunu gösteriyor. İkinci tahminim ise, şu: Şayet General ortaya çıkarsa, kızıyla buluşmak isteyecektir. Duyduğuma göre, kızı küçükken ona deli gibi tutkunmuş. Besbelli şimdi de Schwarz'ın aracılığıyla kızından haber almak istedi. Demek ki, bu adam hâlâ kızıyla ilgileniyor. Ve ayrıca kızının Pöllenberg'i bulmasını da istiyor. Bu nokta beni müşterilerim bakımından tasalandırıyor. Generalin kızı, Schwarz'ın kendisine anlattıklarından bu eserin kanun gözünde onun malı sayılacağına inanmış.

Onun için bu Allahın belâsı Çanak amansız bir mücadeleye sebep olabilir. Tabii kız şimdilik Pöllenberg'i müşterilerime iade edeceğini söylüyor.»

«Eh, Pöllenberg Çanağını gözleriyle görünceye kadar böyle düşünebilir ama sonradan kararından cayması da mümkün. Böyle cömertçe verilen sözlerin sonradan geri alındığını çok gördüm. Sen Prens von Hessel'e bunları anlattın mı?»

«Kendisine uzun bir rapor gönderdim. Ben şahsen, Bayan Stanley'in sözünü tutacağına inanıyorum. Pek tuhaf bir kız, öyle her zaman görmeye alıştığımız mal canlısı haris tiplerden değil.»

«Yaa!» Dunston'ın kaşları kalktı, o güzelim beyaz dişleri meydana çıktı. «Senin bir piliç hakkında böyle olumlu konuştuğunu da ilk kez duyuyorum. Paris'e onu da götürüyorsun değil mi? Herhalde bu da masraf listesine eklenecektir.»

Fisher, elinde olmadan sert bir sesle karşılık verdi: «Onu ben götürmüyorum, kendisi geliyor.» Dunston'un gülüşü Fisher'in sinirine dokunmuştu.

«İyi eğlenceler.»

«Sen de çatla. Bir viski daha içer misin?»

«Parası senden olursa içerim elbet! Yolculuk ne zaman?»

«Yarın sabah. Odile'de kalacağız. Bu da ödenek sınırını aşmaz. Seninle haberleşiriz. İşlerin nasıl gittiğini bildiririm. Ah bir de şu körolasica lâfların ne demek olduğunu anlayabilseydim. Ambrosine Hala ve yeğeni Jacquot ne demek oluyor acaba?»

«Telefon rehberine bir bak. Belki bir lokantanın adıdır. Ya zavallı bir Allahın belâsı yabancıya (Büyük Amerikan Felâketi)ni bulması söylenseydi ne yapardı? Bunun bir lokanta ismi olduğunu yabancı nasıl tahmin edebilir? Ambrosine

Hala ve yeğeni de her şey olabilir. Sen çevreyi araştırdın mı?»

«Paris'te Reuter Ajansında çalışan Joe Daly ile hemen temasa geçtim. Bu kelimelerden o da birşey anlamadı. Joe'nun bildiği kadariyle çağımızın pop Paris'iyle bu lâfların bir ilişkisi yokmuş. Öyle bir şey olsaymış, Joe mutlaka bilirmiş. Neyse, bakalım biz oraya gidince neler olacak, göreceğiz. İlk işim Bronsart'ı gördüğünü iddia eden şahsı bulmak olacak tabii.»

Dunston, hafifçe gerindi. «Ben bugün öğleden sonra Manchester'e gidiyorum,» dedi.

Fisher güldü: «Paris işine niye bu kadar bozulduğun şimdi anlaşılıyor,» dedi, «Manchester'de başına bir iş gelmesine imkân yok.»

«Orası öyle ama, ikimiz için biraz para kazanabilirim. Birinin geçmişini öğrenmeme karşılık bir güzel beş yüz Guinea almam mümkün. Zengin baba ve saçlarını tarattığı adi berber parçasıyla evlenmeye kalkışan kafasız kızı. Eğer bu berber parçasının geçmişinde bazı karanlık noktalar bulur da babanın bunları sevgili kızına karşı koz olarak kullanmasını sağlarsam ücretin dışında bir de ikramiye bile alabilirim. Ben artık gidiyorum. Ambrosine Halayla şansın açık olsun.»

«Teşekkürler.» Fisher, ortağına başını salladı. Dunston kapıya gelince dönüp Fisher'e el salladı. İki arkadaş gayet iyi anlaşıyorlardı. Karakter bakımından birbirlerinin tam zıddıydılar, bir iş üzerinde çalışırken de soruşturmayı daima ayrı ayrı yollardan yaparlardı. Fisher, iç güdüsünden yararlanır, tehlikeyi göze alırdı. Dunston ise metotlu çalışmaktan hoşlanırdı. Dalavereli işlerin kokusunu almakta da pek ustaydı. Pek de öyle canciğer dost değildiler ama felekten çaldıkları geceleri birlikte geçirirlerdi ve aralarında ciddi bir anlaşmazlık çıktığı da hiç görülmemişti. Fisher, Dunston'un arkadaşlığından memnundu.

Dunston gittikten sonra o da hesabı ödeyip dışarı çıktı. Büroya dönecekti. Dunston ise dışarı çıkar çıkmaz bir taksiye atlamıştı. Arabaya biner binmez de arkasına yaslanıp mentollü sigarasını yaktı. Bu yeni alışkanlığı, Fisher'in zaman zaman onu kızdırmak için kullandığı en büyük kozdu. Sigaradan vazgeçememişti ama ciğer kanserine yakalanmaktan da müthiş korkuyordu. Fisher, Bayan Stanley ile Paris'e gidiyordu. Dunston kendi kendine «Vay vay,» diye mırıldandı. Yolda kendine bir parça çörek aldı. Fisher'e güvenmeliydi. Arkadaşı kadınlarla pek ilgilenmezdi. Dunston bunu biliyordu. Daima aynı tipi seçerdi. Hepsi de hafifmeşrep, parasız ve güzel kadınlardı. Fisher'in bu kadınlardan birine abayı yakmasına da imkân ve ihtimal yoktu. Eğer arkadaşı bir kadınla ilgilenir gibi görünüyorsa, bunu sırf onu becermek için yapıyor demekti. Dunston, bu Bayan Stanley'i de hani biraz merak etmişti. Kadın, Jimmy Stanley'den boşanmıştı. Gazete okuyan herkes de Jimmy Stanley'in ne uçarı çapkın bir hovarda olduğunu gayet iyi bilirdi. Onun için bu kadının da Fisher'in her zaman ilgilendiği tiplerden olması mümkündü. Ama tabii bu kadın öbürlerine göre biraz daha kaliteli ol- sa gerekti. Üstelik Pöllenberg Çanağına da resmen sahip çıkıyordu. Dunston, ansiklopediden Pöllenberg Çanağı hakkında bilgi toplamış, bu şaheserin resmini görmek de yetmişti.

İnsanlar, böyle şeyler uğruna gözlerini kırpmadan cinayet işliyorlardı. Kadın, Pöllenberg'i dünyada geri vermeyecekti. Eğer dediği gibi de gerçekten Pöllenberg onun malı sayılacaksa, genç kadın sonuna kadar mücadele edecek, bu uğurda kan dökülmesini bile göze alacaktı. İşte Dunston'un Fisher'e söylediği gibi Manchester'e gidecek yerde, Almanya'ya gitmesinin sebebi de belki buydu. Prenses von Hessel'in âcil ve gizli daveti üzerine planını değiştirmek zorunda kalmıştı.

.

«ARABAYA binin, Bay Dunston. Gezmeye gidiyoruz.»

Şoför, arabanın arka kapısını açmıştı. Dunston, kapının aralığından arabada oturan kadının solgun yüzünü güçlkle seçebildi. Arabaya bindi, kadının yanına oturdu.

Yaşlı kadın: «Ben Prens von Hessel'im,» diye kendini tanıttı. Sonra şoföre döndü, Almanca birşeyler söyledi ve kanapenin kolundaki düğmeye bastı. Arabanın şoför mahallini arka bölümden ayıran cam bölme kapandı.

Dunston: «Beni karşılamak zahmetine katlanmanız büyük bir lütuf,» dedi. Kadına ne şekilde hitab etmesi gerektiğini pek kestiremiyordu. Arabanın büyüklüğü, üniformalı şoför ve yanında oturan kadının ırkına özgü sert tavırları, Dunston'un kendine olan güvenini sarsmıştı. Eğer yeni zenginlerden biriyle alış veriş yapmaya kalkışsaydı, böylesine huzursuzluk duymayacaktı. Ama Prens von Hessel'in yüzünden yüzyılların ötesine uzayan soylu bir aileden gelme olduğunu anlamak zor değildi.

Prens: «Ben sizi karşılamaya gelmedim!» dedi, «İşi konuşmaya geldim. İşte onun için de gezintiye çıkıyoruz. Biliyorsunuz, ilk mektubumu size yazmıştım.»

Dunston: «O mektubu Fisher bana gösterdi,» dedi. «Portekiz'e tatil yapmaya gitmiştim. Sizin dediğiniz şekilde hareket ettim. Fisher'e de buraya geleceğimi söylemedim. Anladığıma göre ortağımın çalışmalarından pek memnun kalmamışa benziyorsunuz.»

«Fisher benim aradığım adam değildi. Ama bir kere kendisini de işe almış bulduğum içm soruşturmalarını sürdürebilir. Kısa bir süre içinde büyük bir ilerleme kaydetti.»

«O halde beni niçin çağırttığınızı sorabilir miyim?»

Prens, yanında oturan adama yan gözle baktı. Bu kadının gözlerinde Dunston'u ihtiyatlı olmaya zorlayan garip bir ifade vardı. Zaten Dunston, beklenmedik durumlarla karşı-

laşacağını daima önceden hissederdi. Şimdi de bu yaşlı kadınla yapacağı görüşmenin hiç de önceden düşündüğü şekilde cereyan etmeyeceğini sezinlemişti.

«Beş yıl kadar önce Almanyadaydınız ve oldukça uzun bir süre burada kalmıştınız değil mi, Bay Dunston? O tarihte Interpol'de çalışıyordunuz değil mi?»

«Evet. Almanyayı oldukça iyi bilirim.»

«Yanılmıyorsam son göreviniz de bir elmas kaçakçılığıyla ilgiliydi değil mi?»

İşte o anda Dunston'un içinde bir karıncalanmadır başlamıştı. «Evet, doğru. Bakıyorum, soruşturmacılarınız hakkında enikonu araştırma yapmışsınız.»

«Elbette. Her zaman kimlerle iş gördüğümü bilmek isterim. Öğrendiklerim de sizin tam aradığım adam olduğunuza beni iyice inandırdı. Sizin yerinize Bay Fisher'in gelmesi de bir şanssızlıktı. Arkadaşınız dürüst bir adama benziyor.»

Yaşlı kadın başını Dunston'a çevirip gülümsedi. «Kızardınız, Bay Dunston. Çok rica ederim, bu sözlerime gücenmeyin. Gücenmenin sizin için fazla lüks olacağı kanısındayım.»

Dunston öfkeli öfkeli: «Bana ne anlatmaya çalıştığınızı anlamıyorum,» diye söze başladı. «Fakat işin iyi yürümediğini anlatmaya çalışıyorsanız, Prens von Hessel...»

«Soruşturmanın temposunu ağırlaştırmak için kaçakçılardan ne kadar rüşvet aldınız?»

Bu soru, Dunston'u konuşmasının tam ortasında yakalamıştı. Birden sustu. Prens ise gülümsemeye devam ederek sözlerini sürdürdü: «Rüşvet alma suçundan sanık olarak Interpol'den ayrıldınız. Gerçi suçunuzu ispatlayacak bir delil bulunamamıştı, ama bu olaydan sonra işinizde kalmanıza da imkân yoktu. Söz konusu edilen rüşvet sadece on bin pound'du. Belki de o günlerde bu para sizin için pek küçümsecek bir miktar değildi, ama tabii bugün durum değişik.

Bu kadarcık para bir işe yaramaz. Bugün ben yapacağınız hizmetlerin karşılığında bu kadar ücret ödemeyi teklif edip sizi küçük düşürmeyi göze alamam.»

Dunston cebinden sigara paketini çıkarmıştı. Yüzü ter içinde kalmıştı.

«Lütfen şu sigara kutusunu kaldırın. Sigara içilmesine karşıyım. Bence iğrenç bir alışkanlık bu.» »

Dunston bir an bocalar gibi oldu. Kadının bu ani saldırısı Dunston'un sinirlerini bozmuştu. Sanki arabada, bu kadının yanında çırılçıplak oturuyordu da Prenses de onu seyrediyordu. Yaşlı kadının kararlı ve kendinden emin tavırları Dunston'un direnme gücünü sıfıra indirmişti. Sigara paketini yavaş yavaş cebine soktu. Alçak bir sesle: «Pekâlâ!» dedi. «Siz bana bir teklifte bulunmayı düşünüyorsunuz. Anlaşılan bana yaptıracağınız iş pek karanlık bir iş olsa gerek. Aksi halde, geçmişimle ilgili dedikoduları yeniden alevlendirmeye kalkışmazdınız. Hem bütün bunlar söylentiden ibaretti. Söylenenlerin hiç birinde gerçek payı yoktu. Ama bir kere lekelenmiştim. Zararı sineye çekip oradan ayrıldım.»

Prenses: «Bay Dunston,» dedi, «eğer dürüst bir adam olduğunuza beni kesinlikle inandırabilirseniz, size hiç bir teklifte bulunamam. Ama Allahtan ki, özel dedektiflik büronuzu oldukça büyük bir sermayeyle açtığınızı biliyorum. Daha önce bu kadar paraya sahip değildiniz. İşte onun için de elmas kaçakçılarından rüşveti aldığınızdan eminim ve yapacağınız her işe daima bir karşılık beklediğinizi de çok şükür öğrendim. Devam edeyim mi, yoksa uydurduğunuz o küçük öyküye inanmış görünmekte kararlı mısınız?»

Dunston: «Dinlemekten hiç bir zarar gelmez ki,» dedi.

«Güzel. Bizim Pöllenberg Çanağını kaybetmemizle ilgili meseleyi az çok biliyorsunuz. Siz de Fisher'in bildiği kadarını biliyorsunuz, doğru değil mi?»

Dunston cevap verdi: «Ortağım bana yaptığı işlerin ana

hatlarını daima özetler. Siz bu Çanağı geri almak istiyorsunuz ve General Bronsart'ın sağ olduğuna, istediğinizi elde etmenizde bu adamın önemli rol oynayacağına da inanıyorsunuz.»

«Tamam. Pöllenberg'i yeniden ele geçirmeye karar verdim.» Prens, kaşlarını çattı, bir saniye kadar arabanın penceresinden dışarsını seyretti. «Kararım karardır. Hiç bir kuvvet beni engelleyemeyecek. Ama bazı pürüzler de var. Bay Fisher bunların farkında değil.»

Dunston kadına sordu: «Arkadaşım fazla mı dürüst davranıyor?» Artık kendini toparlamaya başlamıştı.

«Çok, çok fazla dürüst. Küçük oğlum, onu benim arkamdan iş çevirip bu işi kapatması için kandırmaya çalıştı, ama dostunuz Fisher bunu kabul etmedi.»

«Peki, ama oğlunuz bunu niye istedi? Oğlunuz Pöllenberg'i istemiyor mu yoksa?»

«Oğlum bu işin tehlikesini göze alacak güce sahip değil. Ama ben hazırım. Ben herşeyi, her türlü tehlikeyi göze alacak güçteyim ve hazırım. Sizi buraya çağırtmamın sebebi de bu.»

«Sözü geçen pürüzler nedir?»

Prens alçak bir sesle: «General kanun gözünde Pöllenberg'in sahibi görünüyor. Aslında bu adî bir hırsızlıktan başka birşey değildi ama o bu hırsızlığı kanuna uydurmasını bilmiş. Sizi ilgilendirmeyen nedenlerden ötürü Pöllenberg'e sahip çıkmak için açıktan açığa mücadeleye giremeyiz.»

Dunston: «General de kimseyle mücadele edecek durumda değil ki,» dedi. «Harp suçlusu o. Yıllardır aranan bir adam. General hiç bir zaman ortaya çıkamaz.»

Prens von Hessel, başını çevirip Dunston'a baktı: «Biliyorum, General ortaya çıkamaz. Ama kızı çıkabilir. Ben General'i ve Pöllenberg'i bulacak birini aradım. Bu iş tamamlanınca da Generalin ortadan kaldırılması gerekiyor.»

Dunston ağır ağır başını salladı: «Anlıyorum. Evet, şimdi anlamaya başladım. Ama siz Generalin kızını hesaba katmamıştınız değil mi?»

«Çok doğru.»

«Ortadan kaldırmakla neyi kastediyorsunuz?» »

Prenses soğuk bir sesle: «Siz bu kelimelerden ne anladınız? Eğer daha basit bir dilde konuşmamı isterseniz, Generalin öldürülmesini istediğimi söyleyebilirim. Generalin ölmesini istiyorum. Şayet bir aksilik sonucu tutuklanacak olursa, konuşmaya fırsat bulamam.»

«Peki ya kızı? O da Pöllenberg'in kendisine ait olduğunu ileri sürebilir ve kimse de onu önleyemez. En önemli pürüz bu değil mi?»

«Evet, Generalin kızı ortaya çıktıktan sonra herşey değişti, Bay Dunston. İsviçre'de sizin adınıza açtıracığım bir banka hesabına tam iki yüz elli bin pound yatıracağım. Elli bin pound'u peşin yatıracağım, geri kalanı da iş tamamlandıktan sonra alacaksınız. Fakat buna karşılık Pöllenberg Çanağını istiyorum ve günün birinde bunun üzerinde hak iddia edebilecek bir kimsenin de kalmamasını şart koşuyorum.»

Dunston, yumuşak bir sesle: «Aman tanrım,» dedi. Dudaklarını büzüp bir ısıklık çalmak istedi ama dudaklarının arasından ses çıkmadı. «Siz benden bir cinayet işlememi istiyorsunuz. O kızı öldürmemi istiyorsunuz.»

«Babasını da kızına da öldürmenizi istiyorum. Bu iş için de size iki yüz elli bin pound ödeyeceğim. Parayı düşünün, Bay Dunston. Ne kadar zengin olacağınızı hesaplayın. Cevabınızı hemen vermeniz şart değil. Biraz düşünün.»

«Böyle bir niyetinizi bana açıklamakla kendinizi büyük bir tehlikeye atmış oluyorsunuz. Polise baş vurup bütün bunları anlatmaktan beni ne alıkoyabilir?»

«Sağduyunuzdan başka birşeye güvenmiyorum. Tanığı-

nız yok; elinizde böyle bir iddiayı doğrulayacak herhangi bir belge de yok. Oysa, beri tarafta çok zengin bir adam olmanız ihtimali çok kuvvetli. En doğru ve en iyi seçimi yapacağınızı inanıyorum.»

«En iyi seçimi yapabilirim sanıyorum. Ama siz ücreti iki misline çıkarırsanız mümkün olur bu. Yarım milyon pound verirseniz, ikisinin de hesabını görürüm. O zaman sevgili Pöllenberg'inize kavuşursunuz ve Bayan Stanley adında sizin canınızı sıkacak biri de kalmaz.»

«Parayı iki misline çıkarmayı kabul edersem bu dediğimi yapacak mısınız?»

Dunston: «Şimdi anlaşmamızın şerefine tokalaşabiliriz,» dedi.

«Pekalâ. Yarım milyon pound olsun.»

Dunston: «Haa, aklıma gelmişken sorayım,» dedi, «General size ne gibi bir hizmette bulundu da kendisine Pöllenberg'i hediye ettiniz?»

Prensesin yüzünde gene o kin dolu gülümseme belirdi: «Eğer bunu bilseydiniz, Bay Dunston, şu anda sizin de hayatınız Bayan Stanley'inki kadar tehlikede olurdu. Şimdi sizi havaalanına götüreceğiz.»

IV

PARİS, temmuz ayında turistlerle doluydu. Hava ağustos ayında olduğu kadar bunaltıcı değildi. Ağustos ayında Paris'liler, sıcağa dayanamayıp kentlerinden kaçmaya başladılar. Temmuz ayında da kentin büyük caddelerinde Champs Elysées'de aşağı yukarı gezinen kalabalık arasında İngiliz ve Amerikalı turistler özellikle dikkati çekiyorlardı.

Paula, sokaklarda, Almanların çokluğunu ve bunların genellikle lüks mağazalara girip alış veriş yaptıklarını farketti. Onlarla kendini bir tutmuyordu. Bu insanlar Paula için birer yabancıydılar, genç kadının tek kelimesini bile bilmediği kaba bir yabancı dilde konuşuyorlardı. Fisher, Madeleine yakınlarında derli toplu bir otelde yer ayırtmıştı. Odaları yan yana değildi ama aynı kattaydı. Paris'e geldikleri akşam otele lokantasında yemek yediler, Fisher, genç kadını odasının kapısına kadar getirdi. Paula'yı kendine çekip dudaklarından öptü. Paula da kollarını erkeğin boynuna doladı ama onu odasına davet etmedi. Tek başına içeri girdi, kapıyı kapadı. Fisher, koridorda kalmıştı.

Ertesi sabah Fisher, Emniyet Müdürlüğüne gitti. Paula'ya da bir iki saat kendi kendine oyalanmasını sâlık verdi. Öğle yemeğinde buluşacaklardı.

«Polise baş vurmanın sebebi nedir? Onlar bize nasıl yardım edebilirler?»

«Babanı tanıdığını ileri süren kadının adını ve adresini açıklayabilirler. Ambrosine Halayla yeğeni Jacquot'nun kim olduklarını öğrenmeden şu kadının aradan çekilmesini sağlamalıyız. Bu da gerçekten önemli bir mesele. Sen şimdi git kendine bir şapka al, saat birde de Tour d'Argent'da beni bekle. Sana yemek ısmarlayıp neler yaptığımı anlatırım. Sakın kimse seni kaçırmamasın, anlaşıldı mı?»

«Neden kaçırmasınlar? Belki eğlenceli olur bu.» Paula, tatlı tatlı gülümseyerek genç adama baktı. Gözlerinin içi gülüyordu. Fisher, genç kadının tanıştıklarından beri ona böyle hiç bakmadığını düşündü.

«Bu benim hiç hoşuma gitmez de ondan.» Bir elini genç kadının omuzuna koydu: «Bu andan itibaren benimle beraberisin, sayın Bayan Paula Stanley.»

Fisher, tam yarım saat bir acemi görevlinin atlatma çabalarını boşa çıkarıp nihayet bir komiserle görüşmeyi başardı. Komiser, orta yaşlı, şişman bir adamdı. Durmadan piposunun ucunu dişliyordu. Fisher'i hiç de hararetli karşılamadı. Fisher, kimlik kartını komisere gösterdi, Almanya'da özel bir müşteri adına çalıştığını anlattıktan sonra SS Generali Bronsart'ı sokakta gördüğünü iddia eden kadının adıyla adresini sordu.

«Bizi uğraştıracığınıza niye gazete koleksiyonlarını incelemiyorsunuz?»

«Gazetelerde sadece bu kadının Madam Brevet adında biri olduğu belirtilmiş, başka hiç bir bilgi verilmemiş de ondan. Paris'te bu isimde kaç yüz kadın var acaba, Mösyö?»

«Belki beş yüz kadar vardır, belki daha da fazladır. Gaze-

telere ilân da verebilirdiniz. Madam Brevet'in adresini bil-
direne para vaat ederdiniz. O zaman Fransa'da Brevet adın-
da ne kadar kadın varsa hepsi de sizin yardımınıza koşardı.
Biliyorsunuz, bizim yapılacak başka işlerimiz de var.»

Fisher: «Dışardaki adamınız bunu belirtmişti,» dedi. «Hat-
ta bunu yaparken sizin kadar kibar da davranmadı. Bu işin
sizin için sıkıcı ve oyalayıcı bir iş olacağını biliyorum ama
dosyalara şöyle bir bakmak da fazla zamanınızı almaz sanı-
rım. Sonra bir de bu işle ilgili araştırmalarınızın sonucunu
bana açıklamak zahmetine katlanırsanız...»

Komiser omuzlarını silktilti. Fisher gibi can sıkıcı insanlar-
la uğraşmaktan bıkmış usanmış gibiydi. «Dosyayı getirece-
ğim. Size sigara ikram edemeyeceğim çünkü ben yalnız bunu
kullanırım.» Komiser böyle söylerken piposunu ağzından çı-
karıp havada sallamıştı.

Fisher cebinden sigara paketini çıkardı. «Eksik olmayın
ama benim sigaram var.» Fisher, Fransızları iyi tanıdığı gi-
bi onlardan hoşlanırdı da. İki yıla yakın bir süre Paris'te ça-
lışmış, bu kenti ve insanlarını pek sevmişti. Genellikle Pa-
ris'lilerin yeryüzündeki öbür insanlara karşı haşın davran-
dıkları, onları daima kendilerinden küçük gördükleri söyle-
nirdi. Hatta Paris'lilerin başkalarına yardım etmekten hiç
hoşlanmadıklarını da biliyordu. Ama bir Fransızın huyun-
dan suyundan gidilirse, kuşku ve öfke devresini geçirmesi
beklenirse, herşeyin değişebileceğini o anut Fransızın iyi-
lik yapmaktan hoşlanan konuksever bir kimse oluvereceğini
de bilirdi. Komiser de Fisher'i yanıltmadı. Biraz sonra Bron-
sart meselesi üzerinde uzun bir konferans çekmeye başladı.
Genç adama, Bronsart hakkında elde ettikleri bilgiyi bir bir
sıraladı. Başlangıçta Fisher'in kendisine boşuna vakit kay-
bettireceğini söylemişti ama bir de çenesi açılınca bir sa-
atten fazla konuştu. Savaş anılarını anlatmaya daldı.

«Hemen harekete geçtik,» diye sözlerini sürdürdü. «O

orospu çocuğunu sağ salim ele geçirmek bizi çok sevindirecekti. Tam altı ay burada kalmıştı. Bu adamın emriyle Fresnes'de öldürülen kadın ve erkeklerin mezarlarını size gösterebilirim. Gözlerini kan bürümüş askerlerin sokakta karşısına çıkıveren bu suçsuz insanlar, hiç bir meseleyle ilgileri olmayan zavallı, masum vatandaşlarımızdı.

Ama Generali gördüğünü haber veren kadının sözlerinden de bir şey anlaşılamadı, Bay Fisher. Kadın Generali gördüm diye tutturdu ama bunun tutar bir yanı yoktu. Kalabalıkta dikkati çeken bir tanıdık yüz. Kadının uydurması olsa gerek. General öldü, ben bundan eminim. Fakat bir de herşeyi kendi gözünüzle görüp kadını kendiniz sorguya çekmek isterseniz, işte adresi burada.»

Fisher, ayağa kalktı. İki erkek tokalaştılar. «Size hak veriyorum ama aldığım parayı haketmeliyim.»

«Bari bol para alsanız. Bu müşterilerin hepsi de birbirlerine benzerler. Uğursuz Almanlar! Onlardan para almaya bakmalı.»

Fisher bir otomobille lokantanın önüne geldiği zaman Paula'nın kaldırımında yürüdüğünü gördü. Güneş çıkmıştı ve genç adam birdenbire içinin sevinçle kabardığını hissetti. Elini sallayarak kendisine doğru gelen genç ve güzel kadının sebep olduğu garip bir heyecan benliğini sarmıştı. Genç kadın bir eliyle de başındaki şapkanın kenarını tutuyordu. Fisher, korkağın biri değildi. Her türlü kuvvet denemesine hiç çekinmeden girişebilirdi. Ama Paula Stanley'in yarattığı duygular, onu her görüşünde yüreğinin böyle heyecanla kabarıvermesi, daha değişik türde bir cesarete ihtiyaç gösteriyordu ve maalesef genç adam henüz bu tür cesareten yoksundu. Genç kadının koluna girdi, onu masalardan birine götürdü. Garsonlar, Fisher'i hemen tanımışlar, aralarında Fransızca birşeyler konuşmuşlardı. Paula, masaya oturduktan sonra Fisher'i incelemeye koyuldu. Fisher'in saçları da-

ğılmıştı. Genç adam, bir eliyle saçlarını yatıştırmaya çalışıyordu. Paula, genç adamın önemli birşeyler düşündüğü zaman ellerini saçlarına götürdüğünü farketmişti. Fisher pek de öyle yakışıklı bir erkek sayılamazdı. Üstelik onun dış görünüşünü değiştirmek de imkânsızdı. Fisher, kılığına kıyafetine titizlik gösterebilecek tiplerden değildi. Her zaman gayet sallaparti giyinen, yüzünden tasa eksik olmayan erkeklerdendi. Daima bir aksilikle karşılaşacakmış gibi görünmesi de en önemli özelliğiydi. Fakat Paula'ya karşı gayet nazik davranıyordu. Paula, elini onunkine değdirdiği zaman erkeğin cinsel gücünün üstünlüğünü de farkediyordu. Hele genç adam onu öptüğü zaman iyiden iyiye kendini belli ediyordu bu güç. Fisher'in onu arabaya ya da asansöre bindirmek gibi bahanelerle ikide birde dokunması da, Paula'ya çocukça bir heyecan duyuruyor ve genç kadının eli ayağı birbirine dolaşıyordu.

İşte bu kez de genç kadının bileğini sıkı sıkı tutmuştu. Genç adam, karşısındaki kadına sahip çıktığını bu davranışıyla gayet güzel belirtmişti doğrusu. «Bundan sonra benimle berabersin.» James, ne böyle bir söz söylerdi ne de böyle birşeyi aklına getirirdi. Beş yıllık evlilikleri süresince de genç kadının sorumluluğunu üzerine almak istememişti. Fisher ise daha İngiltere'den ayrıldıkları andan itibaren genç kadını hükmü altına almıştı. Bundan sonra Paula'nın ona karşı koymasına da imkân kalmıyordu tabii.

«Ne oldu?»

Fisher, Cinzano dolu bardağının arkasından genç kadına tatlı tatlı gülümsedi.

«Kadının adını ve adresini öğrendim. Fakat bu bizim için bir çıkmaz sokak. Polis bu adresi araştırmış ama birşey bulamamış. Bana sorarsan, bugün bir araba kiralayıp Boulogne ormanını baştan aşağı gezmeyi tercih ederim. Yarım gün için herşeyi unutalım. Ne dersin?»

«Ben gidip kadını görmeyi tercih ederim. Bu işi şu veya bu şekilde bir an önce bitirmek istiyorum. Hem benimle birlikte orman gezintisine çıkmakla von Hessel'lerin istedikleri şeyi bulamazsın.»

«Bir günden birşey çıkmaz. Hem ben müşterilerime hizmet etmeye pek de fazla hevesli değilim. Bu sabah komiserin söylediği sözlere inandım. Bunlar hiç de hoşla gidecek tipler değil. Barbar insanlar. Özür dilerim senin yanında bu şekilde konuşmamalıydım. İstemeyerek oldu bu.»

«Hayır, bile bile, isteye isteye söyledin bu sözleri. Ama ben aldırmiyorum. Bunların gerçekten feci insanlar olduklarından benim de zerrece kuşkum yok. Time dergisinde bir yazı okuduğumu hatırlıyorum. Savaştan sonra nasıl geri döndükleri, uzun uzadıya anlatılmıştı. Sen bana şu adamlardan biraz bahsetsene. Öyle kötü kötü de bakma. Deminki sözleri istemeyerek söylediğini biliyorum. O kadar da aptal değilim.»

«Buna sevindim.» Fisher, uzanıp genç kadının elini tuttu. Paula'nın parmaklarının erkeğinkileri kavramasına bayağı sevinmişti. «Ben acemi sersemin biriyim. Seni üzecek herhangi birşey söylemek istemezdim, bunu biliyorsun. Pekalâ, gelelim von Hessel'lere. Ailenin en ilginç ferdi anne. Bu kadın yırtıcı bir kuşa benziyor. Şöyle kartalla şahin arası birşey. Yalnız gayet dişi ve dâvet dolu bir kadın olduğunu da söyleyebilirim. Kaba, güçlü ve kurnaz. Her işi o çeviriyor.

Bana iğrenç bir yaratık muamelesi yapmadı ama aslında beni böyle gördüğünü de belli etmekten geri kalmadı. İki oğlu var. Kocasını savaşta ölmüş. Büyük oğlu sanırım elli yaşında var. O da pek garip bir adam. Bu adamın bir garip tarafı vardı ama bunun ne olduğunu çıkaramadım. Kadınla tam yarım saat konuştum. Büyük oğlu da yanımdaydı ama bu süre içinde ağzını açıp da tek kelime bile söylemedi. Korkuluk gibi durdu.»

«Belki de böyle bir annenin yanında konuşmaktan korkmuştur. Bunlar bana pek korkunç insanlarmış gibi geldi.»

Fisher: «Öyle,» dedi, «ama küçük oğlan ötekilere pek benzemiyor. Hattâ gayet hoş bir genç adam. Eğer sarışın süpermen tiplerden hoşlanırsan bu adamı da çok beğenirsin. Küçük oğul, kendine güvenen bir erkek havasında konuştu. Prenses, büyük oğlunu iyice avucunun içine almış, onda akıl namına birşey bırakmamış. Pek komik bir tablo meydana getirmişlerdi. Evin içi de korkunçtu. İçeri girdiğim zaman yanlışlıkla kiliseye girmiş gibi oldum. Boyalı camlı pencereler, tablolar, kısacası herşey burasını bir Katedral havasına sokmuştu. İnsan böyle bir dekordan yararlanıp güzel bir piyes de yazabilir ama anlattıklarına da kimseyi inandıramaz. Yazarın durumu fazla abarttığı ileri sürülürdü mutlaka. İşte yemeklerimiz geldi. İnşallah karnın acıkmıştır.»

Paula gülümsedi: «Acıktı ya. Doğrusu herşeyi gayet güzel tarif ediyorsun. Hay Allah senin aslında bir gazeteci olduğunu unutmuştum. Sonra gayet güzel Fransızca konuşuyorsun.»

«Ben kabiliyetli bir adamım. Kuzum şu şapkayı niye başından çıkarmıyorsun? Şapkadan yüzünü göremiyorum.»

«Aa, şapkamı beğenmedin mi? Senin tavsiyene uyup bu sabah satın aldım. Bana kalırsa, gayet şık bir şapka bu.»

«Bence de öyle ama seni seyretmek de hoşuma gidiyor. Çok güzel bir yüzün var, bunu bilmiyor muydun yoksa?»

«Sen diyorsan öyledir.»

«Öyle diyorum. Şapkayı yanımdaki boş sandalyeye bırakıver. Sonra da yemeye başla. Bugün öğleden sonra benimle orman gezintisine çıkmak istemediğinden emin misin?»

«Eminim. Şimdi gidip şu kadını görelim.»

«Pekalâ, gideriz. Fakat akşama gayet özel bir yerde başbaşa yemek yiyeceğiz. Aramızda bir de anlaşma yapacağız. Babandan da Pöllenberg'den de hiç söz etmeyeceğiz.»

«Öyleyse ne konuşacağız?»

Fisher: «Kendimizden konuşacağız.» dedi. «Sana hayat hikâyemi anlatacağım. Senden de şu sevimli kocan hakkında bilgi almak isteyeceğim. Besbelli o da sahtekârın biriymiş.»

«Kocam o kadar kötü bir adam değildi. Ben de pek öyle uysal bir kadın değilim. Benimle anlaşmak zordur.»

Fisher, peçetesiyle ağzını kuruladı: «Ama seninle anlaşmak bana hiç de zor gelmedi.»

O sabah genç adamın kiraladığı arabayla yola çıkmışlardı. Yük ve turist taşıyan tekneler, Seine nehrinde sıraya dizilmişler, ağır ağır ilerliyorlardı. Kömür yüklü kocaman bir tekne de yanlarından geçti. Yollar gitgide daha bozuluyor, pisleniyordu. Daracık kaldırımlar çöp doluydu. Başiboş kediler, köpekler koşuşup duruyorlardı. Pencerelerden ileri doğru uzatılan sopalara çamaşırlar asılmıştı. Madam Brevet'nin oturduğu yere varabilmek için o daracık sokaklarda tam kırk beş dakika yol almaları gerekti.

Madam Brevet'nin oturduğu ev, eski, dökük bir apartımandı. Binanın kapısı ardına kadar açıktı. Karanlık bir koridora girdiler. Burası yemek ve kedi sidiği kokuyordu. Tahta merdivenlerden birinci kata çıktılar ve bir başka kapıyı çaldılar.

Kapıyı açan genç bir kadındı. Karşılarına geçip ilerlemelerini engelledi. Genç kadının kucağında iki yaşlarında tomalak bir kız çocuğu vardı.

Fisher sordu: «Madam Brevet burada mı?»

«Madam Brevet benim.» Kadın yirmi beş yaşında vardı. Fisher, gayet kibar bir tavırla: «Galiba biz kayınvalidenizle görüşmek zorundayız. Acaba kendisiyle bir dakikacık görüşebilir miyiz? Bize ayıracağı zaman boşa gitmeyecek, bundan emin olabilirsiniz.»

«Ne istiyorsunuz?» Çocuklu kadın yerinden hiç kıpırdamamıştı. Yorgun, aksi yüzlüydü. Küçücük kara gözlerini zi-

yaretçilere dikmiş, onlara kuşkuyla bakıyordu. Özellikle Paula'yı pek düşmanca gözlerle süzüyordu.

Fisher: «Bilgi,» dedi. Elli franklık bir banknot uzattı. «Madam Brevet'ye bizimle görüşmesini söyler misiniz?»

Gelin parayı aldı. Ellerini ağzına sokan bebek zırlıdamaya başlayınca, çocuğu susturmak için okşar gibi yaptı. «Onu görebilirsiniz ama sözlerinden bir şey anlayacağınızı sanmam. Bu kadın beni deli ediyor, Mösyö. Bir süre önce buraya polisler de gelmişti. İçeri buyrun.» Kadın geri döndü, tıklım tıklım eşya dolu bir odaya girdi. Bu odada ilk göze çarpan şey, büyük bir masaydı. Odanın içi leş gibi yemek kokuyordu. Bütün pencereler kapalı olduğu için müthiş de sıcak olmuştu. Bir köşede büyücek bir mutfak sobası yanıyordu. Ak saçlı, tepeden tırnağa siyahlar giyinmiş bir kadın sobanın başındaki koltukta oturuyordu.

«Sizi görmek isteyen birileri var. Adınız neydi, Mösyö?»

Fisher, hemen koltuğa yaklaştı. Buruşuk bembeyaz bir çehre, Fisher'e döndü. Bir el ileri uzandı. «Ben Mösyö Fisher'im, yanımdaki hanım da Madam Stanley'dir. Biz İngiltere'den geldik, Madam, size birkaç soru sormak istiyoruz. Acaaba bizim sorularımıza cevap vermek zahmetine katlanabilecek misiniz?»

Kadının gözleri sarkık et parçalarının arasında kaybolmuştu. Yaşlılıktan olacak, göz bebekleri sulanmış gibi duruyordu. «Bana ne gibi sorular sormak istiyorsunuz? Elimden geleni yaparım ama hafızam eskisi kadar kuvvetli değil. Gelinim herşeyi unuttuğumu söylüyor.» Yaşlı kadın bunları söylerken başını genç kadından tarafa çevirdi.

Gelinin verdiği karşılık da: «Unutuyorsun ya,» oldu. «Bu unutkanlılığınla da beni çıldırtıyorsun.»

Fisher: «Madam Brevet,» diye söze başladı, «kısa bir süre önce, Auvergne Caddesinden aşağı yürürken bir adama rastladığınızı söylemişsiniz. Bu adam savaş yıllarında Paris'te bulunan bir Alman subayıymış. Hatırladınız mı?»

Bir an için derin bir sessizlik oldu. Paula, kadına doğru bir adım attı. Polisin dediği gibi boşuna uğraşıyorlardı. Yaşlı kadın bunamıştı, ona güvenmek yersizdi. Beyaz baş Paula'ya döndü, sonra tekrar Fisher'e döndü.

«Hangi Alman subayı?» diye sordu.

Gelini kendini tutamadı: «Canım işte yolda gördüğünü söylediğin subay. Hay Allah, o hikâye yüzünden bir alay gazeteciyi başımıza üşüştürmüştün ya. Hangi Alman subayı demek de ne oluyor, bunak karga...»

Fisher: «General Bronsart'dan söz ediyorum,» dedi. «Auvergne Caddesinde ona rastladığınızı sanmıştınız. Bize bu rastlantı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?»

Yaşlı kadın birden bağırdı: «Aman Allahım!» Birdenbire gözleri parlamıştı, yüzü de heyecandan dirilmiş, gençleşivermişti. «O yezit herif ha; onu gördüm ben, Mösyö. Şimdi sizi nasıl açık seçik görüyorsam o alçağı da öyle gördüm. Benimle aynı kaldırımında yürüyordu. Evet, gördüğüm oydu. Aradan belki yirmi yıl geçti ama yolda karşıma çıkınca onu hemen tanıdım.»

Genç kadın acı acı mırıldandı: «Şuna otuz yıl desen daha doğru olacak. Hiç değilse bir şeyi doğru söyleyiver, ihtiyar karga.»

Paula, bir adım daha geriledi. «Gördüğünüz adamın o olduğuna inanıyorsunuz öyle mi?» Genç kadın sıcaktan ve merraktan boğulacak hale gelmişti. Babasının hayatı bu kadının sözlerine bağlıydı.

«Elbette oydu. Adamı tanıdım. Onu hemen hatırladım.»

Fisher kadına sordu: «Siz Generali son defa ne zaman görmüştünüz?»

«Canım biraz önce söyledim ya. Kesin tarihi hatırlamıyorum. Epey oldu galiba.»

Fisher, hemen söze karıştı: «Generali eskisine göre epey

değişmiş mi buldunuz? Çok yaşlanmış görünmüyor muydu? Kıyafeti nasıldı, Madam?»

Yaşlı kadın başını kaldırıp Fisher'e baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

«Tabii siyah giymişti. Bu adamların hepsi de siyah üniforma giyiyorlardı.»

Gelin konuştu: «Ben size demedim mi? Polisler de kaynanamdan sadece bunları öğrenebildiler. Fakat biliyor musunuz, kaynanam bu haliyle üşenmeden karakola gidip Generali gördüğünü bildirmiş. Düşünebiliyor musunuz? Ah, ihtiyar cadı ah!» Genç kadın başını salladı, çocuğunu bir omuzundan öbürüne geçirdi.

Fisher, Paula'ya: «Ben bundan bir yarar sağlayabileceğimize inanmıyorum,» dedi. Genç kadının kolunu tuttu: «Özür dilerim ama herşey boş bir hayalden ibaretmiş. Geçmişini yeniden yaşamaya çalışmaktan başka birşey değilmiş. Gitsek iyi olacak.»

Paula da: «Evet, iyi olacak,» dedi. Küçük odanın havası sıcaktan ve ter kokularından adamakıllı ağırlaşmıştı. Paula gönlünün bulandığını hissetti. Büyük bir yenilgiye uğramıştı. Bu görüşmeye nasıl bel bağlamış olduğunu ancak şimdi anlıyordu.

Sıcak dayanılır gibi değildi. Paula, derin bir soluk alıp şapkasını çıkardı.

Birdenbire tiz bir çığlık duyuldu. Yaşlı kadın ayağa kalkmıştı. Bir yumruğunu havaya kaldırmış sallıyordu.

«Gözler!» diye cıyak cıyak bağırdı. «İşte onu gözlerinden tanıdım. Yaşlı bir adamdı, saçları bembeyaz olmuştu ama o gözleri hemen tanıdım. Sizde de o gözler var. Oğlumu öldüren o adi katilin gözleri var sizde de.»

Paula sakın bir tavırla: «Evet,» dedi; «maalesef öyle. Ben General Bronsart'ın kızıyım.»

Madam Brevet iki adımda Paula'nın yanına varmıştı. Başını hızla ileri uzatıp Paula'nın yüzüne tükürdü.

«HEİNRİCH, bu işin sonu neye varacak dersin? Eğer sen de bu işe karışırsan, yapabileceğin tek şey, çevrene zarar vermekten ibaret olacak. Anneme de hepimize de zararı dokunacak bu işin.»

Prens Heinrich: «Anneme kötülük yapmak herhalde hoşuma gider,» dedi. «Artık hiç değilse birinin ona biraz acı vermesinin zamanı geldi. Güzel bir değişiklik olur bu. Sen nasıl olsa buradasın, gerekince yanında durup elini tutarsın. Niçin Paris'e gitmeyeyim yani? Yoksa beni özleyeceğini mi söylemek istiyorsun?»

Prensın kardeşi sabırsızlandığını belli eden bir hareket yaptı. «Başın derde girecek,» dedi. «Bunları söylemeye beni zorluyorsun. İçip sarhoş olacaksın, ondan sonra da adın gazetelere geçecek. Niye burada kalamıyorsun kuzum? Sıkıldıysan, Schloss'a da gidebilirsin.»

«Ayyaş bir adam hiç bir zaman sıkılmaz.» Heinrich von Hessel konuştu. «Yalnız da kalmaz. Bütün sıkıntılarını su gibi içiverir. Schloss'dan nefret ediyorum. Orada tam üç ay bir erkek hastabakıcıyla yalnız kalmıştım. Adam görünürde kimse olmayınca her tarafımı çimdikleyip morartıyordu. Ama tabîî ailenin adına leke sürülmedikçe bu durumu kimse umursamamıştı. Eee, doğrusu ailemizin adı ne de büyük maşallah! Silâhlardan milyonlar kazanmak, köle çalıştırmak, Nazilere para yardımında bulunmak. Bunlar küçümsenecek şeyler değil.» Heinrich güldü. «Paris'e gidiyorum. Boynuma da bir plâka asacağım. Plâkanın üzerinde ismim ve adresim yazılı olacak. Sokak ortalarına faşır faşır işeyeceğim.»

Prensın kardeşi dışarı çıktı, arkasından kapı gümbürtüyle kapandı. Prens, pencerenin önüne gitti. Annesinin arabası

da tam o sırada avluya girmişti. Birkaç saniye sonra annesiyle Philip kendi aralarında bir aile toplantısı düzenleyip Heinrich'in iyiliği için ne yapılması gerektiğini tartışacaklardı.

Yalnız Heinrich bir dereceye kadar ayık kalmayı başara-bilirse, annesiyle kardeşine de pek iş düşmeyecekti. Heinrich'in son serüveni de iki ay önce cereyan etmişti. O uğursuz araba kazasından sonra Heinrich, birazcık olsun aklını başına toplamış, kendine çeki düzen vermeye çalışmıştı. Yani yerden kalkmış, sendelemeye başlamıştı. Doğru dürüst yürüyemiyordu henüz ama düşmüyordu da. Zaten önemli olan buydu. Heinrich, yere düşmedikçe de ailesi onun özgürlüklerini kısıtlayamazdı. Heinrich'in özel serveti vardı. Bir aile firmasından ona miras kalmıştı. Babası bütün uğraşmalarına rağmen bu serveti Heinrich'in elinden alamamıştı. Büyük bir skandala sebep olmadıkça da Heinrich'in deli diye tımarhaneye tıkilmasına imkân yoktu.

Bu da her zaman Heinrich için bir güvenlik garantisi olmuştu ve şimdi de böyleydi. Dilediği gibi hareket edip annesini kuşku ve korku içinde bırakarak kadına işkence çek-tirebilirdi. Kardeşi Philip'e de Paris'e gitmeye kararlı olduğunu söylemesi yarı onu telâşlandırmanın vereceği zevki düşündüğünden, yarı da sorumsuzca bir meraktan ileri gel-mişti. Telefon konuşmalarını dinlemek, başkalarının dolap-larını karıştırmak gibi çocukça bir kötü alışkanlığı vardı. Annesinin de her hareketini izlemeye, her sözünü gizli gizli dinlemeye çocukluğunda alışmıştı. Annesinin onu aile mesele-lerinden uzak tutmak istemesi de Heinrich'in bu kötü hu-yunu sürdürmesine sebep olmuştu. Fisher'in Paris'te oldu-ğunu, Generalin kızını da yanında götürdüğünü öğrenmişti. Gece içki içmek için uykusundan uyandığı zaman Paris'e gi-dip kendini tanıtmak fikri kafasına takılmıştı. Bunu yaparsa, annesi öfkeden çılgına dönecek, erkek kardeşi de tasalı saatler geçirecekti. Onu engelleyemezlerdi. Heinrich, yirmi

yıldan beri yanından ayrılmayan bir tür hastabakıcı görevini yüklenen uşağını da Paris'e götürecekti, Ritz otelinde kendine oda tutacaktı. Canı istemezse, odasından hiç dışarı çıkmayabilirdi de. Ya da orada bir takım işler karıştırabilirdi. Örneğin bir Ferrari kiralayıp sarhoşken bu arabayı kullanmayı da deneyebilirdi.

Heinrich, kazada çocuğu nasıl öldürdüğünü hiç hatırlamıyordu. Annesiyle kardeşi rüşvet verip, Heinrich'in adam öldürme suçundan yargılanmasını ve adının gazetelere geçmesini önlemişlerdi. Heinrich, suçunu kabullenmişti. Aynı zamanda bunu yaptığına da pişman olmuştu, çünkü gerçeği itiraf etmek onu minnet duymaya zorluyordu. Oysa minnettarlık duygusuna Heinrich'in kitabında yer yoktu. Aylardan beri hiç araba kullanmamıştı. Philip ona sıkıldığını söylediği zaman kardeşinin yargısını yalanlamıştı, oysa ki şimdi bunun doğru olduğunu iyice anlamıştı. Heinrich, çevresinden, ailesinin fertlerinden bıkmış usanmıştı. Detektifin geldiği akşam olduğu gibi daima rol yapmak zorunda bırakılması da onun canını sıkıyordu. O akşam kanapenin arkasında durmuş, sallanıp yere düşmemek için de kanapeye iki eliyle sıkı sıkı tutunmuştu. Ondan sonra da, bir aksilik çıkmasın diye odasına kapanmıştı. Başka zamanlarda da rahat edebilmek için odasından pek dışarı çıkmıyordu. Heinrich, her işi gören emektar uşağından da memnundu. Uşakla efendisi arasında tam bir anlaşma vardı. Prens Heinrich, adamın aylık ücretini verdikten başka, keyfi yerinde olduğu zamanlar ona açıktan para vermeyi de adet edinmişti. Krizli devrelerde uşak Prensesten emir alıyordu, ama son zamanlarda Prensi memnun etmeyi görev bilmişti. Heinrich kararını vermişti. Her zamanki gibi sarhoştur ama bir iş yapamayacak durumda da değildi. Paris'e gidecekti. Zili çalıp uşağını çağır-
dı, ona kararını bildirdi ve yol hazırlığına başlamasını emretti.

Heinrich'in tahmin ettiği gibi annesiyle kardeşi Philip,

şaşıda başbaşa vermişler konuşuyorlardı. Prenses: «Ben buna izin veremem,» dedi. «Oraya gidince kimbilir neler yapacaktır. Ritz Otelinde o içki krizlerinden biri tutarsa artık sen rezaleti düşün.»

Philip annesini yatıştırmaya çalıştı: «Heinrich, bunu yapmayacaktır. Zaten klinikte kaldığı zaman bu kusuru tamamen giderilmişti. Şimdilik sadece biraz fazla içki içiyor, anne. Onu gitmekten caydırmaya çalıştım ama üstüne varılınca nasıl inat ettiğini senin de bilmen gerekir.»

Prenses öfkeyle: «Sen çok yumuşaksın,» diye söyledi, «her zaman ağabeyini kayırmaya çalışıp onu haklı göstermek için bahaneler arıyorsun. Ben onu başımızdan defetmeye bakacağım. Ondan çektiklerim yeter artık. Deli raporu alıp tımarhaneye tıktıracağım. Ondan sonra biz de biraz rahat soluk alabiliriz.»

Oğlu sakın bir sesle: «Bunu yapamazsın,» dedi, «Heinrich deli değil. Ona bunu yapamazsın. Ben izin vermem. Sen de gerçeğin eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyorsun. Hayatı boyunca onu koruduk. Zaten günlerinin sayılı olduğunu söyleyen de sensin. Bu çareyi düşünmemelisin. İmkânsız bu.»

Öfkeli bakışlar, birer projektör gibi Philip'e çevrildi. Prenses çok yaşlanmış görünüyordu. Öfke onu zalimleştirmişti. «Bizim için hiç birşey imkânsız olamaz,» dedi. «Bunu vaktiyle de bir kez ispatlamıştık. Von Hessel'ler Adolf Hitler'in Gestaposunun dev gücüne de karşı koydular ve gördüğün gibi onlar gitti biz kaldık. Bir daha sakın bana herhangi bir şeyin yapılmasının imkânsız olduğunu söylemeye kalkışma.»

«Ama her şey bir ücret karşılığı yapılır, anne. Ancak bunlara karşılık ücret ödeme devri de geçti. Kudretimiz de var, paramız da... İkisini de kötüye kullanmaya hakkımız yok. Eski dünya buna göz yummuştu ama sen ne dersen de, yeni dünya aynı şekilde davranmayacak. O çocuğun ölümü

nü gizleyebildik, çünkü ailesine ömür boyu geçimlerini sağlayacak miktarda para vermiş, üstelik beş yüz mil öteye, Frankfurt'a yerleşmelerini de sağlamıştık. Ancak Heinrich'i haksız yere tımarhaneye kapatamayız. Bu nasıl olsa meydana çıkar. Heinrich bugün ailenin reisi sayılıyor. Bir Çanak uğruna hepimizi mahvetmeyi göze alamazsın. Bu uğurda yeni bir skandala sebep olmamızı da istemezsin.»

Prences ayağa kalkıp oğluna öfkeli öfkeli baktı: «Sen de yeni zihniyeti benimsiyorsun öyle mi? Tam bir burjuva gibi düşünüyorsun. Kim olduğumuzu unuttun galiba.»

Philip: «İşte bunu asla yapamam,» dedi. «Daha doğduğum andan itibaren bağlı bulunduğum ailenin önemiyle haşır neşir oldum. İmparatorluğumuzu nasıl yönettiğini de gördüm, anne. Üstelik, bana verilen sorumlulukların hepsini de kabul ettim. Fakat zaman değişti, artık hiç bir şekilde eskiye dönemeyiz. Kudretli olmasına kudretliyiz, evet bunu kabul ediyorum. Ama savaş öncesinin derebeyi baronları değiliz artık. Kendi kanımızı taşıyanlara bile dilediğimiz gibi davranamayız. Toplum bizi asla bağışlamaz.»

Prences bu defa da Philip'i azarlamaya başladı. «O sarhoş manyağı korumanın sebebi bu değil,» dedi. «Zaaf belirtisi bu.»

Prences oğlunun kendisine karşı çıkmasına öyle öfkelenmişti ki, şu anda onu cezalandırmak için herşeyi göze alabilirdi... Oğlunu da onun babasını sevdiği kadar seviyordu, fakat insanlara hükmetmeye olan sevgisi herşeyi gölgede bırakıyordu. Philip de bir von Hessel'di. Yalnız budalaca bir sağduyunun kölesiydi ve güçlü değildi. Oğlunun ahlâk konusundaki inançları yaşlı kadının içine tiksinti veriyordu. Birden bunu oğluna açık açık söylemek de geldi içinden, fakat bu isteğini yendi. Bir kapı gıcırıyor diye koca bir evi yakmayı ancak budalalar düşünebilir.

Prences gayet soğuk bir sesle: «Heinrich bizim için bir

tehlikedir. Üstelik çok da kötü bir insan. Günün birinde başımızı derde sokacak diye ödüm patlıyordu, nihayet korktuğuma uğradım. Öyleyse, bırak da Paris'e gitsin bakalım. Fisher ve o kadınla başını belâya soksun. Eğer işlerde bir aksilik çıkarsa bil ki bunun sebebi sadece sen olacaksın.»

Prenses, oğluna arkasını dönüp odadan dışarı çıktı. Prens Philip annesini gözleriyle izledi. Genellikle Prensesin öfkesi birkaç gün sürerdi. Philip annesine gidip de onu bağışlamasını rica edinceye kadar yaşlı prenses Philip'le hiç bir şekilde ilgilenmeyecekti. Philip, annesinden ayrıyken bile yaşlı kadının etkisi altında kaldığını hissetmişti. Prensesin şefkatinin gücü ve iradesinin çekiciliği Philip'i de çaresiz bırakmıştı.

Hükûmetin baskısına rağmen Hessel fabrikalarının ayakta kalabilmesini annesinin insanüstü iradesi ve yenilmez gücü sağlamıştı. İşte, Philip de annesinin bu özelliğine hayrandı. Kadın, Nazilerle işbirliği yapmakla suçlanmasına rağmen yılmamış, binlerce işçiyi kendi tarafına çekmeyi başarmıştı. Prenses demir gibiydi. Philip bebekliğinden beri bu güçlü kayaya yaslanmıştı. O daha küçük bir çocukken yaşlı prens ölmüştü.

Prenses, Philip'in kardeşi Heinrich'den nefret ediyordu. Onu sürüye yakışmayacak derecede zayıf ve beceriksiz bulduğu için başından defetmek istiyordu. Onun gözünde Heinrich, her türlü duygudan yoksun, ayyaşın biriydi. Kırgınlık ve sağduyu gibi özelliklerine yeniden kavuşabileceğine de hiç ihtimal vermiyordu. Prenses, oğlunun bu yeteneklerine yeniden kavuştuğunu farketse bile buna aldırmazdı herhalde. Heinrich, annesini büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Prensesin öğrendiği ne varsa, hepsini Heinrich benimsemişti. İşte bunlardan bir tanesi de güçsüzlüktü. Heinrich, bir türlü kendine hakim olmayı, güçlenmeyi becerememişti. Daima yanında bir yardımcı gezdirmek zorundaydı. Heinrich'in uşağı bir gölge gibi peşinde dolaşıp onun pisliklerini temizler,

gerektiği zaman ona bakar, alkol komasına girdiği zaman kendine gelebilmesi için gerekli iğneyi yapardı. Heinrich, annesi ve kardeşiyle bir çatı altında yaşıyordu ama kendi başına buyruktu. Prenses, oğluna fazla hükmedemiyordu. Heinrich, annesiyle pek ender tartışırdı, ama o akşam olduğu gibi de birşeyi aklına koydu mu, bunu her ne pahasına olursa olsun mutlaka yapmak isterdi. Heinrich'in birden Paris'e gitmeye karar verdiğini söylemesi, Prenses üzerinde şaşılacak derecede büyük bir etki yaratmıştı. Yaşlı kadının tehlikeye karşı bulduğu çareler de pek sudan şeylerdi. Fazla güç sahibi kimselere yakışmayacak şeylerdi bunlar. Onu ortadan kaldır. Ölünceye kadar bir kenarda kapalı kalmasını sağla. Ancak oğullarının dedesinin kurduğu miras sistemi yüzünden Prensesin bunu yapmasına imkân yoktu. Aile içinde çoğunluk sağlanmadan kimse Hessel'lerin servetine dokunamıyordu. Philip, kardeşinin onu kurtaran sebeplerin neler olduğunu sezinlediğine de pek ihtimal vermiyordu. Eğer bunu sezmiş de ailesini daha da güç durumda bırakmak için yeni marifetler yapmaya hazırlanmışsa bunu kestirmeye imkân yoktu. Şimdi asıl önemli olan Heinrich'in Paris'e gidip Fisher'le ilişki kurmak istemesiydi. Hessel ismi dünya basını için bal dolu bir petektir. Heinrich nereye giderse izlenecek, fotoğrafları çekilecek, eski hastalığıyla ilgili söylentiler yeniden alevlenecek, bu hastalığın sebepleriyle ilgili iddialar yeniden herkesi meşgul edecekti. Sinir krizi. Verem. Altı ay İsviçre'de bir klinikte tedavi görmesi de böylece makul bir sebebe bağlanmıştı. Bekârdı da. Dünyanın en gözde bekâriydi Heinrich von Hessel. Oteldeki dairelerinden pek seyrek ayrılan en zengin münzevidi.

Savaşın ilk günlerinde Heinrich Avrupa'da kendi başına buyruk kalıp da ilk sinir krizini geçirdiği zaman hakkında yayınlanan yazıları Prenses kesip saklamıştı. Heinrich'in ikinci kez Avrupada kötü duruma düşmesinden sonra da uşak onu eve getirmişti. Heinrich'in belirli bir hastalığı ya

da derdi yoktu. Sadece alkolün sebep olduğu soysuzlaşmaydı derdi. Philip, Heinrich'in deli olmadığını söylemişti. Tıp açısından bu nokta da tartışılabilirdi. Heinrich, yüzyıllar boyunca sürüp gelen bir kalıtım soysuzlaşmasının tipik örneğiydi. Philip bundan kurtulmuştu. Kendi şansını bilmek, Philip'in kardeşine karşı bir suçluluk duygusuna kapılmasına sebep olmuştu. Annesine ise, Heinrich'in yerine kendisinin de Hessel ailesinin akraba evlenmeleriyle kuşakları soysuzlaştırmasının cezasını pekalâ çekebileceğini anlatmaya çalışmıştı.

Philip içini çekti, alnına dökülen saçlarını geriye itti. Eğer Heinrich, Paris'e gitmeye karar vermişse, kendisi de onun peşinden yola çıkmalıydı. Bu da annesinin içini belki biraz rahatlatır, gelecek hakkındaki kuşkularını hafifletirdi. Zira detektifin dedikleri doğruysa, gelecek onlar için pek karanlık olabilirdi.

Philip, bir ay önce gazetede yayınlanan haberin doğruluğuna inanıyordu. General hâlâ sağ olsa gerekti.

«ŞEKERİM, niye oturup biraz dinlenmiyorsun? Bak gazeteleri de getirdim. Hem hava da çok güzel.» Gerald, tasalı tasalı karısına baktı. Kadın pantolon giymiş, ellerine bahçe eldivenlerini geçirmişti. Yüzü çizgilerle doluydu ve pek de yorgun görünüyordu. Başının üzerinde güneş bomboş bir gökyüzünü alev alev yakıyordu. Bu durgun havada güllerin kokusu daha da ağırlaşmıştı. Kuşlar da karı kocanın şezlonglarının bulunduğu yerin az ilersindeki ağaçta cıvıldaşıp duruyorlardı.

Rüya gibi bir gündü, çalışmaya imkân bırakmayacak derecede sıcaktı. Sessiz sedasız oturup dinlenmek için birebirdi. Pazar gazetelerini okuduktan sonra şöyle bir parça kestirmeli, uyanınca da çay içip evde yapılmış kurabiyeler-

le karın doyurmalıydı. Karı-koca, yıllar yılı günlerini böyle geçirmişlerdi. Ortak hayatlarını tam bir anlayış içinde hiç bir tehlikeyle karşılaşmadan sürdürmüşlerdi. Birlikte bahçede çalışıyor, kitap okuyorlar, yeni tanışan sevgililer gibi ele ele tutuşup tatlı tatlı konuşuyorlardı. İkisi de çok mutluydu.

Gerald, elini karısına uzattı. O da hemen geldi kocasının yanına oturdu. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Böyle dinlenme anlarında yüzü daha güzelleşiyor, gençleşiyordu. Bu yüzde Gerald'ı onu ilk gördüğü günkü büyüleyici hava vardı. Gerald, onu ilk kez Münih'teki evinin tavan arasında görmüştü. O tarihte karısı daha çok gençti. Korku ve düşmanca duygularla dopdoluydu. Evinin arka merdivenlerinden gizlice yukarı çıkıp kendisini gözetleyen, onun sırrını öğrenmeye çalışan yabancı erkeğe karşı nasıl davranacağını, ona ne diyeceğini birdenbire kestirememişti. Genç kadın küçük kızıyla birlikte soğuktan donmamak için şöminede eski eşya parçalarını yakıyordu. Çocuk yataktaydı, kötü kötü öksürüyordu. Gerald Ridgeway karisiyle bu ilk karşılaşmasını asla unutamayacaktı. Daha ilk görüşte ona aşık olmuştu. Bu, onun ilk aşkıydı. Vatanında güzel, derli toplu bir aile kızı vardı. Günün birinde onunla evlenmeyi tasarlıyordu. Ama Alman kadınının bir heykeli andıran yüzünü görür görmez, vatanındaki sevgili aklından silinivermişti. Gerald karısını o tavan arasında ilk gördüğü gün nasıl sevmişse, şimdi de öyle seviyordu. Duygularında hiç bir değişiklik olmamıştı. Karısı iyi uyumamıştı; huzursuzdu ve üzgündü. Yuvalarının o kutsal sükûneti, huzuru bozuluvermişti işte.

Gerald: «Sevgilim,» dedi. «Allahaşkına üzülme artık. Bak herşey bitti.»

Magda Ridgeway: «Buna inanamıyorum,» dedi, «geceleri uykum kaçıyor, gerçek ortaya çıkacak, herkes sırrımızı öğrenecek diye korkuyorum. O zaman herkes bizi tanıyacak. Dostlarımız benim gerçek kimliğimi öğrenirlerse, seninle

eylenmeden önce kimin karısı olduğum meydana çıkarsa, bunu nasıl karşılarlar dersin?»

«Bu çok eski bir hikâye. Şimdi kimse böyle şeylere aldır-mıyor, sevgilim.»

«Ama bizim kuşaktakiler aldırıyor. Onlar bu korkunç sa-vaşta dövüştüler, onun bir parçası oldular. Savaşın bıraktığı lekeyi onlar hiç bir zaman yokedemeyecekler. Hele benim için böyle bir şey imkânsız.»

Gerald hemen karısına döndü: «Böyle konuşman doğru değil. Olanlarda senin hiç bir suçun yoktu ki.»

«On yıl o adamla evli kaldım. O korkunç yaratıkları evim-de ağırladım. Kocamın gemilere doldurulup hunharca öldü-rülen ailelerden haraç aldığı eşyayla evimi süsledim. Ben de o işin içindeydim, Gerald. Ölümle birarada yaşadım, onun kolları arasında yattım ve ona bir çocuk kazandırdım. İşte işin en kötü tarafı da buydu. Çocuğa olan o korkunç tutku...» Magda, ürperdi. «Acıma nedir bilmeyen, hiç kimseye, hiç bir şeye karşı insanca duygular beslemeyen o canavar, kü-çük kızını taparcasına seviyordu. Biliyor musun, bazen sa-atlerce çocuğunun yanında kalır, onu beşiğinde oyalayıp nin-ni söylerdi. Kızının her hareketini büyük bir sevgi ve dikkat-le izler, çocuğun elini tutup dakikalarca yerinden kıpırda-madan kendinden geçmiş bir halde otururdu. Yukarı çıktı-ğım zaman, kocamın bir kadın gibi kızına alçak sesle ninni söylediğini duyardım. Bunlar benim gönlümü bulandırır-dı. Bu, bana öylesine korkunç görünürdü ki, kızımın yanına yak-laşamaz olmuştum. Kocam da bunu biliyordu. Kızımı sev-mediğim için de bana müthiş kızırıyordu. Fakat Paula'yı sev-meme imkân yoktu. Kızım, babasının malıydı. Paula ne za-man bana baksa, kocamın gözlerini karşımda buluyordum. Sanki ben bir canavar doğurmuştum. Kızım babasının mo-del olduğu için kocam ona bu derece düşküncüydü. Zavallı Pa-ula... Ne yapayım benim de elimde değildi. O korkunç duy-

guyu da hiç bir zaman içimde atamadım. Onun için kendimi suçlu hissediyorum.

Gerald itiraz etti: «Sen eşsiz bir anneydin. Böyle saçma sapan şeyler söyleme. Maalesef Paula biraz fazla şımartıldı. Sonra James'i kaçırmak da onu sarstı. Bu meselelerin seninle hiç ilgisi yok, biricik sevgilim. Bronsart'ı da, geçmişi de düşünmekten vazgeçsen iyi edersin. Bronsart öldü. O Black denen adam da öldü. Seni geçmişe bağlayacak birşey kalmadı.»

«Black'i gayet iyi hatırlıyorum. Albrecht Schwarz, ufak tefek uysal görünüşlü bir adamdı. Generale hayrandı. Bir gölge gibi peşinden ayrılmazdı. Pöllenberg Çanağını ilk kez eve getirdikleri gün Schwarz'da salondaydı. Kocam, sevinç içinde gülüp duruyordu. 'Masamızın yeni süsünü nasıl buldun?' demişti. Bunun nereden geldiğini biliyordum. Bundan duyduğum utancı asla unutamayacağım. Babamla von Hessel'lerin büyükbabası dosttular. Hemen salondan dışarı fırladım. Kocam ne yaptı biliyor musun? Paula'yı yatağından kaldırıp salona getirdi, ona Pöllenberg'i gösterdi. Daha sonra da bana 'bunu kızım için getirdim' dedi. 'Paula, Çanağa elini değdirdi ve güldü. Besbelli pek hoşuna gitmiş olacak. O halde ben de bunu kızıma hediye ederim.' Kısa bir süre sonra da Çanağı alıp götürdüler, bir daha görmedim. Kocama bunu ne yaptığını da hiç sormadım. Bunu bilmek istemiyordum. Savaşta durum kötüye gittikçe kocamın da bir deliden farkı kalmamıştı. Benim tanıdığımdan, bildiğimden çok daha kötü bir adamdı artık. S.S. Birliğiyle Rusya'ya gidip, yeryüzündeki Rusların hepsini temizlemekten söz ediyordu. Bronsart gitse de bir daha geri dönmese, diye dua ediyordum hep. Bu duam da kabul edildi. Biliyor musun, ben işte o zaman tanrıya inanmaya başladım.»

Gerald: «Biliyorum,» dedi, «bunları bana anlatmıştın. Bronsart artık öldü. Paula ne yaparsa yapsın, hiç kimse onu geri getiremez.»

«Peki ya o uğursuz Çanak? Black kızıma neler anlattı acaba? Paula niye Paris'e gitti?»

«Bilmiyorum. Fakat bundan bir sonuç çıkmayacağına da inanıyorum. Üzülmen için hiç sebep yok.»

Magda Ridgeway, kocasına baktı. O da yorgun görünüyordu. Gözlerinin ve dudaklarının etrafında yeni yeni çizgiler belirmişti. Magda, kocasının elini dudaklarına götürüp sevgiyle öptü.

Üzgün bir tavırla: «Bütün bunlar seni birkaç yaş birden ihtiyarlattı,» dedi. «Benim bir tek korkum var. Bu çok müthiş bir korku. Bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Ya Bronsart sağsa ne olacak,»

Gerald Ridgeway: «Sağ değil,» dedi. «Ama imkânsız sandığımız şey gerçekten olmuşsa, yani kocan sağsa, buna da katlanacağız, sevgilim. Şimdiye kadar herşeye nasıl göğüs gerdiysek buna da göğüs gereceğiz. Tabii beraberce. Sen sakın tasalanma. Bunun sonu neye varırsa varsın, ben seni koruyacağım.»

FİŞHER: «Allah Allah,» dedi, «bak şu işe. Heinrich von Hessel burada. Ritz Otelinde kalıyor.»

Genç adam, elindeki gazeteyi Paula'ya verdi. Kaldıkları otelin yemek salonunda kahvaltı ediyorlardı. Kahvaltı, Fisher' in hiç hoşlanmadığı bir sabah ayıniydi. Sabahın erken saatinde kalkıp karın doyurmak pek sıkıcı ve boşuna zaman kaybetmekten başka bir anlamı olmayan saçma bir işti. Ama artık durum değişmişti. Genç adam aşağıya inip Paula ile buluşmak için sabırsızlanır olmuştu. Bir kaç gün durumu bu şekilde idare etmişler, daha sonra Fisher, genç kadının odasına gidip kahvaltıya onunla birlikte inmeyi âdet edinmişti. Otel idaresinin tutumundan herkesin onlara iki sevgili, gözüyle baktığı sonucunu çıkarmıştı. İçinden de, keşke otel

idaresi yanılmamış olsaydı, diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Yaşlı kadının evinde olup bitenler onları birbirlerine yaklaştırmıştı. Paula, yaşlı kadının tükürüğünü temizlemek için yanağını boyuna oğuşturuyordu. Gerçi tükürüğün izi çoktan kaybolmuştu ama genç kadın olayın etkisinden kendini bir türlü kurtaramamıştı. Fisher, kolunu Paula'ya dolayıp ona yalnız olmadığını hissettirmek istemişti. Fakat buna rağmen uzun süre korkudan tir tir titremişti genç kadın. Madam Brevet'nin evinde geçenler ikisi için de sinir bozucu, iğrenç bir tecrübe olmuştu. Fisher, Paula'yı oraya götürdüğüne pişmandı. Ama kadını kendi gözleriyle görmemiş olsaydı, polisler gibi o da bu kadının delinin biri olduğuna hükmedecekti. Evet, gerçi kadının gerçekte aklından biraz zoru vardı, hafızası zayıflamıştı ama bir an için zihnini kaplayan bulutlar dağılmış, herşeyi hatırlamıştı. Paula'yı görünce takındığı tavır ve o kulakları sağır eden çığlığı herşeyin anlaşılmasına yetmişti. «Ak saçlı yaşlı bir adamdı... Fakat onu gözlerinden tanıdım...» Adam, hâlâ sağdı. Yaşlanmıştı, saçları beyazlanmıştı ama gözlerinin bakışı değişmemişti. Yaşlı kadın, oğlunu ölüme gönderen adamı hatırlamakta güçlük çekmemişti.

Avaz avaz bağırarak Paula'ya saldırmak istemesi de savaşın o dehşetini yeniden yaşamalarına sebep olmuştu. Paula, yaşlı kadının yardımıyla korku dolu insanlar arasında yürürken rastgele kurban seçen babasını tanımıştı. General, Madam Brevet'nin oğlunu da bu şekilde ölüme mahkûm etmişti. Tutuklu olan oğlunu görebilmek için cezaevine giden gözü yaşlı ana, General üzerinde hiç bir etki yaratmamıştı. Delikanlı annesinin gözleri önünde öldürülmüştü. Kayıp oğulları ve kocaları aramak isteyenlerin cezaevlerine girmeleri yasaklanmamıştı. İnfazların tanıklar huzurunda yapılması, Almanların daha da hoşuna gidiyordu besbelli. Yaşlı kadının kelimeleriyle General gözlerinin önünde canlanıvermişti.

‘Baştan aşağı siyahlar giyinmiş, zavallı delikanlıyı ateş müfrezesinin karşısına çıkarıyordu sanki. Yaşlı kadın, gözlerini Generale dikmiş, avaz avaz bağırarak ona lânetler yağdırmıştı. Yirmi beş yıl sonra da o korkunç yüzü sokakta görmüş ve hemen tanımıştı. Fisher ile gelini onu tutmasalardı, yaşlı kadın Paula'ya saldıracak, yüzünü gözünü paralayacaktı. Geri dönerlerken Paula hiç birşey söylememişti. Otelde başbaşa kalınca da Fisher, kollarını genç kadına dolamıştı.

«Bu senin için çok feci bir şey oldu. Ah, keşke seni oraya hiç götürmeseydim.»

Paula: «Herşey öylesine gerçekti ki,» diye mırıldandı. «Olay gözlerimin önünde cereyan ediyordu sanki.»

«Gidip sana bir içki getireyim. Bütün vücudun titriyor. Sen geç şuraya otur bakayım.»

Paula ağır ağır: «Herhalde ben de babamın bu tür işlere karışmış olduğunu biliyordum,» dedi. «Babamın S.S. kadrosunda çalıştığını ve aranan savaş suçlularının listesinde onun da adının bulunduğunu öğrendiğim zaman böyle işler yaptığını anlamıştım. Fakat gerçeği bilmek böyle içime oturmamıştı. Biliyordum ama inanamıyordum. Anlıyor musun?»

«Sanırım. Hadi, al şunu iç. Gel benimle otur.»

Paula: «Yaşlı kadın benim herşeyi anlamamı sağladı,» dedi. Fisher, genç kadına sarılmıştı ama Paula bunun farkında bile değildi. Gözlerini ileriye dikmiş, içki kadehini iki eliyle birden tutarak sözlerini sürdürdü. «Kadın bağırıp bana saldırmaya çalıştıkça onun cezaevinin avlusunda oğlunu kurtarmak için nasıl çırpındığını daha iyi anladım. Babamın elinde sopasıyla hiç kıpırdamadan durduğunu ve kadının oğlunu ölüme gönderdiğini görür gibi oldum.»

Fisher: «Pekalâ, artık herşeyi bildiğine ve kabul ettiğine göre, hâlâ babanı bulmakta ısrar ediyor musun? Bundan emin misin?»

«Evet,» Paula, ilk kez başını erkeğe çevirdi. «Evet, onu

bulmam gerekiyor. Hiç birşey kararımı değiştiremez. O, benim babam, benim bir parçam. Ne biçim bir adam olursa olsun, ne yapmış olursa olsun, onu kendi gözlerimle görmeliyim. Hikâyeyi bir de onun ağzından dinlemeliyim.»

«Peki, ondan sonra ne olacak? Gerçeği öğrenip düş kırıklığına uğramaktansa hayallerle avunman daha doğru değil mi? Ya baban gerçekten yaşlı kadının bugün anlattığı o ruhsuz, insafsız taş yürekli adamsa, bunun sonu neye varır? Bu noktayı da iyice düşünmelisin.»

Paula: «Eğer babam hastaysa ona bakmam gerekir» dedi. «Meselenin en kolay çözüm şekli de bu olacak. Eğer babamın bana ihtiyacı varsa, ben de bir evlât olarak üzerime düşeni yapmalıyım. Yıllardır herkesten gizleniyor. Yaptıklarının da cezasını fazlasıyla çekmiş olmalı.»

«Yani sen onu bağışlayabilecek misin?»

Paula: «Bağışlamak isterim,» dedi. «Onu bulup bana sarımasını istiyorum. Belki sen de çıldırdığıma hükmediyorsun, ama istediğim bu benim. Çocukken annemle Gerald'ın kolkola girip evden çıkışlarını seyredirdim. O dakikalarda babam kapıdan girirse de beni alıp götürse, diye düşündüğüm çok olmuştur. Başka hiç bir şeyim olmadığı için babamı hayalimde yaşıtıyordum, Eric. Şimdi ise onun gerçekten varolduğunu biliyorum. Onu bulmak, gözlerimle görüp, vücuduna elimi değdirmek istiyorum. Bu, benim için çocukluk günlerimi dolduran rüyaların gerçekleşmesi olacak.»

«O rüyanın bir kâbus olduğunu öğrenmeye de hazır mısın?»

«Öyle olacağını sanmıyorum. Babamın yaptıklarını önemseyeceğime de hiç ihtimal vermiyorum. Bunlara aldıracağımı hiç sanmıyorum.»

«Yaa.» Fisher, böyle dedikten sonra kalkıp kendine içki hazırlamıştı. «Seni seviyorum, Paula!» Fisher, gözlerini genç kadına dikmiş gayet sakin bir tavırla konuşuyordu. «Biliyo-

rüm pek de güçlü bir rakip sayılmam ama babanın yerine benimle yetinemez misin?»

Paula, başını salladı. Genç adam mutsuz ve yorgun görünüyordu. Paula birdenbire genç adamı kırdığını farketti.

«Hayır, şekerim, bu ikisi aynı şey değil. Şimdi babamdan uzaklaşırsam, seninle asla mutlu olamam. Bu mesele halledildikten sonra sıra ikimize gelecek.»

Fisher: «Ama mesele hiç bir zaman halledilmeyebilir,» dedi. «Baban seni elimden alıp bizi ayırırsa...»

«Buna ihtimal vermiyorum. Fakat babamı görmeden sana söz veremem. Bana yardım etmekten vazgeçmeyeceksin değil mi?»

Fisher: «Pazarlığımız böyleydi,» dedi. «Eğer senin istediğin buysa ben de anlaşılmamıza sadık kalacağım. Ancak bu işi seve seve yaptığımı da sanma sakın. Sen babanın kucağına atılırken sevinç içinde, yaşasın diye bağıracağımı da beklemezsin herhalde.»

Paula: «Hayır!» dedi. «Yalnız şunu unutma; ben de seni seviyorum.» Genç kadın böyle dedikten sonra uzanıp erkeği öpmüştü. Bundan sonra da hiç konuşmamışlardı. Sabahleyin Fisher, genç kadını kahvaltıya götürmek için odasına geldiği zaman dinlenmiş görünüyordu, ama yorgun ve sinirliydi de. Belki gece iyi uyuyamamıştı. Asansöre giderlerken Fisher, genç kadının koluna girmişti. Kahvaltı sofrasında da Le Monde gazetesini okurken Fisher, Prens Heinrich'in Paris'e gelişiyle ilgili haberi görmüştü.

«Hay Allah, acaba bu adam Paris'e niçin geldi? Annesine senin Paris'e geldiğini telgrafla bildirmiştim. Belki oğlu da haberin doğruluk derecesini araştırmak istiyor. Yalnız benim de asla kabullenmeyeceğim birşey varsa o da müşterimin burnumun dibinde dolaşmasıdır.» Fisher, gazeteyi katlayıp elinden bıraktı. «Gidip beyefendiyle görüşeceğim ve prensiplerimi kendisine arzedeceğim.»

Fisher, otelin resepsiyonuna vardıktan yirmi dakika sonra Prens dairesine çıkmıştı. Prense bir haber göndermek istediği zaman otel idarecileri ona yardım etmek istememişlerdi. Prens rahatsız edilmemesini emir buyurmuştu. Fisher de bir kere denemelerini söylemiş, resepsiyondaki memur istemeye istemeye durumu müdüre açmış, o da otelin genel müdürüne akıl danışmıştı. Nihayet bir hademe çocuk, Fisher'i birinci kattaki daireye çıkarmıştı.

F/G dairesinin önüne geldikleri zaman çocuk Fisher'in yanından ayrıldı. Fisher, kapıyı vurdu. Bir dakika sonra koyu renk elbise giymiş bir uşak kapıyı açtı, gayet kötü bir Fransızcayla Fisher'i içeri buyur etti. Fisher de sert bir sesle Almanca konuştu. Uşak, genç adamı eğilerek selâmladı. Prens Hazretleri Fisher'i bekliyordu. Oturma odasında bir iki saniye istirahat buyurursa, Prens Hazretleri kendisini kabul edecekti.

Oturma odası pek sevimli küçük bir odaydı. Duvarlarda onsekizinci yüzyıldan kalma yağlı boya resimler vardı. Ritz gibi büyük isim yapmış bir otelde bile böylesine sakin ve dinlendirici bir köşe bulmak insanı şaşırtıyordu. Fisher, biraz sonra arkasındaki kapının açıldığını duydu. Prens Heinrich von Hessel, ipekli sabahlıkla misafirinin yanına gelmişti. Sabahlığın altından koyu renk pantolonun paçaları görünüyordu. Boynuna beyaz bir ipekli fular sarmıştı. Bu haliyle, Fisher'e Noel Coward'ın komedilerindeki tiplerden birini hatırlatmıştı. Prens ağır adımlarla odanın ortasına yürüdü. Bacaklarını bükmekte güçlük çektiği belliydi. Prens, Fisher'e elini uzattı, tokalaştılar.

Prens: «Günaydın!» dedi. İlk defa ağzından bir söz çıkmıştı. Genizden gelen kalın, çatlak bir sesle ve garip bir şiveyle İngilizce konuşuyordu.

«Günaydın, efendim. Buraya geldiğinizi bu sabah gazete de okudum ve sizinle biraz konuşmam gerektiğini düşündüm. Uçak yolculuğunuz iyi geçti mi?»

«Gayet iyi geçti. Hava çok güzeldi.» Prens, bacaklarını kıvrımadan oracıktaki koltuklardan birine oturdu. Fisher, adamla tokalaşırken elinin de titrediğini farketmişti. Çok hasta ya da çok çabuk incinen bir kimsenin kararsızlığı seziyordu hareketlerinde. Oysa görünüşü, normalden çok daha sağlam bir bünyeye sahip olduğu kanısını uyandırıyor. Uzun boylu, güçlü kuvvetli, iri gövdeli bir adamdı. Fisher'den daha uzun boylu ve daha sağlam görünüşlüydü. Hiç de öyle hastalıklı birine benzemiyordu. Ancak konuşma şekli ve tavırları Fisher'e biraz anormal gelmişti. Von Hessel'lerle ilk konuştuğu gün Prens'in nasıl annesinin kanapesinin arkasında ayakta durması anormal görünmüştü, şimdiki duruşu da öyle garip kaçıyor.

Prens von Heinrich: «Uçak yolculuğunu çok severim,» dedi. «Gayet dinlendiricidir.» Gözleriyle birşeyler arar gibiydi. Nihayet, bakışlarını Fisher'e çevirdi. Pek dalgındı. Fisher sigara paketini çıkardı.

«Size bir sigara ikram edebilir miyim?» Fisher, Prense, annesine davrandığından çok daha saygılı davranıyordu nendense. Bu adamda karşısındakileri şaşırtmak ya da etkilemek istediğini belirten en küçük bir işaret yoktu. Olduğu gibi görünüyordu. Çok zengin, rahat yaşamaya alışmış bir adamdı, kimseye de kendini zorla beğendirmeye hevesli değildi. Fisher'e bakarken onun içinden geçenleri okur gibiydi.

«Bir sigara içerim, teşekkürler. Siz Almanca konuşur musunuz, Bay Fisher? Ach, Josef...» Bu sırada uşak içeri girdi. Elindeki gümüş tepside büyük bir bardak vardı. Fisher, prensin yüzündeki ifadeyi görünce sorusunu hemen cevaplandırmadı. Biraz düşündükten sonra ani bir kararla yalan söyledi. «Hayır, bilmiyorum,» dedi.

«Ah!» Prens başını salladı. Sonra döndü, uşağına kendi dilinde: «On beş dakikaya kadar bana bir konyak daha getireceksin,» dedi. «Bir daha da beni bekletme sakın.» Sonra

Fisher'e gülümsedi. «İşte benim tiryakiliğim de buna,» dedi, «soğuk çay. Acaba kahve ister miydiniz?»

«Hayır, istemem, teşekkür ederim.» Fisher, bir an için az kalsın ev sahibinin içkisinden isteyecekti, ama şimdi şaka etmenin sırası olmadığını düşünerek bundan vazgeçti. Prens'in bardaktaki içkiyi yudumlayışını seyretti. Adam, bardağı, iki eliyle birden, sanki yere düşürmekten korkuyormuş gibi sıkı sıkı kavramıştı. Belki de bardağın elinden kapılmasından korkuyordu. Soğuk Çay...

Fisher, içinden «hay Allah» diye düşündü, «sabahın onun-da konyak içiyor. On beş dakika sonra bir kadeh daha içecek. Demek mesele buymuş. Zorlukla yürümesi, o soylu kişilere özgü dalgın bakışlar. Prens körkütük sarhoşmuş.»

Prens: «Uçakları pek severim,» diye konuştu. «Uçmaktan da pek hoşlanırım.»

Fisher, hiç karşılık vermedi. Öylesine şaşırmıştı ki, Prens'in sigarasını yakmayı bile unutmuştu. Genç adam, birdenbire herşeyi anlamaya başlamıştı. Karşısındaki adamın yığılır gibi koltuğa kendini bırakışını, kadehini titreyen elleriyle sıkı sıkı kavrayışının gerçek nedenini artık biliyordu. Fisher birdenbire bu adamcağıza acıdığını hissetti. Adam gerçekten perişan haldeydi.

Fisher: «Prenses nasıl?» diye sordu. Aklına başka bir söz gelmemişti. Bu durumda olan bir kimseyle ciddî ciddî konuşmak olacak şey değildi.

Prens: «Annem gayet iyi,» dedi. İçkisinden bir yudum daha aldı. «Doğrusu annem yaşına göre son derece hareketli bir kadın. Ama o uçaklardan nefret ediyor. Ben ise seviyorum. Uçak yolculuğunu dinlendirici buluyorum.»

Fisher, adamda alkoliklere özgü o bir konu üzerinde ısrar etmenin belirtilerini farketmişti. Prens, uçak yolculuğu hakkındaki düşüncelerini iki üç dakikada bir tekrarlayacaktı anlaşılan.

«Ya Prens Philip nasıl?»

«O da buraya gelmek üzere. Ben geldim diye o da gelmeye karar verdi. Sizin işlerinize burnumu sokarım diye korkuyorlar, Bay Fisher. Şu Pöllenberg Çanağını ille ele geçirmek istiyorlar.»

Fisher: «Kardeşiniz istemiyor,» dedi. «Sizi ziyarete geldiğim zaman Prens Philip beni havaalanında karşıladı ve bu meseleyi fazla ciddiye almamamı rica etti. Siz de Çanağın bulunmasını istemiyor musunuz?»

«Pek istemiyorum,» Prens Heinrich, kıymetli kadehini elinden bıraktı. Büyük bir güçlkle kutudan bir sigara aldı. Fisher de ayağa kalkıp Prensın sigarasını yaktı. Leş gibi içki kokuyordu. Bir kadehle bu hale gelmesi imkânsızdı. Anlaşılan Prens Heinrich daha önceden yükünü almış olacaktı. Kolundaki saate baktı. İkinci kadehin gelme zamanı yaklaşmış olmalıydı.

Fisher sordu: «Pöllenberg'i siz niçin istemiyorsunuz?»

«Niçin isteyeyim?» Prens Heinrich, sigarasını havada salladı. «Elimizde bize yetecek kadar mal var. Annemin yatak odasında Raphael'in en güzel eserlerinden biri asılı. Daha fazlasına niçin ihtiyacımız olsun? Bizi tasalandırmaya yetecek kadar kıymetli eşyamız var. Fakat annem kararını vermiş, Bay Fisher. Biliyorsunuz, annem her zaman istediğini elde eden tiplerdendir. Bazan Philip'in isteklerine boyun eğdiği de olur, ama beni katiyyen dinlemez. Ailenin reisi olduğumu biliyor musunuz?»

Fisher: «Evet,» dedi. Prens, sadece sarhoş değildi. Tipik bir alkolikti. Sağlığının bozuk olması sebebiyle inzivada yaşamasının gerçek nedeni de buydu demek. İçki beyin hücrelerini bile etkilemişti. Ve bu hal yıllardan beri de sürüp gidiyor olmalıydı. Kardeşinin onun peşinden gelmesine şaşmamak gerekti. Ziyaretçileri ondan uzak tutmak için. Ama efendisiyle uşak arasında geçen konuşmayı duymasa, uşa-

ğın başka bir kadehle içeri geldiğini ve aynı oyunun tekrarlandığını görmeseydi, Fisher bunu tahmin edemeyecekti. Bu da Prens hastalığının ne derece ilerlemiş olduğunu gösteriyordu. Gerçek bir alkolik her zaman sarhoştur. Bunlar pek ender kendilerini kaybedip sırlarını açığa vururlar. İşte o zaman da uşak ile ailenin etkisi Prensi dünyadan gizlemek için ortalığı kasıp kavuruyordu. Fisher birdenbire, zavallı adam, diye düşündü. Zavallı hasta, kimsesiz adamcık, kendini santim santim öldürüyor. Bahse girerim ki o zalim ana oğlunun biran önce ölmesini istiyordur.

Prens Heinrich tekrarladi: «Ailenin reisi benim. Fakat beni dinlemiyorlar. Bronsart gerçeği anlatırsa, annem ne yapacak? Bu hoşuna gidecek mi?»

Fisher, işi ağırdan alıyordu: «Eğer Bronsart ölmüşse, hiç birşey anlatamaz.»

O tasalı, şiş gözler, Fisher'e baktı. Gözbebeklerinde alaycı bir ifade belirmişti ama bu pek acı bir alaydı.

«Ama Bronsart ölmedi değil mi? Onlar konuşurlarken duydum. Siz de öldüğüne inanmıyorsunuz, Bay Fisher. Onun gibiler ölmezler, ebediyyen yaşarlar. Ortalığa kötülük yaymak, işkence yapmak için yaşarlar. Annem pişman olacak. Annemi tuşa getiren tek insan oydu. Bunu biliyor musunuz? İnanılır gibi değil. Annem her zaman istediğini yapar. Ama işin içine General girince durum değişiyor.» Heinrich, parmağını boş kadehinin üzerinde gezdirdi. «Ben o adamdan hiç hoşlanmadım, Bay Fisher. Daha herşey olup bitmeden önce onu sevememişim. Fakat General annemi altetti. Sigaramı yakmak zahmetine katlanır mısınız? Ben çakmağımı bulamadım.»

Fisher, çakmağının alevini titreyen sigaranın ucuna tuttu. Adamın eli şimdi eskisi kadar titremiyordu ama başının gittikçe ağırlaştığı belliydi.

«Bronsart ölmemişse, hangi gerçeği açıklar diye korku-

yorsunuz? General ile aileniz arasında ne gibi bir olay geçti?»

Prens: «Bunu size anlatamam,» dedi. «Hayır, bu açıkla namaz. Hem bu meselenin ayrıntılarını da unuttum. İnsan sonunda herşeyi unutuyor. Ama siz gider adamı bulur da Pöllenberg'i geri almaya kalkışırsanız, herşey açığa vurulacak. Annem bunu biliyor. Size Bronsart'ı öldürmenizi söyledi mi?»

Fisher, koltuğuna döndü. Paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. «Hayır,» dedi, «böyle bir istekte bulunmadı. Hem bunu istemesi ona birşey kazandırmayacak.»

«Ama yakında bunu isteyecek.» Prens gene saatine baktı. Münih'ten nasıl geldiğini anlatırken Prens gayet sakin görünüyordu. «Annem sizden böyle bir istekte bulunmak zorunda. Siz de bu isteğe boyun eğeceksiniz. Hiç kimse uzun zaman annemin isteklerine karşı koyamaz.» Prens Heinrich, Fisher'e bakıp gülümsedi. «Josef, iki dakika geciktin. Ah, Bay Fisher, belki birşey içmek isterdiniz. Ben sadece çay içiyorum.»

«Hayır, istemem, teşekkür ederim.» Fisher, ayağa kalktı. Prens'in bu son sözlerini ciddiye almamıştı. Adam, içe içe aklını kaçırmıştı anlaşılan. Aklına ne gelirse söylüyordu. Niye bu adamı ortaya çıkarmışlardı sanki?

«Siz de, kardeşiniz de Pöllenberg'i geri almak istemediğinize göre, anneniz niçin benimle yalnız görüşmekten kaçındı?»

«Ben ailenin reisiyim de ondan. Herkes durmadan beni soruyor. Benim sapasağlam olduğumu sizin de görmeyi istedi. Vaktiyle bir gazetede benim öldüğümü yazmışlardı. O gece annemle beraber operaya gitmek zorunda kaldım. Operadan nefret ederim. Annem Philip'e çok güvendiği için kardeşim de konuşmada hazır bulundu. Anlıyor musunuz?»

Fisher: «Anlıyorum,» dedi ama hiç birşey anlamamıştı. Prens de bunu sezinlemişti.

«Eğer General hâlâ sağsa, annemin size ihtiyacı olacak, Bay Fisher. Onun için beni görmeniz gerekiyordu. Ancak sizinle konuşmuş olmam pek hoşuna gitmeyecek.»

Fisher: «Bunu annenize bildirmek zorunda değilim ki.» dedi, sonra elini uzattı. Prens de kadehini bırakıp Fisher'le tokalaştı.

«Size minnettar kalacağım. İyi günler, Bay Fisher. Beni aradığınız için teşekkür ederim.»

Fisher daireden çıkarken o romantik oturma odasından kalın bir erkek sesinin «Josef, Josef!» diye bağırdığını duydu.

FİŞHER: «Ambrosine Hala ile Yeğeni Jacquot,» dedi. «Jacquot, Paris, 25 Haziran, 1944. Elimizdeki tek ipucu bu. Bir de babanın sağ olduğuna ve bu şehirde bulunduğu inanmış olmam. Yalnız aramaya nereden başlayacağız ve ne arayacağız, işte asıl mesele bu, sevgilim.»

Boulogne Ormanı yolunda, arabayı bir ağacın altına çekmişler, içerde elele oturuyorlardı. Fisher, genç kadına yemek yedirmiş sonra da Fransa Krallarının avlandıkları, zenginlerin birinci dünya savaşına kadar arabalarıyla gezdikleri bu ünlü ormana gezmeye getirmişti. Paula'nın biraz sükûnet bulması için bu çareye baş vurmuştu.

Fisher, bu arada Paula'ya Prens Heinrich'in durumunu da anlatmıştı. Ama bu Paula için hiç de şaşırtıcı bir haber olmamıştı. «Demek adam içkiye meraklıymış,» dedi. «Bu öyle korkunç bir sır değil ki. Eğer mesele bundan ibaretse Heinrich'i herkesten gizlemek için bu derece büyük fedakârlıklara katlanmaları gereksiz. Mutlaka işin içinde başka birşey olmalı.» Fisher, birkaç saniye konuşmadı. Paula'nın sözleri

gayet açıktı. Mutlaka işin içinde başka birşey olmalıydı. Elbette öyleydi. Pöllenberg Çanağı ve S.S. Generali Bronsart'la ilgili sır vardı. «Annem size Generali öldürmenizi daha söylemedi mi?» Fisher, Prens'in bu sözlerini Paula'ya nakletmişti. Genç adam bu sözleri önce pek ciddiye almamıştı ama şimdi bu mesele zihnini kurcalamaya başlamıştı. Acaba Prens'in niçin Interpol'e başvurmamıştı? İstese pekâlâ Bronsart'ın Paris'te görüldüğü söylentisi üzerine resmi bir soruşturma açılmasını sağlayabilirdi. Özel bir detektif bürosundan yardım isteyeceğine resmi kanallar aracılığıyla meseleyi çarçabuk halledebilirdi. Sonra şu Pöllenberg Çanağı meselesini niye böyle gizli tutuyordu? Bunu açıklayıp Pöllenberg hakkında bilgi verecek kimselere bir armağan vaat etse, işler kısa zamanda düzene girebilirdi. Prens'in durumunda olan herhangi bir kimsenin izleyeceği normal yol, bu olmalıydı, ama yaşlı kadın nedense gizliliği tercih etmişti. Demek ki, böyle davranmak zorundaydı. Pöllenberg'in Bronsart'a hediye edilmesinin von Hessel ailesi için hoş karşılanmayacak bir gizli sebebi olsa gerekti. Prens de konuşmaları sırasında bunu birazcık çıtlatmıştı. Sonra Prens'in iki oğlu da bu paha biçilmez malı yeniden ele geçirmek uğruna bir takım işlere girişmektense bundan bütün bütüne vazgeçmeyi tercih ediyorlardı. Bütün bunlar biraz mide bulandırıyordu.

Ancak Fisher General'in Paula'ya gönderdiği haberdan yararlanıp Pöllenberg'i bulamadıkça bu işin sırrını çözemeyecekti.

Genç adam: «Jacquot,» diye tekrarladı. «Bu Allahın belası Jacquot da kim oluyor?»

Paula: «Acaba belirtilen tarih bir ipucu veremez mi?» diye sordu. «Herhalde bunun da bir anlamı vardır. 1944 Hazeranı. 1944 yılının Haziran ayında Paris'te ne olmuştu?»

«Pek çok şey oldu. Örneğin D Günü. Yani Paris'in kur-

tuluş günü o tarihe rastlıyor. Bunun yanı sıra binbir olay sıralanabilir. Fakat acaba bizim için önem taşıyan hangisi, işe nereden başlamamız doğru olur?»

Paula: «Niçin babamla başlamıyoruz?» diye bir teklifte bulundu. «Eğer babam Pöllenberg'i saklamışsa o günlerde saklamış olmalı. Aksi halde bana gönderdiği haberin hiç bir anlamı kalmaz. Black'in de daha fazla birşey bildiğini hiç sanmıyorum. Babam sırrını ona da açıklamaya cesaret edememiş anlaşılan. Niçin soruşturmaya o tarihle başlamıyoruz?»

Fisher: «Bizim şirkette çalışmalıydın,» dedi. Kolunu genç kadının boynuna dolayıp dudaklarından öptü. «Dışarı çıkıp biraz yürüyelim. Aklıma birşey geldi.»

Ormanda ağır ağır yürümeye başladılar. Ağaçların arasından sızan güneş ışınları patikayı aydınlatıyordu. Hava serin ve sakindi.

Paula: «Aklına gelen neydi?» tekrarladı sorusunu. Yürürlerken Fisher, genç kadına sıkı sıkı sarılmıştı.

«Bir taşla iki kuş vuracağım,» diye açıkladı. «Şu von Hessel'ler benim fena halde canımı sıkıyorlar. Düşündükçe, karanlıkta iş gördüğüme daha fazla aklım yatıyor. Prenses bana gerçeği açıklamadı. Bu sabah o zavallı ayyaştan öğrendiklerim de bir incir çekirdeğini doldurmaz.

Bu adam ailenin 'kaka çocuğu'. Senin dediğin gibi onu herkesten gizlemek istemelerinin de başka bir önemli sebebi olsa gerek. İnsan sadece içki içiyor diye toplumdan uzaklaştırılmaz. İşte onun için şu von Hessel'ler hakkında bir soruşturma yapmaya karar verdim. Bonn'daki meslektaşlarımdan birine baş vurup bu aile hakkında bilgi toplamasını isteyeceğim. Özellikle ailenin 1944'teki durumunu öğrenmemiz gerekiyor. Çünkü babanın Pöllenberg'i o yıl sakladığına inanıyorum. Hattâ belki o değerli Çanağı o yıl ele geçirdi ve hemen bir tarafa sakladı. Bu sebeple von Hessel'

lerin o tarihte neler yaptıklarını öğrenmemizde fayda var. Özellikle Prens Heinrich hakkında bilgi toplamalıyız. O sıralarda Prens'in orduda görevli olması gerekir.»

«Peki, hikâyenin geri kalan kısmı ne olacak? Yani şu Ambrosine Hala'yla yeğeni Jacquot meselesini ne yapacağız?»

«Geçen gün Emniyet teşkilâtındaki o delikanlıyla bir hayli gevezelik ettik.» Fisher, her zamanki gibi iki sigara yakıp birini Paula'ya uzattı. «Şansımı deneyeceğim bakalım. Onunla bir daha görüşmek istiyorum. Bu adam babanı gayet iyi hatırladı. O tarihlerde Paris'te görevli olduğunu sanıyorum. O isimleri belki de duymuştur. Hiç değilse bunlar hakkında bilgi verecek birilerini tanıması mümkün. Bütün bunlar karanlıkta göz kırpmaktan farksız, ama şimdilik bundan başka birşey yapamam. Niye kaşlarını çattın? Gene neler düşünüyorsun?»

«Bunca yıl babamın Fransa'da yaşadığına ihtimal vermiyorsun değil mi?»

«Katiyyen. Baban buralarda çok tanınan bir kimse. Unutma, o yaşlı kadın babanı sokakta görür görmez tanıyiverdi. O devirde baban ünlü bir kimseydi. İsgal altındaki Avrupa'da babanın gizlenmesine imkân yoktu. Zaten onun gibilerin çoğu bağlı bulundukları gizli örgütün yardımıyla Güney ve Orta Amerika'ya sığındı. Örgütün şifreli ismi Odessa'dır. Bunu biliyor muydun? Savaşın kaybedileceğini anlayınca aralarında anlaşmaya varıp büyük bir örgüt kurmuş olacaklar. Bana kalırsa baban da Black'in yardımıyla İsviçre'de ya da İspanya'da gizlendi. Babanın buraya gelebilmesi, Black'in de İngiltere'ye geçebilmesi tahminimin doğru olduğunu gösteriyor. Baban uzun bir süredir İsviçre'de sahte bir isimle kimse'nin dikkatini çekmeden yaşamış olabilir.»

«Peki öyleyse babam Paris'e niçin döndü?»

«Black'in sana haberi ulaştıracağına inandığı için. Baban

seni burada bekleyecekti. Bu da açıkça anlaşılmıyor mu? Babanın Paris'e bunun için geldiğini anlamadın mı?»

«Hayır.» Paula birdenbire durdu. Fisher'in kolundan sıyrıldı. «Hayır, bunu düşünmedim. Yani babam beni mi arıyor demek istiyorsun? Demek baba-kız birbirimizi arıyoruz öyle mi?»

«Bence öyle.»

Paula, tekrar erkeğin koluna girmeye yeltenmedi. Güneşin altında, ormanın ortasında tek başına durup duruyordu. Fisher, genç kadının bu davranışından hoşlanmamıştı.

«Bana kalırsa, baban Pöllenberg'i gizlediği yerin yakınında olmalı. Onun için bunlardan birini bulursak, ötekini de bulmuş olacağız. Belki de yanılıyorum. Belki de baban Pöllenberg'i senin mutlaka ele geçirmeni istiyordur.»

Paula ağır ağır: «Bu çok tehlikeli bir iş,» dedi. «Yalnız bana bir noktayı açıklamamı istiyorum. Black'i babamın öldürdüğüne inanıyor musun?»

«Bilmiyorum.» Fisher, Paula'ya yalan söylemedi. Artık aralarında bir yakınlık kalmamıştı. Paula, kendini geri çekmişti.

«Onu baban öldürmüş olabilir. Görevini yaptıktan sonra aradaki bağı ortadan kaldırması mümkün. Fakat bundan emin değilim. Sana doğru cevap veremeyeceğim.»

«Eğer Black'i gerçekten o öldürmüşse, çıldırmış olmalı. Ben buna ihtimal vermiyorum.»

«Çıldırması şart değil. Onun gibiler için ölümün pek önemi yoktu. Çoğu zaman meselelerin çözülmesi için en doğru yolun ölüm olduğuna inanıyorlardı. Ama ben de buna pek ihtimal vermiyorum. Sen tasalanma. Black'i öldürenin baban olmadığından eminim.»

Paula: «Eğer babam beni arıyorsa seninle olduğum sürece yanıma gelmeyecektir. Buna cesaret edemez.»

Fisher kızmaya başlamıştı: «Ee, işte seninle beraberim. Burada çok kötü, öyle değil mi?»

«Babamın bana çok yakın bir yerde olması, garibime gidiyor. Acayip duyguların etkisi altında kalıyorum.» Paula, genç adamın titizlendiğini farketmemişti. «Hava serinlemeye başladı. Artık arabaya dönelim.»

Fisher: «Pekalâ.» dedi. «Arabayla ormanın sonuna kadar gidip geri döneriz. O bahsettiğim adamı birşeyler içmeye davet ederim. Sonra da akşam yemeği için bir yere gideriz. Maxims'e gidelim mi? İster misin?»

«İsterim ya. Çok iyi olur.»

Aralarına çöken sessizlik, otele dönünceye kadar sürdü. Fisher, genç kadının odasına girmedi. Paula çok yorgun olduğunu, banyo yapmak istediğini söylemişti. Fisher de bu arada polis arkadaşını davet edip onunla başbaşa içki içebilirdi. Paula, sekizde ya da biraz daha geç hazır olacaktı. Fisher, iki elini birden genç kadının omuzlarına koydu.

«Senin neyin var?»

Paula: «Birşeyim yok,» dedi. «Sadece kafam başka birşeye takılmıştı.»

Fisher: «Senden birşey rica edeceğim,» dedi. Genç kadının çenesini hafifçe okşadı, bezgin bir tavırla gülümsedi: «Biraz da beni düşün. Sekize doğru geri döneceğim.» Genç kadını öptü, sonra telefon etmek için kendi odasına gitti.

Telefon başına geçer geçmez Bonn'u aradı. Orada bir özel dedektiflik bürosuyla anlaşmaları vardı. Yarım düzine usta dedektif onların emrinde çalışıyordu. Bunlardan üçü vaktiyle Batı Almanya Emniyet Örgütünde görev almış kimselerdi. Bir de kadın vardı. O da Alman Gizli İstihbarat servisinde çalışmıştı. Fisher, Bonn'daki bürodan von Hessel'ler hakkında bilgi toplamalarını istedi. Karşı taraftan aldığı cevap pek de ümit verici olmadı. Von Hessel'ler hakkında bilgi

toplamak çok güçtü. Bu ailenin fertleri her işlerini gizli tutmakta ustaydılar. Sadece bir skandaldan söz edilmişti. Ama bu da bir dedikodu olmaktan ileri gidememişti. Fisher, sert bir sesle: «Pekalâ, bana bu skandal hakkında bilgi toplayın. Sonra Prens Heinrich 1943 ve 44 yıllarında neredeymiş, onu öğrenin. Onun savaşta nerelerde görev aldığı herhalde bilinliyordur. Alman sanayi krallarının savaş yıllarında anavatanın savunulması için cephede savaşıklarını bilmek Alman halkının hoşuna gidecektir!»

Fisher, Emniyet Müdürlüğünün telefon numarasını araştırmadan önce kendine bir içki hazırladı. Sonra da dost olduğu dedektifi aradı. Dedektif daveti hemen kabul edemedi. Saat dörde yaklaşmıştı, üstelik adamcağız o akşam için eve erken döneceğini vaat etmişti. Fisher, büroya gitmeyi teklif etti, ama hemen arkasından da dedektife evine gitmeden bir kadeh içki içmesinin daha hoş olacağını hatırlattı. Nihayet dedektif istemeye istemeye bu daveti kabul etti. Emniyet Müdürlüğünün biraz ilersindeki küçük birahane buluşmak üzere sözleştiler.

Burası, parlak renklerle boyanmış sevimli bir dükkândı. Bir köşede büyücek bir pikap vardı. Fisher, formika kaplı masalara yüzünü buruşturarak baktı. Tipik Fransız meyhanelerine özgü içki kokusu, çiçekli masa örtüleri ve küçük dükkânın samimi havası pek hoşuna gitmemişti. Üstelik pikapta da gayet gürültülü bir pop müziği çalınıyordu. Dedektif, bir köşeye otmuş, Fisher'i bekliyordu. Gözleri kapalıydı. Piposunu dudaklarının arasına kısırmış, dumanlarını tütürüyordu.

Fisher hemen dedektifin masasına gitti. Misafirine ne içmek istediğini sordu.

«Bir bardak sifon birası içirim, teşekkürler.» Dedektifin adı Foulet'ydi. Fisher'le oturduğu yerden tokalaştı. Önce havadan sudan konuştular. Fisher, öğleden sonra Boulogne

ormanına gittiğini söyledi. Foulet, başını salladı ve ormanın pek güzel olduğunu belirtti. Daha altı hafta önce orada bir seks cinayeti işlenmişti. Suçlu hâlâ yakalanamamıştı. Dedektif, ormanın deliler için pek çekici olduğunu söyledi. Bir ruh doktorunun bunu ilkel yaşayışa dönüş olarak nitelendirdiğini belirtti. Geri zekâlıların ormanda kendilerini pek rahat hissettiklerini de sözlerine ekledi. Genç kızlar buraya pek rağbet ettikleri için saldırgan katilin de ormanı seçtiğini tahmin ediyordu. Kurban, ormanda atla gezerken saldırıya uğramıştı. Zavalılık attan zorla aşağı indirilmiş ve feci şekilde öldürülmüştü. Adam bu olayın ayrıntılarını anlatmaya koyulmadan Fisher atik davranıp onu susturmak istedi. Bir bardak bira daha ikram ederek Foulet'nin dikkatini başka tarafa çekmeyi başardı.

«Bugün Madam Brevet'yi ziyaret ettim,» dedi.

«Yaa.» Dedektif piposunu ağzından çıkardı.

«Sizin dediğiniz gibi kadın delinin biri. Boşuna zaman kaybettim. Ama bana yardımcı olduğunuz için size teşekkür etmek isterim.»

«Birşey değil. O kadının ihbarından sonra Bronsart hakkında bir düzineye yakın ihbar aldık. Hepsi de aynı tipte kimselerden geldi. Yani hepsi kaçıktı.»

Fisher sordu: «Bronsart burada görevliyken siz de Paris'te miydiniz?» Genç adam sözü döndürüp dolaştırıp Generale getirmek istemişti. Bu arada yaşlı kadının yanıldığını da dedektife açıklamaktan kaçınmıştı. Dedektife gerçeğin sadece bir kısmını aktarmaya kararlıydı.

Fransız: «Evet, buradaydım,» dedi. Piposunu gene ağzından çıkardı. Birasının birazını içti. «Bronsart, 1942'de bir denetleme turu için buraya gelmişti. O zaman ben çok gençtim. 1940'dan sonra ordudan ayrılmış, polis örgütünde görev almıştım. Polisliğin sağlam bir iş olduğuna inanıyordum. Hem de pis Almanlara karşı çalışmak fırsatını bulacağıma

inaniyordum. O tarihte Paris, Wehrmacht'ın denetimi altındaydı. O S.S. domuzları buraya da burunlarını sokup Gestapo'yu Paris'e yerleştirmek istiyorlardı ama, ordu onları engelliyordu. İki grup arasında amansız bir mücadele vardı, tabii bunu bilirsiniz. O Prusyalı askerlerin de pek insancıl yaratıklar oldukları söylenemez, hatta gerektiği zaman onlar da S.S.'leri aşağılık birer yaratık sayıyorlardı. Nerde... Ah, onlardan nasıl da nefret ederdim bir bilerseniz. Ama içlerinde en kötüsü bile o orospu çocuğu kadar kötü olamazdı. Geri döndüğü zaman artık görevi subayların kusurlarını bulup çıkarmaktan ibaret değildi. Yetki sahibiydi, Bay Fisher ve bu yetkisini de gerçekten iyi kullanıyordu.»

«Peki, buraya ne zaman dönmüştü?»

«1944 yılının Mayısında. Paris'te üç ay kaldı. Gestapo'yla S.S.'ler güçlenmişler, yönetimi ellerine almışlardı. Peki ama siz bu adamla niçin ilgileniyorsunuz?»

«Onu bulmakla görevlendirildiğimi daha önce söylemiştim ya.» Fisher, üçüncü defa bira ısmarladı. Kendisi için de bir Campari istedi. «Eğer bu adam ölmüşse, hikâyenin bir parçası sona ermiş oluyor. Bu adam savaş sırasında müşterimden gayet değerli bir eşya çalmış, bunu geri almaya çalışıyorlar. Nazi'ler bütün Avrupada antika eşya yağmasına girişmişlerdi. Bu Bronsart denen adam, bir akrabasına garip bir ipucu vermiş, yeni müşterim de bundan yararlanıp kayıp eşyayı bulmaya çalışıyor. Bu ipucunun sırrını çözmek zorundayım.»

«Aradığınız eşya son derece değerli bir sanat eseri mi?»

«Eh, oldukça. Dedektif Foulet, Ambrosine Hala ve yeğeni Jacquot kelimeleri size birşey hatırlatıyor mu, bunu bana söyler misiniz?»

Adam başını salladı. «Hayır, hiç birşey hatırlatmıyor. Ambrosine hala, yeğeni Jacquot... Her şey olabilir bu. O günlerde herkes takma isimler kullanırdı. Maalesef bu ko-

nuda size yardımcı olamayacağım. Elinizdeki ipucu bundan ibaret mi?»

«2 Haziran, Paris - 1944.»

«Hımmm... Eh, o tarihte Bronsart buradaydı. Bunu kesin olarak söyleyebilirim. Mayıstan temmuz sonuna kadar buradaydı. Bunu biliyorum çünkü o devrede bütün bölgelerde sıkı güvenlik tedbirleri alınmıştı. Bronsart, Fransa'da en nefret edilen adamdı. Yeraltı üyelerinin hepsi de onu öldürmeye yeminliydi. Fakat bir türlü onun yanına yaklaşamıyorlardı. Daima yanında bir sürü S.S. görevlisi bulunuyordu. Onlarsız bir yere adımını atmıyordu. Onu bir iki kez Fresnes'de gördüm. Düşmanların idamını seyretmek için sık sık oraya giderdi. Kocalarının ya da oğullarının hayatını bağışlaması için bu adamın önünde diz çöken, nice gözü yaşlı kadın görmüşümdür.»

Fisher, artık şu adam sussa diye dört gözle bekliyordu. Paula'nın ormandaki hali gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu. Genç kadının çok uzaklarda olan birini görüyormuş gibi dalgın dalgın ileriye bakması tuhafına gitmişti.

Dedektif: «Bu adam acımak nedir bilmezdi,» dedi.

«Bunu söylediler.»

Foulet sözlerini tekrarladı: «Acımak nedir bilmezdi. Zaten içlerinden bazıları sadisttiler. Yapılan kötülüklerden zevk alıyorlardı. Aralarında Fransızlar da vardı. Aman bunu da unutmamalı. Vichy Örgütü Gestapodan da beterdi. Fakat Bronsart hepsinin üstündeydi. İnsanlık nedir bilmiyordu. Ambrosine Hala, Jacquot.» Dedektif gene başını salladı. «Size yardımcı olamayacağım, Bay Fisher. Bu kelimeler bana hiç birşey hatırlatmıyor.»

«Gene de teşekkür ederim. Hiç değilse bir noktayı açıkça belirtmiş oldunuz. Bronsart o yıl haziran ayında Paris'teydi. Bu da önemli bir ipucu sayılır.»

Fisher, otele kadar yürümeye karar verdi. Ilık bir akşamdı, Paris geceye ve eğlencelere hazırlanıyordu. Sokaklar, ağır ağır yürüyen kalabalık insan gruplarıyla dopdoluydu. Fisher, yolda yürürken insanların yüzlerine dikkatli dikkatli baktığını neden sonra farkettiler. Aradığı adam, kentin bir köşesinde, şu kalabalığın arasında bir yerde bekliyor olmalıydı. Ama neyi bekliyordu acaba? Aradan otuz yıl geçtikten sonra kızının şu bilmeceyi çözmesini mi bekliyordu? Kızının Pöllenberg Çanağını bulmasını bekleyip sonra da sessizce ortadan kaybolmayı mı tasarlıyordu? Fisher buna hiç ihtimal vermiyordu. İçgüdüğü böyle romantik bir tasarımı o canavar adama hiç yakıştırmıyordu. Bronsart gibi adamlar böyle kendilerini hiç düşünmeden başkalarına iyilik yapmayı akıllarının köşesinden bile geçirmezlerdi. Bu adam artık yaşlanmış olmalıydı; Madam Brevet de nefretini ve üzüntüsünü tiz çığlıklarla belirtirken Bronsart'dan yaşlı, ak saçlı bir adam diye söz etmişti. Ama o yanan mavi gözleri zamanla parlaklığını kaybetmemişti. Adamı bunca yıl yaşatan inat ve hashinlikten eser kalmamıştı. General Paula'yla aynı kentteydi ve eğer o lâfların anlamını çözümleyemez de Pöllenberg'i bulamazlarsa, Generali de asla bulamayacaklardı. Bu da sevdiği kadınla mutluluğa kavuşması bakımından Fisher için en isabetli çözüm yolu olacaktı.

V

RİTZ Otelinin kâtibi, tezgâhın üzerine bir gölgenin düştüğünü farkedince kalemini elinden bıraktı, başının yukarı kaldırdı. Ak saçlı, gözlerinde güneş gözlüğü bulunan yaşlı, uzun boylu bir adam karşısında duruyordu.

Otel kâtibi bir bakışta karşısındakinin sosyal durumunu, kişiliğini aşağı yukarı tahmin edebilecek yeteneğe sahipti. En olmayacak insanlarda bile paranın ve ünvanın kokusunu hemen alırdı.

Adam, ince, güzel dikilmiş bir kurşunî elbise giymişti. Düz beyaz gömleği ve koyu renk kravatı vardı. Bir asker gibi dimdik duruyordu. Daha ağzını açıp konuşmaya başlamadan, otel kâtibi yabancıнын Alman olduğunu anlamakta gecikmedi.

«İyi günler. Bir daire tutmak istiyorum.» Adam, bu sözleri Fransızca söylemişti.

«Çok üzgünüm ama, Mösyö, maalesef şu anda hiç boş dairemiz yok. Dairelerimizin hepsi tutuldu. Size şöyle bir şey yapabilirim. Bir saniye lütfen.» Kâtip otelin kayıt defte-

rini açıp hemen bir göz gezdirdi. «Size iki kişilik banyolu bir oda verebilirim. Ama o da hemen şimdi olmaz, bu dediğim oda öbür gün boşalacak.»

Uzun boylu adam: «Ben birinci kattaki daireyi istiyordum,» dedi. «Oda benim işime gelmez. Bu daire ne zaman boşalacak acaba? Benim acelem yok beklerim.»

Katip: «Size kesin birşey söyleyemem, efendim,» diye karşılık verdi. «Dairede kalan müşteri ne zaman ayrılacağını bildirmedi.»

«Peki, dairenin şimdiki müşterisi kim?»

«Özür dilerim, Mösyö, bu sorunuza cevap veremeyeceğim.»

«Prens Heinrich von Hessel otelinizde mi kalıyor?»

«Evet.» Kâtip birdenbire kuşkulu bir tavır takındı. «Prens burada kalıyor.»

«Ve Prens'in bu dairede kalıp kalmadığını bana açıklayamıyorsunuz öyle mi?»

Adam tekrarladı: «Özür dilerim. Prens hakkında kimseye bir bilgi vermeye yetkili değilim. Size sadece dairenin tutulu olduğunu ve müşterinin ne zaman gideceğini bilmediğimi söyleyebilirim. Eğer aceleniz yoksa beyefendi, ikinci katta çok güzel bir dairemiz var, on gün sonra size burasını verebilirim.»

«Maalesef, bu teklifinizi kabul edemeyeceğim. Prens von Hessel benim eski bir dostumdur. Acaba odasına telefon edip kendisiyle konuşmama yardımcı olur musunuz?»

«Elbette, Mösyö. Siz ilerideki 6 numaralı telefon kulübesine giderseniz, santrale Prens'in odasını bağlatabilirim.»

General, salonun karşı tarafındaki ses geçirmez telefon kulübelerinden birine girdi. Gayet sakin bir tavırla bir sigara yaktı. Şu küçük Fransız kâtip hiç farkına varmadan Generale istediği bilgiyi vermişti. Eğer Prens von Hessel, Ge-

neralin tutmak istediği dairede kalmamış olsaydı, kâtip yabançının sözlerini hemen yalanlayacaktı. General, Prensini hangi dairede kaldığını artık biliyordu. Prense telefon etmek fikri de az önce otel kâtiibiyle konuşurken aklına gelmişti. Otele vardığı zaman Prensini orada kalıp kalmadığını araştırmaktan başka bir amacı yoktu. Von Hessel'in Paris'e geldiğini gazetede okumuş, bu adamın şu sırada Paris'te bulunmasının basit bir rastlantı sayılamayacağına iyice aklı kesmişti. General Heinrich'in durumunu gayet iyi biliyordu. Kulübede telefonun çalmasını beklerken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Heinrich'in yıllarca önce tanımişti. Zenginlerin yaşantılarını gizleyen perde, Prensi General'in gözünden uzak tutamamıştı. General onu son görüşünü de gayet iyi hatırlıyordu. Prens Heinrich, körkütük sarhoş bir halde, beti benzi atmış, iki yana yalpa vura vura annesinin yanında yürüyordu. Prensini, oğlunun herkesin içinde ağlamasına müthiş içerlemiş, yırtıcı bir kaplan gibi üzerine atılmıştı. General bu manzarayı zevkle seyretmişti. Mutsuz bir yaşının acıklı görünüşünü seyretmekten çok tanıdığı kadınların en katısı olan Prensini herkese rezil olması hoşuna gitmişti. General, Prensini sırf elinden başka birşey gelmediği için Generale ve onun gibilere katlandığını biliyordu. Aslında Prensini General gibilerinden nefret eder, onları daima küçük görürdü. General Prensini bu kan donduran gururlu tavırlarına ve kendi karısının durmadan tekrarladığı hakaretlerine katlanmıştı ama nihayet onlardan intikamını almış sayılırdı.

General Heinrich'i çok iyi tanıyordu. Belki de ailesi hariç, Heinrich'i General kadar iyi tanıyan bir kimse daha yoktu. Acaba Prens, geçmişini hatırlayabilecek durumda mıydı? Fakat korkunun kökleri çok derinlere iniyordu. General belirli bazı noktalara değinirse, Prens onu kolayca hatırlıyacaktı. Telefonun zili çalmaya başlamıştı. General hemen ahizeyi kaldırdı ve almanca konuştu.

«Prens von Hessel, siz misiniz?»

Genizden gelen o kısık sesi hemen hatırlamıştı. Bu sesi son defa yirmi beş yıl önce duymuştu ve işte o günden beri de ses hiç değişmemişti.

«Evet, ben Heinrich von Hessel'im. Acaba kiminle görüşüyorum?»

General: «Ah,» dedi, «şimdi beni dikkatle dinleyin.»

General, birkaç saniye sonra telefonu kapadı, bir sigara daha yaktı ve bekleme salonunun öbür ucuna doğru yürüyüp boş koltuklardan birine oturdu. Asansör kapısına yakın duran koltuklardan birine kurulmuş, kaygısız bir tavırla bacak bacak üstüne atıp beklemeye koyulmuştu.

FİŞHER, öğle yemeğinden beri görünürlerde yoktu. Genç adam, France Soir gazetesinden kesilmiş eski kupürleri incelemekteydi.

Böyle sıcak bir günde bu işi yapmak hem pek uzun hem de pek yorucu bir iş olmuştu. Dosyaların durduğu bölümdeki flüoresan lâmbalar gözlerini rahatsız etmiş, başını ağrıtmıştı. Bu kupürlerde Fisher'i en azından iki saat oyalamaya yetecek kadar bilgi vardı. General Paris'e ilk kez 1942 yılında gitmişti. Generalin, Paris askerî valisi von Stulpnagel'i ziyareti sırasında çekilmiş bir fotoğraf vardı. Bu, çok uzaktan çekilmiş kötü bir fotoğraftı. 1944 yılında General'in Fransa içinde yaptığı ziyaretlerden uzun uzun söz etmek adet olmuştu. Bu propaganda unsuru haberleri Fransız gazeteleri yayınlamak zorunda kalmışlardı. Generalin Operayı ziyareti, hafta sonunu meslektaşlarıyla birlikte geçişi ve nihayet 1944 haziranında ciddi bir sabotaj hareketi ortaya çıkarıldığı zaman Generalin tam yetkiyle işe el koymasıyla ilgili haber ve yazılar vardı.

İşte Fisher'in de öğrenmek istediği buydu. General'in Paris'te kesin olarak ne kadar kaldığını bilmek istiyordu. Bu arada o yılın yirmi beş haziran günü önemli bir iş yapıp yapmadığını da araştıracaktı. Fakat bu işde yaya kalmıştı. Kayıtlarda bununla ilgili hiç bir bilgiye rastlayamamıştı. Fisher, dosyaları geri verip otele döndü. Otelin giriş holüne vardığı zaman mektup gözlerine şöyle bir baktı. Kendi odasına ayrılan bölmede gözüne beyaz bir cisim ilişti.

Aslında Fisher'e iki haber bırakılmıştı. Bunların ikisi de telefon mesajlarıydı. Biri Prens Heinrich von Hessel'dendi. Adam, onbeş dakika içinde tam iki kez Fisher'i aramıştı. Öbürü ise dedektif Foulet'dendi. Prens, telefon edeli bir saatte fazla olmuştu. Foulet'nin mesajı ise ondan biraz daha yeniydi. Fisher, pek çok ayyaş tanımıştı. Bunların hepsi de aynı metodu uygulamaktaydılar. Eğer Prens, ona telefon etmeyi aklına koymuşsa, bunu daha sonra da yapabilirdi. Fakat dedektif Foulet'den gelen telefon çok önemli olsa gerek.

Fisher, saatine baktı. Beşe yaklaşıyordu. Foulet'nin henüz bürosundan ayrılmamış olması pekalâ mümkündü. Ama Emniyet Müdürlüğünün telefon memuresi, dedektifin müduriyetten ayrıldığını belirtmiş ve Fisher'e ertesi sabah tekrar telefon etmesini salık vermişti.

Fisher, bir küfür savurdu. Sonra Ritz Otelinin telefon numarasını çevirdi.

Telefona uşak Josef cevap verdi. Fisher, Prens ile görüşmek istediğini ileri sürmüştü. Josef'in sesi pek tasalıydı. İngilizcesi de gayet kötüydü. Fisher'e durumu anlatırken kelime bulmakta bayağı güçlük çekmişti.

Prens, otelde değildi. Josef, özel bir iş için bir süre otelden ayrılmış, bu arada Prensi de otelde, televizyon başında bırakmıştı. (Fisher, içinden, yanında mutlaka bir şişe de konyak vardı, diye düşündü) Uşak geri döndüğü zaman Prensi

otelde bulamamıştı. Josef efendisini çok merak ediyordu. Prens nereye gitmiş olabileceğini bir türlü kestiremediği için beklemekten başka çaresi yoktu.

Fisher, uşağa Prens kendisini iki kez telefonla aramış olduğunu söyledikten sonra efendisinin bu teşebbüsü hakkında bir fikri olup olmadığını sordu.

Uşak, bu soruyu hemen cevaplandırdı. Hayır, Josefin hiç bir fikri yoktu. Sadece oteldeyken Prense bir telefon geldiğini ve efendisinin birdenbire pek üzgün bir tavır takındığını ve hemen arkasından da Fisher'le konuşmak istediğini belirtti. Fisher, uşağa meraklanması için bir sebep olmadığını belirtti ve bir saat sonra tekrar arayacağını söyledi. Sonra Paula'yı almak için yukarı çıktı ve bu arada Prensi de tamamen unuttu.

HEINRICH von Hessel, asansörle aşağıya indi ve büyük bir dikkatle otelin kapısına yürüdü. Kapıcı onu görür görmez hemen saygiyle yerinden fırlamış, Prens Hazretlerinin bir arabaya ihtiyacı olup olmadığını sormuştu. Prens, birden karar veremedi. Cadde tarafından telâşlı telâşlı insanlar gelip geçiyorlardı. Bu da pek can sıkıcı bir durum yaratmaktaydı. Heinrich, öylesine tedirgin olmuştu ki bir ara geriye dönüp otele sığınmayı da düşündü. Yanında Josef olmadan böyle insan içine karışmaya alışkın değildi. Fakat şu anda otel de Prens Heinrich için bir sığınak olmaktan çıkmıştı. Apar topar dışarı fırlamasının nedeni de buydu. Josef dışarı çıkmıştı. Heinrich bunu farkedince o telefon konuşmasından sonra otel odasında yapayalnız oturmak fikri adamı dehşete düşürmüştü. Birdenbire paniğe kapılmış, aklına ilk gelen şey Fisher'i bulmak olmuştu. Fakat onun da telefonu cevap vermemişti. Heinrich, telefon başında oturdukça korkusu artmış, iyiden iyiye şaşkına dönmüştü.

Josef, efendisinin pek sıkıntılı olduğunu sezdiği için ona

bol içki vermişti. Prens de bu arada dışarı çıkmaya niyetlendiğini uşağına söylememişti. Zaten başlangıçta böyle bir niyeti de yoktu. Otelde yalnız kalmak içine korku verdiği için ani bir kararla dışarı fırlayıvermişti. Şimdi de otelin kapıcısı Heinrich'in yanına gelmiş taksi isteyip istemediğini soruyordu. Oysa Prens, nereye gideceğini bile bilmiyordu.

Prens Heinrich, başını salladı: «Hayır,» dedi, «istemem, teşekkür ederim.» Sonra da Concorde meydanına doğru yürümeye başladı. Yakışıklıydı, kolayca dikkati çekiyordu. Bu sebeple yoldan geçenler, dönüp dönüp Prens Heinrich'e bakmaktaydılar. Prens ise, bastonunu sağ elinde sıkı sıkı tutmuş, nereye gideceğini bilemeden gelişigüzel yürüyordu. Sokakta tehlikenin azalacağına nereden hükmettiğini de kestiremiyordu.

Normal olarak telefonlara Josef cevap verirdi. Ama bu defa telefon çaldığı zaman Heinrich, elinde içki kadehi televizyonda bir yarış programını seyrediyordu. Zil sesini duyunca hemen ahizeyi kaldırmıştı. Uzun bir konuşma olmamıştı bu. Heinrich sadece iki kere ağzını açıp iki cümle söylemişti. Birincide, karşı tarafın sorusuna karşılık kimliğini açıklamış, ikincide de kendisini arayana kim olduğunu sormuştu. Fakat Prens'in sorusu cevapsız bırakılmıştı. Mesaj da gayet kısa olmuştu. 'Eğer yaşamak istiyorsan, Ritz otelinden çıkıp gidersin. Hemen bugün.' İşte hepsi bu kadardı. Ne bir kelime fazla ne de bir kelime eksik. Bu ultimatomu derin bir sessizlik izlemişti. Prens, telefonu kapadıktan sonra bir kaç saniye gözlerini telefondan ayıramamış, şaşkın şaşkın ahizeye bakakalmıştı. Önce içine bir korku düşmemiş, ama biraz sonra olayı daha etraflıca düşünmeye başlayınca durum değişmişti. İşte o zaman da Fisher'i aramıştı. Fisher dedektifti. Böyle tehditlere karşı nasıl hareket edilmesi gerektiğini mutlaka bilirdi. Prens, başından geçen o son olaydan sonra bir daha her ne pahasına olursa olsun polise başvurmamayı kararlaştırmıştı. O çocuğun aptalca bir dikkatsizlik içinde ara-

banın önüne atılmasıyla meydana gelen kazadan sonra Heinrich, polislerden nefret etmişti. Arabanın kaza sırasında kaldırılma çıkmakta olduğu nasılsa dikkatinden kaçmıştı. Prens Heinrich polise güvenmiyordu. Bu adamların hepsi de Prens'in ailesine bir skandal yamamaya çalışıyorlardı. Heinrich şimdi de polis çağırmayı hiç aklına getirmemişti. Josef bir uşak olduğu için ona da sırrını açıklayamamıştı. Sadece biraz daha içki içmek istemişti. Josef'in yan odada oturması ve herhangi bir tehlike anında efendisini koruyacağını bilmesi Heinrich'e yetiyordu. Fakat ikinci kez Fisher'i arayıp da dedektifle konuşamayınca birdenbire huzuru kaçmış, hemen uşağını çağırmıştı. İşte otel dairesinde yapayalnız olduğunu da ancak o zaman farketmişti. Ve bunu anlar anlamaz da müthiş bir paniğe kapılmıştı. O güzelim, sevimli daire birdenbire sinir bozucu bir sessizliğe gömülmüştü. Yatak odası, banyo, oturma odası, kısacası dairenin tümü Prens Heinrich'in içine bir ürperti vermişti. Burada kötü birşeylerin cereyan edeceğini sezinler gibiydi. Ona hemen Ritz'den ayrılmasını yoksa kötü birşeyin olacağını söylemişlerdi. İşte bu yüzden Heinrich'de hemen şapkasını ve bastonunu kavrayıp dışarı fırlamıştı.

Şimdi Heinrich'in korkusu biraz hafiflemişti. Güneş parlaktı ama ikinci vakti geldiği için ortalık pek de sıcak değildi. Yürüyüş yapmaya pek elverişliydi. Zaten Paris'i eskiden beri severdi. İsviçre ve Danimarka gibi ülkelerle ilgili olanların aksine, Heinrich'in Fransa'yla ilgili güzel anıları vardı. Hele Danimarka'yı hiç hatırlamak bile istemiyordu. Savaştan önce Danimarka'da bir klinikte uzun süre kalmış olması Prens'i Danimarka'dan tiksindirmişti. O zamandan beri Danimarkalılardan da nefret ediyordu. İsviçrelilerin de usta birer cezaevi gardiyanı oldukları kanısına varmıştı. Ama İsviçrelilerin paraya ve ünvana değer vermeleri, Prens Heinrich'in işine yaramıştı. İsviçrelilerin yanında oldukça rahat yaşamıştı. Paris ise Heinrich'in en çok sevdiği şehirdi. Cad-

dede yürürken biraz rahatladı, yürüyüş ona iyi gelecekti. Otele döndüğü zaman Josef'i bir güzel haşlayacaktı. Ama bu işi büyütmenin de gereği yoktu. Sadece kısa bir telefon konuşması yapmıştı. Bunu ciddiye almaya hiç de niyeti yoktu. Heinrich'e bir zarar gelmesi olacak şey değildi. Heinrich kendisini korkutan şeyin ne olduğunu bile unutmuştu. **O ses...** Champs Elysees'ye doğru yürürken birdenbire durdu. Arkasından yürüyen bir adam ona çarptı. Prens şapkasını çıkarıp özür diledi. Adam ona bir küfür savurup telâşla yoluna devam etti. Hemen tam karşıda bir kahve vardı. Heinrich, karşı kaldırıma geçti. Kahvedeki masalardan birine oturdu. Bastonuyla şapkasını bir sandalyenin üzerine bıraktı ve garsona işaret etti.

Bir içkiye ihtiyacı vardı. Bu ihtiyaç mutlaka giderilmeliydi. O zaman Heinrich, panikten de kurtulacak, hiç birşey hissetmeyecekti. Heinrich, üstüste iki kadeh konyak içti, sonra da bir sigara yaktı. Burası pek güzel bir kahveydi. İnsan oturduğu yerden, gelip geçenleri rahat rahat seyredebiliyordu. Biraz sonra iki kadeh daha içti. Heinrich, bunlara niçin ihtiyaç duyduğunu bile unutmuştu. Telefon konuşmasını da unutmuştu. Ortalık kararmaya başlamıştı. Dükkânlar ve kahveler, akşam hazırlığına girişirlerken ana caddede de tek tük lâmbalar yanmaya başlamıştı. Havada bir toz kokusu vardı. Arabaların benzin kokusu, yoldan geçenlerin ter kokularıyla mutfağın yemek kokularına karışıyordu. Heinrich, bu sırada birşeyler yiyebileceğini de düşündü ama acelesi de yoktu. Tekrar bir sigara yaktı. Heinrich'in masasının etrafında dolanan garson da Prense bir kadeh içki daha getirdi. Heinrich, savaş arifesinde Paris'e gelmiş, iki ay kalmıştı. Prens buraya babaannesiyile birlikte gelmişti. Babaannesiyile, şatafattan pek hoşlanırdı. Ritz Otelinin bir katını tutmuş, hizmetçileri, berberi ve hemşiresiyile birlikte burada karargâh kurmuştu.

Babanne, torunu Heinrich'in hastalığına bir türlü akıl

erdirememiş, buna rağmen torununa karşı gayet anlayışlı ve müşfik davranmıştı. Heinrich, babaannesini sevmişti. Ama sevmek kelimesi Heinrich'in duyguları için fazla kuvvetli bir kelime sayılırdı. O asla sevmemişti. Yani kelimenin gerçek anlamıyla sevmemişti... Sadece yaşamasını öğrenmiş, bunu kolaylaştırmak için de içki içmeye alışmıştı... Paris'e yaşlı Prensesle beraber gelmiş, burada kendi ölçülerine göre mutlu bir devre geçirmişti. Onun mutluluğu pek özel türde bir mutluluktu. Prens, bunları düşündü ve sonra kentin kokuları ve görünüşleriyle birlikte o günlerin anıları da gözlerinin önünde yeniden canlandı. Gerçi anıların hepsi de kopuk kopuktu ve ilk bakışta anlamsız gibi görünüyordu ama her biri de gerçektir. Heinrich, parmağını içki kadehinin kenarlarında gezdirdi, sonra boşluğa bakıp gülümsedi. Garsonlar onu izleyip fısıldaşıyorlardı. Heinrich gerçekten enikonu sarhoştur. Kadehini, sağ kolu sanki ağır bir yükü kaldırmaya çalışan bir sopaymış gibi havaya kaldırmıştı. Sigarası tablada kendi kendine yanıyordu. Heinrich, karşıya bakarken gözlerinin alev alev yandığını hissetti. Garsonlar, Heinrich'in sızacağını tartışıyorlar, aralarında bahse tutuşuyorlardı. Ortalık karar-mıştı. Champs Elysées'den geçen arabalar bir ışık seli görünümü yaratıyorlardı. Prens, balmumu bir heykel gibi dimdik oturmuş, durmadan içki içiyordu. Canı daha fazla içki isteyince, elini havaya kaldırıp parmaklarını şaklatıveriyordu. Beyninin içinde bir köşede bir işaret ise, ona eve gitme zamanının geldiğini anlatmaya çalışıyordu.

Nihayet Prensi ayağa kaldırdılar. Cüzdanını bulması ve içinden para çıkarması hayli uzun sürdü. Yandaki masada gazete okumakta olan bir adam da yerinden kalktı, borcunu ödedi. Sonra Prens'in yanına yaklaştı. Adam iyi niyetli birine benziyordu.

«Ben onu bir taksiye bindiririm,» dedi. «Evine kadar da götürürüm. Zavallı adam. Vaktiyle benim de böyle bir kardeşim vardı.» Adam, şapkayı ve bastonu aldı, Prens Hein-

rich'i kolundan tuttu. «Hadi,» dedi, «koluma girin ve bana yaslanın.»

Taksi bulmadılar. Prens, kendini toparlamaya çalıştı. Artık yalnız yürüyebileceğini tahmin ediyordu... Birinin onu taşımaya fikri de hiç hoşuna gitmemişti. Silkinip kolunu adamdan kurtardı ama hemen dengesini kaybeder gibi olup sendeledi. Bunun üzerine adam onu gene kolundan tuttu, bu defa Prens de adamdan kendini kurtarmaya çalışmadı. Seine Nehrinin kıyısında ağır ağır yürüyorlardı. Hiç konuşmadılar. Yanlarından birbirlerine sarmaş dolaş olmuş çiftler geçiyordu. Prens zaman kavramını iyiden iyiye kaybetmişti. Başlarının üzerinde, gökyüzünde parlayan yıldızların ışıkları nehirde yansıma yapıyordu. Bir gemi ağır ağır yanlarından geçti. Geminin ışıkları suda oynaşan gözleri andırıyordu. Durmuşlardı. Adam birdenbire kolunu Heinrich'den çekiverdi.

General: «Şimdi söyle bakalım,» dedi, «buraya niçin geldin?»

Prens şaşkın şaşkın adama baktı. Karşısındaki karaltıyı doğru dürüst seçemiyordu. «Eve gitmek istiyorum. Otelime dönmek istiyorum. Evet, otelime dönmeliyim.»

«Ancak soruma cevap verdikten sonra oteline dönebileceksin. Paris'e niçin geldin? Senin buraya dönmene niçin izin verdiler?»

Prens, birdenbire gülümsedi. Nehrin kıyısına niçin geldiğini ve birdenbire soru yağmuruna tutulmasına bir türlü anlam veremiyordu. Bu soruları soran adamı tanıımıyordu. Yalnız bildiği birşey varsa, yabancı koruyucusu, Heinrich'in ona en fazla muhtaç olduğu bir anda kolunu çekmiş, Heinrich'i kendi haline bırakıvermişti. Şu anda Heinrich'in kafası sadece son duyduğu sözlerle doluydu. Bir ara annesini düşündü.

«Annem beni engelleyemedi,» dedi. «Benim işlere karışmamı istemiyorlar. Ama ailenin reisi benim. Bazı şeyleri bilmeye hakkım var.»

General: «Bak işte bu doğru,» dedi. «İnşallah kendini rezil edersin.»

Prens mırıldandı: «Ben o Pöllenberg Çanağını geri istemiyorum. Anneme de bu işi kurcalamamasını söyledim. Fakat siz onu iyi bilirsiniz. Herşeyin eninde sonunda kendi istediği gibi olmasını sağlar.»

Heinrich, yere düşecekmiş gibi oldu, sonra birdenbire yol arkadaşının koluna sıkı sıkı tutundu.

General yumuşak bir sesle: «Ah, evet,» dedi, «annenizi bilirim. Fakat her zaman da istediğini elde edemiyor. Şu Pöllenberg lâfı da ne demek oluyor? O artık yok. Sizin malınız değil ki, onu kaybettiniz.»

Prens Heinrich kaba kaba güldü: «Annem onu bulacağını sanıyor. Bronsart'ın sağ olduğuna da inanıyor. İnşallah sağdır, inşallah sağdır. Biliyor musunuz, annemi korkutmayı başaran tek erkek bu adamdır. Bunu da biliyor muydunuz?»

General başını salladı: «Ah, evet, bunu da biliyorum. Sen ne zaman evine döneceksin?»

«Dönmeyeceğim. Paris hoşuma gidiyor. Burası benim için mutlu hatıralarla dolu. Yerimden kıpırdamaya niyetim yok. Ölünceye kadar da burada kalabilirim. Hem niçin eve dönecekmişim? Artık gitmek istiyorum. Bacaklarım yoruldu.»

General: «Sen yorgun bir adamsın,» dedi. «Görünen köy kılavuz istemez.»

«Beni otelime götürmekle büyük bir iyilik yapmış olacaksınız.» Prens, başını kaldırıp General'e baktı.

«Benim için büyük bir zevk olacak bu. Hadi, artık dönelim mi?»

«Evet, evet, artık dönelim.»

Karanlıkta, nehrin kıyısından yürüyorlardı.

«Paris'te kalmak istediğinden emin misin? Ritz Oteli ye-

rine başka bir yerde daha rahat ve güven içinde olacağını düşünmedin mi?»

«Hayır hayır. Bizim bir dedektifimiz var. Pöllenberg'i arıyor. O bana göz kulak olacak. Ona telefon etmeyi düşündüm... Şimdi gitmek istiyorum. Niye gitmiyoruz?»

General: «Gidiyoruz, ama,» dedi, «yollarımız ayrı.» Görünürlerde kimseler yoktu. Nehir bomboştu. General bir adım geriledi. Prensın çenesinin ortasına bir yumruk indirdi. Heinrich'in vücudu iki büklüm oldu. Yere düşmeden adamı kaldırdı, ayaklarının üzerinde duracak hale gelmesini bekledi. Sonra birden Heinrich'i ileriye itip gene geri çekildi. Nehirden sıçrayan sular kaldırımı ve Generalin ceketinin önünü ıslatmıştı. General, su zerreciklerini kolunun tersiyle kuruladıktan sonra eğildi, riehre baktı. Suda bir kaynaşma ve hava karcıklarıından başka birşey görünmüyordu. General Heinrich'i bayıltamamış olsa bile adam yüzmeyi beceremeyecek derecede sarhoştı. General, çevresine bir göz attı. Heinrich'in bastonu yerde duruyordu. General bastonu olduğu yerde bırakıp oradan uzaklaştı. Karşı kaldırımda bir süre yürüdü. Bir taksi çevirmek için kaldırımın kenarında beklerken bir sigara yaktı. Eh, Bundan sonra Ritz'deki daireyi tutmak isteyince, otel idaresi dairenin tutulu olduğunu bildiremeyecekti.

FİŞHER'i ikinci kez telefonla arayan Prens Philip von Hessel oldu. Ağabeysinin otelden tek başına çıktığını ve ortadan kaybolduğunu bildirdi.

Ertesi sabah gazeteler olayın hikâyesini yayınlamışlardı. Gazetelerin birinci sayfalarında da Prensın gümüş saplı bastonunun resmi yer almıştı.

Paula: «Bu çok korkunç birşey,» dedi. «İkinci ölüm olayı bu.»

Fisher: «Biliyorum,» dedi. Genç kadının elini tuttu. Paula pek solgun ve tasalı görünüyordu. Fisher buna da ayrıca üzüldü.

«Biliyorum, bu çok korkunç birşey. Dinle beni, sevgilim. Ben iyice düşündüm taşındım. Biliyorum, fikrimi belki beğenmeyeceksin ama bana kalırsa hiç de fena sayılmaz. Senin Londra'ya dönmeni istiyorum.»

Paula hemen genç adama döndü: «Hayır. Bunu söyleyeceğini biliyordum. Niçin Londra'ya dönmem gerekiyormuş? Bir anlaşma yapmıştık, sen de bana söz vermiştin.»

«Evet, babanı bulmana yardım edeceğime söz vermiştim. Fakat bunun iyi bir fikir olduğuna da artık inanamıyorum. Hadi, sen beni dinle de uslu uslu evine dön. Bu işten vazgeç. Herşeyi bana bırak. Şu Allahın belâsı Pöllenberg'i bulmaya çalışayım. Eğer bulamazsam çok kötü olacak, ama ne yapalım. Von Hessel'lerin parasını geri veririm olur biter. Senin bu işe karışmanı istemiyorum. İşin aldığı şekil hiç hoşuma gitmiyor.»

«Londra'ya dönmeyeceğim. Şimdi hiç bir şeyden vazgeçmeye de niyetim yok. Beni sevdliğini söylemiştin. Bu işe ne kadar önem verdiğimi de sana anlattım. Şimdi bana sırt çevirirsen seni asla bağışlamam.»

«Böyle bir tehlikeyi göze alamayacağımı gayet iyi biliyorsun. Seni sevme meselesine gelince, bunun da bir bakıma tek yönlü olduğunu hiç düşünmedin mi? Baban hakkındaki duygularını biliyorum ama benim için neler düşündünü, ne gibi duygular beslediğini bilmiyorum.»

«Bilmen gerekirdi. Sana açıkça söyledim. Seni de seviyorum. Yalnız herşeyden önce şu işi bitirmem gerekiyor.»

Fisher: «Sakin kendini aldatmış olmayasın,» dedi. «Belki de düşünde yarattığın şu hortlaktan başkasına hayatında yer veremeyeceksin. Bunun da bir ismi var, tabii.»

«Biliyorum.» Paula ayağa kalktı. «Sana önceden de söylediğim gibi, hiç birşey umurumda değil. Meseleyi kendi ölçülerime göre ölçüp biçmeliyim. Bunu yapamazsam, hayatımın sonuna kadar o yaşlı kadının bana anlattıklarını aklımdan çıkaramayacağım. Bunu anlıyor musun?»

Fisher: «Hayır,» dedi, «cidden anlayamıyorum. Benim bildiğim birşey var, o da senin için yeterli bir erkek olmadığım. Buna da katlanmak çok zor. Çok garip birşey bu. Şimdiye kadar tanıdığım kadınlar arasında önem verdiğim tek kişi sensin. Benimle evlenecek misin yoksa, bu mesele de bekleme listesine mi dahil?»

«Ah, ne olursun, kavga etmeyelim.» Paula, erkeğin yanına geldi, kollarını boynuna doladı. «Yalvarırım, bana böyle şeyler söyleme. Biliyorum, bütün bunlara katlanmak sana çok zor gelecek ama biraz daha sabırlı olmaya çalış. Şu anda seninle evleneceğimi söylememe imkân var mı? Perişan durumdayım. Kocamdan boşanalı birkaç hafta oldu, çocukluğumdan beri ölmüş bildiğim babamı bulmaya çalışıyorum. Haksızlık ediyorsun.»

«Galiba öyle.» Fisher, genç kadına sarıldı, yavaşça dudaklarından öptü. «Seni kaybetmekten öyle korkuyorum ki, bilemezsin.»

«Korkman için bir sebep yok. Ben de sana muhtacım. Belki de bu iş bitmeden sana daha fazla bağlanacağım. Şimdiye kadar hiç senin gibi biriyle karşılaşmamıştım. Benim uğruma mücadeleye girişen kimse olmadı. Hayatım boyunca her işimi kendi kendime halletmek zorunda kaldım. Kadınlar bundan nefret ederler. Ben de, savaşımları kendi başıma sürdürdüm ve bu hiç de hoşuma gitmedi. Seninle durumun çok daha başka olacağını biliyorum. Sen gerçek bir erkeksin, sevgilim, işte seni sevmemin sebebi de bu. Belki de karşılaştığım ilk erkek sensin.»

Fisher: «Eğer bana söz hakkı verirsen, hayatındaki ilk

ve son erkek olmak istediğimi söylemek isterim,» dedi. «Az önce söylediğim sözün doğruluğunu ispatlamak istemez miydin?»

«Nasıl?»

«Seninle sevişmeme izin vererek tabii.»

«O zaman için rahat edecek mi?»

«Bilmiyorum.» Fisher, genç kadının beline sıkı sıkı sarıldı. «Ama hiç değilse biraz yararı olacak.»

Paula, bu sözleri karşılıksız bıraktı. Yerinden hiç kıpırdamamıştı. Erkeğin vücudunun gittikçe artan baskısını hissediyordu. Dudaklarının aralanmasına da karşı koymadı. Fisher'in ellerinin sırtında gezinmesine, elbisesinin fermuarını açmasına da ses çıkarmadı. Kocası James'inkine hiç benzemeyen çok değişik bir sevişme türüydü bu. Daha güçlü, çok da kararlı bir sevişmeydi. Fisher ne yaptığını biliyordu. Hemen yönetici durumuna geçti ve sonuna kadar da öyle kaldı. Genç kadını yatak odasına götürdü, onu ihtirasla öpmeye devam etti. Hiç birşey söylemedi. Paula'ya ne kadar güzel olduğunu, birlikte ne şahane dakikalar geçireceklerini anlatmak zahmetine de katlanmadı. Fisher, hiç konuşmadı. Genç kadının duygularını şahlandırmak için sadece vücudundan yararlandı, onu şaşırttı, bir başka âleme sürükledi. Sevişmeye bir değer kazandırdı, insan hayatında önemli bir yer tuttuğunu genç kadına anlatmayı başardı. Paula, ilk kez seksi bir ihtiyaç giderme vasıtası olarak düşünmedi, onun sayesinde bir kişilik kazandığını farkettti. O ilk heyecan dakikaları geçtikten sonra Fisher, genç kadına baktı.

«Seni seviyorum,» dedi. «Hiç kimse, hiç bir şey seni benden ayıramaz. Bunu sakın unutma.»

Paula fısıldadı: «Unutmayacağım. Zaten bundan sonra da beni senden ayıracak hiç bir kuvvet kalmadı.» Fisher o gece süresince genç kadının sözlerine inandı. Fakat sabah-

leyin uyanıp da genç kadını yatakta uyur bırakırken gene içine bir kuşku düşmüştü.

Saat onbirde, Emniyet Müdürlüğüne vardı, komiser Foulet'yi aradı. Komiser çok meşguldü. Pek yorgun görünüyordu, üstelik Fisher'in ziyareti de hiç hoşuna gitmemişti. Birden komiserin yüzündeki ifade değişti. Fisher'e oturmasını söyledi.

«Beni bağışlayın,» dedi, «vaktim çok az. Şu von Hessel meselesi beni çıldırtıyor. Onun gibi zengin bir adam niçin Seine nehrine kendini atıp ölmek istesin? Zavallı küçük kızlar ve meteliksiz öğrenciler için bir diyeceğim yok, ama bu milyoner kişizadeyi aklım almıyor.»

Fisher: «Ben onu tanıyordum,» dedi. «Bu davranışının sebebini bulmanıza yardım edebilirim. Adamın midesindeki-leri inceletirseniz, herhangi bir kimseyi boğmaya yetecek kadar alkol bulunduğunu göreceksiniz. Prens, Seine nehri-ne atlamadı, komiser bey, düştü.»

«Bundan emin misiniz?»

«Eminim. Emrinde çalıştığım müşteri Prens von Hessel'di.»

Fisher, komiserin ağzının yana kaykıldığını farketti.

«Von Hessel'ler mi dediniz? O savaş suçlusunu bulmak mı istiyorlar? Prens buraya gelmesinin sebebi bu muydu?»

«Bir bakıma öyle,» dedi Fisher. «Bir bakıma da işleri karıştırmak istedi. Bu zavallının çoğu zaman ne yaptığını bilmediğini sanıyorum. Zavallı sefil, ne kötü bir ölüm şekli.»

«Hiç de değil.» Fransızın gözlerinde düşmanca bir bakış vardı. «Onun da ötekilerin de acınacak tarafları yok. Von Hessel'ler Nazilerin yaptığı her işe suç ortaklığı etmiş bir milyoner suçlular çetesinin üyeleridirler. Köle çalıştırmak, Almanların kurbanlarından yararlanıp işkembelerini ve keselerini doldurmak başlıca marifetleriydi. Von Hessel aile-

sinin herhangi bir üyesine acımanız doğru olmaz. Hepsi de aynıdır. Hepsi kötüdür.»

«Siz öyle diyorsanız, öyledir. Ben sadece paramı alıp görevimi yapıyorum. Ha, görevden söz açılmışken beni telefonla aradığınız için size teşekkür etmek isterim.»

«Haa, sahi aramıştım. Şu Ambrosine Hala ve Jacquot meselesi için aramıştım.»

Fisher, birden doğruldu, sandalyeden fırlayacakmış gibiydi, «Eveet? Onları buldunuz mu?»

«Yoo, hayır,» Komiser, başını salladı. Kaşları çatılmıştı. «Ben mucizelerle uğraşmıyorum. Bu isimler benim için birer sır olmaktan ileri gidemiyor. Ama bir dostum var, gidip onunla görüşebilirsiniz. Savaş yıllarında yeraltı örgütünde çalışmıştı. Bronsart buradayken o da örgütün Paris bölümünde görevliydi. O bu konuyla ilgili birşeyler bulabilir. Adamın ismini ve adresini yazdım. Bir saniye bekleyin de şu kâğıdı bulayım.»

Komiser, kâğıdı Fisher'e uzattı. «Bu adamla gayet iyi anlaşacağınızı sanıyorum. Benim çok eski bir dostumdur. Fevkalâde bir adamdır üstelik. Vaktiyle koyu bir Komünistti, Paris'te çok başarılı işler yaptı. Ama şimdi eski halinden eser kalmadı. Çoğumuz gibi o da politikadan bıktı usandı. Ama size yardımcı olabilecek biri varsa, o da bu adamdır. Şimdi işime dönmeme izin verir misiniz? Şu telefon sabah-tan beri hiç durmadı. Yazılacak bir sürü de yazı var.»

Fisher, komisere teşekkür etti. Dışarı çıkınca durdu, adamın adını ve adresini bir daha okudu. Albert Lebrun'du adı. Evi de onaltıncı kesimdeydi. Doğrusu eski bir komünist için burası hayli lüks bir semt sayılırdı. Fisher, kâğıdı cüzdanına yerleştirdi, sonra Prens Philip'i görmek için Ritz Oteline gitti. Prens de o gün uçakla Paris'e gelecekti. Prens Heinrich'in cenazesini Almanya'ya götürmeyi kararlaştırmışlardı. Fisher, bütün bu işlerden sonra Cellini'nin bir şahese-

ını aramaya kalkışmakla ailenin bir skandala karışıp karışmayacağını düşündü.

Philip von Hessel: «Ben bu arama işinin hemen durdurulmasını istiyorum,» dedi. «Bütün masrafinızı karşılamaya yetecek miktarda para vereceğim size. Ayrıca boşa geçirdiğimiz zamanın da ücretini alacaksınız. Annemi bu araştırmadan vazgeçirmeye çalıştım ama başaramadım. Ancak şimdi onun da bu işi unutmak isteyeceğine inanıyorum.»

Fisher sordu: «Annenizden bir talimat aldınız mı?» dedi. «Yani yazılı talimat demek istiyorum.»

«Hayır. Ağabeyimin ölümü onu çok sarstı. Şu anda böyle birşey düşünecek durumda değil. Fakat siz benim sözüme güvenebilirsiniz.»

Fisher: «Maalesef bu imkânsız,» dedi. «Bunu daha önce de size açıkça belirttiğimi sanıyordum. Ben annenizin hesabına çalışıyorum. Eğer kendisi işi yarıda bırakmak isterse, hemen bu isteğine boyun eğirim. Kişisel bazı nedenlerden ötürü General Bronsart'ı da Pöllenberg'i bulmayı da hiç mi hiç istemiyorum. Fakat müşteriye karşı sorumluyum. Onun için lütfen bir daha bana para verip işi yarıda bırakmamı söylemeyin, çünkü rüşvete karşı allerjim vardır; hemen buradan çıkar giderim.»

Prens, bir saniye kadar genç adamı dikkatle süzdü. Sonra:

«Bay Fisher, çok rica ederim, buyrun oturun ve beni dinleyin. Sizinle şöyle erkek erkeğe konuşmak istiyorum. Ailem eski ve iyi tanınmış bir ailedir. Savaş yıllarında itibarımızı kaybettik ve beni gerçekten utandıran son derece kötü işler yaptık. Nazilerin peşinden gitmeseydik bizim halimiz ne olurdu? Bu soruyu birkaç şekilde cevaplandırmak mümkün. Annemle babamın davranışlarını yargılayacak durumda değilim; çünkü, o devirde küçük bir çocuktum, çevremde olup bitenleri anlamama imkân yoktu. Herşey olup bittikten son-

ra da fetva vermek gayet kolaydır. Ancak ben geçmişte yapılan kötülüklerin acısını unutturmak istiyorum. Ailemin gene eskisi gibi ülkenin kaderinde rol oynayan, söz sahibi olan aileler arasına girmesini istiyorum. Eğer işi biraz da dramatik bir şekle sokmak gerekirse, hayatımı bu göreve adadığımı söyleyebilirim. Pöllenberg ise benim yapmak istediğim herşeyi berbat edebilir. Ağabeyim Heinrich öldüğüne göre onun yerine ben bu işi ele alacak durumdayım. Annem hâlâ ailenin meselelerinde söz sahibidir ama artık yaşlandı, ailenin yönetimini bana bırakmasını sağlayabilirim. Elimizdeki küçük kaynaklardan yararlanıp yeni işler yapmaya çalışacağım. Şu soruşturmayı bırakın. Bunu sizden özel olarak rica ediyorum. Para için değil, ondan çok daha önemli sebepler uğruna bundan vazgeçmeliyiz. Şu işi bir kenara bırakın.»

Fisher bir an için genç adamın isteğini olumlu karşılar gibi oldu. Prens Philip'in sözleri pek duygusal ve soylu kişilere yakışacak türdeydi. Hani tam insanın gözlerini yaşartacak cinsten sözlerdi. Eğer Fisher, Prens'in bu teklifini duygusal bir rüşvet olarak tanımlayabilseydi, herşey daha kolay olacaktı. Ama, Prens Philip'in büyük bir içtenlikle bu teklifi yaptığından kuşkusu yoktu. Genç adam, gerçek düşüncelerini açıklamış, ihtiraslı bir idealizme kendini kaptırmıştı. Bu da onun ırkının özelliklerine ters düşüyordu. Fakat Fisher'in de kendine göre bazı prensipleri vardı, bunlar bir von Hessel'in ruhunu kurtarmak uğruna bir kenara atılamazdı.

Fisher ayağa kalktı. «Özür dilerim,» dedi. «Size belirttiğim gibi bu işten vazgeçmeyi aslında ben de sizin kadar istiyorum. Fakat bunu yapamam. Yani annenizden bu konuda emir almadıkça... Eğer kendisi bana düşüncemi soracak olursa, Prensese bu işi bir kenara bırakıp unutmasını tavsiye ederim. Fakat benim yapabileceğim şey bundan ibaret olacaktır.»

Prens Philip: «Teşekkür ederim,» dedi. Fisher'e minnet-

tar kalmışa benzemiyordu. Şöminenin yanındaki zili çaldı. Önlüklü bir hizmetçi içeri girdi.

Prens Philip: «Bay Fisher'i kapıya kadar geçirin,» dedi.

DUNSTON: «Oğlunuza üzıldüm,» dedi.

«Teşekkür ederim.» Prensesin sesi pek donuktu. Bu meseleyi daha fazla kurcalamak istemediği belliydi.

«Bana niçin telefon ettiniz, Dunston?»

«İsviçre'den bir mektup aldım. İlk ödemeyi yapmışsınız. Çok teşekkür ederim. Konuştuğumuz işi tamamlamak için harekete geçmek üzere olduğumu size bildirmek istedim. Bir süre gidip çevreyi incelemem ve malûm şahısla tanışmam gerekiyor. Beni anlıyorsunuz değil mi?»

«İş başarıyla sonuçlandırmaktan başka birşey düşünmüyorum. Benim için bundan ötesi önemli değil. Metotlarınız da beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Yalnız sizin şu ortak pek sadık bir adama benziyor. İnşallah, bizim işimizi de gerektiği şekilde ve bizim şanımıza uygun bir biçimde tamamlarsınız.»

Dunston: «Yoo, siz hiç tasalanmayın,» dedi. «Böyle bir ücret ödemenizden sonra, biz de size en iyi şekilde hizmet edeceğiz elbet. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım, bundan emin olabilirsiniz.»

«Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

«Oraya gideceğim. Olay yerinde olmak istiyorum.»

«Güzel. Bir daha buluşmamıza da ihtiyaç olacağını sanmıyorum. Siz üzerinize düşeni yaptıktan sonra ücretinizin tamamını alacaksınız. Güle güle, Bay Dunston.»

«Allahaismarladık.» Dunston telefonu kapadıktan sonra birkaç saniye gözlerini ahizeden ayıramadı. Şu son iki hafta içinde gece yarıları uykusundan uyanıp da çok büyük bir

ücret karşılığında olsa bile şu işi yapıp yapamayacağını kara kara düşünmüş, bir karara varamamıştı. Dunston, sağduyu ya da duygusal hayallerle kendini işkenceye sokacak tiplerden değildi. Hiç bir hortlak onun sağduyusunu rahatsız edemezdi. Hiç bir suçluluk duygusu da onu zenginlerin sürdükleri o rahat ve huzur dolu hayata kavuşma isteğinden vazgeçiremezdi. Bunu bir başarabilse, bir daha başını çevirip de geriye katiyen bakmayacaktı. Ancak sabahın o ilk saatlerinde bu meseleyi ince ince düşündü ve elindeki imkânları araştırdı. Polislik görevinin gereği sonucu bir kişiyi öldürmüş ve bu olay onu hiç etkilememişti. Aslında insanları sevdiği de söylenemezdi. Hele bu yaratıkların yaşayışları onu daha da tiksindiriyordu. Uzun süre suç ve suçlularla haşır neşir olduğu için kötü insanlara karşı bir eğilimi vardı. Yasaları hiçe sayanlarla uğraşan, onları doğru yola götürmeye çalışanların da çoğu zaman kötülerin etkisi altında kaldıkları bilinen bir gerçektir. Kötü yola sapan polisler her yerde rastlanan tiplerdi. Dunston'un da kaçakçılık olayında şebekenin reisinden rüşvet alması, onun bu işlere gösterdiği ilginin tabii bir sonucu olmuştu. Bu çok da zor olmamıştı hani. On bin pound büyük bir paraydı. Buna karşılık ondan istenilen iş de gayet basitti. Çalışmaları geciktirmiş ve bir ara da eldeki delili gizlemişti. Bundan sonraki davranışı ise pek budalaca olmuştu. Kazancını yetersiz bulduğu için mesleğinden ayrılmıştı. Interpol'den ayrıldıktan sonra da bir daha şansını denememeyi kararlaştırmıştı. Kurduğu dedektiflik bürosunu gayet iyi yönetmiş, doğru yoldan hiç ayrılmamıştı. Fisher'in inanılmaz dürüstlüğü, yasalara ve kurallara tam anlamaıyla uymakta gösterdiği titizlik de Dunston'un böyle davranmasını kolaylaştırmıştı.

Ama şimdi yapmayı tasarladığı iş de, bir soruşturmayı yavaşlatmak için rüşvet almaya hiç benzemiyordu. Gece kendi kendine düşünürken o kelimeyi yüksek sesle söylemişti. Bir kadını öldürmesi gerekiyordu. Bunu öyle ustaca yapma-

lıydı ki, hiç kimse Dunston'u bu cinayetten sorumlu tutmamalıydı. Daha doğrusu bu kadının ölümünden kimse sorumlu tutulmamalıydı. Yani cinayete kaza süsü vermek gerekcekti. Dunston bu kelimeyi beğenmişti. Uçurumlardan aşağı yuvarlanan arabaları, cesetleri çiğneyen trenleri gözlerinin önünde canlandırıyordu. Paula Stanley'i ne şekilde ortadan kaldırırsa kaldırırsın olayın cinayete benzememesi şarttı. Çünkü Dunston mesleğinde edindiği tecrübelerden, Polisin bir kere cinayet kokusu aldıktan sonra mutlaka katili ortaya çıkaracağını biliyordu. Yalnız bu işin de güç bir yönü vardı. Bu da Dunston'u ayrıca tasalandırıyordu. Fisher'in kızla olan ilişkisi Dunston'un canını sıkıyordu. Onların arasındaki dostluğun derecesini öğrenmeliydi. Paris'e gidip kurbanını gözlemesi, Paula'nın neler yaptığını görmeliydi.

Kurbanını yalnız yakalayıp cinayet tasarısını gerçekleştirebilmek için herşeyden önce onun nerelere gittiğini, nelerle ilgilendiğini bilmeliydi. Bu da pek kolay olmayacaktı. Karşılaşabileceği tehlikeleri hiç de küçümsemiyordu. Ama işin tehlikesine karşılık alacağı parayı düşününce teklifi kabul etme fikri ağır basmıştı. İşe başlamadan verilen avans bir İsviçre bankasına yatırılmıştı. Bu bile büyük bir servet sayılırdı. Dunston avansın yatırıldığı hesap numarasını ezberlemişti. İş bitirdikten sonra alacağı para ise onun ve ailesinin, dünyanın herhangi bir köşesinde ömürlerinin sonuna kadar para derdine düşmeden rahatça yaşamalarını sağlayabilirdi. Portekiz'de bir villa satın alabilirdi. Küçük de bir yat edindi mi, mesele kalmayacaktı. Tabii son model güzel bir araba da alabilirdi. Karısına mücevher de almak isterdi. Karısı iyi bir kadındı, çocuklara iyi bakıyordu ve daima kocasının yardımcısı, desteği olmuştu. Hepsi için dünyanın çehresi değişecekti. Dunston, telefonunu açtı, Paris'e gitmek için gerekli hazırlığa başladı.

.

FİSHER, Lebrun'un evini kolayca bulmuştu. Gerçekten pek gösterişli bir villaydı bu. Sokak kapısını bir hizmetçi açtı, genç adamı birinci kattaki misafir salonuna buyur etti. Fisher, Foulet'nin kaya gibi sert, eski komünistiyle böyle kibar bir semtte şu güzel villada oturan adam arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyordu. Bu evle Foulet'nin tarif ettiği adamı bağdaştırmak çok güçtü. Duvarda asılı duran Modigliani tablosu da Fisher'e yardım edemedi. Upuzun bir salonda burası. Tavandaki flüoresan lâmbalarıyla aydınlatılmıştı. Lâmbaların ışıkları duvarlarda asılı duran paha biçilmez tablolara yöneltilmişti. Fisher, resim sanatıyla pek yakından ilgilenmediği halde bu tabloların pek büyük bir değer taşıdıklarını da anlamakta gecikmemişti. Modern ve rahat bir salondur. Bir sanat galerisi havasındaydı.

Hizmetçi: «Mösyö Fisher,» dedi. Bir kadın, uzun beyaz maroken kanapeden kalktı, Fisher'in yanına geldi. Elini genç adama uzattı.

«İyi akşamlar,» dedi, «ben Madam Jenarski'yim. Albert de neredeyse gelir. Rica ederim, buyrun oturun. Size bir içki ikram edebilir miyim?»

Kadın, elli yaşlarında vardı. Siyah saçlıydı, kömür gibi parlak gözleri vardı. Gençliğinde pek güzel olduğu belliydi. Kadının yüzünde şimdi de gençlik günlerinin izleri vardı. Gayet şık giyinmişti. Bir omzunda kaplan şeklinde, yakutlarla bezenmiş altın bir iğne vardı. Zengindi, gerçekten çok zengin olmalıydı. Kullandığı parfümün bile bir gramı en azından beş pound değerindeydi.

Kadın, Fisher'e bakıp gülümsedi. Ağzında bile altının pırıltıları vardı. Bu kadın Fransıza benzemiyordu. Fisher biraz düşününce onun Yunan asıllı olabileceğini tahmin etti.

Bir koltuğa oturdu, bir bardak viski aldı. Kadın küçük bir altın tabaka uzatıp sigara ikram etti. Fisher, havadan sözettti. Kadın karşısına geçmiş boyuna gülümsüyordu.

«Niçin Albert'i görmek istiyorsunuz, Mösyö Fisher? Arkadaşı Jean Foulet, sizin buraya geleceğinizi haber verdi. İnşallah, kendisini üzecek bir mesele yoktur.»

«İnşallah, Madam. Ben bir soruşturma yapıyorum. Mösyö-nün de bu konuda bana yardımcı olabileceğini düşündüm.»
«Savaşla ilgili bir soruşturma mı? İnşallah kampla ilgili değildir. Onunla kamp hakkında konuşmanıza izin veremem. Bu mesele Albert'i çok üzüyor.»

Fisher, başını salladı: «Benim hiç bir kampla ilgim yok. Galiba siz kendisinin savaşta esir kaldığını anlatmaya çalışıyorsunuz öyle mi?»

«Sekiz ay Dachau'da kaldı. Kendisini görünce ona kamp-ta ne yapıldığını anlayacaksınız. Onunla röportaj yapmak isteyenler, hayat hikâyesini yazmaya yeltenenler çok oldu. Ama Albert'e o günler hakkında soru sormak hiç doğru değil. Buna dayanamaz. Onu bu hale getirmek için tam beş yıl uğraştım, Mösyö Fisher.»

Fisher, durumu açıklığa kavuşturmak için: «Galiba siz ona bakıyorsunuz değil mi?» dedi. «Kendisi yatalak mı?»

«Hayır. Çok şükür artık yürüyebiliyor. Onu Avrupanın en tanınmış uzmanlarına muayene ettirdim. Almanlar zavallıyı sakat ettiler. Çok acı çekti. Savaştan sonra onu bulduğum zaman hastanede, ümitsiz hastaların koğuşunda yalnızlık ve çaresizlikten ölmek üzereydi. Onun nerede olduğunu öğrenmem de bir şans eseri idi.»

Fisher: «Tabii beyefendi için de öyle,» dedi. Kara gözler, Fisher'e bakıp alev saçtı.

«Hayır, sadece benim için. Savaş sırasında o benim hayatımı kurtarmıştı. O zaman kendisine âşık olmuştum. Yeraltı örgütünün büyük kahramanıydı. Paris'teki Alman piçlerinin hepsi de fellik fellik onu arıyorlardı. Ama şimdi onu eskisinden daha çok seviyorum. Ona bakabilmek bana şeref verdi, Mösyö.»

«Bunları bana anlattığınız için size teşekkür ederim. Söz veriyorum, kendisini hiç üzmeyeceğim.»

«Bundan eminim.» Kadın gene tatlı tatlı gülümsedi. «Sizinle konuşmak hoşuna gidecektir. Misafiri çok sever.»

Kapı açılınca ikisi birden ayağa kalktılar. İçeri giren adam koltuk değnekleriyle yürüyordu. Bir bacağı iki büküm olmuştu. Başı dazlaktı. Yüzü bumburuşuk olduğu için enikonu yaşlı görünüyordu. Sağ gözünde bir bant vardı. Firher, bir adım ilerleyip kendini takdim etti.

Madam Jenarski de Lebrun'un yanına gelmiş, adamın koluna girmişti. «Gel, otur, Albert. Mösyö Fisher, seni bekliyordu. Kendisini oyalamaya çalıştım. Sana içki getireyim.»

Fisher, konuşmaya başlamadı. Yaşlı adamın koltuğa yerleşip içkisini yudumlamasını bekledi. Sonra da ilk konuşan ev sahibi oldu.

«Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim acaba?» diye sordu. «Jean Foulet, bana biraz sizden söz etti. Galiba özel dedektifmişsiniz değil mi?»

«Evet,» dedi Fisher. «Görevimin ayrıntılarını size açıklamama imkân olmadığını herhalde takdir edersiniz. Size kısaca şu kadarını söyleyebilirim: 1944 haziranı sıralarında Paris'te görevli olan S.S. Generali Bronsart hakkında bilgi toplamaya çalışıyorum.»

Lebrun'un soluk kurşunî gözleri vardı. Daha doğrusu açıkta kalan tek gözü bu renkteydi. Fisher birdenbire iki sağlam gözün yardımı olmadan bir kimsenin duygularını yüzünden okumanın güçlüğüne farkettti.

Lebrun: «Onu tanırdım,» dedi. «Bu adamın nesiyle ilgiliniyorsunuz, Mösyö?»

Fisher: «General bir sanat şaheserini çalmıştı,» dedi. Yaşlı adamla Yunanlı kadına biraz durumu açıklamazsa onların ağzından hiç birşey alamayacağını sezinlemişti. «Bu

eserin gerçek sahipleri, mallarını geri almak istiyorlar. Bir iki ipucu elde ettik. Bunlardan biri de bir adamın ismi. Komiser Foulet, bu ismin size yabancı gelmeyeceğini tahmin etti.»

Lebrun: «Evet, bana da bahsetti bundan. Ambrosine hala ve yeğeni Jacquot. İsim buydu değil mi? Bu ismin ne demeye geldiğini anlamak istiyorsunuz öyle mi?»

«Evet, evet. Bu çok önemli. Ambrosine hala ile Jacquot kimdir?»

Fisher hiç bir zorlukla karşılaşmadan soruyu soruvermişti. Ve birdenbire de hiç beklemediği halde sorusu cevaplandırıldı:

«Ambrosine hala, savaş yıllarında benim bağlı olduğum örgütün şifre ismiydi. Jacquot da bu örgütün bir üyesinin şifre ismiydi. Fakat bu adamın size hiç bir şekilde yardım etmesine imkân yok. Adam öldü, Mösyö Fisher. O yıl haziran ayında General Bronsart'ın emriyle öldürüldü.»

Odada çıt çıkmıyordu. Hiç biri yerinden kıpırdamadı. Biraz sonra Fisher, alçak bir sesle: «Hay Allah kahretsin,» dedi. «Ben de böyle bir cevap almaktan korkuyordum zaten. Onu iyi tanıyor muydunuz, Mösyö? Bronsart, gizlenmiş bir çalınmış eşya için onun adını niye kullansın?»

«General onu niye öldürttü? Gencecik önemsiz bir adamdı. Tutuklanmış fakat sorguya bile çekilmemişti. Ertesi gün de zavallıyı öldürdüler. Olayı bana annesi anlattı. Şimdi de siz gizlenmiş bir hazineyle bu adamın bir ilişkisinin bulunduğunu söylüyorsunuz...» Tek göz, Fisher'den Madam Jenarski'ye yöneldi.

«Sen ne dersin buna, Madeleine?»

Kadın, Lebrun'a bakıp gülümsedi. «Bence çok ilginç bir şey bu,» dedi. «Gizlenmiş bir hazine... Çok ilginç.»

«Zavallı Jacquot'cuk. Onun böyle birşeyle ilgilenebile-

ceğine inanamıyorum. Onu gayet iyi hatırlıyorum.» Kadın, Fisher'e döndü. «O da benim gibi Albert'in yanında çalışıyordu. Gerçi ben Fransız değilim ama, Almanlar ülkemi, yani Yunanistan'ı işgal ettikleri zaman Paris'teydim. Albert'le tanıştım, onun habercileri arasında görev aldım. O günlerde Albert benimle pek ilgilenmezdi. Zenginleri beğenmiyordu. Öyle değil mi, sevgilim?»

«Evet.» Lebrun başını salladı. Tepedeki flüoresan lâmbasının ışığında dazlak kafası parıl parıl parlıyordu. «Hayır, hoşlanmazdım. Ama seni de bizim tarafa çekmeye çalıştım, değil mi? Şey, ateşli bir komünisttim, Bay Fisher ve parasına rağmen de Madeleine'in benliğini kurtarabileceğimi ümit ediyordum. Şimdi de o para sayesinde yaşadığım halde hâlâ aynı düşüncedeyim.» Adam güldü, kadın da ona katıldı.

«Jacquot hakkında söyleyebileceğiniz başka birşey de yok öyle mi?»

«Yok.» Kadın da erkek de aynı anda başlarını salladılar.

Lebrun: «Jacquot bana postacılık yapıyordu,» dedi. «Sakin, basit bir delikanlı, sadık ve iyi bir vatanseverdi. Kötü bir şans eseri tutuklanmıştı. Düşman avına çıkan Gestapolar onu sokakta yakalayivermişlerdi. Bu adamlar, sokaklardan rastgele topladıkları kurbanlarını Fresnes Cezaevine gönderirler, onları kurşuna dizmeden birkaç gün burada tutarlardı. Jacquot ise ertesi sabah diğer tutuklularla birlikte sıraya dizilmiş, General bir sürü tutuklu arasından onu seçmiş ve birkaç dakika sonra da zavalıcık kurşuna dizilmişti. Bütün bunları Fresnes'de kalan diğer tutuklulardan öğrendim. Jacquot'nun Fresnes'e getirildiği günün gecesi koğuştaki kalmadığını öğrendim. Fakat ertesi sabah döndüğü zaman da üzerinde hiç bir işaret yokmuş. Oysa, Gestapolar sorguya çektikleri kimselerde mutlaka bir işaret bırakırlardı, Mösyö.» Lebrun, elini kaldırıp bantla örtülü gözüne götürdü. Madam Jenarski birdenbire ayağa kalktı. Fisher'e baktı.

«Ziyaretiniz için teşekkür ederiz, Mösyö,» dedi. «Size daha fazla yardım edemediğimiz için üzgünüz. Sizi kapıya kadar geçireyim.»

Fisher, Lebrun'un elini sıktı. Adama yakından bakınca, bantlı gözün kenarında derin bir yara izi farkediliyordu.

Yunarflı kadın, kapının önünde genç adama elini uzattı: «Bir ay kadar önce gazetede bir haber gözüme ilişmişti,» dedi, «Bronsart'ın buralarda görüldüğü bildirilmiş. Bu garip bir rastlantı. Generali gördüğünü sanan zavallı kadın, Jacques'nun annesiydi.»

«İLGİNİZE teşekkür ederim.» Prenses, tepeden tırnağa siyahlar giyinmiş, koltuğunda sopa gibi dimdik duruyordu. Gözlerinde de ağlamış olduğunu belirtecek en küçük bir iz dahi yoktu. Fisher, Prensesin Paris'e geldiğini öğrenir öğrenmez, sabahleyin erkenden kadını ziyarete gitmiş, kendisine çalışmalar hakkında bilgi vermek istemişti. Kadına baş sağlığı dilemişti formalite icabı, Prenses ise ikisinin de boş sözlerle vakit kaybetmelerini istemiyormuş gibi bu konuyu kısa kesmeye bakmıştı. Fisher, bu siyahlı kadını dikkatle süzerken zavallı oğlunu gözlerinin önünde canlandırdı ve ona daha da fazla acıdı.

Prenses: «Bu pek iğrenç bir iş,» dedi. «Paris'e gelir gelmez gazetecilerin saldırısına uğradım. Muhabirler otelde saklanıyorlarmış. Otel idaresine hemen ultimatomu verdim. Bu gazetecilerin biri bana yaklaşılmaya cesaret edecek olursa hemen Crillon Oteline taşınacağımı bildirdim.»

Prenses, oğlu Philip'in kaldığı dairenin altındaki daireye yerleşmişti. «Seine Nehrinde boğulmak... İnlanılacak şey değil bu. Bu bizim için öylesine korkunç bir şey ki, anlatamam, Bay Fisher. Eğer oğlum başka bir şekilde ölseydi, acısına katlanmak daha kolay olacaktı.»

Fisher, kadına hak vermişti. Oğlunun ölümüne fazla üzülmediğini gizlemiyordu. O zavallı mutsuz ayyaş ne kadar acıyorsa annesine de o derece kızıyordu. «Prens Heinrich'le görüşmeye gitmiştim,» dedi. O çelik mavisî gözler Fisher'e dikildi.

«Bunu niçin yaptınız?»

«Kendisine rapor vermek istedim. Oğlunuzun o sırada enikonu içkili olduğunu belirtmek zorundayım, Prenses.»

Genç adam, bu sözleri orta hallilere özgü bir düşmanca duyguyle söylemişti. Prensesin o azamötlî tavrı sinirine dokunmuş, onun birazcık olsun burnunu kıvrınak istemişti. Prensesin dudakları nefretle kıvrılmıştı. Ancak yaşlı kadının kimden nefret ettiğini anlamak da güçtü.

Prenses sakın bir tavırla: «Oğlum ararsa içki içerdi ama kibar bir beyefendi gibi kendini tutmasını bilirdi. Zaten önemli olan da budur. Siz neler yaptınız bakalım?»

«Sizinle son görüşmemden sonra pek büyük bir ilerleme kaydedemedim. İşin can alacak noktası sandığım bir adamı aradım ama maalesef o da ölmüş. Korkarım ki böylece biz de bir çıkmaza saplanıyoruz.»

«Neden? Generalin sağ olduğundan mı mılsınız. Ben de sizinle aynı kanıdayım. Generalin kızını habör gönderilmişti. Şimdi bütün mesele kıza gönderilen bilmeceyi çözmeye kalıyor.»

«O ölen adam da bu bilmecenin bir parçasıydı. Onu sağ bulacağımı ve sorularımızın cevabını kendisinden alacağımızı umuyordum. Fakat adam ölmüş, hem de Generalin özel emriyle öldürölmüş.»

Fisher bu sözleri söyler söylemez, bu işin akla ve mantığa sığmadığını farkettil. Nasıl olmuş da önceden bunu farkedememişti. Lebrun'la konuşurken bunu sezmesi gerekirdi. Fakat Lebrun'un evinden ayrılır ayrılmaz, Paula'yla bu-

luşmuş, bu da herşeyi unutmasına yetmişti. Ancak genç adamın gözünden kaçan noktayı Prensese hemen farkediverdi.

«Bronsart, bile bile ölmüş bir adamın adını bu bilmeceye katmış olmalı. Onun için adamın ölümü bizim için önemli değil. Önemli olan bu adamın başka bir özelliğidir. Kuzum Bay Fisher, biz size niçin para veriyoruz yani?»

«İşte ben de bunu size sormak istiyordum. Sizin için en önemli mesele nedir, Prensese? Pöllenberg'i bulmak mı yoksa Generali ele geçirmek mi?»

«Pöllenberg önemli.» Prensese bu cevabı pek çabuk vermişti. «Sizi ücretle tutmamın sebebi de buydu. Pöllenberg'i bulmanızı istiyorum. Onu bizden çalan adamı bulursanız eh o zaman mesele kalmayacak. Doğrusu sorunuzu pek anlayamadım.»

«İki oğlunuz da beni bu işden caydırmaya çalıştılar. Büyük oğlunuz bir skandaldan sözetti. Bütün bunların arkasında gizlenen gerçeği bilmek istiyorum. Siz bana bunu açıklamadınız. Karanlıkta çalışmak hoşuma gitmiyor.»

Prensese sert bir sesle: «Büyük oğlum içki içerdi,» dedi. «Bu yüzden de zaman zaman gerçeğe ilgisi olmayan hayallere kapılırdı. Oğlumun ne demek istediğini bilmiyorum.»

Fisher, başladığı işi yarım bırakmaya niyetli değildi. «Küçük oğlunuz da aynı şeyi söyledi,» dedi. «Onun kuşku uyandıracak bir kusuru yok. Sözlerine inanmak gerekir.»

«Bu saçma lafları söyleyen gerçekten Philip, mi? Dünyada inanmam buna.»

«Hem de kendisiyle iki kez görüştüm. Sizinle ilk görüşmemden sonra beni havaalanına kadar geçirdi. Kendisiyle ilk konuşmayı o zaman yaptım. İkincisi de önceki gün bu otelde cereyan etti. Hani nerdeyse oğlunuz beni işden azlettiğini söyleyecekti.»

«Yaa!» Prensese gözleri kısılmış, dikkat kesilmişti. «Peki, siz oğluma ne cevap verdiniz, Bay Fisher?»

«Beni göreve alanın siz olduğunuzu, kendisinden de başka birisinden de emir almayacağımı söyledim. İşi bırakmamın ancak siz söylerseniz mümkün olacağını, başka türlü bu teklifi kabul edemeyeceğimi belirttim.»

«Sadakatinizden ötürü sizi kutlarım.» Prenses, düpedüz alay ediyordu. Fisher kızardı. «Tabii en doğru işi yapmışsınız. Oğlum Philip'in söylediği sözlerin hiç birini dikkate almayın. Onun meseleleriyle ben uğraşırım.»

«Önce benimkilerle uğraşsanız iyi edersiniz.» Bu sözler, Prensesi birden susturdu. Yaşlı kadın koltuğunda kıpırdandı. «Sizinle uğraşmamı gerektirecek bir sebep göremiyorum. Yaptığınız işin ücretini alıyorsunuz. Benden daha başka birşey bekleyemezsiniz.»

Fisher: «Gerçeği öğrenmek istiyorum,» dedi. «Şu Pöllenberg Çanağını Generalin sizden ne gibi bir hizmetin karşılığı olarak aldığını bana açıklamazsanız, paranızı alın cebinize sokun.»

Prenses kendini gayet güzel idare etmişti. Fisher, bunu kabul etmek zorunda kaldı. Yaşlı kadın hiç renk vermemişti. Öfkeyle Fisher'e bakarak: «Ne istiyorsunuz? Daha fazla para mı? Bu gerçeği arama numarasının sebebi bu mu? Sakın beni kandırmaya çalışmayın. Sizin mesleğinizin ne olduğunu gayet iyi bilirim. Hepiniz suçlulardan ancak bir gömlek üstünsünüz.»

Fisher, karşılık vermedi. Ayağa kalktı, kapıya yürüdü. Prensesin sesi birden yükseldi.

«Bay Fisher, konuşmayı yarıda kesip gitmeye nasıl cesaret edebiliyorsunuz?»

Fisher, kapıya gelince arkasına döndü: «O zavalılık evliydi değil mi?» Genç adam gayet sakin bir tavırla konuşuyordu. «Gelininizin nesi vardı? Niçin onu herkesten saklamaya çalıştınız?»

«Lütfen geri dönün.» Prenses, gayet normal bir tavırla Fisher'i davet ediyordu ama yüzünde kocaman kırmızı lekelere belirmişti. Elmas yüzüklerle bezenmiş elleriyle koltuğun kenarlarını sıkı sıkı tutuyordu.

«Lütfen oturun,» diye davetini tekrarladı. «İkimiz de biraz daha mantıklı olmaya çalışalım. Öfkelenmekle ikimiz de birşey kazanacak değiliz.»

Fisher yerinden kıpırdandı. «Ben öfkelenmiyorum,» dedi. «Siz de soruma henüz cevap vermediniz.»

«Niçin cevap verecekmişim?» Prenses acı bir sesle mırıldandı. «Siz kim oluyorsunuz da ailemin işlerine burnunuzu sokup beni sorguya çekmeye kalkışıyorsunuz?»

«Az önce suçlulardan bir gömlek üstün olduğumu söylediniz. Sizi korkutan nedir? Şantaj mı? Bundan korkmanız için bir sebep yok. Fakat gerçeği öğrenmek istiyorum, aksi halde bu işle daha fazla ilgilenemeyeceğim. Sizden başka suçsuz biri daha bu işe istemeyerek karıştı.»

«Anlıyorum.» Prenses ayağa kalktı. Fisher, kadını tahmininden daha uzun boylu buldu. «Pekalâ, kapıdan çekilin de size bilmek istediğiniz gerçeği açıklayayım. Oğlumun evlenmiş olduğunu nasıl öğrendiniz?»

«1943 yılında İsviçre'de yayınlanan bir gazetede bir yazı yayınlanmış ve Prensin Paris'te gizlice evlenmiş olduğu belirtilmişti. Büromdaki arkadaşlara bu haberi araştırmalarını söyledim. Aşağı yukarı aynı günlerde bir Fransız gazetesinde de buna benzeyen bir haber yayınlanmış. Oğlunuz, Paris'ten yirmi sekiz kilometre uzaklıktaki küçük bir kasabada evlenmişti değil mi?»

«Evet.» Prenses, bu kelimeyi tükürür gibi söylemişti. «Fakat siz bunları nasıl öğrendiniz? Hiç bir yerde kayıt yok ki.»

«Biliyorum. Arkadaşım o kasabanın kaymakamıyla görüşmüş. Prensin evlenmesi, kasabada büyük bir heyecan ya-

rattığı için adamcağız Prensi kolayca hatırlamış. Nikâh kayıtlarının da sonradan dedikoduları önlemek için ortadan kaldırıldığını arkadaşına anlatmış. İşte bu yüzden kaymakam bize nikâh hakkında fazla bilgi veremedi. Sadece böyle bir nikâhın o kasabada kıyıldığını kesin olarak belirtebildi.»

Prenses eliyle bir hareket yaptı. «Eğer bu kadar basit bir meseleyi de tahmin edemezseniz, gerçekten budalanın biri olduğunuza inanacağım. Gelinim Yahudiydi. Heinrich, sorumsuz, serseri ruhlu bir adamdı. Hiç bir zaman akli başında bir erkek olamadı. Benim o budala kaynanam nedense Heinrich'e pek düşküncü. Heinrich'i kendisiyle birlikte seyahate götürmek istemişti. İşte Heinrich bu Yahudi kızıyla de o zaman tanıştı. Babaannesiyse Paris'te kalırken yani.»

Prenses odanın öbür ucuna doğru yürüdü. Çantasından bir mendil çıkardı. «Savaşın ortasında bir Yahudi gelinin bizim için ne demek olacağını herhalde tahmin edersiniz. Bu evlenme işini gizli tutmaya çalıştık. Karı kocayı ayırdık, Heinrich'i eve getirdik. Fakat bu sırrımızı saklayamadık. Bronsart meseleyi öğrendi. Pöllenberg Çanağı'nı ona niçin hediye ettiğimizi sanırım artık anlamışsınızdır.»

«Susmasına karşılık rüşvet mi verdiniz?»

«Elbette. Bunu geri almaya niçin kararlı olduğumu da tahmin edebilirsiniz.»

«Gelininize ne oldu?»

Prenses bir an için bocalayacak gibi oldu ama hemen kendini toparladı. «Hiç bilmiyorum. Serüven meraklısı bir kadındı. Evdeki pazarın çarşıya uymadığını çarçabuk anladı. Biz Heinrich'i eve getirdikten kısa bir süre sonra o da ortadan kayboldu.»

«O günlerde bir Yahudinin ortadan kaybolması pek kolay olmamıştır.»

«Almanların Fransa'da Yahudi katliamına başlamaların-

'dan çok önceydi. O iş sonra çıktı. Kadının o zamana kadar bir tarafa kaçmış olduğunu sanıyorum. Çoğu kaçtı zaten. Şimdi de bu mesele beni hiç ilgilendirmiyor.»

«Anlıyorum. Bana olayı anlattığınız için de teşekkür ederim.»

Prenses alçak bir sesle: «Eğer bütün bunlar açığa çıkarsa, sizinle* şahsen hesaplaşacağım, Bay Fisher. İnanın bana, siz de, büronuz da benim karşımda barınamazsınız.»

«İnanmasına inanırım. Üzülmeyin, hiç kimse oğlunuzun bir Yahudi kızıyla evlendiğini ve sizin oğlunuzu zorla geri getirip gelininizi de yüzüstü bıraktığınızı öğrenmeyecek.»

Prenses: «Eğer Heinrich'i geri getirmeseydik ve Hitler meseleyi öğrenseydi, oğlumu bir temerküz kampına göndereceklerdi. Fabrikalarımızı da elimizden alabilirlerdi. O günün şartlarına göre nasıl davranmak gerektiye biz de öyle davrandık. Belki bizi kınamak istersiniz, ama buna da hakkınız yok. Siz orada değildiniz, bu işin yargılamasını yapamazsınız. Oğlumu korumak zorundaydım.»

«Evet, anlıyorum. Sizinle sık sık görüşmeye çalışacağım ve olup bitenleri dakikası dakikasına bildireceğim. Oğlunuz Philip'e de peşimi bırakmasını söylerseniz, çok memnun olurum. Prens boyuna beni arayıp işi bırakmamı söylemesi canımı sıkacak.»

Prenses sordu: «Benim emrimde çalışmaya devam edecek misiniz? Pöllenberg'i geri alacak mısınız?»

«Bunu yapacağımı söylemiştim. Adi bir İngiliz olmama ve suçluların ancak bir gömlek üstünde sayılmama rağmen verdiğim sözü de her zaman tutmak âdetimdir. İyi günler.»

Kapı kapandıktan sonra Prenses bir saniye gözlerini kapıdan ayıramadı. Sonra telefonun başına geçti. Oğlu Philip'in dairesini aradı. Telefonun cevap vermesini beklerken de sinirli sinirli sağ ayağını yere vuruyordu.

«Philip sen misin? Az önce Fisher'le görüştüm.»

«Fisher ne dedi?» Karşı taraftan gelen ses oldukça talsalıydı.

«Gerçeği öğrenmek istedi. Budala, arkamdan iş çevirmeye çalışmakla adamı meraklandırmaktan başka birşey yapmadın. Bu seninle ilgili bir iş değil. Bu işe karışmanı yasaklıyorum.»

Oğlu: «Özür dilerim,» dedi. «Ben böylesinin daha iyi olacağını düşünmüştüm, anne. Sen ona neler anlattın?»

«Evlenme işini öğrenmiş. Ben de doğruladım. Hepsi bu kadar.»

«Peki, Fisher bunu yeterli buldu mu?»

«Evet. İnşallah işi daha fazla kurcalamaz.»

VI

G ENÇ KADIN: «Öldü!» dedi. Çocuğu kucağına almıştı. Bebek parmaklarını emiyordu. Genç kadın Fisher'i düşmanca gözlerle süzdü. Kapıyı iyice açmamıştı bile.

«Buna üzıldüm. Ne zaman öldü?»

«Sizin buraya gelişinizden bir gün sonra. Heyecan onu fazla hırpalamıştı. Siz gittikten sonra da abuk sabuk söylendi durdu. Ama sizden de, hanım arkadaşınızdan da, Allah razı olsun. İkinize ne kadar teşekkür etsem azdır. O gün bağırdı çağırdı, kendini paraladı durdu. Ertəsi gün öğleden sonra da bir kalp krizi geçirdi ve böylece herşey bitti. Tanrıya şükürler olsun.» Genç kadın başını yukarı kaldırdı. «Size teşekkür etmeliyim. Moruk karga bir asır yaşayacak diye korkuyordum.»

Fisher, kapıyı açık tutmak için büyük çaba harcıyordu: «Eh, öyleyse belki bana biraz yardım edebilirsiniz,» dedi. Bir elinde de bir deste para vardı. Kadın Fisher'e baktı. Yüzünde gene kuşku dolu bir ifade belirmişti.

«Hangi işde size yardım etmemi istiyorsunuz? Gene o eski savaş masalıyla ilgili olmasın sakın?»

«Kayınbiraderiniz Jacquot, Almanlar tarafından kurşuna dizilen delikanlı... Onun hakkında bilgi edinmek istiyorum.»

Kadın omuzlarını silkti, çocuğun elini ağzından çekti. «Siz anılacak birşey yok ki. Hem siz ne diyorsunuz, Mösyö, bu iş olduğu zaman kocam altı yaşındaymış. Ben de daha doğmamıştım bile. O moruk karga size bildiklerini anlattı. Kayınbiraderim hiç üzerine vazife olmayan bir işe karışmış, ondan sonra da sersemce yakalanıvermiş. Anladığım kadar, o işi asıl yapanlar Almanlarmış. Moruk karga hiç durmadan ondan sözeder, abuk sabuk söylenir, ağlar, dövünürdü. Beni çıldırtacaktı az kalsın. Tanrıya şükürler olsun, başımızdan gitti artık. Ah o moruk karga ah.»

Fisher, elini cebinden çıkardı ama parayı cebinde bırakmıştı. Genç bayan Brevet'ye tiksinererek baktı:

«Sanırım kaynananız da durumundan memnundur,» dedi. «Sizinle birarada yaşamak herhalde ona da pek zevk vermemiştir.» Genç adam arkasını dönüp oradan uzaklaştı. Kadın arkasından avaz avaz bağıra bağıra galiz küfürler savuruyordu. Fisher, sokağın sonuna geldiği zaman durdu, yüksek sesle söylendi: «İşte hapi yuttuk. Şimdi ne yapacağım?»

Jacquot hakkında bilgi verebilecek tek kaynak da gitmişti. Oysa sabahleyin Madam Brevet'yi ziyaret etmek için otelden çıktığı zaman bayağı umutluydu.

Gerekirse yaşlı kadınla saatlerce başbaşa oturup onu konuşturmak için sabırla beklemeye kararlıydı. Eninde sonunda Generalin bilmeceye Jacquot'nun adını niçin kattığını yaşlı kadından öğreneceğine inanmıştı. Şimdi ise umut kalmamıştı. Açılır gibi görünen kapı bir daha aralanmamak üzere sıkı sıkı kapanmıştı. Bu yetmiyormuş gibi ortağı Dunston da o sabah telefon etmiş, başka bir müşterinin işi için Fransa'ya geleceğini, bu arada Paris'e de uğrayacağını bildirmişti.

Fisher, Dunston'u severdi ama şu sırada bu işlere burnunu sokmasını hiç istemiyordu. Ortağının von Hessel'lerle ilişki kurup Paula meselesine de karışması ihtimali genç adamı tasalandırmıştı. Hepsinden önemlisi, Dunston'un Paula'yla tanışmasını hiç istemiyordu. Genç kadını tepeden tırnağa süzüp sonradan Fisher'e adî şakalar yapması genç adamın canını sıkıyordu. Şimdi de Dunston'un Paris'e gelmesini istememesi için yeni bir sebep çıkmıştı ortaya. İşler iyice karışmış, kördüğüm olmuştu. Fisher, bütün ümidini yaşlı kadına bağlamıştı. Yaşlılar, uzak geçmişi çok iyi hatırlarlar ama içinde bulundukları zaman hakkındaki düşünceleri karmakarıktır. Fisher vaktiyle Brighton'da eski bir evde oturan yaşlı halasını hatırlamıştı. Bu kadın birinci dünya savaşını tüm ayrıntılarıyla hatırladığı halde haftanın hangi gününde olduklarını bulamazdı. O tilki suratlı gelini düşündü ve hemen bir küfür savurdu. Annesi Jacquot'yu sanki bir gün önce kurşuna dizilmiş gibi hatırlıyordu. Yaşlı kadın bazı soruları cevaplandırabilirdi. Fisher'in bundan kuşkusu yoktu. Fakat ona baş vurmakta gecikmişti. Yaşlı kadın da ölünce Jacquot hakkında ona bilgi verebilecek bir kimse kalmamıştı. Ellerini ceplerine götürüp sigara aradı. Sigara paketinde bir tek sigara kalmıştı. Bunu yakmaya çalışırken, sigaranın delinmiş olduğunu farketti. Gene bir küfür savurup sigarayı hırsla yere attı. Yolun karşı kaldırımında gözüne bir tütüncü dükkânı ilişmişti. Hemen karşıya geçti.

Çocuklar, kaldırımda seksek oynuyorlardı. Renkli tebeşirle çizilmiş çizgilerin üzerinden seke seke atlarken birbirlerine neşeli neşeli bağıryorlardı. Fisher, onların oyununu bozmadan dükkâna girdi.

Dükkân karanlık ve havasızdı. İçerde bir kadın vardı, harıl harıl para sayıyordu. Tezgâhın başında ise bir erkek duruyordu. Yakası kirli bir gömlek giymişti. Gömleğin açık yakasından boynunun hemen altındaki kıllar dışarı fıskırmıştı. Gür bıyıklarının uçları da kirliydi. Fisher, parayı tezgâhın

üzerine bırakırken adam da başını kaldırıp müşteriye baktı.

«Buyrun, Mösyö...»

«Gauloise lütfen.» Fisher, parayı verdi. Tezgâhın başındaki adam, kalın küt parmaklariyle parayı saydı, sonra öbür tarafa dönecek yerde durdu, Fisher'i dikkatle süzdü.

«Özür dilerim ama Mösyö,» dedi, «siz Madam Brevet'nin dostu musunuz?» Adam, telâşlı telâşlı konuşuyordu. Sanki daha Fisher dükkâna adımını atar atmaz bunu sormak istemiş de fırsat bulamamış gibiydi. Bu soru Fisher'i gafil avladı.

«Hangi Madam Brevet'den bahsediyorsunuz?»

Adam, işaret parmağını pencereye doğru uzattı.

«Hayır, o büyücü karı değil, yaşlı kadın. Öbürünün arkasından avaz avaz bağırdığını duydum. Sokak kapısında duruyordunuz. Galiba o cadı sizi içeri almadı değil mi?»

Fisher: «Hayır, almadı,» dedi. «Kadının kaynanasını görmeye gelmiştim. Bana yaşlı kadının öldüğünü söyledi. Buna üzüldüm tabii.»

«Üzülmeyin.» Dükkâncı, tezgâhın üzerinden Fisher'e doğru uzandı. Ekşi ter ve şarap kokusu neredeyse Fisher'in genzini yakıyordu. «Yaşlı kadının ölmesi tanrının bir lütfuydu. Tam on yıl o kulübede şu cadı kariyle yaşadı. O hınzır karı, ihtiyarcığın başının etini yedi Allah yedi. Her zaman ihtiyara küfreder, bir kere olsun şöyle tatlı bir söz söylemezdi. O zavallı kadıncağızın perişan halini gördükçe bizim de yüreğimiz paralanıyordu, Mösyö. O yaşlı halinde bir parçacık şefkatten başka bir isteği yoktu. Ah, o vaktiyle ne kadındı bir bilseniz...»

«Yaa...» Fisher, dönüp dükkândan çıkmak üzereydi. Mahalle dedikodularıyla uğraşacak hali yoktu. «Demek siz onu iyi tanırdınız öyle mi?»

Dükkâncı: «Hayatını burada geçirdi,» dedi, «savaş yılları

rını da birlikte geçirdik. Onun ailesiyle bizimkiler çok eskiden tanışırđı. İnsan böyle şeyleri hiç unutmuyor.»

«Öyle.» Fisher, geldi, tezgâha yaslandı. Gauloise paketini çıkardı, adama bir sigara ikram etti. «Ben de aynı kanıdayım. Herhalde siz yaşlı kadının oğlunu da tanıyordunuz değil mi?»

DUNSTON: «Sizinle tanıştığırma sevindim,» dedi. Paula'yla tokalaştı. Fisher, Dunston ile karşılaşmaktan hiç hoşlanmamıştı. Dunston'un uydurma müşteri hikâyesini de pek can kulağıyla dinlemedi. Ortağının Paris'e gelmek için böyle bir bahane uydurduğunu anlamıştı. Dunston'un Paula'yla karşılaşmasını önlemek için de büyük çaba harcamış, ancak bunu başaramamıştı. Otelin bekleme salonunda buluşmuşlardı. Dunston genç kadını görür görmez, Fisher'in zevk sahibi bir erkek olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Kız, gerçekten cazibeliydi. Dunston daha ilk görüşte Paula'ya bayılmıştı. Kadının vücudu muntazamdı, bacakları güzel, yüzü de çok hoştu. Hele gözleri şahaneydi. Kadınla tokalaşırken tatlı tatlı gülümsedi Dunston. Kurbanın bu kadın olmasına hayıflanmıştı. Ama gene de... Fisher'le genç kadını Tour de France'ın barına götürdü. İkisinden bilgi almaya çalıştı. Fisher'in birşeye sıkıldığı muhakkaktı. Belki de kadın henüz onunla sevişmeyi kabul etmemişti. Fisher, gözlerini kadından hiç ayırmıyordu. Dunston bundan hiç hoşlanmadı. Fisher'in daha önce hiç kimseye karşı böyle davrandığını görmemişti. Demek bu kadına adamakıllı tutulmuştu. İşte bu da işleri bütütin karıştıracaktı tabii. Fisher'i kandırabileceğini hiç bir zaman aklına getirmemişti ama şimdi işler adamakıllı çatallaşacaktı. Budala herif kadına deli gibi âşıktı anlaşılan. Ya bu sakın, kibar görünüşlü, nazik tavırlı şık kadın Fisher'i nasıl buluyordu acaba? Dunston, yarım saat kadar havadan sudan konuşup ikisini dikkatle inceledi. Kadın hakkında bir karara varamamıştı. Paula'nın Fisher hakkındaki duygularını, düşün-

celerini ve onun bu işe ne dereceye kadar bulaşmış olduğunu kestiremiyordu. Ama bu da önemli bir noktaydı. Eğer Dunston, genç kadına bir tuzak hazırlayacaksa, Paula'nın yalnız olması şarttı. Paula, hiç kimseye akıl danışmadan Dunston'un çizdiği yolda ilerlemeyi kabul etmeliydi. Dunston, bir deneme yapıp sonucu beklemeyi kararlaştırdı.

Genç kadına doğru eğilerek: «Şimdi söyleyin bakalım, şu sanat şaheseri hakkında ne düşünüyorsunuz, Bayan Stanley?»

«Bu beni pek heyecanlandırmadı. Daha başlangıçta Eric'e belirttiğim gibi Pöllenberg bulunsa da, resmen benim malım olduğu anlaşılrsa da onu elimde tutmaya niyetli değilim. İlk sahiplerine geri vereceğim.»

«Bu pek kibarca bir davranış olur. Ama belki de Pöllenberg'i görünce fikrinizi değiştirirsiniz. Ben olsam onu böyle çarçabuk elden çıkarmayı düşünemezdim gibime geliyor.» Dunston güldü, sonra Fisher'e baktı.

«Peki, bizim delikanlı bütün gün Sherlock Holmes'cilik oynarken siz ne yapıyorsunuz?»

Fisher, söze karıştı: «O da benimle geliyor tabii.» Dunston'un genç kadından bir randevu koparmasına fırsat vermeyecekti. Dunston'un pis pis gülerek Paula'ya alıcı gözüyle süzmesi, Fisher'i adamakıllı öfkeliendirmişti. Ortağına bir tokat aşketmemek için kendini zor tutuyordu. Gün olup da Dunston'dan nefret edebileceğini hiç düşünmemişti. Oysa şu anda adamı yakasından tutup o iğrenç bakışlarını başkalarına saklamasını söylemesine ramak kalmıştı.

«Öyle mi? Her yere seninle beraber gidiyor demek?»

Paula: «Tabii her yere gidemiyorum,» dedi. «Boş kaldıkça Paris'i geziyorum ve maalesef alışveriş yapıyorum. Paris'te insan çılgınlar gibi para harcıyor.»

Dunston: «Hah, iyi ki hatırlattınız,» dedi. «Ben de karım Betty'ye güzel bir hediye almak istiyordum. Belki bir gün

benimle çıkıp karıma bir elbise seçmeme yardım edersiniz. Karımın ölçüsünü biliyorum.»

Paula: «Memnuniyetle gelirim,» dedi.

Fisher sordu: «Sen burada ne kadar kalmayı tasarlıyorsun?» Paula'nın bu adamla alışverişe çıkmasını istemiyordu. Aslında Paula'nın hiç kimseyle bir yere gitmesini istemiyordu. Fisher, kendine şaşıyordu doğrusu. Son günlerde kıskançlık onu kurt gibi kemirmeye başlamıştı. Paula'dan ayrı olduğu zamanlar kuşku ve üzüntüden çıldıracak hale geliyordu.

Sevgili kişiliğine bürünmüş olmaları da Fisher'in durumunu değiştirmemişti. Aksine, genç kadın hakkındaki kuşku-larının öldürücü bir tutku haline gelmesine sebep olmuştu bu. Fisher, genç kadınla seviştikçe ve Paula da onun aşkı-na aynı sevgiyle karşılık verdikçe babasını bulmaktan vazgeçirmek isteği daha da alevleniyordu. Ama Paula'nın buna hiç de niyetlenmediğini sezmek Fisher'in neşesini iyice kaçırı-yordu. Genç kadının hayatındaki boşluğu yalnızca kendisi dol-durmalıydı. Paula, ihmal edilmiş bir çocuğun fantazisine ih-tiyaç duymamalıydı. Yani Fisher'i gerçekten seviyorsa tabii.

Fisher, Paula'nın Dunston'la konuşuşunu karşıdan seyretti. Genç kadının Dunston'dan hoşlanmaması gerektiğini düşünüyordu. Ama Paula'nın tatlı tatlı gülümsediğini de gö-rünce canı sıkıldı. Bu Dunston da Paula'yla alışverişe git-meyi nereden çıkarmıştı sanki?

Fisher, sorusunu tekrarladı: «Burada ne kadar kalacak-sın?»

«Bilmiyorum. İşin gidişine bağlı. Ama doğrusunu ister-sen geri dönmek için pek de acele etmeyeceğim. Burası pek güzel. Siz de işin sona ermesini bekleyecek misiniz, Bayan Stanley?»

Paula, «Evet,» dedi. Fisher'le gözgöze gelmemeye çalı-şarak ilâve etti: «Bekleyeceğim.»

Dunston: «Demek infazı bekleyeceksiniz,» dedi. Sonra gülümsedi, hafifçe Fisher'e döndü. «Eh, aramızda yabancı bulunmadığına göre, işler hakkında biraz bilgi verebilirsin. Pöllenberg hakkında bir ipucu elde edebildin mi?»

Fisher: «İngiltereye gidiyorum,» dedi. Uzanıp Paula'nın elini tuttu. Dunston ne düşünürse düşünsün, umurunda değildi. «Paula'nın annesini bir kere daha görmem gerekiyor. Ondan sonra da kazıya başlayacağız.»

«Gerçekten mi?»

«Söz gelişi sanırım.» Fisher, Paula'nın parmaklarının birdenbire gerildiğini hissetti. İngiltere'ye gideceğini genç kadına daha önce açıklamamıştı. Şimdi de durumdaki gelişme hakkında tartışmak genç adama zor gelecekti. İleriye atılan her adım, Generale doğru atılan bir adım sayılıyordu. Fisher, bir sevgili olarak genç kadını kendine bağlamaya ne kadar çalışırsa çalışsın, sonunda genç kadının babasını değil de sevgilisini seçeceğine pek ihtimal vermiyordu. Fisher daha da karamsar olduğu zamanlar Paula'yı elinden mutlaka kaçıracağına inanıyordu.

«Yani Ambrosine Halayla ilgili o küçük bilmeceyi çözdüğünü mü söylemek istiyorsun?»

Fisher açıkladı: «Yeraltı örgütünü küçük bir grubuna bu isim verilmiş.» Genç adam bu kadarını önceden Paula'ya anlatmıştı. «Jacquot da bu grupta çalışan bir haberciymiş. Bu delikanlı hakkında biraz bilgi toplayabildim. Cevapsız kalan soruları da annenin yardımıyla cevaplandıracağımı umuyorum.» Fisher, bu sözleri Paula'ya söylemişti. Genç kadına güven vermek amacıyla elini hafifçe sıktı. Genç kadından kendisini bağışlamasını rica eder gibiydi. Paula da bu ricayı karşılıksız bırakmayınca Fisher biraz rahatladı. Dunston onlara birer içki daha ısmarladı. Konuyu değiştirdiler, Dunston'un Paris'te yapacağı işi konuşmaya başladılar. Paula konuşmalara katılmadı. Eli, Fisher'in avucunda dalgın dal-

ğın onları seyretti. Bu iki erkeğin ortak bir yanını bulmaya imkân yoktu. Birbirleriyle anlaşmaları da şaşılacak şeydi doğrusu. Paula'nın yanında oturan erkek duygulu ve hükmetmeye meraklıydı. Öbürü ise neşeli ve kendine sonsuz güveni olan bir erkekti. Dunston hiç bir şeyi kendine dert etmeyen tiplerdendi. Oysa Fisher'i tanıdıkça, onun anlaşılması son derece zor, garip karakterli bir erkek olduğunu daha iyi farkediyordu. Aşkta tam teslimiyet Fisher'i mutlu kılmaya yetmemişti. Fisher, yatakta da bir çeşit savaş sürdürüyordu. Genç kadının kayıtsız şartsız kendisine teslim olmasını sağlamak için büyük çaba harcıyordu. Ama ortada acı bir gerçek vardı ki, Paula bunu erkeğe bir türlü anlatamamıştı. O da Fisher'in bir alandaki başarısının öbüründe yenilgiye uğramayı kaçınılmaz hale getirmesi idi. Paula, aşkta boyunduruk altına giremezdi. Vücudu ve duyguları birbirine bağlı değildi. İkisini de Fisher'e teslim etmesine ise henüz imkân yoktu. Üstelik Paula, Fisher'i gerçekten seviyordu. Bunu her fırsatta da ısrarla belirtmekteydi. Fisher'in sürekli olarak genç kadını kendisini sevmemekle suçlaması yüzünden Paula da her dakika ona aşkını ispatlamayı görev edinmişti. Geceleri Fisher, genç kadının yanından ayrılınca Paula da genellikle ağlamaya başlıyordu. Oysa aralarındaki ilişki ikisine de mutluluk ve huzur getiren kusursuz bir ilişki olabilirdi. Paula'nın evlilik günlerindeki yaşantısından çok daha değişik ve mutlu bir beraberlik kurması mümkündü. Fakat erkeğin ısrarlı baskısı ve kendine bir türlü güvenememesi herşeyi berbat ediyordu. İkisi de bu yüzden mutsuzdular. Paula'nın Fisher'e tehlikeyi haber vermesi gerekirdi, ama genç kadın bunu da bir türlü yapamıyordu. Fisher, Paula'ya göre fazla kuvvetliydi ve aynı zamanda çok da çabuk incinen tiplerdendi. Paula, mutsuz ve şaşkıncı ama herşeye rağmen kararlıydı. Fisher, boşa giden yılların yerini dolduramazdı. Eğer Paula iç huzuruna ya da özgürlüğüne kavuşmak istiyorsa, cevaplandırılması gereken soruyu Fisher'in cevaplan-

dırmasına imkân yoktu. Paula'nın babası, yani General ne tipte bir erkekti? O ihtiyar Madam Brevet'nin tarif ettiği gibi insafsız, zalim bir erkek miydi? Yoksa kızına düşkün, duygulu ve şefkatli bir baba mıydı?

Fisher, sevgilisinin bu bilgiye duyduğu açlığı bir türlü bağışlayamıyordu. Genç adamın gözünde, kadının duyduğu bu özlem, kalbinin hâlâ boş olduğuna ve başka birisini kolayca seçebileceğine işaret sayılıyordu. Ve Paula özgürdü. Sadece bir eli Fisher'in avucunda hapsedilmişti. Paula, tam bir özgürlüğe kavuşup hayatını gerçek doğrultusunda görebilmek ihtiyacıyla kıvranıyordu. Uzun süre yalnız kalmış, özgürlük de önüne atıvermişti. Şimdi ise bir erkek hayatına girmiş, genç kadının tüm benliğini ona vermesini istemişti. Paula bunu yapamamıştı. Genç kadın sigara yakmak bahanesiyle elini erkeğin avucundan yavaşça çekti. Dunston gene ona birşey söylüyordu.

«Siz de annenizi görmek için İngiltere'ye dönecek misiniz Bayan Stanley?»

«Hayır, dönmeyeceğim, ben burada kalıyorum.»

Dunston bu defa Fisher'e sordu: «Sen İngiltere'ye ne zaman gideceksin?»

Fisher: «Salı günü,» dedi. «Bir gece kalıp döneceğim.»

Dunston ikisine bakıp gülümsedi. «Ah, güzel. Şu halde Bayan Stanley, bir ara benimle alışverişe çıkabilir. Çok iyi olur bu. Sen bunda bir sakınca görmüyorsun ya, Eric?»

«Niye göreyim? Paula isterse...»

Dunston sevinçle: «Sakın tasalanma,» dedi. «Sen yokken ben ona iyi bakarım. Hadi şimdi gidip yemek yiyelim. Açlıktan öleceğim.»

PAULA, otelin bekleme salonundaydı. Kapının tam karşısındaki koltuklardan birine oturmuştu. Uzun boylu sarışın.

bir erkek kapıdan içeri girer girmez Paula bu adamın Philip von Hessel olduğunu anladı. Genç adam, salonun ortasında durup da yalnız başına oturan kadınlardan hangisinin Paula olabileceğini kestirinceye kadar Paula da onu incelemek fırsatını buldu. Prens Philip, Paula'nın o güne kadar gördüğü erkeklerin en yakışıklılarından biriydi. Genç adam, farkına varmadan azametli bir tavır takınmıştı. Karşıdan bakınca bu adamın yüz milyonluk, ünvan sahibi soylu bir kişi olduğu derhal anlaşılıyordu. Gençliği ve Wagner stili yüz ifadesi de Prens Philip'in lehine birer puandı. Philip, Paula'nın kendisine baktığını sezinceden hemen ona doğru yürüdü. Paula da ayağa kalkıp erkeğe elini uzattı. «Prens von Hessel misiniz?»

«Evet, Bayan Stanley.»

Philip, hafifçe eğilerek genç kadının elini tuttu, dudaklarına götürdü. Philip, genç kadına öyle beklenmedik bir zamanda telefon etmişti ki, Paula, Prens'in kendisiyle birkaç dakika konuşmak istediğini duyunca bu teklifi geri çevirmek için bir bahane bulamamıştı. Telefonda Philip'in sesi daha yaşlı bir erkek olduğu kanısını yaratmıştı. Güzel İngilizce bildikleri halde pratiği olmayan yabancılar gibi Prens Philip de kelimeleri düşünce düşünce ağır ağır sıralamıştı.

Gerçek ise Paula'nın düşündüğünden çok daha başkaydı. Philip genç kadının yanına oturdu, ona bir sigara ikram etti ve bir içki ısmarlayıp ısmarlayamayacağını sordu. Philip gülümsüyordu. Paula, erkeği pek sevimli bulmuştu. Hem de anesi hariç ilk kez bir vatandaşıyla konuşmak fırsatını elde ettiği için ayrıca memnundu.

Fakat Paula bu arada Schwarz'ı unutmuştu. Oysa o da şimdi yanında oturan şu genç adam gibi su katılmadık bir Almandı.

Prens: «İnşallah sizi böyle rahatsız ettiğim için bana kızmamışsınızdır. Bay Fisher'le konuşabileceğimi ümit etmiştim, fakat aynı zamanda sizinle de tanışmak istiyordum. Otel

idaresi sizin burada olduğunuzu bildirince, elime geçen bu fırsatı tepmek istemedim.»

Paula, erkeğin siyah bir kravat takmış olduğunu farkettili. «Sizinle tanıştığıma ben de çok sevindim,» dedi. «Ağabeyinizin başına gelenlere ne kadar üzüldüğümü söyleyebilir miyim?»

«Teşekkür ederim,» Philip von Hessel başını önüne eğdi. «Annem burada. Gerekli işlemler tamamlanır tamamlanmaz, ağabeyimin nâşını Almanya'ya götüreceğiz. Siz Almanya'ya hiç gittiniz mi, Bayan Stanley?»

Konuyu değiştirmek Paula'nın da işine geldi. «Hayır, hiç gitmedim. Bir gün gideceğim. Annem savaş sırasında Almanya'dan ayrılmış, bir daha da oraya dönmemiş.»

«Pek çok vatandaşımız geçmişte olanlar yüzünden anavatanıyla ilgisini kesti. Hatta anneniz gibi olayları bir kenardan izleyen suçsuzlar bile böyle yaptılar. Bu çok acı. Bilmem, sözlerim sizi kızdırdı mı?»

«Hayır, katiyen. Kişiliğimden nefret etmeyi çocukluğumda öğretiler bana, hem de sebebini açıklamadan. Oysa şimdi hiç değilse sebebi öğrenmiş sayılırım.»

Prens Philip nazik bir tavırla: «Ama siz de geçmişte olanlardan sorumlu değilsiniz,» dedi. «Ben de değilim, Bayan Stanley. Babanız suç işledi, benim ailem de aynı şekilde davrandı. Uygar dünyaya yeni yeni kendimizi kabul ettirmeye çalışıyoruz. Yani bizler ve ulusumuz demek istedim. Onun için suçluluk duygusuna kendinizi fazla kaptırmayın. İnanın bana, bizler sanıldığı kadar kara değiliz, dünyanın geri kalan insanları da bembeyaz değiller.»

Paula genç adama baktı. «Babam sizden bir sanat eseri çalmış,» dedi. «Fakat siz ona hiç kızmamışa benziyorsunuz. Babamdan sakın sakın sözedebiliyorsunuz. Bu davranışınıza hayran kaldım. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Prens von Hessel, çünkü size açıklamak istediğim bir mesele var.»

«Buyrun, rica ederim.» Philip'in gözlerinde yumuşak bir ifade vardı. «Bana hiç birşey söylemek zorunda değilsiniz.»

«Ama ben söylemek istiyorum.» Paula, erkeğe döndü, «Bu Pöllenberg'in bana miras kalmış olması ihtimalinden söz ediliyor. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama eğer gerçekten öyleyse, Pöllenberg'i size geri vereceğimi bilmenizi istiyorum. Bu şaheserin ailenize ait olduğu kanısındayım.»

«Bu pek cömertçe bir teklif. Size minnettarım. Fakat Pöllenberg'in değeri hakkında bir fikriniz var mı açaba?»

Paula: «Biliyorum, ona paha biçilemezmiş. Fakat bu beni hiç ilgilendirmiyor. Pöllenberg sizden alınmıştı. Ne şekilde alınmış olursa olsun, yasa dışı bir davranış olduğu muhakkak. Malınızı geri almalısınız. Size bunu açıklamak istedim. Pöllenberg'e kimin sahip çıkacağı konusunda hiç bir tartışma çıkmasını istemiyorum. O sizin malınızdır.»

Prens Philip, küçük parmağındaki altın yüzükle oynayarak alçak bir sesle: «Bayan Stanley,» diye söze başladı, «tekrar ediyorum, bu pek cömertçe bir fedakârlık olacak. Fakat acaba size bir soru sorabilir miyim?»

Paula: «Evet,» dedi. «Ne sormak istiyorsanız, sorun.»

«Eğer Pöllenberg'i gerçekten istemiyorsanız, Fisher'in üzerindeki yetkinizden yararlanarak onu bu soruşturmadan vazgeçirmeye çalışır mısınız? Bu, benim için çok önemli. Pöllenberg'in bulunmasını istemiyorum, Bayan Stanley. Onu bir daha görmek de istemiyorum. Anneme söz geçiremiyorum. Eğer siz Fisher'le bu konuyu görüşebilirsiniz ben de annemi kandırmaya çalışacağım.»

Paula sordu: «Peki, Pöllenberg'i siz niçin istemiyorsunuz? Bu, dünyanın sayılı sanat şaheserlerinden biri. Niye onu geri almak istemiyorsunuz?»

«Bunu açıklayamam. Onun için siz de lütfen daha fazla soru sormayın. Sizin gözünüzde sadece bir yabancı olduğum

için bu şekilde konuşmaya hakkım yok, bunu biliyorum, fakat sizin de bana inanmanız gerekiyor. Bu Pöllenberg, kana bulanmış, uğursuz bir şaheserdir. Babanızın sakladığı yerde kalması herkesin hakkında hayırlı olacak. Yalvarırım, bana bu iyiliği yapacak mısınız?»

Prens Philip'in güzel gözleri vardı. Konuşurken Paula'ya doğru uzanmış, elini genç kadının koluna koymuştu. Birdenbire el, dirsekten aşağı kaydı, Paula'nın elinin üzerine geldi. Philip'in avucunun sıcaklığını hissetmek Paula'yı birden pek şaşırtmıştı. Ağır ağır başını salladı.

«Bunu yapamam,» dedi. «İmkânsız birşey bu. Ben Pöllenberg'i bulmak için Eric Fisher'le iş birliği yapmadım. Buraya babamı bulmak için geldim. Eğer Pöllenberg'i bulursam babamı da bulacağıma inanıyorum. Size yardım edemem, Prens Philip. Ama inanın bana, size olumlu bir cevap verebilmeyi gerçekten çok isterdim.»

«Anlıyorum.» Prens, elini çekti. «Özür dilerim, birdenbire duygulanıverdim. Durumu bilmiyordum, yoksa sizden böyle bir istekte bulunmazdım tabii.»

Paula: «Kimsenin beni anlayacağını sanmıyorum,» dedi. «Babamı hiç tanımadım. Az önce de dedim ya, kişiliğimden nefret etmeyi çocukluğumda öğrenmiştim. Babamın kızı olmaktan, Alman olmaktan utanmak zorundaydım. İsmim, milliyetim, kısacası herşeyim değiştirilmişti. Derken günün birinde bana babamdan bahsediverdiler. Böylece gözlerimin önünde babamın hayali belirmeye başladı. Beni hiç kimse sevmeyi, Prens Philip. Şimdi de ben duygulanmaya başladım, bağışlayın. Fakat dediklerim doğrudur. Annem beni sevmeyi, kocam sevmeyi. Şimdi birisi seviyor ama korkarım ki, o da çok geç kaldı. Babama ihtiyacım var. Onu görüp kendi duygu ve düşüncelerime göre bir yargıya varmalıyım. Babam bir savaş suçlusuydu, aşağı yukarı otuz yıl herkesten gizlenmek zorunda kaldı. Babam ne yapmış olursa olsun, bu dün-

yada onunla ilgilenen tek kişi de herhalde benim. Daha doğrusu ona yardım etmeyi göze alacak tek insan benim. İşte onun için size bir yardımda bulunamayacağım.»

Prens sakın sakın: «Sizi anlıyorum,» dedi. «Ben de aynı şekilde düşünürdüm. Damarlarımızdaki Alman kanı bizi böyle davranmaya zorluyor anlaşılan. Bizler hep ailelerimize fazla bağlı oluruz. İnşallah babanızı bulursunuz ama Pöllenberg'le birlikte değil. İşin komik tarafı da Pöllenberg'i yalnız bir kişinin istemesi. O da annem. Pöllenberg'i bulmak da annem için tehlikeli bir tutku oldu.»

Paula: «Niçin Pöllenberg'in üzerinde kan lekesi bulunduğunu söylediniz?» diye sordu. «Ne demek istediniz?»

Philip von Hessel: «Bu sorunuza da cevap veremem,» dedi. «Bayan Stanley, bana bir iyilik yapmak ister misiniz?»

«Eğer imkân bulursam elbette isterim.»

«Acaba ben Almanya'ya dönmeden önce benimle yemek yemeyi kabul eder misiniz? Pöllenberg'den hiç söz etmeyeceğimi vaat ediyorum.»

Paula ayağa kalktı: «Çok nazıksınız.» Genç kadın elini erkeğe uzattı. O da kendisine uzatılan eli gayet kibar bir tavırla dudaklarına götürdü. «Utanmamızı gerektiren pek çok sebep var ama gururlanmamızı gerektiren nedenlerin de bulunduğu muhakkak. Sizinle yemek yemek bana büyük bir zevk verecek. Lütfen yemek davetimi kabul ettiğinizi söyleyin.»

Paula karşılık verdi: «Geleceğim. Salı akşamı yalnız olacağım. Belki o akşam buluşabiliriz.»

Philip: «Salı günü bir başkasiyle sözleşmişim ama bunu geri bırakabilirim. Saat sekizde buraya geleceğim. Şimdilik hoşça kalın, Bayan Stanley. Daha doğrusu Auf Wiedersehen!»

.

ESSEX'DEKİ evin bahçesi bir gül meşheriydi. Hele sadece güllere ayrılan bölüm, başlı başına bir âlemdi. Ridgeway'lerden gül bahçesini halka açık tutmaları rica edilmiş, onlar da bu isteğe uymuşlardı. Nihayet sıcak bir temmuz günü, yüzden fazla meraklı Ridgeway'lerin bahçesine girmiş, ağaçlar arasında gezinip Paula'nın annesinin pek sevdiği o güzelim bahçeyi inceden inceye gözden geçirmişti. Gerald da ziyaretçilerin bitmek tükenmek bilmeyen sorularını bùyük bir sabırla cevaplandırmıştı. Çiçeklerin bir kısmını kendisi yetiştirmiş, aşılama yoluyla değişik türler elde etmişti. Bunları ziyaretçilere bir bir anlatması gerekmişti. Çiçek yetiştirmek, bahçe düzenlemek Gerald Ridgeway'in en çok sevdiği işdi. Önceleri boş zamanlarını değerlendirmek, biraz da yorgunluğunu unutmak için bahçe işlerine merak sarmış, daha sonra da bu iş onun hayatında önemli bir yer tutmuştu. Karısı da bahçe işlerine Gerald kadar meraklıydı.

Gerald onun güller arasında gezindiğini, tatlı tatlı gülümseyerek ziyaretçilere çeşitli güller hakkında bilgi verdiğini karşidan görüyordu. Karısını seyrederken yüreği gururla ve aşkla kabardı. O sade dikilmiş pastel renkli keten elbisesi içinde, yer yer kırlaşmış sarı saçlarıyla gençlik günlerindeki kadar güzel ve çekiciydi.

Karısının bu sakin ve ağırbaşlı görünüşünü sürdürebilmesi için Ridgeway'in de yapmayacağı şey yoktu. Karısının hayatını hiç bir sıkıntı ve üzüntü çekmeden daima tatlı tatlı gülümseyerek geçirmesini istiyordu. Zavalıcık ilk gençlik yıllarında yeterince acı çekmişti. Artık en basit bir üzüntüye, sıkıntıya dayanacak hali kalmamış olsa gerekti. Karısı Gerald'a hiç bir erkeğin sahip olacağına ihtimal vermediği sevgi ve mutluluğu vermişti. Gerald, bu borcunu ancak hayatı süresince ona bakmak ve onu korumakla ödeyebilirdi. Gerald için sadece sağ olmak ve karısıyla hayatın acı gerçekleri arasına bir set çekebilmek yeterliydi. Bu eve taşındık-

larından beri yanlarında çalışan aşçı kapıdan çıkıp Gerald'ın yanına geldiği zaman, yaşlı adam ziyaretçilerden birine değişik bir gül cinsi hakkında bilgi vermekle meşguldü.

Aşçı, beyefendinin telefonda arandığını haber vermişti. Gerald ziyaretçiden özür dileyip eve doğru yürümeye başladı. Bahçenin ziyaretçilerle dolu olduğu sıkışık bir günde hangi düşüncesiz ahabın ona telefon ettiğini kestirememişti.

Telefonda bir çıtırtı oldu. İngiltere'de kasaba telefonlarının hatlarında bir bozukluk vardı anlaşılan. Hep böyle çatırtılı sesler geliyordu.

«Albay Ridgeway'le mi görüşüyorum?»

«Evet. Kim arıyor?»

«Bendeniz Eric Fisher. Dunston ve Fisher Dedektiflik bürosundanım. Aşağı yukarı iki hafta kadar önce sizi ve karınızı görmeye gelmişim.»

Gerald, telefonu kulağına biraz daha yaklaştırdı. «Kimsiniz? Özür dilerim hatlar bozuk galiba, sesinizi alamıyorum.» Gerald, adamın ismini bir kez daha duymak istemişti. Kelimeler tekrarlandı. Bu defa Gerald, işi kurnazlığa döküp adamı oyalayamayacaktı. Elini telefonun ağızlığına götürüp alçak sesle bir küfür savurdu.

Sonra sesini yükseltti: «Size söyleyecek bir sözüm yok. Üstelik gayet kötü bir gün seçtiniz.»

«Yarın İngiltere'ye geliyorum. Sizinle de görüşmek istiyorum. Çok önemli bir mesele var. Paula'nın benimle beraber olduğunu biliyorsunuz.»

Gerald: «Biliyorum,» dedi. «Üvey kızımın hayatı sadece kendisini ilgilendirir. Ben ona karışmam. Bizimle ilgili bir mesele değil bu.»

«Yanıyorsunuz. Sizinle çok yakından ilgili. Sizinle ve aňnesiyle görüşmem gerekiyor. Beni kabul edecek misiniz?»

«Hayır.» Gerald, bağırdı. «Hayır, elbette kabul etmeyeceğim. Buraya gelip de karımın huzurunu kaçırmınıza izin veremem.»

«Karınızın kanun gözündə sizinle evli sayılamaması ihtimali çok kuvvetli.» Gerald, şimdi Fisher'in sesini daha rahat duyuyordu. Hatlardaki cızırtı kaybolmuş, ses netleşmişti. Sanki Fisher o korkunç kelimeleri şu odanın içinde söyler gibiydi.

«General Bronsart'ın sağ olduğundan eminim. Benimle konuşsanız iyi olacak gibime geliyor. Yarın uçakla hareket ediyorum. Alandan doğruca size gelirim.»

«Cehennemin dibine kadar yolun var.» Gerald, telefonu öfkeyle kapadı, birkaç saniye şaşkın şaşkın ahizeye baktı. Sonra bir koltuğa çökuverdi. Dizleri titreyen yaşlı, çelimsiz bir ihtiyar oluvermişti. Zaten onun yaşını belli eden tek organı bacaklarıydı. Bir de göğsündeki rahatsızlık. Ne zaman soğuk alsa, karısı bu yüzden hemen telâşlanırdı. Ellerini yüzüne kapadı, başını önüne eğdi.

«Ah tanrım,» diye söylendi, «ah tanrım.»

Dışarda Gerald'ın dönmesini bekleyen ziyaretçi karı koca aradan bir hayli zaman geçip de ev sahibi görünmeyince onun geri gelmeyeceğini anlayıp bahçeden ayrıldı.

PRENS von Hessel annesinin karşısında duruyordu. Yaşlı kadın, yatağındaydı, kahvaltı tepsisini kucağına almıştı. Parlak, güneşli bir sabahı. Odanın içi güneş ışınlarıyla dolmuştu. Yaz ilerledikçe Paris de boşalıyordu. Paris'in yerlilerinden pek azı şehirde kalmıştı. Turist grupları burayı bir yabancı şehir haline getirmişlerdi. Ritz Oteli Amerikalılarla doluydu, bu da Prensesin pek canını sıkıyordu. Yaşlı kadın Amerikalıların kaba saba konuşmalarından, garip aksanlarından oldum bittim hiç hoşlanmaz, onları Avrupanın soylu

ulusları arasında pek kaba ve bayağı bulurdu. Prens, yakışıklı oğluna yan gözle bakınca, yüzündeki ifade de yumuşadı. Hayatı boyunca şu veya bu sebeple ilişki kurduğu, tanıdığı insanlar arasında en çok Philip'i sevmişti. Ölen oğlunu düşünmek bile istemiyordu. Prens, üzüntünün bayağı bir hareket sayıldığı devrin insanıydı. Hüngür hüngür ağlayıp önlüklerindeki önlüklere göz yaşlarını kurulamak, ayak takımının kadınlarına yakışan bir hareketti. Prens, gençliğinde duygulu olmaya yeltenmişse bile Prens von Hessel ile evlendikten sonra her şey değişmişti. Prens, elini Philip'e uzattı. Genç adam da eğilip annesinin elini öptü.

«Benim yanında olmamı istemediğinden emin misin?» diye sordu.

«Eminim. Senin burada kalman daha doğru olacak. Fisher, yirmi dört saatliğine İngiltere'ye gidecek. Cenaze töreni gayet sade olacak, kimseyi çağırmayacağız. Senin biraz rahatsız olduğunu söyleyeceğim. Her ihtimale karşı burada bulunman doğru olacak. Belki de Fisher, kesin bir karara varıp buraya gelirse, onu senin karşılamam iyi olur. Telefonda kendinden pek emin konuşuyordu.»

«Havaalanında fotoğrafçılar seni rahat bırakmayacaklar,» dedi. «Daha şimdiden kapının önünde yarım düzine gazeteci bekliyor.»

«Hiç rahatsız edilmeden işleri bitireceğimize inanıyorum. Yetkili kimselerden söz aldım. İş biter bitmez de geri döneceğim. Burasını sana emanet ediyorum. Ben yokken işleri sen yöneteceksin. Sonunda herşeyin bizim istediğimiz gibi olacağına inanıyorum. Üzülüp meraklanmayacağına söz ver bakayım. Bu, ailemiz için uzun ve üzüntülü bir devrenin sonu olacak. Geçmişini unutup herşeye yeniden başlamak, benim elden kaçırmadığım imkânlardan yararlanıp bunları geliştirmek senin bileceğin iş. Bunu yapacağını biliyorum.»

Philip de: «Yapacağıma söz veriyorum,» dedi.

Prenses, oğlunun babasına ne kadar da benzediğini düşünüyordu. Hayatına girmesiyle çıkması bir olan o yakışıklı havacıyı hatırlamıştı. Kudret, varlık ve dünyaya hükmetmek. Yaşlı kadın arkasındaki yastıklara yaslandı. Fazla duygulanmak onu yormuştu. Ama herşeye rağmen başarıya ulaştığı ve küçük oğlunun sayesinde geleceğe güvenle bakabileceğine adamakıllı inandığı için zevkten kendinden geçer gibiydi. Ana-oğul, bir an birbirlerinin elini sıkı sıkı tuttular. Prenses, yumuşak bir sesle: «Oğlum,» dedi. «Seninle iftihar ediyorum.»

VII

FİŞHER'İN arabası, Ridgeway'lerin evinin önüne vardığı zaman ikindi vakti yaklaşmıştı. Genç adam arabadan iner inmez, köpekler havlaya havlaya Fisher'in yanına koşuştular. Genç adam köpekleri hiç sevmezdi, hatta yalnız köpeklerden korktuğunu da gizlemiyordu. Hayvanlara bağırınca köpekler şaşkın ve biraz da kırgın bir halde geri çekildiler. Kapı, ancak birkaç saniye sonra açıldı. Gerald Ridgeway dışarı çıktı.

«Size buraya gelmemenizi söylemiştim,» dedi.

Fisher, gayet sakin bir tavırla: «Biliyorum,» dedi. «Fakat sizi görmem gerekiyor. Zorluk çıkarmak ya da herhangi bir kimseyi üzmeye niyetim yok. Telefonda size söylediklerim doğrudur. Mesele gerçekten çok önemli.»

Yaşlı adam kapıyı açık bırakıp geriye döndü. Loş koridora girdikten sonra seslendi: «Pekâlâ, öyleyse içeri buyrun. Karım sizi bekliyor.»

Paula'nın annesi salondaydı. Yaşlı kadının pek sinirli ol-

duğu belliydi. Gözlerinin altında da koyu renk gölgeler belirmişti. Fisher, kadının duruşunda ve başını dimdik tutuşunda Paula'yı hatırlatan özellikleri farketmekte gecikmedi. Genç adam, içinden yapacağı işin kendisine tiksinti vermesi gerektiğini düşündü 'ama ne garip' şu anda hiç de böyle bir duyguya kapılmamıştı. Karşısında birbirlerine sarmaş dolaş olmuş vaziyette duran bu iki insan başbaşa mutlu bir hayat sürmüşlerdi. Şimdi de tıpkı Paula'ya karşı durdukları gibi Fisher'e de meydan okumaya hazırlanıyorlardı.

Bayan Ridgeway: «Kocam, kendisine anlattıklarınızı bana da nakletti,» diye söze başladı. «İlk kocamın sağ olduğunu da nereden çıkardınız? Bunu doğrulayacak bir delil var mı elinizde?»

Fisher: «Kocanızı Paris'te görenler var,» dedi. «Gazetede yayınlanan o haber doğrudur. Kocanızı gördüğünü iddia eden kadınla görüştüm. General'i gayet iyi hatırladı ve hatırlaması için de gayet önemli bir sebep vardı. General, kadının oğlunu kurşuna dizdirmiş. Kadın, Generali sokakta görmüş, fakat sonra adam gözden kaybolmuş.»

Fisher, Paula'nın annesinin sıkı sıkı kocasının koluna sarıldığını farkettiler.

«Kocanızın sağ olduğundan eminim,» dedi. «Onun için şu meselenin çözülmesinde bana yardım etmeniz doğru olacak. Eğer polis, kendisini yakalarsa, siz de müşkül duruma düşeceksiniz.»

Ridgeway sinirli sinirli: «Bizim evlenmemizin sakıncalı bir tarafı yoktu,» dedi. «Karıma ilk kocasının savaşta öldüğünü bildirmişlerdi. Hiç bir şekilde karıma suç yüklenemez.»

Bayan Ridgeway birdenbire: «Boşuna uğraşma, Gerald,» dedi. «Bu adam bizim korkumuzun ne olduğunu gayet iyi biliyor. Geçmişimin açığa çıkması değil mi bizi korkutan. Bir savaş suçlusunun karısı, Müttefikler Münih'e geldikleri zaman tutuklanıp haftalarca cezaevinde kalan kadın. Hikâyenin

bu bölümünü siz bilmiyordunuz değil mi, Bay Fisher? Hitler'le iş birliği yapan adamın karısıydım ben. Yüzüme tükürülmüş, lânetlenmiş, kötülenmiş, kocamın cinayetlerine katılmakla suçlanmış, evimde köle beslemekle itham edilmiş iğrenç bir yaratıktım. Eğer benim aleyhime bir tek delil bulabilseylerdi, yıllar yılı cezaevlerinde sürünecektim. Evime, çocuğumun yanına dönmeme izin verdikleri zaman da cezaevinin önünde toplanan kalabalık bana küfürler yağdırmış, tükürük yağmuruna tutmuştu. O zaman intihar etmeyi bile düşündüm. Derken Paula'yla ısınabilmek için evdeki tahta eşyayı yakıp aç suşuz perişan bir halde ne yapacağımı düşünürken Gerald beni buldu. İlk kocamdan nefret ediyordum. Zalim, insafsız ve kalpsiz bir canavardı ve öldüğünü duyunca tanrıya şükrettim. Fakat onun yaptıklarının cezasını çekecek tek insan bendim. Çok acı çektim, Bay Fisher. Kocam gibi bir erkekle yıllar yılı sakın bir hayat sürmek bana o günleri zar zor unutturdu. Eğer gene o üzüntülü günleri yeniden yaşayacak olursam, bu kez utancımdan ölürüm. Onun için karşıma geçip de müşkül duruma düşmekten söz etmeniz gereksiz. Boşuna bizi korkutmaya çalışmayın. Bizi neyin korkutacağını gayet iyi biliyoruz. Dostlarımızı kaybetmek, toplumun düşmanlığını kazanmak, işte bizim için en korkunç şey bu olur. Bir düşünsenize... Savaş suçlusunun karısı Essex'de bulundu. Albay, savaş yıllarında evli bir kadınla yaşadı. Aman tanrım ,utanmak mı? Müşkül duruma düşmek mi? Bu söylentiler, hayatımızı mahveder. Burada sayılan ve sevilen kişileriz. Gerald'ın başarılı bir meslek hayatı var. Aşağı yukarı otuz yıla yakın bir süreden beri gayet sakın ve mutlu bir hayat sürüyoruz. Eğer bana soru sormak isterseniz bunları cevaplandıracağım. Yalnız şunu da aklınızdan çıkarmayın: şu anda ne yapsanız, ne söyleseniz beni korkutamazsınız. Hayır, sevgilim,» Kadın, kocasına dönmüştü, «Bu işi bana bırak lütfen. Ömrümüzün sonuna kadar gizlenemeyiz. Beraber olduğumuz sürece, hiç birşeyin önemi yok.»

Gerald, Fisher'e döndü: «Bir saniye,» dedi. «Karım size herhangi bir açıklama yapmadan size bir soru sormak istiyorum. Generali bulursanız, ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

Fisher: «Hiç,» dedi, «Pöllenberg Çanağı'nı bulmaya çalışıyorum ben, savaş suçlularıyla bir ilişkim yok. Hatta doğrusunu isterseniz, Bayan Ridgeway, bu şartlar altında, Generalin ortaya çıkmamasını ben de en az sizin kadar istiyorum. Paula'nın babasını aradığını biliyor musunuz? Kızınız için vazgeçilmez bir tutku bu. Babasını çaresiz, bakıma muhtaç zavallı bir ihtiyar olarak düşünüyor. Belki kendisi de henüz farkında değil ama babasını görürse, onu bir daha yanından ayırmak istemeyeceğini sanıyorum. Eğer baba kız biraraya gelirse ben Paula'yı kaybetmiş olacağım. Paula, babasıyla gidecektir. İşte ben de bunu hiç istemiyorum.»

Gerald Ridgeway: «Sizin de bu işin içinde olduğunuzu bilmiyorduk,» dedi.

Fisher sert bir sesle: «Sorsaydınız öğrenirdiniz,» dedi, «Paula'yı yüzüstü bıraktınız, sadece kendinizi düşündünüz. Bana sorarsanız, Bayan Ridgeway, kızıma babası hakkında hiç birşey anlatmamakla büyük bir hata işlemişsiniz. Paula'ya gerçeği anlatmış olsaydınız o da şimdi bu korkunç işlere girmezdi. Babasıyla karşılaşırса, bunun kızınızı nasıl etkileyeceğini de artık Allah bilir. Ben bunu önlemek istiyorum. Bana kalsa, Generali ölüsünün bile ortaya çıkmasına karşıyım. Eğer adam ortaya çıkarsa, Paula'nın ona yaklaşmasını önlemeye çalışacağım. Geldiği yere dönüp orada kalsın. İşte onun için şu Pöllenberg'i bulmak istiyorum. General, kızının Pöllenberg'i arayacağını ümit ediyor ve Paula'yla da mutlaka şu uğursuz Pöllenberg'i gizlediği yerde karşılaşacaktır. İşlerin bu şekle dökülmesini istemiyorum. Kızınızla evlenmeye kararlıyım. İnşallah şimdi durumu daha iyi anlamışsınızdır.»

Bayan Ridgeway: «Anladım,» dedi. Sonra kocasına dön-

dü: «Sevgilim, bu hepimiz için çok iyi olur. Bay Fisher, size nasıl yardım edebilirim?»

Fisher: «Generalin 1944 haziranında Paris'te olduğunu biliyorum,» dedi. «Fakat o tarihte nerede yaşadığını öğrenemedim. Tabii Yeraltı Örgütünün üyeleri Generalin peşine düştükleri için adamın yeri gizli tutulmuştu. O tarihte örgütün kara listesinin başında Generalin ismi vardı tabii. Generalin karargâhının nerede olduğunu biliyor musunuz, Bayan Ridgeway? İnanın bana, herşey bunu öğrenmeme bağlı.»

Paula'nın annesi cevap verdi: «Elbette biliyorum.» Yaşlı kadın, kolunu kocasının kolundan çekip eliyle bir işaret yaptı. «Generalin nerede olduğunu gayet iyi biliyorum. Ben de orada bir hafta sonu geçirmiştım. Kuzum niye ayakta duruyoruz? Otursak daha iyi olacak...»

«BAYAN Stanley? Günaydın, efendim. Ben Joe Dunston.»

Paula uykulu uykulu cevap verdi: «O, merhaba.» Fisher, sabahleyin erkenden genç kadının yanından ayrılmıştı. Birlikte geçirdikleri geceden sonra Paula son derece yorgun ve bezgindi. İlk kez, genç kadın erkeğin sevişme isteğine karşı ilgisiz kalmış, Fisher'in onu heyecanlandırmak için giriştiği bütün çabalara rağmen Paula ona karşı gayet duygusuz ve soğuk davranmıştı. Bu durumun da genç adam üzerindeki etkisi pek kötü olmuştu.

Genç adam, yatağın içinde oturmuş, genç kadından biraz uzakta durmaya gayret ederek, «Artık beni sevmiyorsun değil mi?» diye sormuştu.

Paula bunu inkâr ettiği zaman da Fisher, genç kadının sözlerini duymamış gibi davranmıştı.

«Beni sevmediğini biliyorum,» demişti, «senin için bu iş bitmiş sayılır. Benimle sevişirken hiç birşey hissetmedin değil mi?»

Paula, ağlamaklı bir sesle: «Çok yorgunum,» demişti. «sevgilim, ilk defa böyle bir aksilik oldu. Durup dururken mesele çıkarıp pireyi deve yapma.»

Fisher, yorganı ucundan tutup yana savururken: «Bak bu doğru,» diye karşılık vermişti. «Şimdi seni rahat bırakayım da biraz uyu bari. İngiltere'den telefon etmeye çalışırım. Sabahleyin erkenden yola çıkacağım.»

Genç adam böyle dedikten sonra kapıyı açıp dışarı çıkmıştı. Paula da uzun bir süre uyanık yatmış, bu arada bol bol da ağlamıştı. Ama kendisi için değil de daha çok Fisher için göz yaşı dökmüştü. Onunla sevişmeye başladıklarından beri ilk kez erkeğin sevişme isteğine karşı duygusuz ve isteksiz kalmıştı. Nedense o akşam aralarında bir uyuşmazlık olmuştu. Birden Paula bundan sonra da Fisher'le hiç uyuşamamasının mümkün olabileceğini düşündü. Genç kadın nihayet bitkin bir halde uykuya daldığı zaman da rahata kavuşmamıştı. Rüyasında hep acayip acayip yolculuklara çıkmış, yolunun sonuna geldiği zaman hep karşısına bir engel çıkmıştı. Paula, telefonda Dunston ile konuşurken saatine baktı. Saat onu geçiyordu. Fisher, sekiz buçuk uçağına yetişeceğini söylemişti.

Dunston tatlı bir sesle sordu: «Seni uykudan uyandırdım ya?»

«Uyandırman isabet oldu. Çok geç olmuş.» »

Dunston: «Herhalde pek neşeli ve hareketli bir gece geçirmiş olmalısın,» dedi.

Paula: «Evet,» diye cevap verdi, «öyle oldu.»

«Senin delikanlının bugün İngiltere'ye gittiğini biliyorum, onun için belki de benimle alışverişe çıkmaya vakit bulursun diye düşündüm.» Kısa bir sessizlik oldu. «Gelirsen çok memnun olacağım. Tabii bu iş senin canını sıkmayacaksa. Elbise seçmesini hiç bilmem de.»

«Elbette canımı sıkmaz.» Paula, yüzüne dökülen saçlarını elinin tersiyle geriye itti. Sonra başını hâlâ, Fisher'in başının izi bulunan yastığa dayadı.

«Seve seve gelirim. Nereye gitmek istiyorsun?»

«Hiç bir fikrim yok. Fazla ucuzcu bir yer olmasın ama Christian Dior'a da götürmeye kalkma sakın. Mağaza seçme işini sana bırakıyorum.»

«Bir dakika düşüneyim. Lafayette'e ne dersin? Orada gayet güzel elbiseler vardır, hem de fiyatlar pek yüksek değildir.»

«Ben sana bağlıyım.» Dunston pek sevinmişe benziyordu. «Bu dediğin mağaza nerede? Ben doğru oraya gideyim. Yirmi dakika kadar sonra önemli bir randevum var. Beni bekleyenleri atlatmama imkân yok. Onbir buçukta ya da onikiye çeyrek kala orada buluşalım mı?»

«Güzel, seni mağazanın ana giriş holünde beklerim. Onikiye çeyrek kala buluşalım.»

«Fevkalâde. Sana milyonlarca teşekkürler. Şimdilik hoşça kal.»

Paula yataktan kalkıp banyoya gitti. Gözlerinin altındaki o sevişmeyle geçen gecenin belirtileri olan siyah gölgeler, elektrik ışığının altında daha da koyulaşmış gibiydi. Paula'nın hayatına giren ilk erkek onunla yeterince ilgilenmemiş, genç kadına sevgiyle bağlanamamıştı. Şimdi ise onunla gereğinden fazla ilgilenen bir erkek vardı hayatında. Erkek ondan gerçekleşmesine imkân olmayan birşey istiyordu. Paula'nın tüm benliğini kendisine vermesini diliyordu. James, genç kadının aşırı çekingenliğinden yakınmıştı hep. Bir süre için Fisher, genç kadının bu kusurunu yenmesine yardım edecek gibi olmuştu. Ama işte şimdi araya gene engeller girmişti. Birlikte geçirdikleri son gecenin başarısızlıkla sona ermesinden çok Fisher'in bu durumu sezinlemesi genç

kadını böyle üzgün ve çaresiz bir halde terketmesine sebep olmuştu. Çaresizlik Paula'yı da tehdit ediyordu. O eski yalnızlığına dönmekten başka çaresinin kalmaması ihtimali, Paula'yı tasalandırmaya başlamıştı. Fisher'den, sevmekten ve sevilmekten yoksun kalıp o bomboş dünyasına dönmekten korkuyordu. Tek başına beklemekten başka yapacağı birşey yoktu bu dünyada. Beklemek. İşte bu kelime genç kadının durumunu apaçık yansıtıyordu.

Duş yapıp giyindi. Dunston'la buluşmasının onu sevindiren tek özelliği de buluşacağı kimsenin Eric Fisher olmamasıydı. Fisher'i kırdığı için kendine kızıyordu. Oysa genç adam ona şimdiye kadar sevdiği tek kadın olduğunu ısrarla söylemişti. Üstelik Paula da ona inanmıştı. Ayrıca genç kadın daha önce hiç yapmadığı birşeyi yapmış, erkeğe karşı çekingen davranmamış, bazı kurallar ortaya atıp erkeğin ihtiraslarına gem vurmaya kalkışmamıştı. Tabii o pek tatsız geçen son gece hariç.

Paula, genç adamı kalbinden yaralamış olabileceğini de aklına getirmiyor değildi. İşte bu da çok kötü olurdu. Paula ona çok şey borçluydu. Kendine de mutlu olma fırsatını borçluydu.

Paula, ayağa kalktı, çantasını açıp odanın anahtarı içinde mi diye baktı. Sonra da Dunston'la buluştuğunda gayet cana yakın ve neşeli olmaya karar verdi kendi kendine. Kendi iç sıkıntısını genç adama sezdirmemeliydi.

OTELİN dışında, karşı kaldırımdaki açık hava kahvesinde Dunston bir masaya yerleşmiş, elindeki gazeteyi okur gibi yapıp Paula'nın kapıdan çıkmasını bekliyordu. Genç kadının kapıdan çıkıp bir taksi çağırdığını görür görmez Dunston da garsona borcunu ödedi, gazetesini fırlatıp attı ve otelin arka kapısından içeri girdi. Paula'nın oda numarasını genç

kadına telefon ettiği zaman otelin santral memurundan öğrenmişti.

Dunston, arka kapıyı açıp loş koridora girdiği zaman görünürlerde hiç kimse yoktu. Genç adam, yemek kokularıyla dolu daracık koridorda ağır ağır büyük bir dikkatle yürüyordu. Kapıları yoklaya yoklaya nihayet servis merdiveninin kapısını buldu. Birinci kata gelince, ana sahanlığa geçip asansörün kapısına gitti. Asansör otomatikti. Dunston, içeri girdiği zaman asansörde iki müşteri vardı. Dunston şapkasını çıkarıp onları selâmladıktan sonra 3'üncü katın düğmesine bastı. Üçüncü katta asansörden indi, koridorda hızlı adımlarla 339 numaralı odaya doğru yürüdü. Görünürde kimseler yoktu. O saatte odalar düzeltilmiş, temizlenmiş oluyordu. Dunston'un tek korkusu 339 numaralı odayı temizlemeye giden kat hizmetçisinin o sıralarda dışarı çıkmasıydı. Ama bu tehlikeyi de göze almak zorundaydı. Odanın kilidini açması bir dakika bile sürmedi.

İçerisi darmadağınktı. Dunston, pencerenin önüne gidip perdeyi kapadı. Sonra ışığı yaktı, çevresine alıcı gözüyle baktı. Burası pek de lüks bir oda değildi. Pastel mavi renk hakimdi. Eşyalar ise maundu ve modern stildeydi. Yazı masasının üzerinde gül dolu bir vazo vardı. Dunston, bunları Fisher'in göndermiş olduğunu tahmin etti. Çiçeklere bakmak için masanın başına gitti. Sonra masanın gözünü açtı, baktı. Burada birşey yoktu. Makyaj malzemelerine şöyle bir göz attı. Çeşitli dudak boyaları ve pudra, krem kutularının arasında gayet pahalı cinsten bir esans şişesi göze çarpıyordu. Acaba bunu da Fisher mi hediye etmişti? Daha sonra gardroba gidip Paula'nın elbiselerini icedi. Neyi aradığını bilmeden her tarafı inceden inceye gözden geçirdi.

En sonunda banyoya gitti. Burada da bir sürü şişe, diş fırçası, diş macunu, taraklar ve bir saç fırçası vardı. Hap cinsinden birşey yoktu. Anlaşılan bu genç kadın sinir hastası falan değildi. Farkına varmadan fazla hap yutarak ölmesi im-

kânsızdı. Banyonun önü hâlâ ıslaktı. Dunston, ani bir kararla, duşun perdesini çekip açtı. Su damlacıkları genç adamın üzerine sıçradı. Başını kaldırdı ve birdenbire olduğu yerde kalakaldı. Bunu aramaya gitmemişti, hatta böyle birşeyi oda-da bulabileceğini aklına bile getirmemişti. Bu fikir pek modası geçmiş bir fikirdi. Ama işte oradaydı. Banyonun duvarında, ta tepede kocaman bir elektrik ocağı asılıydı. Dunston uzanıp ocağın kordonunu çekti. Hemen yanmaya başlayan ocak adamakıllı yüksekteydi. Banyo yapan dışarı çıkarken çıplak vücudu üşümesin diye bu ocak konmuştu. Dunston, kordonu gene çekti, ocak sönüverdi. İki kez daha kordona asıldı, her defasında kordonu daha yavaş çekmişti. Bazan bu ocakların kordonları pek sert oluyordu. Bununki ise gayet gevşekti. Dunston, hafif hafif ılık çalmaya başladı. Kordonun ucunu alıp, duşun perdesini tutan plastik halkalardan birine bağladı. Sonra duşun perdesini hızla çekti. Ocak yanmıştı. Kordonun ucunu perdenin halkasından çözdü. Sonra ayakkabılarını çıkarıp banyonun kenarına çıktı. Böylece ocağa boyu yetişmişti. Ocağı dikkatle inceledikten sonra gene aşağı indi. İşini tamamlaması için rahatsız edilme korkusu olmadan uzun zaman çalışması gerekiyordu. Saatine baktı, onikiye çeyrek vardı. Paula şu anda onu Galeri Lafayette'te bekliyor olmalıydı. Koridordan hızlı hızlı asansöre doğru giderken kat hizmetçisinin tekerlekli çamaşır kutusunu ite ite servis kapısından koridora geçtiğini gördü. On beş dakika sonra ise soluk soluğa buluşma yerine vardı, geciktiği için Paula'dan özür diledi.

O GÜN öğleden sonra Fisher, otele telefon ettiği zaman Paula'nın odası cevap vermedi. Genç adam, Ridgeway'lerin evinden bir saatlik yolda, küçük bir birahane de öğle yemeği yemişti. Araştırmanın sonuna Manş'ın öbür kıyısında ula-

şacaktı. Prenses von Hessel'e yakında sevgili Pöllenberg'ine kavuşacağını müjdeleyebilirdi artık.

Fisher, barda oturmuş sandviç yiyip bira içerken Paula'yla konuşmak istemişti. Verdiği sözden caymaya niyetliydi. Genç kadının annesine, Paula'nın babasıyla buluşmasını önlemek için elinden geleni yapacağını söylemesine de, bir gece önce, Paula'nın ondan uzaklaşmaya başladığını hissetmesi ve bu yüzden içini büyük bir korkunun kaplaması sebep olmuştu. Paula, seçme zamanı geldiği zaman özgür olmak istediği için Fisher'den uzaklaşıyordu. Fisher, pek üzgün bir halde, oturmuş sigara içiyordu. Genç kadını aldatmaya karar verdiği için kendine lânetler yağdırıyordu, ama başka da çaresi yoktu. Paula, sevgi istiyordu. Fisher, bu ihtiyacı giderebilirdi. Kadına karşı beslediği duygunun cinsel bir açıklıktan çok daha başka özellikler taşıdığını ispatlamıştı. Fisher, ömründe hiç bir kadını Paula'yı olduğu kadar arzulamamıştı, hiç bir kadına böylesine büyük bir sevgi ve ihtirasla bağlanmamıştı. Öyle ki, genç adam artık kendini bilmez bir haldeydi. Kıskançlığın pençesi onu kısıkvrak yakalamıştı. Paula'nın çılgınca bir hevese kapılıp babasının ona herkesten fazla muhtaç olduğunu düşünmesini önlemek için herşeyi yapabiliirdi. Fisher, General ortaya çıktığı takdirde onu polise teslim etmeyi bile ciddi ciddi düşünmüştü. Generalin kızıyla temas sağlaması için Paula'nın Pöllenberg'in yerini bulmasını beklemekten başka çaresi yoktu. Paula da Pöllenberg'in yerini bulamayacaktı. Fisher, birahaneden çıkıp Londra'ya doğru yol almaya başladı. Evet, Paula, Pöllenberg'in yanına bile yaklaşamayacaktı. Eğer babası da ortaya çıkacak olursa Fisher, yaşlı adamı ya tehditle ortadan kaybolmaya zorlayacak ya da onu polise teslim edecekti. Tabii Fisher, şu anda, ikinci çareyi daha fazla benimsemişti. Fakat Fisher'in marifeti meydana çıktığı takdirde Paula da onu asla bağışlamayacaktı. Eğer General hiç ortaya çıkmazsa, Fisher'in Paula'yı kazanması ihtimali kuvvetlenecekti. Paula'nın Pöl-

lenberg üzerindeki hakkına gelince, Fisher, bu meseleyi de kolayca halledebileceğini umuyordu. Varsın von Hessel'ler bunu geri alsınlardı. Şu belâlı iş biran önce sona erse de Fisher Paula'ya kavuşsa, hiç birşeyin önemi kalmayacaktı. Hemen evlenip kendilerine bir ev arayabilirlerdi. Mesleği icabı göçebe hayatı yaşamaya alışmış olan Fisher, o güne kadar döşeli bir kat kiralamaktan başka birşey düşünmemişti ama şimdi bir yuvanın ve müşfik bir eşin özlemi içindeydi. Ve tabii çocuk sahibi olmak da istiyordu. Şimdiden bunu bile düşünmüştü. Londra'da büronun şubesine gidip otele telefon etti. Paula'yı odasında bulamayınca da hırsıyla ahizeyi yerine bıraktı. Paula'yla konuşup aradaki kırgınlığı gidermedikçe içi rahat etmeyecekti. Genç adam, Paula'yı otelde yüzüstü bırakmakla onu kırdığını da biliyordu. Fisher, erkeklik gururunun esiri olup budalaca hareket etmişti. Bir saat sonra da Münih'ten Prenses von Hessel'i aradı. Yaşlı kadın Fisher'in haberi üzerine gayet kısa konuştu, fakat heyecanlandığı belliydi.

«Ne zaman olacak?»

«Yarın. Eğer otel idaresiyle anlaşabilirseniz.»

«Sen bu işi bana bırak. Bu gece Paris'e gideceğim. Çok iyi çalıştın.»

«Teşekkürler. Ben de yarın Paris'e döneceğim. Gelir gelmez sizi ararım.»

Fisher, telefonu kapadı. Bu işin böyle kolayca halledilivereceğini hiç aklına getirmemişti. Şimdi de buna inanası gelmiyordu. Şu General çok kurnaz bir adamdı. Hazinesini saklamak için ıssız mağaralara, İsviçre'nin karanlık göllerine ihtiyaç olmamıştı. Kurnaz adam hazinesini hiç kimsenin aklına gelmeyecek bir yere saklamıştı. İş bilen kimse de hazineyi saklı olduğu yerden kolayca alabilirdi. Pek akıllıca bir iş yapmıştı. Generalin ortaya çıkacağından da Fisher'in kuşusu yoktu. Hiç beklenmedik bir anda gölgelerin arasından

süzülüp kızına ve hazinesine sahip çıkmak isteyecekti. Fisher ise Generalin bu iki isteğini de yerine getirememesi için elinden geleni yapacaktı.

İkinci telefon kısa bir süre sonra bağlandı. Ama ilki gibi bundan da bir sonuç çıkmadı. Paula otele dönmemişti.

DUNSTON, alışverişten sonra Paula'ya yemek yedirdi. Genç adamın karısı için bir mantoyla elbise almışlardı. Dunston, görevini tamamladıktan sonra karısına bunun gibi daha bir süçü elbise ve manto alabileceğini tasarlıyordu. Bugün çok neşeli ve cazip görünmeye kararlıydı. Zaten Dunston kadınlarla gayet iyi anlaşırdı ve bu özelliği de işinde başarılı olmasında önemli rol oynamıştı. En erişilmez kadınları bile güle oynaya elde etmesini bilmişti. Kadınlar, farkına varmadan, şakalaşır gibi Dunston'a teslim oluveriyorlardı. Eğer Dunston'un başka bir niyeti olmasaydı, Paula Stanley konusunda da Fisher için tehlikeli bir rakip hüviyetine bürünmesi işten bile değildi.

Lokantadan çıkarlarken Dunston genç kadının koluna girdi. «Ee, şimdi yolculuk nereye? Otele mi döneceksin?»

«Hayır,» diye Paula karşılık verdi. «Berbere gideceğim. Saçlarım pek berbat.»

«Yoo ben hiç de öyle görmüyorum. Eğer az önce tıkabasa karnımı doyurmamış olsaydım, şu anda seni çıtır çıtır yiye bilirdim. Ha, yemekten açılmışken sorayım, akşam yemeği için ne düşünüyorsun?»

Paula: «Dışarı çıkacağım,» dedi, «Ama davetine teşekkür ederim. İnşallah karın elbiseyi beğenir.»

Dunston gülümsedi: «Beğenmek de söz mü, bayılacak. Yalnız bu elbiseyi seçmeme güzel bir kızın yardım ettiğini de bilmemesi şart. Berberin ne tarafta? Seni oraya kadar götürüyüm.»

Dunston, berberin önünde taksiden indi. Genç kadınla el sıkıştı. Beyaz dişlerini göstere göstere dostça bir gülümsemeyle güldü. Sonra genç kadının içeri girip randevusunu onaylatmasını bekledi. Tekrar taksiye bindi ve şoföre elektrik malzemesi satan bir dükkânın önünde durmasını söyledi. Dükkândan elektrik teli kesmeye yarayacak bir kerpeten, tornavida, bir metre elektrik kablosu ve bir izolebant aldı. Başka bir taksiye bindi ve şoföre Paula'nın kaldığı otelin adresini verdi.

Otelin müracaat bürosuna gitti.

«Bayan Stanley ile görüşmek istiyorum.»

«Bir saniye, odasını arayayım.»

Dunston, aramanın sonucunu beklerken çevresine bakındı. Paula, onu başından defetmek için berber hikâyesini uydurmuş olabilirdi. Randevu almadan berbere gidip dükkânın dolu olduğunu öğrendiği için geri dönmesi de mümkündü. Paula'nın odasında olmadığını kesinlikle öğrenmesi gerekiyordu.

Müracaat bürosundaki memur, Dunston'a bakıp başını salladı. «Hanımefendinin odası cevap vermiyor, efendim. Bayan Stanley bu sabah dışarı çıkmıştı, döndüğünü görmedim.»

«Zıyanı yok, ben de geçerken şöyle bir uğradım zaten.»

«Kendisine bir haber bırakmak ister miydiniz?»

«Hayır, teşekkür ederim. Bu akşam ben telefon ederim.»

Dunston, bunu söyledikten sonra sokağa çıktı, sola döndü. Dedikodu yapan birkaç kadının yanından geçti, otelin servis kapısını açıp içeri daldı. Arka merdivenlerden Paula'nın odasına çıktı. Asansöre binmek işine gelmemişti. Günün bu saatinde otelin görevlilerinden hiç biri görünürlerde yoktu. Dunston, müşterilere de görünmek istemiyordu. Daha önce yaptığı gibi genç kadının odasının kapısını açtı, içeri girdi, kapıyı güzelce kapadı.

Oda bu defa derli topluydu. Banyoya temiz havlular konmuştu. Her taraf mis gibi sabun kokuyordu. Banyoda musluğun etrafına biraz pudra dökülmüştü. Duşun perdesi açık bırakılmıştı. Dunston, paketini açtı. Pabuçlarını çıkarıp, elektrik ocağını incelemek için banyonun kenarına çıktı. Torna vidayı alıp işe koyuldu. On dakika sonra ocağı duvardaki yerinden çekmişti. Ocak duvara kablolarla bağlı olduğu için boşlukta asılı kalmıştı. Dunston bir saniye kararını veremedi. Sonra omuzlarını silkerek yeniden işe koyuldu. Ocağı iğreti olarak yerine yerleştirmiş, vidalardan ikisini sıkmıştı. İşini tamamlayınca odada fazla oyalanmadan dışarı çıktı, koridorda ağır ağır yürüdü. Elektrik sigortalarını arıyordu. Koridorun duvarında aradığını bulamayınca, servis kapısından çıktı. İşte sigorta tablosu duvardaydı, ama çok yüksekte olduğu için merdivensiz buna erişmesi imkânsızdı. Genç adam ne yapacağını düşünürken gözüne bir dolap ilişti. Hemen kapağını açtı. Dolabın bir köşesine dayalı duran merdiven işine yarayacaktı. Dunston gene vakit kaybetmeden merdiveni aldı, duvara dayadı, üçüncü katın sigortasını gevşetti. Merdivenden indi, portatif merdiveni kapayıp dolaba koydu, koridora çıktı. Kendisini kimsenin görmediğine emin olduktan sonra koşa koşa Paula'nın odasına gitti. Banyoya girdi, büyük bir hızla işe koyuldu. Ocağı duvara bağlayan kordonu çıkardı. Yeni kordonu taktı. Sonra ocağı yerine yerleştirdi. Yeni kordonun bir ucunu da duş perdesinin halkasına bağladı. Bir deneme yaptı. Banyoya giren herhangi bir kimse duşun perdesini çeker çekmez, elektrik ocağı hem yanacak hem de yere düşecekti. Paula'nın bir saniye içinde elektrik çarpmasıyla cansız yere serilmesi mümkündü. Genç kadın banyonun içinde otururken bile perdeyi çekse sonuç gene aynı olacaktı. Üstelik herkes, ölümün bir kaza sonucu olduğuna inanacaktı. Otel idaresi, dikkatsizliğinden ötürü sorumlu tutulacaktı,

Duston işini bitirdikten sonra bir saniye durdu, başını

kaldırıp yukarı baktı. Eğer Paula dediği gibi akşama yemek için dışarı çıkacaksa, otele dönüp bir duş yapmak isteyecekti. Dunston, gayet sakin bir halde, işin böylece sona ereceğini düşündü. Fisher pek perişan olacaktı. Ama omlet yapabilmek için herşeyden önce yumurtaları kırmak gerekliydi. Paula, hoş bir kızdı, Dunston ona bir kötülük yapmak istemiyordu. Çok zengin olmasının cezasını bu şekilde çekmesine de Paula'nın şanssızlığı demek gerekecekti. Dunston, yanında getirdiği malzemeyi gene paket yaptı. Kapıyı açtı, servis bölümüne geçti. Merdiveni alıp sigorta tablosunun önüne gitti. Gevşettiği sigortayı düzelitti. Merdiveni eski yerine koydu, hızla aşağıya inip otelin yanı kapısından sokağa çıktı. İşini tamamlaması bir saat bile sürmemişti. Genç adam bir taksiye atlayıp kendi oteline döndü. Odasına bir şişe konyak getirtti, yatağına yatıp beklemeye koyuldu. İkinci bardaktan sonra yatağında uyuya kaldı.

«BÜTÜN gün seni aradım. Kuzum hangi cehenneme daldın?»

Telefon çaldığı zaman Paula odasında soyunuyordu. Berberden çıktıktan sonra akşamın ılık havası pek hoşuna gitmiş, otele yürüye yürüye dönmüştü. Akşamın bu saatinde Paris pek sevimliydi. Kahveler yavaş yavaş dolarken turistler, caddelerde aşağı yukarı geziniyorlar, dükkânların vitrinlerini seyreliyorlardı. Paula'nın berberden çıkar çıkmaz otele dönmesi gerekirdi ama o bomboş, sevimsiz odaya kapanmak da canı istememişti. Bu arada da otlada telefon boyuna çalmış, Fisher genç kadını bir türlü bulamadığı için çılgına dönmüştü. Fisher'in son defa şansını denemek istediği sırada da Paula odasına dönmüştü.

Paula: «Joe Dunston ile alışverişe çıkmıştım,» dedi.

«Aman Allahaşkına alışveriş bu saate kadar sürer mi?» Fisher'in sesi öfkeliydi, «Pekâlâ bütün gün ne yaptınız?»

«Öğleyin beraber yemek yedik, sonra ben saçımı yaptırmak için berbere gittim. Berberden çıkınca da sokak sokak dolaştım. Niye öfkelendin, sevgilim? Burada bulunmadığım için özür dilerim ama, senin ne zaman telefon edeceğini bilmiyordum ki.» Paula, yatağa uzanmış, bir kolunu alnına dayamış, Fisher'in sert ve suçlamalarla dolu sesini dinliyordu. Oda sıcak, sessiz ve loştu. Paula, gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti. Bu, hiç de onun planladığı şey değildi. Yarayı kapamanın yolu değildi bu. Tam aksine bu gidişle yara daha da derinleşeceği benziyordu ve bunu önlemek de artık Paula'nın elinde değildi.

«Herhalde Dunston sana asılmıştır. Her zaman böyledir zaten.»

«Çok rica ederim, saçmalayıp durma. Dunston bana karşı gayet nazik davrandı, birlikte gittik karısına hediye aldık. Senin neyin var anlamıyorum. Annemi gördün mü, söylese-ne.»

«Evet, gördüm. Şimdi ne yapıyorsun,»

«Yatağıma uzanmış seninle konuşuyorum. Annem ne dedi?»

«Pek fazla birşey söylemedi,» diye Fisher bir yalan attı. «Bana hiç de yardımcı olmadı. Ah, keşke senin yanında olabilseydim. Dün gecenin acısını çıkarırdım. Senin için çıldırıyorum, bunu biliyorsun değil mi? O Allahın belâsı budala Dunston'u bile kıskanıyorum.»

Paula yumuşak bir sesle: «Bunun gereği yok,» dedi. «Ben de şu anda burada olmanı isterdim. Ne zaman dönüyorsun?»

«Yarın. Yalnız ne zaman döneceğimi pek bilmiyorum. Beni hâlâ seviyor musun?»

Paula: «Evet,» dedi, «tabii seviyorum.»

«Pekâlâ öyleyse. Kendine iyi bak. Yarın görüşürüz.»

Paula: «Hoşça kal,» dedi. Telefonu kapadı. Bir süre yata-

ğından kıpırdamadı. Fisher'e Philip von Hessel meselesini anlatması gerekirdi ama bunu yapamamıştı. Hem Fisher, Joe Dunston gibi zararsız bir erkeği kıskandıktan sonra... Ama telefonda oldukça iyi ayrılmışlardı. Fisher, biraz yatışmış gibiydi. Demek annesi de ona hiç birşey anlatmamıştı... Paula gözlerini kapadı. Fisher, Londra'ya boşuna gitmişti. Telefon gene çalıyordu. Paula saatine bakıp yatağından doğruldu. Philip'le buluşmak için kıyafetini değiştirmeden önce bir duş yapmak istiyordu. Ancak telefonda konuşan Philip'ti.

«Bayan Stanley, acaba sizinle hemen görüşebilir miyim? Bay Fisher'den bir haber aldınız mı?»

«Evet, birkaç dakika önce kendisiyle görüştüm.»

«Öyleyse çok heyecanlanmışsınızdır. Annem bana herşeyi anlattı. O da bu gece geç vakit Paris'e gelecek.»

Paula birden kaskatı kesildi. «Heyecanlanmışsınızdır sözü de ne demek oluyor? Ne oldu?»

«Fisher size durumu anlatmadı mı? Dostunuz Pöllenberg'in nerede saklı olduğunu biliyor. Yarın onu alacağız.»

Paula: «Hayır,» dedi. «Fisher, bunu bana anlatmadı. Siz saat kaçta gelmek istiyordunuz?»

«Şimdi saat yedi. Annemin uçağını karşılamak istiyorum. Uçak onbirde alana inmiş olacak. Yirmi dakikaya kadar oteleinize gelebilirsem, erkenden yemek yeriz. Sizin için bir sakınca var mı bilmem?»

«Hayır, elbette yok. Saat yedi buçukta hazır olurum. Şimdilik hoşça kalın.» Paula ağır ağır yerinden kalktı. Fisher ona yalan söylemişti. Genç adam Paula'nın annesinden istediğini elde etmişti. Pöllenberg'in nerede olduğunu biliyordu ve bunu açıklamamıştı. Paula, banyoya gitti. Pencere açıktı ama içerisi de dayanılmayacak derecede sıcaktı. Banyoya girdi. Muslukların ikisini birden açtı. Nihayet Pöllenberg Çanağını bulacaklardı. Prens Philip, yarın sırrın çözüleceğini söylemişti. Fisher, von Hessel'lere durumu bildirmiş, fakat Paula'ya

hiç birşey söylememişti. Birdenbire genç kadının gönlü bulandı. Erkeğin onu aldatmış olmasına fena halde canı sıkılmıştı. Paula ona güvenmiş ve âşık olmuştu. Bir bakıma Fisher, genç kadına James'den daha fazla yakınlık göstermiş ona karşı daha dürüst davranmıştı. Philip, genç kadına meseleyi açıklamıştı. Fisher, genç kadını sevdiğini söylediği zaman işlerin böyle beklenmedik bir şekilde karışacağını aklına getirmemişti. Bu yüzden sevgisinden bahsederken ona yalan söylemekten de çekinmemişti. Prens neredeyse genç kadını almaya gelecekti. Şimdi bonya yapmanın zamanı değildi. Paula muslukları kapayıp banyodan çıktı. Lavabo'da elini yüzünü yıkamakla yetindi. Sonra da koyu renk bir ipekli elbise giydi. James'in ona hediye ettiği uzun inci kolyeyi boynuna taktı. Saçları gayet güzel taranmıştı. Paula, yüzüne gayet hafif bir makyaj yaptı, Fisher'in hediye ettiği o pahalı kokudan süründü. Saatine şöyle bir göz atınca tam yedi buçuk olduğunu gördü. Odadan çıktı, Philip von Hessel ile buluşmak için asansörle aşağıya indi.

Pek çok kadın Philip'i elde etmeye çalışmıştı. Daha ilk delikanlılık günlerinde bile kızlar onun peşini bırakmamışlardı. Yıllar geçtikçe Philip daha da yakışıklı ve çekici bir erkek olmuş çıkmıştı. Erkeğin başından bir sürü aşk serüveni geçmişti, üç yıldır da bir metresi vardı. Kadın evliydi ve kocasından ayrılıp Philip ile evlenmekten ümidi kesmişti. Philip, pek çok genç kızla sevişmişti ama hiç birine de onunla evlenmeyi düşünecek derecede bağlanmamıştı. Hanedan mensupları gibi von Hessel'ler de ya akrabalarıyla ya da kendileri gibi soylu ailelerin çocuklarıyla evlenirlerdi. Philip'in kendi çevresinin dışından bir eş seçmesi ya da kendi çevresinden olmayan bir kadınla ciddi bir şekilde ilgilenmesi düşünülemezdi. İşte bu yüzden de Philip von Hessel bekâr kalmıştı. Yıllardan beri de en olmayacak şeyin gerçekleşmesini, yani kendine uygun ve sevebileceği bir genç kızla karşılaşacağı günü bekliyordu. Çünkü Philip annesinin bü-

tün ısrarlarına rağmen sevmediği bir kızla evlenmeye kesinlikle razı değildi. Annesi biraz da şaşırmış görünerek Philip'i fazla duygulu bulduğunu söylemişti. Ancak Philip annesinin baskısına bütün gücüyle karşı koymayı başarmıştı. Genç adam, sağduyusunu zedeleyecek, rahatsız edecek davranışlar hariç, hiç bir zaman annesinin işlerine karışmıyordu. İşte bu da Prensesin canını sıkıyordu. Zira Margaret von Hessel kendi çıkarlarından başka hiç bir şeyle ilgilenmiyordu ve kendi çıkarları uğruna yaptığı işlerden de hiç bir zaman pişmanlık duymuyordu. Philip, sırf Paula'ya biraz yardım edebilmek ve onun aracılığıyla Fisher'in de işini kolaylaştırmak için onunla buluşmayı tasarlamıştı. Başka hiç bir niyeti yoktu. Zaten Paula'yı yemeğe davet etmesi de pek ani olmuştu. Genç adam sonradan buna kendi de şaşmıştı. Öyle ani karar verip, aklına eseni yapan erkeklerden değildi. Oysa Paula'yı yemeğe davet etmesi bir bakıma pek ani olmuştu. Paula, Philip'in gördüğü kadınların ne en güzeli ne de en çekiciydi. Genç adamın metresi şahane bir sarışın dilberdi. Tipik bir Alman güzeliydi. Paula, Philip'in çevresindeki kadınlarla güzellikte, zerafette ve çekicilikte asla yarışamazdı. Onlar ekzotik, şımarık, normal gündelik hayatın gerçeklerinden ayrı kalmış garip kişilerdi. Philip, onunla ilk kez konuştuğu zaman gerçekler içinde yaşayan akıllı, gururlu ve aynı zamanda utangaç bir kadınla karşı karşıya olduğunu düşünmüştü. Genç adam, otoln bekleme salonuna geldiği zaman Paula da yerinden kalktı. Birden Philip, heyecanlanmıştı. Beklenmedik birşeyler olacakmış gibi bir duygu uyanmıştı içinde.

«Böyle erkenden buluşmayı kabul etmeniz büyük bir lütf oldu,» dedi. Philip, genç kadının elini tutup dudaklarına götürmüştü. Sonra da Paula'yı tepeden tırnağa alıcı gözüyle süzüp gülümsedi. Genç kadının solgun ve isteksiz görüldüğünü farketmişti. Fakat bir saniye sonra Paula da erkeğe bakarak hafifçe gülümseyince hava birdenbire ısıniverdi. Da-

Philip genç koluna girip onu dışarda bekleyen arabaya götürürken gecenin çok neşeli geçeceği belli olmuştu. Philip, basit fizik temaslardan pek zevk almazdı. Yabancılarla öpüşmek, bir iki merhabadan sonra küçük isimle hitabetmek ve bunun gibi karşı cinsten iki insanı birbirine yaklaştıran küçük oyunlardan tiksiniirdi. Bir kadının koluna girip de sırf ona yakın olabilmek için bu davranışın süresini uzattığı vaki değildi. Philip, arabanın arka kanepesine yerleşti ve genç kadına bir sigara ikram etti.

«Teşekkürler. Şimdi bana şu Pöllenberg'den bahsedin biraz. Nerede saklıymış acaba?»

Philip: «Bunu bilmiyorum,» diye cevap verdi. «Annem sadece gece uçağıyla buraya geleceğini ve aramanın da yarın sona ereceğini açıklamakla yetindi. Uçağa yetişmek için acele etmek zorundaydı. Bay Fisher'in bunu size niye açıklamadığını bir türlü anlayamadım. Sizin buraya Pöllenberg'i bulmak için geldiğinizi sanıyordum.»

Paula gözlerini erkeğe dikti: «Ben Fisher'in niye böyle yaptığını gayet iyi anladım,» dedi. «İşin en kötü tarafı ona güvenmiş olmam. Şimdi nereye gidiyoruz?»

«Grand Vefour'a gidiyoruz. Gayet sakın bir yerdir ama hoşlanacağınızı umuyorum. İnşallah yanılmamışımdır.»

«Boşuna tasalanmayın. Herhalde hoşlanırım. Neyse, gideğimiz yere varıncaya kadar sabrederim. Orada bol bol konuşuruz.»

Philip: «Eğer bütün bunlar sizi üzüyorsa, bu meseleleri hiç konuşmasak da olur» dedi. «Hem bana öyle geliyor ki, siz gerçekten üzülüyorsunuz. Bu akşamın ikimiz için de hoş ve eğlenceli geçmesini diliyorum. Hem bu gece eğlenmezseniz, bir daha davetimi kabul etmezsiniz.»

Paula: «Sizin pek de sık ret cevabı aldığınızı sanmam,» dedi. «Evli değilsiniz galiba.»

«Değilim. Bekârım ve annemin de üzüntü kaynağıyım. O torun istiyor, ben ise mutlu olma çabasıındayım. İşte onun için de durum pek karışık. Hah, geldik.»

Pek lüks bir lokantaydı burası. Gayet pahalı ve ihtişamlı bir yerdi. Kimse tarafından rahatsız edilmeden güzel yemekler yiyip dostlariyle görüşmek isteyen zenginlerin cenneti idi. Müzik yoktu. Sadece üç yıldızlık yemek ve mükemmel servis, herşeyi unutturuyordu. Paula, masaya yerleşti. Philip de salondaki erkeklerinin çoğunun gözlerini Paula'dan ayıramadıklarını farketti.

«Size bir iltifatta bulunabilir miyim?»

«Rica ederim, buyrun.»

«Buradaki kadınların en güzeli, en çekicisisiniz.»

«Teşekkür ederim. Ama niçin gülüyorsunuz?»

«Pek hoşuma giden saf halinize gülüyorum, Bayan Stanley. Karşınıza geçip size bir iltifatta bulunuyorum, size ise ne bana yaltaklanıyorsunuz ne de sözlerimi yalanlıyorsunuz. Sadece teşekkür etmekle yetiniyorsunuz. Bu mavi gözleri kimden aldınız? Mavinin böylesini hiç görmemiştim.»

«Gözlerimi babamdan almışım. Bunun için de bana iltifat etmeyi düşünüyor musunuz?»

Philip: «Hayır,» dedi, «babanız beni ilgilendirmiyor. Fakat sizin kendisiyle ilgilendiğinizi biliyorum. Bari onu bulmanız ihtimali kuvvetlendi mi?»

Paula: «Hayır,» dedi. «Eğer Bay Fisher'e bel bağlarsam, babamı hiç bir zaman bulamayacağım. Fisher, General'i bulmamı istemiyor. Pöllenberg'in sırrını çözdüğünü de onun için benden gizlemek istedi. İngiltere'ye dönüp Pöllenberg'i de, babamı da unutmamı istiyor.»

«Böyle düşünmesinin sebebi nedir? Bu adam niçin sizin hayatınıza bulaştı?»

«Bana âşık da ondan.» Paula, Philip'in ısmarladığı şarabı

yudumladı. Genç kadın sebebini pek kestiremiyordu ama bu adama gerçeği anlatmak istiyordu. Paula konuşurken Philip büyük bir dikkatle onu seyrediyordu. Paula da genç adamın bu davranışını can sıkıcı değil, tam tersine içten bir tutum olarak nitelendirdi. Philip'in güzel gözleri vardı, insana güven veren bakışlarla bakıyordu.

Philip sordu: «Ya siz? Siz de onu seviyor musunuz? Fisher'e hak veririm tabii, ama sizin böyle bir duyguya kapılacağınızı hiç sanmam.»

Paula ağır ağır: «Onunla yaşıyorum,» dedi. «Fisher benimle evlenmek istiyor.»

«Doğrusu çok zevkli bir erkekmiş. Bu adamın size kendini beğendirmesine de şaşıtım.»

«Buna ben de başlangıçta şaşmıştım. Ama Fisher, tam bir erkek. Bu da benim için büyük bir yenilikti. Kararlı, sözüne sadık, dediği dedik bir adam; onun yanında kendimi emniyette hissediyordum.»

«Peki, onu seviyor musunuz?»

«Bilmiyorum.» Paula, başını salladı. Philip, genç kadının boynunun incecik ve bembeyaz olduğunu düşündü. Paula sözlerini sürdürdü: «Şimdi ona çok kızgınım. Beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Beni kandırmaya çalıştı. Her ne pahasına olursa olsun, babamı bulmamın gerektiğini biliyor, ama gene de beni aldatıp yalan söyledi. Bunu bir türlü unutamıyorum. Yarın buraya dönecek. Onun yüzüne nasıl bakacağımı bilemiyorum. Ah, keşke o otelden ayrılabilseydim de geri döndüğü zaman beni orada bulamasaydı.»

«Niçin başka yere taşınmıyorsunuz? Niye bu gece otelden ayrılmayasınız?»

«Başka yerde oda bulamam. Bu mevsimde Paris turistlerle dolu oluyor.»

Philip birdenbire: «Kardeşimin kaldığı daire var,» dedi.

«Siz oraya taşınabilirsiniz. Hah, bu fevkalâde bir fikir. Daire boş. Kimse de kullanmayacak. Annemin de, benim de birer dairemiz var. Kardeşimin dairesi boş duruyor.»

Paula: «Bunu yapamam,» dedi.

«Niçin? Pöllenberg'i buluncaya kadar, bir iki gün orada kalırsınız. Sonra da İngiltere'ye döneceksiniz. Fisher'i aynı otelde görmenin vereceği sıkıntıdan da böylece kurtulmuş olursunuz.»

Paula: «Evet, böylece işim daha kolaylaşır,» dedi. «Ondan ayrılmak istiyorum. Kesin kararımı verdim.»

«Öyleyse bu adamı sevmiyorsunuz. Bana kalırsa, siz onu hiç bir zaman sevmediniz. Yalnızdınız ve belki de pek mutsuzdunuz. Böyle bir zamanda Fisher karşınıza çıkınca ondan medet umdunuz. Fakat sizin aradığınız erkek o değildi. Gerçeği ancak şimdi anlayabildiniz.»

«Bilmiyorum. Yalnız bu serüveni daha fazla sürdüremeyeceğimi anladım. Korkunç bir tartışmaya girişmek de istemiyorum. Ona hem çok kızıyorum hem de acıyorum.»

Philip: «Siz iyi kalpli bir kadınsınız,» dedi. «Ben de insanlara acı vermekten hiç bir zaman hoşlanmadım.»

Paula mırıldandı: «Hele insan kendisi acı çekmişse durum daha da kötü oluyor. Kocam, başkalarının akıllarını başlarından almakta, duygularını hiçe saymakta pek ustaydı. Ondan boşandığım zaman kendime olan inancımı tamamen kaybetmiştim. Eric bana bol bol güven duygusu verdi. Ama bu arada kendine olan güvenini kaybetti. Evet, işte gerçek bundan ibaret. Babamı bulup onu kendisine tercih etmemden korkuyor... Bu yüzden de bana verdiği sözden cayıp arkamdan işler çevirmeye çalıştı. Bunu öğreneceğimi de hiç aklına getirmede.»

«Peki, siz gerçekten babanızı seçer miydiniz?»

«Bana ihtiyacı olduğunu sezersem. Bilmiyorum. Bu so-

ruya hiç kimse cevap veremez. Pöllenberg'i bulduğunuz zaman ben de yanınızda olmak istiyorum.»

Philip ciddi bir tavırla: «Elbette sizin de yanımızda olmanız gerekir,» dedi. «Belki bu gerçekten sizin malınızdır.»

Paula erkeğe döndü: «Sebep bu değil ama,» dedi. «Pöllenberg'de babamdan bir haber bulabilirim diye düşünüyorum. Beni ona götürecek bir ipucu bulmam ihtimali var. Size daha önce de söyledim ya, ben Pöllenberg'i almak istemiyorum.»

«Biliyorum, bunu söylemişsiniz. İşlerin nasıl yönetileceğini öğrenir öğrenmez size haber vereceğim. Bana güvenebilirsiniz. Bay Fisher'in aksine, sözümden de hiç bir zaman dönmediğimi anlayacaksınız.»

«Sizin durumunuz ve amacınız aynı değil. Ben Fisher'i mahvettim. Bensiz çok daha rahat yaşayacaktır.»

Philip: «Fisher'in bu sözleri benimseyeceğini hiç sanmıyorum,» dedi. «Doğrusu bu adama acıyorum. Bana bir saniye izin verirseniz, Ritz Oteline telefon edip boş daireyi kulanacağınızı bildireyim. Bu, sizin için çok daha kolay olur.»

«Öyle olacağını biliyorum. Bu teklifinizden yararlanacağım. Bu gece oraya taşınabilirim.»

Philip, birkaç saniye sonra masaya dönmüştü. Genç kadına bakıp tatlı tatlı gülümsedi: «Herşey halledildi,» dedi. «Orada rahat edeceksiniz. Hiç kimse sizin rahatınızı bozamaz.»

Paula: «Çok nazıksınız,» dedi. «Teşekkür ederim.»

«Teşekkürün gereği yok. Yardım etmek bana zevk veriyor. Şimdi yemeğimizin tadını çıkarmaya bakalım ve can sıkıcı şeyleri unutalım. Çok güzel gülümsüyorsunuz, Bayan Stanley. Bundan sonra yüzünüzü hep böyle görmek istiyorum.»

«Neşeli insanlar diye tanınanların Avusturyalılar olduğunu unutuyorsunuz. Ben ise sıradan bir Almanım.»

«Ben de. Belki de bu yüzden birbirimizi gayet iyi anlıyoruz. Nelere öfkeleneneceğimizi gayet iyi biliyorum. Biz Almanlar, efsaneleri içinde yaşamaya çalışan tek ulusuz.»

«Ama ne yazık ki sadece üzücü ve bozguncu efsaneleri yaşıyoruz. İşin kötüsü, ben Wagner'i de çok severim.»

Philip: «Ben ondan nefret ederim,» dedi, sonra güldü. «Beni Mozart etkiler. Müziğe meraklı mısınız?»

«Çok. Operadan çok orkestra müziğini severim. Ama Wagner hariç tabii.»

Philip yumuşak bir sesle: «Öyleyse mutlaka Almanya'ya gelmelisiniz,» dedi. «Orada müziğin çalınması gerektiği şekilde çalındığına tanık olacaksınız. Almanlar tarafından Almanlar için çalınan müziği dinlemelisiniz.» Philip uzandı, elini genç kadının elinin üzerine koydu. Genç adamın avucu ılıktı. Paula, onun ılık temasını hissedince irkilir gibi oldu. «Halkımızın iyi, hoş giden özelliklerini hatırlamalısınız. Dünya size bizim kötülüklerimizi, geçmişte yaptığımız saçmalıkları sık sık hatırlatacaktır. Ama bana sorarsanız, bütün bunların geçmişte kaldığını söylemek isterim. Şimdi geleceğe hazırlanmalıyız, bizim görevimiz bu olmalı. Sizin de göreviniz budur, Bayan Stanley. Siz de bir Almansınız, ırkdaşlarınız arasında bir yeriniz var. Bunu hiç aklınızdan çıkarmazsanız Eric Fisher gibi adamlara da ihtiyacınız olmaz.»

Paula: «Bana çocukluğumda ırkımdan utanmayı öğrettiler,» dedi. «Babamdan ve ırkımdan hiç söz edilmezdi. İsmim ve milliyetim değiştirildi. Ama hiç bir zaman gerçek bir İngiliz olamadım.»

«Kanımız çok kuvvetlidir. Onu baskı altında tutmak pek kolay olmaz. Anneniz size niye böyle davrandı?»

«Kendi gerçek kişiliğinden utandığı için yaptı bunu. Babamdan ve onun simgelediği herşeyden nefret ettiği için yaptı. Hatta şimdi annemin benden de nefret etmiş olduğunu

iyice anladım. Tabii kendisi bunu bile bile yapmıyordu. Ama herşeye rağmen benden nefret etmekten de geri kalmadı.»

«Pek de mutlu bir hayat sürmemişsiniz. Doğrusu üzül-
düm.»

«Ya sizin durumunuz nasıl? Bu kadar çok para ve kud-
ret sahibi olmak insanı nasıl etkiliyor?»

«Bir kere insanın üzerine yüklediği ağır sorumluluk, za-
manla bıkkınlık ve bezginlik veriyor. Ama tabii hoş giden
yönleri de yok değil. Örneğin insanın her aklına eseni ra-
hatça satın alabilmesi, dünyanın herhangi bir köşesine ra-
hatça gidebilmesi gibi. Yani işleri düzene sokmak için ge-
reklı imkânlara sahip olmak da var hesapta. Galiba övünmek-
ten pek hoşlanan bir adam olduğumu düşünmeye başladınız,
Bayan Stanley. Bu ciddî konuşmalarımla sizi sıkıyor muyum?»

«Hayır, Hayır. Sözlerinizi gerçekten pek ilginç buldum.
Allahaşkına devam edin.»

Philip bir sigara yaktı: «Benim de kişiliğimden utandığım
günler oldu. Nazilerle olan ilişkilerimizden ötürü ailemiz ka-
ra listeye alınmıştı. Gerçekten de bu adamlarla ilgimiz var-
dı. Annem onlara karşı çıkmaya çalıştı. Pek gururlu bir ka-
dındır, korku kelimesinin anlamını bir türlü öğrenememişti.
Fakat babam yaşamak istiyordu. Bunun ücreti de Hitler'le an-
laşmaktı. Biz de onunla iş birliği yaptık. Fabrikalarımızda zor-
la işçi çalıştırdık. Partiye para yardımında bulunduk. Nazile-
rin suçlarına katılmak suretiyle kendi çıkarlarımızı koruya-
bildik. Dünyanın gözünde biz de en azından Naziler kadar
suçluyduk. Siz bunu biliyorsunuz. Alman olmayanlar için von
Hessel isminin neler hatırlattığını da biliyorsunuz. Ağabeyim
öldüğüne göre ailenin reisi benim ve gelecekten de ben so-
rumluyum. Artık herşeyin değiştiğini ispatlamam gerekiyor.
Paramızı ve yeteneklerimizi yararlı işlerde kullanmak isti-
yorum. Ailemin adını temize çıkarmak istiyorum. Ülkeme

bütün gücümle hizmet etmek istiyorum. Vatandaşlarıma yararlı olmak istiyorum.»

Paula gülümseyerek: «Bu dediklerinizi mutlaka yapacaksınız,» dedi. «Bunu başaracağınıza ben gerçekten inanıyorum. Vaktiyle bir partide birisi bana ne demişti biliyor musunuz? Eğer iyi bir Alman rastlarsan, onu kötü yola sapmadan hemen öldürmeye bak.»

Philip hafifçe gülümsedi: «Biliyorum. Ama siz böyle şeylere aldırmamalısınız. Siz ve ben yeni bir kuşağın temsilcileriyiz. Önemli olan budur. Ebeveynimize hiç benzemiyoruz. Tabii ben annemi sevmesine seviyorum ve zaman zaman onun etkisi altında da kalıyorum ama, onun düşüncelerini benimseyemiyorum. Ben yeni bir dünyanın insanıyım. Almanya'yı da bu yeni dünyaya katmak için elimden geleni yapacağım. Bu kadar zengin ve kudretli olmayı ancak bu düşünceyi gerçekleştirmek uğruna benimseyebiliyorum, Bayan Stanley. Kudreti ve parayı ulusumun yararına kullanmayı amaç edindim. Ailemiz için başka bir kurtuluş yolu yok. Bundan eminim.»

«İnşallah şansınız size yardım eder. Buna ihtiyacınız olacak. Fakat başarıya ulaşabileceğinizi sanıyorum. Bir bakıma da sizi kıskanıyorum, çünkü uğrunda çaba harcadığınız bir amaç edinmişsiniz.»

Philip genç kadına doğru eğildi. «Siz de bu amacın gerçekleşmesi için benimle beraber çalışabilirsiniz,» dedi. «Almanya'ya gidip olup bitenleri gözlerinizle görmelisiniz. Size daha önce de söyledim, sürgünde yaşamaktan vazgeçin.»

Paula: «Ben de bunu düşünebileceğimi belirttim,» dedi. «Fakat kim bilir? Üç ay sonra nerede olacağımı kim bilebilir?»

«Babanızla beraber olabileceğinizi mi söylemek istiyorsunuz?»

«Bu da mümkün. Ama onu hiç göremeden İngiltere'ye, a»

eski boş hayatıma dönebilirim. Her neyse...» Paula omuzlarını silkip gülümsedi, «kimbilir belki günün birinde Almanya'ya giderim.»

«Almanya'ya geldiğiniz zaman benim konuğum olacaksınız. Şimdi hesabı ödeyip sizi otele götürüyüm. Sonra da birlikte Ritz'e döneriz.»

MARGARET von Hessel, öfkeyle bağırdı: «Seni gidi budala seni. Sersem, kaz kafalı budala. Paula, Ritz otelinde. Oğlum dün gece onu buradaki boş daireye yerleştirdi.»

Dunston, telefonun kulaklığını kulağından biraz uzaklaştırdı. Otelin bekleme salonundaki telefonda Prenses'le konuşuyordu. İşin başarıyla sonuçlanacağından zerre kadar kuşku olmadiğı için Prenses'e hemen müjdeyi vermek istemişti. Bir gece önce yedi buçuk sularında Paula'ya telefon etmiş, fakat cevap alamamıştı. Genç kadının o saatte yemek randevusu için otelden çıkmış olabileceğine de hiç ihtimal vermemişti. Telefonu kaparken gözlerinin önünde Paula'nın cansız vücudunu canlandırmıştı. Banyodan sağ çıkamadığına inanmıştı genç kadının. Onun için de bir daha telefon etmemişti. Eğer Paula'nın cesedi bulunmuşsa, oteldeki Dunston'un Paula'yla ilişkisi bulunduğunu hatırlamamalıydılar.

Dunston, herşeyin önceden planladığı gibi olup bittiğini tahmin ediyordu. Prenses von Hessel'e telefon ettiği zaman da işin başarıyla sonuçlandırıldığını söylemek gafletinde bulunmuştu. Yaşlı kadının öfkeli hali de genç adamı pek şaşırtmıştı. Ahizeyi elinde tutup bir küfür savurdu. Prenses bunu duysun, duymasın, umurunda değildi.

«Oğlunuzun onunla ne işi var?»

«Sen buna kafanı yorma. Oğlumu bana bırak da sen kendi işini gör. Paula burada, bir kat yukarda. Budala, beceriksiz herif, meseleyi halletmek için bol bol zamanın da vardı.

Ama sen birşey başaramadın. Şimdi ise artık birşey yapmaya zaman kalmadı. Fisher bugün geliyor. Üstelik Pöllenberg'i de bulmuş. Eğer aramızdaki anlaşmanın gereğinin yapılmasını istiyorsan, hemen harekete geç. Önümüzdeki birkaç saat içinde mesele kökünden halledilmeli. Sana önceden ödenen o parayı da alıkoyabileceğini sanıyorsan, aldanıyorsun. Benim talimatım üzerine banka bu parayı bloke edecektir.»

Dunston: «Yani bugün, herşey bitmeli mi?»

«En geç yarın. Fisher de öyle söylemişti.»

Dunston'un zihninde binbir düşünce çarpışıyordu. «Yalnız birşey sormak istiyorum,» dedi, «oğlunuz sizinle aramdaki anlaşmayı biliyor mu?»

«Hayır, bilmiyor. Hiç bir zaman da öğrenmemeli. O sana dünyada para vermez, üstelik polise teslim eder. Aman Alahaşkına oğlumdan uzak durmaya bak.»

«Pekâlâ, bir çaresini bulup bu işi halledeceğim. Fakat sonu çapanoğlu çıkarsa hiç şaşmayın. Paula'yı otelden çıkardığı için de oğlunuzun bu işte kabahatli olduğunu unutmamalısınız. Eğer Prens bu işe burnunu sokmasaydı, şimdiye kadar mesele halledilmiş olacaktı.»

Prenses gene bağırdı: «Şimdi bunları bırak da yarım kalan işi bitirmeye bak. Aksi halde tek kuruş bile alamazsın.»

Prenses böyle dedikten sonra telefonu kapadı. Dunston da telefon kulübesinde kalakalmıştı. Bir kuruş bile alamayacaktı. Bankada duran parayı bile ona vermeyeceklerdi. O ihtiyar cadı kendisini kıskıvrak yakalamıştı. Dunston işe kaza süsü vermek istemişti. Fakat parayı almak istiyorsa, işi tatlı tarafından halletmeyi aklından çıkarmalıydı. Prenses de belirttiği gibi işin altından çapanoğlu çıkabilirdi. Üç kat. Bayağı yüksek. Pek feci bir iş olacaktı... Ama bu durumda başka bir çare de düşünülemezdi.

.

OTEL kâtibi: «Çok üzgünüm ama efendim,» dedi, «daire boş değil.»

Kâtip bir kaç gün önce otele gelip o daireyi tutmak isteyen ak saçlı Alman'ı hatırlamıştı. Otelin ille o dairesini tutmakta ısrar ediyordu nedense. Otel kâtibinin de sabrı tükenmeye başlamıştı. Bu dairenin dolu olduğunu yaşlı adama anlatmış, fakat adam gene de kâtibi soru yağmuruna tutmaktan vazgeçememişti.

«Dairenin dolu olduğundan emin misiniz?» diye sordu. «Prens Heinrich von Hessel öldüğüne göre artık o daire de boşalmıştır diye düşünmüştüm.»

Kâtip: «Von Hessel ailesi daireyi boşaltmadı. Şimdi orada bir hanım kalıyor. Kendisi daireye dün gece yerleşti.

General: «Yaa,» dedi. «Ne aksilik! Ben de burada kalmayı tasarlamıştım.»

«Şimdilik otelde hiç boş daire yok. Önceki gün size vermek istediğim daire de tutuldu. Ama üçüncü katta boş bir banyolu oda var. Evvelki gün boşaldı. Bu odayı ayırtanlar son dakikada otele gelmekten vazgeçmişler.»

«Üçüncü katta mı dedin?»

«Evet. Bir saniye otelin planına bakayım da odanın yerini size söyleyeyim. Yanılmıyorsam, bu oda ön cephe dedir.»

General bekledi. Bir eliyle ceketinin düğmelerini çözdü, sonra yeniden ilikledi. Bunu da yapmasa gayet sakin ve hareketsiz olduğu söylenebilirdi. Bir hanım. Boş oda bu daireye yakın mıydı acaba? İkisi de aynı kattaydılar...

«Boş oda 370 numaralı odaymış. Meydana bakıyor.»

«Teşekkür ederim.» General başını salladı. Ceketinin düğmelerini yeniden ilikledi. «Bu odayı bir haftalığına tutuyorum.»

«Lütfen kayıt defterine imzanızı atın. Pasaportunuzu görebilir miyim?»

«Buyrun. Adım Weiss.» General cebinden İsviçre pasaportunu çıkardı. Sonra da kayıt defterini doldurdu. İspanya'daki adresini yazdı ve on yıldan beri kullandığı isimle imzasını attı.

İşte o zaman defterin bir köşesinde Paula Stanley isminin yazılı olduğunu gördü. General, imza atma işini uzatarak Paula'nın adresini okumaya çalıştı. Generalin Schwarz'ı gönderdiği adrestir bu. Yaşlı adamın yüzü hafifçe pembeleşti, ama hemen bir saniye sonra gene eski halini aldı. Paula gelmişti demek. Generalin elleri hiç titremiyordu. Sesi de değişmemişti.

«Bir dostum burada kalıyor galiba,» dedi. «Bayan Paula Stanley'den söz ediyorum.»

Kâtip önündeki kayıt defterine baktı. İsviçre pasaportu kâtipin yaşlı müşteriye olan davranışını değiştirmişti. Kâtip Almanlardan nefret ederdi ama, İsviçrelilere saygısı vardı, Generale bakıp tatlı tatlı gülümsedi: «Evet, Bay Weiss. Ahbabınız olan hanımefendi, sizin tutmak istediğiniz dairede kalıyor. Dün gece geldi.»

«Ne hoş bir rastlantı... Neyse ben şimdi gidip kaldığım otel ile ilişkiyi keseyim. Bir saat sonra dönerim.»

«İnşallah burada rahat edersiniz.»

«Ona ne şüphe. Eskiden de hep bu otelde kalırdım.»

General bir eli cebinde, dimdik yürüyerek otelden çıktı. O eski şatafatlı günlerde, Generalin yardımcıları onun böyle bir eli cebinde azametli bir tavırla otelden çıkışını saygıyla seyretmeye alışmışlardı. Dediği gibi tam bir saat sonra elinde bir bavul ve gayet ağır torba şeklinde bir çantayla Ritz'e dönmüştü. Kapıcı torbanın bu derece ağır olmasına pek şaşmıştı ama birşey demedi. General asansörle üçüncü kata çıktı, eşyasını taşıyan hizmetkârın arkasından odasına girdi. Yüklü bir bahşiş verdikten sonra odada yalnız kaldı.

General odaya şöyle alıcı gözle baktı. Gayet güzel dö-

şenmişti. Yıllardan beri böylesine rahat ve zevkle döşenmiş bir odada kalmamıştı. Odanın kokusu bile ona geçmişî hatırlatıyordu. Şu Ritz Oteli de ne garip bir yerdi... Odalara her gün taze çiçek konduğu halde temizleyicilerin kullandığı cilanın kokusu ortadan hiç eksik olmuyordu. General, bütün bunları hatırlamıştı. Daire, koridorda iki kapı ötedeydi. Bir sigara yakıp pencerenin önüne gitti. Pancurlar sıkı sıkı kapanmıştı. Meydanın gürültüsü ve tozu içeri girmesin diye böyle yapmışlardı anlaşılan. Havalandırma tertibatı, odanın ısını ayarlıyordu. Sarı fayans döşeli güzel ve sevimli bir banyo vardı. General ani bir kararla pencerenin pancurlarını açtı. Meydanın gürültüsü odayı dolduruvermişti. Ama yaşlı adam, gürültüyü sessizliğe tercih ettiği için pancurları kapamadı. Sonra ceketini çıkardı, sandalyelerden birinin arkasına astı. Şimdi Paula'nın yanına gitmesi doğru olmazdı. Sabah saatlerinde oteller daima çok hareketli olurdu. Temizleyiciler odaları temizlerlerken otelden ayrılanlar ve yeni gelenler otelin altını üstüne getiriyorlardı. Kızıyla görüşmek için daha sakın bir saati seçmeliydi. Öğle sıcığında ya da akşam saat sekizle on arası herkes yemek yerken onunla rahat rahat konuşabilirdi.

Generalin beklediği an gelmiş çatmıştı ama şimdi de yeteri kadar hazırlıklı olmadığını düşünmekten kendini alamıyordu. Kızına söyleyeceği sözleri ezberlemişti. Daha Madrid'deyken o gazetede kızının resmini gördüğü gün hazırlamıştı ona söyleyeceği sözleri. General gazetede ki o haberi defalarca okumuş, resmi her fırsatta sakladığı yerden çıkarıp dikkatle bakmıştı. Kızı... Onu geçmişine bağlayan tek bağ, gelecek için tek ümidi oydu. General artık yaşlı bir adamdı. Yatağında rahat rahat, fazla acı çekmeden ölmekten başka bir isteği olamazdı. O şatafatlı ve kudretli günlerden sonra böylesine büyük bir yenilgiyi kabullenip silik bir kişiliğe bürünmek ne acıydı. Büyüklük duygusu Generalin içine işlemişti. Öyle herhangi bir insan gibi ölümü beklemek ağrına

gidiyordu. Büyük Mercedes arabasına atlayıp son hızla ölüme gitmeliydi. Yargılanıp da ölüme mahkum edilmek ve böyle feci bir şekilde ölmek fikri ona hiç de hoş gelmemişti. Otuz yıla yakın bir süre kader ona karşı çıkmıştı. Madrid'de silik bir iş adamı kişiliğine bürünüp bomboş bir hayat sürmüş ve herşeye rağmen talihli olduğuna inanmıştı. Şimdi geçmişte yaşadığı çevreye dönünce, içinde yaşadığı zaman ve onun gerçekleri aklından silinmişti. General, büyük bir yenilgiye uğramış, herşeyini kaybetmişti. İnandığı, güvendiği herşey gözlerinin önünde paramparça olmuştu. Geriye ise acı anılar ve korkunç bir suçun sorumluluğu kalmıştı. Ama kızı için herşey çok daha başka türlü olabilirdi. Kızı, Pöllen-berg Çanağına sahip olunca güçlenecek, büyük bir servet kazanacaktı. Böylece General de kendi kanını taşıyan bir kimsenin nihayet zafere ulaşmasından sonsuz bir zevk duyacaktı. Evet, kızı hem zengin olacak, hem de büyük bir ün kazanacaktı. Herkes onun peşinden koşacaktı. Duygular General'le çarpışmış ve sonunda zafer kazanmışlardı. Almanların o duygusal dramlara olan kötü tutkuları, babayla kızın ilişkisine de hükmedecekti. Bu tutku Generale ihtiyatlı olmayı unutturmuş, birdenbire hiç birşey düşünmeden ortaya çıkıvermesini sağlamıştı. General yatağına uzandı, gözlerini kapayıp beklemeye koyuldu.

FİSHER gürledi: «Ne oldu burada?» Öğleden sonra İngiltere'den dönmüş, doğruca Paula'nın odasına gitmişti. Odanın kapısı açıktı, içerde de bir sürü insan vardı. Kalabalığı güçlükle yararak odanın ortasına geldi.

«Bayan Stanley nerede? Ne oluyor burada?»

Fisher birdenbire otel müdürüyle karşılaştı. Adamın yüzü pek solgundu, iki yanağından aşağı iri iri ter damlaları süzülüyordu. «Bir kaza oldu, Beyefendi.»

Fisher adama bağırdı: «Ne kazası ?Bayan Stanley nerede?

«Temizleyicilerden biri bir kaç dakika önce burada öldü. Kadıncağz banyoyu temizlerken cereyan çarpmış. Rica ederim, beyefendi, beni bağışlayın sizinle ilgilenemeyeceğim.»

«Bir temizleyici...» Fisher'i yalnız bir tek gerçek ilgilen-diriyordu. Kazayı geçiren Paula değildi. «Hey, Bayan Stanley nerede?»

Otel müdürü sabırsızlanarak Fisher'e döndü: «Bayan Stanley buradan ayrıldı, beyefendi. Dün gece otelden ayrıldı. Size yalnız bu kadarını söyleyebilirim. Şimdi, çok rica ederim, beni rahat bırakın.»

Fisher, banyodan iki adamın çıktığını ve mavi üniformalı temizleyici kadını taşıdıklarını farketti. Cesedin başı aşağı sarkmıştı. Fisher bir an, kadının kararmış yüzünü gördü. Birden gönlü bulandı. Banyoyu temizlerken elektrik çarpmıştı. Fisher, odadan çıktı. Asansörün gelmesini bekleyemeden merdivenlerden indi. Öyle hızlı yürüyordu ki, otelin resepsiyonuna vardığı zaman soluk soluğa kalmıştı.

«Bayan Stanley dün gece buradan ayrılmış,» dedi. «Nereye gideceğini size bildirdi mi?»

«Hayır, efendim. Sadece hesabını ödeyip gitti.»

«Ama herhalde bana bir haber bırakmıştır değil mi?»

«Sanmıyorum, efendim. Ama bir dakika izin verirseniz, bakayım. ...Hayır, birşey bırakmamış. Size bırakılmış bir mektup ya da not yok.»

Fisher: «Buna inanmam,» dedi. «Mutlaka bir haber bırakmış olmalı. Giderken ne dedi? Niçin buradan ayrıldı?»

Otel kâtibi: «Maalesef size yardımcı olamayacağım,» dedi. «Bayan Stanley'in yanında bir bey vardı. Birlikte geldiler, Bayan Stanley'in eşyasını aldılar, hanımefendi borcunu ödedi ve otelden ayrıldı. Çok üzgünüm ama benim bütün bildiğim bundan ibaret.»

Fisher, tekrarladı. «Bir bey mi? Bayan Stanley'in yanında bir bey mi vardı dediniz?»

«Evet, efendim.»

«Anlıyorum. Teşekkürler. Ha, bir dakika. Taksiye mi bindiler? Nereye gittiklerini kapıcı bilir mi acaba?»

«Bir soruverin. Belki o birşeyler hatırlar.»

Fakat kapıcı da başını sallamakla yetindi. Fisher, adama on frank bahşış vermişti.

«Taksiye binmediler, efendim. Bayan Stanley ile yabancı bey buradan bir arabayla ayrıldılar. Büyük bir Mercedes arabaydı. Eşyayı arabanın bagajına yerleştirdim. Hiç birşey söylemeden çekip gittiler. Size yardımcı olamadığım için üzgünüm.»

«Zıyanı yok.» Fisher, arkasını döndü, ağır adımlarla otele yürüdü. Bu olanlara inanası gelmiyordu. Paula hiç bir haber bırakmadan bir adamla çekmiş gitmişti. Otelden ve Fisher'in hayatından uzaklaşmıştı. Bu olacak şey değildi. Tekrar otel katibine gidip bir mektup var mı, yok mu diye sormayı düşünmüşken, belki de kendi odasında bir mesajın bulunabileceğini aklına getirdi. Yıldırım gibi merdivenleri çıktı, odasına girdi. Burada da birşey yoktu. Çantası yatağın üzerinde duruyordu. Görünürde bir zarf falan yoktu. Paula gitmişti. Birden Fisher'in gönlü bulandı. Midesine bir kramp girmişti. Ağrıyı geçirmek için iki büklüm oldu. Zihninde püsküren volkanın, midesinde yarattığı fiziksel tahribattı bu. Fisher, Paula'yı kaybetmişti. Bir başkası gelmiş, Paula'yı götürmüştü. Genç kadının Fisher'e varlığından söz etmediği esrarengiz bir yabancıydı bu adam. Ama Paula'yı rahat rahat otelden alıp götürebildiğine göre genç kadını yakından tanıyan biri olmalıydı.

Birden Fisher'in aklına James Stanley geldi. Bu genç adam karısına dönmüştü demek... Ama aynı akşam Paula'yla telefonda konuşmuşlardı. Genç kadın gayet sakin, şefkat ve sev-

gi dolu bir sesle konuşmuş, erkeğin kıskançlığını normal karşılamıştı. Fisher, Dunston'un Paula'yı alışverişe götürmesini ve onunla başbaşa yemek yemesini kıskanmıştı. Dunston ha... Fisher hemen telefona sarıldı, otelin santralına numarayı verdi. Otelin santrali, Dunston'u ararken uzun ve sinir bozucu bir sessizlik hüküm sürdü. Sonra da Dunston'un odasının anahtarının resepsiyonda olduğunu ve genç adamın dışarı çıktığını haber verdiler. Fisher bir küfür savurdu. Sonra da Bayan Stanley'i aramalarını söyledi. Biraz sonra telefonda yılışık bir kadın sesi duyuldu. Fisher, telefonu kapadı. Paula, Dunston'la beraber değildi. Zaten bu pek çılgınca bir düşünceydi. Belki de kocasıyla barışmıştı. Genç kadının bu garip davranışını bir dereceye kadar haklı gösterebilecek tek sebep kocasıyla barışmasıydı. Genç adam ağır ağır yerinden kalktı. Banyoya gidip yüzünü yıkadı. Sonra da aynada kendisini seyretti. Yediği bu ağır darbe onu perişan etmişti.

Yüksek sesle: «Seni gidi koca sersem seni,» diye aynadaki görüntüsüne hitabetti. «Kaz kafalı sersem, bu sana ders olsun.»

Daha o sabah Paula'ya güzel bir bilezik almıştı. Elmas ve yakutlarla süslü altın bir bilezikti bu. Önce kuyumcуда yüzüklere bakmıştı ama genç kadına yüzük hediye etmeyi nendense göze alamamıştı. Pöllenberg'i ortaya çıkarıp şu von Hessel'leri de geldikleri yere göndermeden Paula'ya yüzük hediye edemeyecekti. Tabii bir de General meselesi vardı. Fisher, bileziği fırlatıp sokağa atmak için kutuyu açarken birdenbire duraladı. Aklına bir çözüm yolu gelmişti. General... Paula'yı otelden alıp götürən adam herhalde oydu. Baba kız birbirlerini bulmuşlardı. Fisher burada oturmuş üzüntüden kendini yerken onlar da Pöllenberg'i almaya gitmişlerdi.

PHİLİP von Hessel: «Anne,» dedi. «Pöllenberg nerede? Bunu öğrenmeye benim de hakkım var.»

«Hayır, senin hiç bir hakkın yok. O kadını tutup buraya getirmeye nasıl cüret edebildin, söylesene. Çıldırдың mı yoksa?»

Philip, annesinin hiç bu derece sinirlendiğini görmemişti. Yaşlı kadın kızgınlıktan tir tir titriyordu. Açık renk gözleri bile öfkeden kararmış gibiydi. Salonun ortasında durmuş, oğluna bağıırıyordu. Philip annesinin kendini bu derece kapıp koyverdiğini de ilk defa görüyordu. «Koca sersem, daha başlangıçtan beri işlere burnunu sokup herşeyi berbat ettin. Şimdi de bunlar yetmiyormuş gibi Bronsart'ın kızını en olmaya-cak yere yerleştirdin. Ah, tanrım, bunu senin yapabileceğine inanmak istemiyorum.»

Philip sorusunu tekrarladi: «Pöllenberg nerede? Fisher sana yerini söyledi. Söyle nerede?»

«Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?» Prenses oğlunu iğrenç bir hayvana bakar gibi süzdü. Bir an sağ elini havaya kaldırmış, oğluna bir tokat aşketmek istemişti.

«Pöllenberg'in nerede olduğunu öğrenmek istiyorsun öyle mi? Pekâlâ, ben de sorunu cevaplandıracağım. Çanak o kadının kaldığı dairede gizli. Şimdi yaptığını beğendin mi?»

«Bana durumu haber vermeliydin. Bana güvenmen gerekirdi.»

«Sana güvenmek mi? Sen hiç bir zaman Pöllenberg'i geri almamı istememiştin. Daha başlangıçtan beri bu tasarıya karşı çıkmıştın. Bu durumda sana nasıl güvenebilirdim? Hem bunun seninle hiç bir ilgisi yok.»

«Sen çıldırдыңsın, anne. Pöllenberg'i bulmaya çalışırken ne gibi tehlikelerle karşılaşabileceğini de biliyorsun. Hepimizin mahvına sebep olacak bir eşyanın bence değeri sıfırdır. Heinrich sana karşı koyamadı. Ama ben senden korkmu-

yorum, anne. Seni seviyorum ama korkmuyorum. Pöllenberg senin malın değil. Ailenin malı. Tavsiyelerime rağmen bu işin peşini bırakmadın, ama bunu tek başına halledemezsin. Bayan Stanley'in yardıma ihtiyacı olduğu için, kendisini buraya getirdim. Sonra Pöllenberg bulununca ona da durumu bildireceğimi vaat ettim. Verdiğim sözü tutacağım. Eğer Pöllenberg Heinrich'in dairesinde duruyorsa, o zaman işimiz kolaylaşacak demektir.»

Prences, alaycı bir tavır takındı: «Anlıyorum. Soylu bir erkek gibi davranmak istiyorsun. Parlak bir şövalye havasına bürünmek sevdasındasın. Sen zaten kendini öyle görüyorsun değil mi? Dürüst, özü sözü bir, safkan bir Alman. Bekle, budala. Gerçekler açıklanıncaya kadar bekle de gör. O kadın da tanık olsun. Onu satın almaya yetecek kadar para da bulamayacaksın üstelik.»

Philip sakın bir tavırla: «Paula Stanley'in satın alınabileceğini sanmıyorum,» dedi. «Sen onu tanımıyorsun, yoksa böyle konuşamazdın. Paula, Pöllenberg'i bize geri vermeyi vaat etti. Yani kanun gözünde Çanağın sahibi sayılırsa. İkimiz de bu ihtimalin kuvvetli olduğunu biliyoruz. Paula'nın aldatılmasına seyirci kalamam. Fisher ne zaman geliyor?»

Prences, öfke dolu gözlerle oğluna baktı: «Sana hiç birşey anlatmayacağım,» dedi. «Hiç birşey... Odamdan defol.»

«Pekâlâ.»

Prences, oğluna arkasını döndü. Kapının kapandığını duydu. Bu, ana oğulun ilk kavgasıydı ve Prencesi de enikonu sarsmıştı. Yaşlı kadın, isteklerinin mutlaka kabul edileceğini ummuştu. Ama Heinrich'in ölümünden beri küçük oğlu değişmişti. Philip her zaman ciddi, saygılı ve uysal bir delikanlı olarak annesinin isteklerine boyun eğmişti. Ancak son zamanlarda genç adam, annesinin boyunduruğundan kendini kurtarıp dilediği şekilde hareket etmeye başlamıştı. Üstelik Philip annesi gibi kuvvetli bir kişiliğe de sahipti. Yaşlı

kadın bir an için oğlunun bu özelliğiyle övünmesi gerektiğini düşündü. Onu boşuna dünyaya getirmemişti demek. Fakat şu Dunston neredeydi? Ne yapıyordu? Adamın bu işten korkup parayı kaybetmeyi de göze alması mümkündü. Fakat Prenses Dunston'un soğukkanlı ve insafsız bir adam olduğunu anlamıştı. Bir kere adam paraya çok düşkündü. Prensesin teklif ettiği paraya karşılık herşeyi göze alabilirdi. Ama şu anda yaşlı kadının yapacağı birşey yoktu. Sabırla bekleyecekti. Fisher'in gelmesini ve Dunston'un sözünü tuttuğunu belirtecek gümbürtünün kopmasını bekleyecekti.

PAULA, kapının vurulduğunu duyduğu zaman öğle yemeği yemek için aşağıya inmeye hazırlanıyordu. Hizmetçiler odayı temizlemişler, bir vazo dolusu beyaz ve sarı gül getirmişlerdi. Paula, otele geldiği zaman daireye alıcı gözüyle bakacak gücü kendinde bulamamıştı. Sabahleyin ise herşeyi dikkatle incelemek fırsatını bulmuştu. Güneşli ve gayet güzel döşenmiş bir daireydi burası. Eşyanın hepsi de zevkle seçilmişti. Paula, Ritz gibi bir otelde bile böylesine muhteşem bir dairenin bulunabileceğini aklına getirmemişti. Burada ona kendi ülkesini hatırlatan garip bir hava vardı. Bu odalarda son olarak da Philip von Hessel'in ağabeyi yatıp kalkmış, bu masal dekorundan kendi ayağıyla ölüme gitmişti.

Paula, kapının ikinci defa vurulduğunu duyunca, kapıyı açtı.

«Günaydın, Bayan Stanley.»

«Oo, merhaba, Bay Dunston.»

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama sizinle bir dakikacık görüşmek istiyordum.»

Paula kapıyı ardına kadar açtı. «Evet, tabii, buyrun.»

General çılgılığı duyduğu zaman yatağında yatıyordu. Ses, açık pencereden gelmişti. Caddedeki trafiğin gürültüsünü

bastıracak derecede kuvvetli bir sestti bu. İkinci bir feryat daha koptu ama bu öncekine göre daha hafifti. Sonra da sanki feryadı koparan ağza bir şey sokulmuş gibi ses birdenbire boğuklaşıp kesildi. General pencerenin önüne gidip dışarıya baktı. Kızının kaldığı dairenin penceresi açıktı. İç güdüsü, yaşlı adamın huylanmasına sebep oldu. O feryat bir kadının feryadıydı. Daha sonra kulağına gelen şangırtı da mücadele sırasında birşeylerin kırıldığını belirtiyordu. General hemen odasından çıktı, hızlı adımlarla dairenin kapısına gitti. Yıllardan beri yanından hiç ayırmadığı maymun-cuk, işine yaradı. Birkaç saniye içinde dairenin kapısını açıp içeri girdi.

Salonda bir kadınla bir erkek boğuşuyordu. Adam iri yarı ve güçlüydü. Pencereleer açılmıştı. Adam, kadını pencereye doğru sürüklemeye çalışıyordu. Bir eliyle de kadının ağzını kapamıştı. Küçük bir masa devrilmiş, üzerindeki vazo yere düşüp kırılmıştı. Bu manzara, meçhul adamın niyetini açıkça ortaya koyuyordu. General hiç vakit kaybetmeden adamın üzerine atıldı. Askerlikte geçen yılların ona sağladığı çeviklikle sağ kolunu adamın yüzüne olanca hızıyla çarptı, sonra da dirseğiyle ensesine bir darbe indirdi. Gerçi adamı öldürmemişti ama, bu kadarı da kadının kurtulmasına yetmişti.

Dunston, Paula'yı serbest bıraktı. Bir an için can acısı ile kıvrandı. Başu dönüyordu, gözlerinin önünde gölgeler uçuşuyordu. Birdenbire Paula'yı kolundan tutup Generale doğru hızla itti. Sonra da kendisi kapıya koştu. Dunston'un yüzünden kan akıyordu. Bacakları titriyor, başu dönüyordu, ama kendini kaybetmemişti. Can havliyle merdivenleri indi, ikinci katta, servis kapısını bulup dışarı çıktı. Birkaç dakikalık bir gecikme yüzünden bu kez de işi başaramamıştı. Dunston, Paula'nın dairesine girdikten sonra Fisher'le karşılaş-tığını söylemişti. Tatlı tatlı konuşuyordu. Paula yalnızdı ve kendini savunmaktan acizdi. Dunston pencerenin önüne gi-

dip de manzaranın pek güzel olduğunu söylediği zaman Paula da genç adamın yanına yaklaşmıştı. Dunston, gülümseyerek Paula'ya bakmış, genç kadının gözlerindeki ifadeden erkeğin onu öpmek isteyeceğine inandığını farketmişti. Dunston, genç kadına birdenbire sarıldığı zaman da Paula Dunston'un onunla sevişmeye niyetlendiğini sanmıştı. Paula, «Hayır, olmaz,» diye bağırarak, kendini erkeğin kollarından kurtarmak için çırpınmaya başlamıştı. Bu arada Dunston bir eliyle genç kadının ağzını kapamayı akıl etmişti. Sonra da kadını sürükleye sürükleye açık pencerenin önüne getirmişti. Paula'yı önce bayıltıp sonra pencereden atmak istememişti. Çünkü kadının üzerinde bir boğuşma izinin bulunması işine gelmeyecekti. Ama pencerenin önüne kadar bile gelememişlerdi. Dunston otelden çıkar çıkmaz bir taksi çevirip kendini arabaya attı. Sinir sistemi fena halde sarsılmıştı. Ancak şimdi kendine gelmeye başlıyordu.

Öbür adamın hiç hesapta olmayan saldırısından önce pencereye varamamışlardı. Paula Stanley belki de Dunston'un niyetinin onu öldürmek olduğunu farketmemişti. Hâlâ da olayı bir iğfal denemesi olarak düşünmesi mümkündü. O mücadelenin ilk anlarında Dunston, genç kadının kollarını tutmadan önce göğüslerini kavramış, sıkırmıştı.

Dunston doğru kaldığı otele gitti, kimseyle görüşmeden kendi odasına çıktı. Banyonun aynasında yüzünü inceledi. Yüzü bayağı berelenmişti. Tuvalet masasında duran konyak şişesini aldı, bir yudum içti. Yenilgi... En iyi ihtimalle Paula, Dunston'u ırza tecavüzle suçlayabilecekti; en kötü ihtimalle ise cinayete teşebbüs suçuyla yargılanmasını isteyecekti. Tabii açık pencereyle olay arasında bir bağlantı kurabilmişse... Arada bir kanape vardı. Belki de Paula erkeğin onu kanapeye yatırmak istediğini sanmıştı. Dunston masaya dayanıp kendine çeki düzen vermeye çalıştı. Para işi suya düşmüştü. Artık en küçük bir ümit bile kalmamıştı. Buradan defolup gitmekten başka yapılacak birşey yoktu... Genç

adam, bavulunu yatağın üzerine koydu. Elbiselerini toplayıp bavula tıkmaya başladı. Bu sırada telefonu çalmaya başlamıştı. Dunston, birden karar veremedi. Suçu inkâr edebilirdi. Olaya kimse tanık olmamıştı. Daha önce de kadınların bu tür şikâyetlerde bulundukları ve erkeklerin de onları isteri krizi geçirmekle suçladıkları çok görülmüştü... Telefon hâlâ çalıyordu. Nihayet Dunston dayanamadı, ahizeyi kulağına götürdü.

«Oh, çok şükür.» Arayan Fisher'di. «Seni aramadığım yer kalmadı. Sabah sabah nereye gittin Allahaşkına?»

«Şehirde şöyle bir tur attım.» Dunston, elindeki mendili yüzüne götürdü. Yarası hâlâ kanıyordu. Bunu bir plasterle kapamak gerekecekti. Aslında dikiş de yapılmalıydı. O adam, usta bir karateci gibi Dunston'a saldırmıştı.

«Ne var ne yok?» Dunston, hiç birşey öğrenmek istemiyordu ama Fisher'e de birşey söylemek zorundaydı.

«Yardıma ihtiyacım var. Pöllenberg'in yerini biliyorum ve bugün Prensesle birlikte onu almaya gideceğim. Yalnız bir pürüz var.»

«Yaa.» Dunston'un dişlerinin hepsi birden sızlıyordu. «Ne oldu?»

Fisher: «General,» dedi. «Yanılmıyorsam, General Paula'yla beraber. Pöllenberg'i almaya gittiğimiz zaman karşımıza çıkacak. Bir aksilik olursa, Paula'nın üzülmesini ya da bundan zarar görmesini istemiyorum. Onun için bizimle beraber gelmeni rica edeceğim.»

«Pöllenberg nerede?» Dunston'un kafası başka şeylerle meşguldü. Dudağını ısırıldı. Kızla boğuşurken üzerine saldıran adam gözlerinin önünde canlanmıştı. Adam, Dunston'a ustaca bir karate gösterisi yapmıştı. Genç adamı öldürmek amacıyla vurduğu da bir gerçektir. Evet, uzun boylu ak saçlı bir adamdı bu. Dunston şimdi hatırlamıştı. Beyaz saçlar...

«Aman Allahım,» dedi, ama sesi pek hafif çıkmıştı. Bu-
nu Fisher'in duymasına imkân yoktu. Paula Stanley'i kurtar-
an Generaldi demek. Tabii... Daireye saklanmış olmalıydı.

Dunston sorusunu tekrarladı: «Pöllenberg nerede?»

«Ritz Otelinde. Generalin savaş yıllarında karargâh ola-
rak kullandığı dairede.»

Dunston, ağır ağır: «Pek kurnazca bir buluş,» dedi. «Hak-
lısın. Pöllenberg'i almaya gittiğin zaman baba kızı yan yana
bulacaksın. Hiç tasalanma. Oraya geleceğimden emin olabi-
lirsin. Yalnız kaçta gideceğini bildir.»

«Bildiririm. Prensesi görür görmez oraya gideceğim. Pren-
sesle karşılaşınca General hakkında tek kelime söylemeye-
ceksin, anlaşıldı mı? Bu benim için çok önemli. Polisin bu
işe karışmasını istemiyorum.»

«Polisi niye karıştıracakmışsın? Onlara ihtiyacın olma-
yacak. Ben de seninle gelip elini tutacağım ya.» Dunston
telefonu kapadı. Paula şikâyet'e vakit bulamayacaktı. Ba-
bası orada saklanırken dikkati çekecek bir söz söyleyemez-
di. Dunston, bavula tıktığı öteberiyi gene dışarı çıkarıp yer-
lerine yerleştirdi. Paula, Dunston'u hiç bir şekilde suçlaya-
mazdı. Böyle bir işe kalkıştığı takdirde polis durumla ilgile-
necekti. Evet, Dunston kurtulmuştu. Fisher de onu yanına
çağırmişti. Pöllenberg'i teslim almak için çağırmişti. Masa-
nın gözünü çekti. Smith Wesson tabancasını çıkardı. Kurşun
doldurup cebine yerleştirdi. İnterpol tarafından aranan teh-
likeli bir savaş suçlusuyla karşılaşması söz konusuydu. Ken-
di kendine bir taşla iki kuş vuracağını düşündü ve hafifçe
gülümsedi. Ama yanağındaki yaranın acısı bu gülümsemenin
uzun sürmesini önlemişti.

Bir taşla iki kuş. Kendisine vaat edilen parayla beraber
bir de madalya alması mümkündü.

.

GENERAL: «Sakin korkma,» dedi. «Sana bir kötülük yapmayacağım. Yüzüme bak, Paula.»

Dunston, genç kadını babasına ittiği zaman Paula yere düşmüştü. General, kızının yanına diz çökmüş, bir kolunu genç kadının boynuna dolamıştı. Paula'nın gözü yaşlıydı. Hayretle adama baktı. General Paula'nın yüzündeki ifadenin birdenbire değiştiğini farketti.

Alçak bir sesle: «Ben senin babanım,» dedi. «Senin babanım.»

«Babam mı?» Paula, fısıltıyı andıran bir sesle sordu. Dudakları titredi. Sonra bir elini kaldırıp parmaklarını yaşlı adamın yüzüne değdirdi: «Gerçekten sen misin?»

«Evet. Artık ağlama sevgili yavrum benim. Sana doya doya bakayım.»

General, genç kadının ayağa kalkmasına yardım etti. Bir saniye kadar karşılıklı durdular. Sonra General eğildi, Paula'yı alnından öptü. Paula da bir adım ilerledi, kollarını babasının boynuna doladı. Uzun, upuzun bir saniye süresince hiç ses çıkarmadan sarmaş dolaş durdular.

Paula: «Gözlerime inanamıyorum,» dedi. «Gerçekten sensin... Ve tam zamanında geldin... O adam birdenbire bana saldırdı.»

General: «Bağırdığını duydum,» dedi. «O adam seni öldürmeye çalışıyordu. Peki ama niçin?»

Paula ürperdi: «Öldürmeye değil bana saldırmaya çalışıyordu. Onu biraz tanıyorum. Ah, Allahım, eğer sen gelmeseydin.»

General: «O darbeyle herifi öldürmeliydim,» dedi. «Ama insan yaşlandıkça eski melekesini ve gücünü kaybediyor.»

«Baba, bu tehlikeyi göze almamalıydın. Gözünde gözlük olmayınca seni herkes tanıyabilir.»

General: «Evet, bizim gözlerimiz önemli,» dedi. «Tam düşündüğüm gibi, çok güzelsin. Yanıma otur, elini elime ver. Tam yirmi yedi yıl bu anın hayaliyle yaşadım.»

Paula: «Ben de öyle,» dedi. Gözleri gene yaşlarla dolmuştu. Generalin yüzü güzel olmasına güzeldi ama çizgilerle doluydu ve cildi de fazla gergindi. O parlak mavi gözler, genç kadına şefkat ve zafer dolu bir ifadeyle bakıyordu. General, kızının elini sıkı sıkı tutmuştu.

«Gülümse,» diye emretti. «Benim için gülümse ve daima mutlu ol. İkimiz için de hayatımızın en önemli günü bu.» General, Paula'nın elini kaldırıp dudaklarına götürdü. «Doğru söyle, seni hayal kırıklığına mı uğrattım? Yaşlı adam.. Çelimsiz, aksaçlı.. Beni düşündüğün gibi mi buldun?»

Paula: «Bilmiyorum,» dedi. «Senin bir fotoğrafını bile görmüş değilim. Sadece küçükken seni hayalimde canlandırmıştım. Yıllar boyunca da hep bu hayali düşünerek avundum. Seni bulduğuma öyle sevindim ki, söyleyecek söz bulamıyorum. Özür dilerim ama duygularımı kelimelerle anlatmama imkân yok.»

«Schwarz sana mesajımı verince bana geleceğini biliyordum. Pöllenberg'in nerede gizli olduğunu bulacağından da kuşum yoktu. Fakat bu meseleyi tartışmadan seni daha iyi tanımak istiyorum, sevgili yavrum. Bana kendini anlat biraz.»

Paula babasına sordu: «Beni nasıl bulabildin?» Genç kadın, serbest kalan kolunu babasının koluna geçirdi. Yaşlı adam berberden yeni çıkmış gibiydi, mıs gibi traş losyonu kokuyordu. Onun böyle yanibaşında otururken yıllar öncesine döndüğünü, gene küçük bir kız olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Başını babasının omzuna yasladı. «Ah, babacığım, beraber olabilmemize öyle sevindim ki bilemezsin.»

«Ben de. İngiliz gazetelerinde senin boşanma haberini okumuştum. İşte seni bu sayede tanıdım. Bizim ailenin özel-

liklerini taşıyorsun. Anneme ve kardeşlerime çok benziyorsun. Savaştan sonra annenin evlendiği adamın da Ridgeway adında bir subay olduğunu biliyordum. Onun için Schwarz'ı sana yolladım. İyi bir adamdı o, çok da sadıktı. Ama gene de sırrımızı ona açıklamayı göze alamadım. Hiç kimsenin Pöllenberg'e karşı koyamayacağını bildiğim için sana o bilmeceyi yolladım. Schwarz, Pöllenberg'i görmüştü...»

«Peki, niye sadece beni çağırmakla yetinmedin?»

«Eğer Schwarz öldürülmeseydi niyetim buydu. Beni gerçekten bulmak istediğine inanınca seni yanıma çağırtmayı tasarladım. Schwarz'a nasıl davranacağını, benim hakkımdaki düşüncelerini bilmiyordum.»

Paula: «Annem bana senden hiç bahsetmedi,» dedi. «Sadece Rusya cephesinde öldüğünü söylemekle yetindi.»

«Annen gerçeği bilmiyordu. Ona bu sırrı açıklamak doğru olamazdı. Annen benden nefret ederdi.»

«Biliyorum. Senin hakkında hiç bir şey anlatmadı. Alman ordusunda General olduğunu söyledi. Soyadımı da değiştirip Ridgeway yaptılar.»

Yaşlı adam hemen: «Yüksek seviyeli bir komuntandım,» dedi. «S.S. Örgütünde çalışıyordum. Führer'in hizmetinde çalışan en değerli askerler bu örgütteydi. Hepimiz birer tanıydık, Paula. O günlerde dünyayı biz yönetiyorduk.» General kızına sıkı sıkı sarılıp gülümsedi.

«Fransa'nın işgali sırasında ben burada kalıyordum. Bir prens gibi yaşadım. Yiyeceklerin ve içkilerin en iyisini bana getirirlerdi. Çevrem güzel kadınlarla doluydu. Herkes bana hizmet edebilmek için etrafımda dolanır dururdu. Onlar gerçekten güzel yıllardı. Şimdi hep geçmişi düşünüyorum ve bugünkü yaşantımın gerçekten hiç ilgisi yokmuş gibi geliyor. Madrid'de çalışan İsviçreli Bay Weiss öyküsünü benimseymiyorum.»

Paula babasına sordu: «Geçmişteki olaylardan pişmanlık duymuyor musun?»

General başını kaldırmış, gurur dolu bir gülümsemeyle dudakları kıvrılmıştı. Gözlerini kızına çevirdi: «Yenilgiden başka hiç bir şeyden pişmanlık duymuyorum. Sadece kaybettiklerimiz bana üzüntü veriyor. Ah, yavrum, üstelik herşeyi elde etmemize de ramak kalmıştı. Zafere enikonu yaklaşmıştık. Şimdi ise Yahudilerle komünistler dünyayı yönetiyorlar. Benim için bu dünyanın çekici bir tarafı kalmadı. Bana biraz da kendinden bahset. Evliliğini anlat. Kocan nasıl bir adamdı?»

Paula: «Kocamı anlatmak pek kolay olmayacak,» dedi. «Şımarık bir erkek olduğu için annem ondan hoşlanmıştı. Ama kocam evlenip yuva kuracak tipte bir erkek değildi. Sadece otomobil yarışları, seks ve heyecan onu ilgilendiriyordu. Bu evlilik ikimiz için de pek kötü oldu.»

General: «Zıyanı yok,» dedi, «bir daha sefere daha iyi bir eş seçersin.»

«Bir daha evlenmeyi düşünmüyorum. Artık evlenme işinden ağzımın payını aldım. Hele şimdi sana kavuştuğuma göre bir erkeğe de ihtiyacım kalmadı.»

«Sen kocaman bir kadınsın, küçük bir kız çocuğu değilsin. Seni idare edecek bir erkeğe ihtiyacın var. Bir ayağı çukurda olan yaşlı bir baba yetmez.»

«Böyle konuşma. Kararım kesin. Seni bulduktan sonra başka kimseye ihtiyacım kalmadı. Babacığım, hayatım boyunca beni seven ve gerçekten bana ait olan birinin özlemini çektim. Annem bu özlemi asla gideremedi, evlendiğim adam da keza... Artık hiç birine aldırımıyorum. Hepsinin canı cehennemde. Baba-kız birbirimize destek oluruz. Hayatımın sonuna kadar senin yanında kalacağım, çok mutlu olacağıma da inanıyorum. Onun için seni aramaya çıktım. Pöllenberg Çanağı benim için hiç bir değer taşımıyor. Benim istediğim sendin. Şimdi de bu isteğim gerçekleşti.»

General sert bir sesle: «Sen ne dediğini bilmiyorsun,» diye homurdandı. Kızını göğsüne bastırdı, sonra serbest bıraktı. Bir sigara yaktı. «Bana nasıl bir teklifte bulunduğunun farkında değilsin. Bu imkânsız. İnan bana, gerçekten imkânsız.»

«Yoo, hayır, imkânsız olamaz. Hemen buradan gideceğiz. Eğer senin evin Madrid'deyse, oraya gideriz. Birlikte sessizce ortadan kayboluruz.»

«Hayır,» General başını salladı. Sigarasının dumanlarını savurdu. «Hayır, kendini bana bağlayamazsın.»

«Neden? Ne bekliyorsun yani? Burada buluştuktan sonra beni yüzüstü bırakacak mısın? Hayır, bunu kabul edemem.»

General: «Seni bir amaç uğruna bulmak istedim,» dedi. «On yıldan beri huzur içinde, hiç bir tehlikeyle karşılaşmadan İspanya'da yaşıyordum. Bütün bunları tepip Paris'e döndüm. Ama seni bulup sürgün hayatımı paylaşasın diye yapmadım bunu. Küçük bir daire, üç beş kuruş gelir, yalnızlık, sıkıntı ve yeknesaklık... Kızımın kaderi bu olsun ister miyim sanıyorsun?»

Paula ısrar etti: «Ama benim istediğim bu. Kendimi bildim bileli, senin yanında olmaktan başka birşey istemedim.»

«Sen benim çocuğumsun. Yıllarca önce dünyamızın sonunun geldiğini ve ölebileceğimi sezdiğim zaman bir köşeye senin için birşey ayırdım. Senin bu mirastan yoksun kalmanı istemiyordum. Dünyanın en büyük, en değerli sanat eserlerinden birini sana sakladım, yavrum. İşte şimdi de bunu sana teslim edebilirim.»

«Ben onu istemiyorum. Pöllenberg'e sahip olmak istemiyorum. Bu, beni hiç ilgilendirmiyor.»

General sert bir sesle konuştu: «Aptallık etmekten vazgeç.» Yaşlı adam ayağa kalktı. Paula, kanapede kalmış, şaşkın' şaşkın babasına bakıyordu. General odanın içinde gezinmeye başladı.

«Pöllenberg Çanağı senin malındır. Onu bu şekilde nasıl tepebilirsin? Sen onu hiç görmedin ki... Ne demek olduğunu da bilmiyorsun. Altın ve değerli taşlarla bezenmiş muazzam bir servet, eşsiz bir sanat eseri. Bunun sayesinde dünyanın en zengin kadını olacaksın. Kudret kazanacaksın, herkes senin peşinde koşacak. İstersen bir Prensle de evlenebileceksin. İnsanlar tıpkı bana yaptıkları gibi sana da saygı besleyecekler. Seninle bir tek kelime konuşabilmek için karşında el pençe divan duracaklar.»

«Baba, yalvarırım, bırak bu sözleri.» Paula, Generalin sözlerini dinlemek istemiyordu. Yaşlı adamın yüzündeki o tatlı, müşfik ifadeden de eser kalmamıştı. Kızına bakarken pek öfkeliydi, hatta düşmanca bir tavır takınmıştı.

«Ben silik bir adam olarak ömrümü sürgünde tamamlayabilirim ama sen öyle olmayacaksın. Madrid'e gelip benimle oturacaksın ha... Mezarı boylayıncaya kadar bana bakacaksın... Eğer bunu yapmana izin vereceğimi sanıyorsan, boşuna buluşmuş oluruz. Hayır, seni bekleyen bir gelecek var. Bunu ben hazırladım, sen de planımı uygulayacaksın. Pöllenberg Çanağı senin olacak. Onu sana vermek için geldim buraya.»

Paula çaresiz bir halde: «O bana ait değil ki,» dedi. «Von Hessel'lerin malı. Üstelik onlar da Pöllenberg'in nerede gizli olduğunu öğrenmişler, bugün almaya gelecekler.»

General birden durdu. Yarısı içilmiş sigarayı tutan elini yanına sarkıttı.

«Ne demek istiyorsun? Sen bunları nereden biliyorsun?»

«Bu işi halletmek için özel bir dedektif tutmuşlardı. Adam benimle görüştü. Ona senin bilmeceni açıkladım. Aramızda bir anlaşmaya vardık. Dedektif Pöllenberg'i bulmak istiyordu. Ben ise seni arıyordum. Von Hessel'ler herşeyi biliyorlar.»

«Yani Pöllenberg'in nerede saklı olduğunu da biliyorlar demek mi istiyorsun?»

General birdenbire değişmişti. Kaskatı kesilmiş, donuk gözlerle kızına bakıyordu. Paula ürperdi. Karşısında duran adam pek sert ve korkunç bir yaratıktı.

General: «Bana cevap ver, Paula,» dedi. «Pöllenberg'in yerini biliyorlar mı?»

«Evet. Sana söyledim ya. Bugün de almaya gelecekler.»

General hafif bir sesle: «Anlıyorum,» dedi. «O kadın bana oyun oynamaya çalışıyor anlaşılan.»

Paula: «Von Hessel'ler bu işde yerden göğe kadar haklı. Pöllenberg'i onların elinden alan sensin. Yüzyıllar boyunca von Hessel ailesi Pöllenberg'in sahibiydi. Sen onu ele geçirdin.»

«Senin düşüncen bu mu? Pöllenberg'i onlardan çaldığımı mı sanıyorsun? Ama tabii von Hessel'ler kendilerini temize çıkarmak, haklı göstermek için böyle demişlerdir. Yalan bu. Pöllenberg, benim malımdır. Tabii senin de malın sayılır. Yakında herşeyi öğreneceksin.»

Paula: «Hayır,» dedi. »Yani şunu demek istiyorum ki, baba, geçmişini unutmak gerek. Yaptıklarından ötürü seni yargılamak bana düşmez. Fakat Pöllenberg de geçmişin bir parçasıdır. Ben ona elimi bile sürmem. Onun sayesinde zengin ve ünlü olmak da istemiyorum. Hem sen kendini de bir kenara atıyorsun. Burada kaldığın sürece tanınmak tehlikesiyle karşı karşıyasın. Madam Brevet adında yaşlı bir kadın seni görür görmez tanıdı. Onu görmeye gittim. Kadın, benim kim olduğumu öğrenince yüzüme tükürdü. Sen onun oğlunu öldürmüşsün. İşin bu kısmını hiç tartışmamak en doğru hareket olacak baba. Yalnız şu Pöllenberg Çanağı da bunlarla ilgili. Eğer sen şimdi onu bana verirsen hiç vakit kaybetmeder, götürüp von Hessel'lere teslim edeceğim. Zaten onlara söz verdim.»

General ağır ağır: «Ah, budala,» dedi. «Böyle bir teklifte bulunmak için insanın çıldırmış olması gerekir. Sen hiç birşey bilmiyorsun. Gerçekten haberin yok. Demek Pöllenberg'i Margaret von Hessel'e geri vereceksin ha?» General güldü. Kin ve nefret dolu bir gülüştü bu.

«Eğer Pöllenberg'i sen almak istemezsen, Margaret von Hessel'in de almasına fırsat vermeyeceğim.»

Paula sızlandı: «Ah, yalvarırım, yalvarırım kavga etmeyelim, baba. Asıl birbirimize kavuşmamızın önemli olduğunu anlamıyor musun? Paranın benim için hiç önemi yok. Benim sahip olmamı istediğin şeylerin hiç birine değer vermiyorum. Ne hazine de ne kudrette ne de servette gözüm var. Dünyada bana ait olan tek varlık sensin. Oysa sen de karşıma geçmiş ayrılmaktan, beni tek başıma bırakmaktan söz ediyorsun. Eğer böyle yaparsan kalbimi kıracaksın.»

General kızına baktı. Yüzündeki ifade yavaş yavaş değişti. Eğilip kızına elini uzattı. Paula, babasının elini tuttu. Baba kız tekrar birbirlerine sarıldılar. Genç kadın, tıpkı çocukluk günlerinde olduğu gibi tanrıya yakardı: «Ah, Allahım, ne olursun, babamın beni terketmesine izin verme.»

General: «Senin mutlu olmanı istiyorum,» dedi. «Dünyada sevdiğim tek insan sensin. Seni düşünmek beni ölümden kurtardı. Senin yenilgiden sonra o harabelerden uzakta sakin sakin yaşadığını, günden güne gelişip büyüdüğünü ümit etmek bana güç verdi. Bebekken seni kucağıma alır, bütün dünyayı ayaklarının dibine sereceğimi vaat ederdim. Ben dünya değilim, sevgili yavrum. Sana verecek birşeyim yok. Sözümü kesme, anlatacaklarımı bitirmeme izin ver. Benim için gelecek diye birşey yok. Yaşlı bir adamım, tehlikeden uzaklaşmış sayılırım. Bana bu kadarı yeter. Eğer seni yanımda götürüp de sürgün hayatıma ortak edersem, kendini mahvetmene göz yumarsam, buna yüreğim dayanmaz. Ümidimi tam manasiyle kaybederim. Beni bu kadarcık bir zevkten yok-

sun kılma. Sana olan büyük sevgimi ispatlamama izin ver. Hiç değilse şu Pöllenberg'i al. Onu sana gösterip gerçekten senin malın olduğunu anlatmama imkân ver. Ama herşeye rağmen kararından caymazsan...»

General kızının çenesini tuttu, yüzünü yukarı kaldırdı. Adamın gözleri yaşlıydı. «Beni kırma,» diye tekrarladı, «hep bu günü düşünerek yaşadım.»

Paula fısıldadı: «Ah Allahım. Ah, Allahım, şimdi ben ne yapacağım?»

O sırada telefon çaldı. General kızını bileğinden sımsıkı tutmuş bırakmıyordu. Birdenbire parmaklarını gevşetip Paula'yı serbest bıraktı. «Telefona cevap ver, Paula.»

Paula, ahizeyi kaldırdı. Fisher: «Benim,» dedi. Sakın bir şey söyleme, sadece beni dinle.»

«Evet. Evet, ama sen nasıl öğrendin?»

«Şimdi buna boş ver. Bir kaç dakikaya kadar oraya geliyorum, Pöllenberg'in nerede saklı olduğunu sana söyledim mi?»

Paula: «Hayır,» dedi. «Hem kuzum niye beni rahat bırakmıyorsun? Senin yüzünü görmek istemiyorum.»

«Beni yüzüstü bırakıp gitmekle bu isteğini belli etmiştin zaten. Fakat şimdi mesele bu değil. Pöllenberg senin kaldığın dairede saklıymış. Yanıma bir marangoz alıp Prenses von Hessel ile beraber oraya geleceğim. Onun için babanı dışarı çıkarsan iyi edersin. Sana tehlikeyi haber vermek istedim.»

«Teşekkür ederim,» Paula, yan gözle babasına baktı. General ayakta durmuş, konuşulnlardan hiç birşey anlamadan kuşku ve merak içinde bekliyordu. «Bunu bana haber verdiğin için teşekkür ederim. Olanlardan ötürü de özür dilemek istiyorum.»

Fisher, kuru bir sesle: «Aldırma,» dedi, «iş babanla be-

nim aramda bir seçme yapmaya varınca onu seçeceğini zaten biliyordum.» Telefon çat diye kapanıverdi.

Paula, babasına döndü: «Buraya geliyorlar,» dedi. «Baba, hemen buradan gitmelisin.»

General: «Pöllenberg burada,» dedi, «onu sakladığım yerden çıkarmanıza yarayacak birşey getirmiştım. Ama şimdi buna vakit kalmadı. Sana durumu haber veren kimdi?»

«Dedektif. Benimle beraber olduğunu tahmin etmiş, tehlikeyi haber vermek için aramış. Yalvarırım, şimdi bana bir veda öpücüğü ver ve hemen buradan uzaklaş. Dur, dur, seni sonra nerede bulabilirim?»

General: «Bir yerde bulamazsın,» dedi.

«Ama birdenbire ortadan kaybolacak değilsin. Beni yüzüstü bırakıp gidemezsin.»

General eğilip kızını öptü. «Önemli olan Pöllenberg'dir. Birazdan sana miras bırakacağım şaheseri gözlerinle göreceksin. Bunun sana ait olduğunu ispatlayan belge de Pöllenberg'in içinde.»

General, arkasına bakmadan odadan çıktı, gözden kayboldu. Paula şaşkındı. Birdenbire terkedilip yapayalnız kalan bir çocuk gibi ağlamak geliyordu içinden. Sonra hızla yerinden fırladı, kapıyı açıp koridora baktı. Görünürde kimse yoktu. Birkaç dakika sonra da otelin resepsiyonundaki kâtiplerden biri telefon etti. Prens Philip von Hessel'in genç kadınla görüşmek için yukarı çıkmakta olduğunu haber verdi.

Paula, Philip'i içeri aldı. Genç adamın yanında annesiyle Fisher'in de bulunacağını sanmıştı.

Philip: «Sen ağlamışsın,» dedi. «Nen var?»

«Birşeyim yok. Gayet iyiyim. Öbürlerinin de seninle beraber geleceklerini sanmıştım.»

«Öbürleri de ne demek oluyor? Buraya hatırını sormak ve yemeye davet etmek için geldim.»

Paula: «Annen,» diye açıkladı. «Ve tabii Eric Fisher Pöllen-
enberg Çanağı burada. Dairenin bir köşesinde saklı. Fisher'le annen onu almak için buraya gelecek. Kapı vurulduğu
zaman onların geldiklerini sanmıştım.»

Philip ağır ağır: «Annem bana bundan hiç bahsetmedi,» dedi. «Tek kelime bile söylemedi. Burada bulunmam senin bakımından çok iyi olacak. Bir yardımcıya ihtiyaç duyabilirsin. Yani annem benim tanıdığım kadınsa demek istedim. Onları burada birlikte bekleyeceğiz. Ağlamanın sebebi bu muydu?»

«Hayır. Çok başka bir sebep vardı. Bana bir sigara verebilir misin?»

«Elbette.» Philip genç kadının sigarasını yaktı. Yüzü pek asıktı. Birden genç kadının omuzuna dokundu. «Ağlamanın sebebini sormayacağım. Fakat bu iş bittikten sonra istersen bir yere gidip başbaşa konuşabiliriz.»

«Bilmiyorum. Burada neler olacağını da bilmiyorum. Buradan hemen kaçıp gitmek istiyorum.»

Prens: «Şimdi olmaz,» dedi. «Artık işin sonuna gelmiş sayılırsın. Biraz daha sıkıntıya katlanmalısın. Senin dostun olduğumu unutma.»

«Evet, buna inanıyorum... Geldiler galiba.»

Salona ilk giren Margaret von Hessel oldu. Yaşlı kadın önce Paula'yı arkasından oğlunu görünce durdu. Başını arkaya çevirdi.

«Bay Fisher, bu insanların burada ne işleri var?»

Fisher, arkasında bir alet edavat kutusu taşıyan, işçi tulumu giymiş bir adamla içeri girmişti. Önce Paula'ya sonra da kuşku içinde Prens Philip'e baktı. Prens o anda Paula'ya biraz daha yaklaşmış, genç kadının yanında durmuştu.

«Eayan Stanley?» Margaret von Hessel'in sesi odayı doldurdu. «Acaba lütfedip dışarı çıkar mısınız? Bu iş sizi zer-

rece ilgilendirmiyor. Sen de...» Prenses öfkeyle oğluna baktı, «Hanımefendiye refakat ediver.»

Philip sakın bir sesle: «Bayan Stanley burada kalacak,» dedi. «Ben de kalacağım.»

Dışardan bir ses duyuldu. Ve Dunston içeri girdi. Bir eli cebindeydi. Yüzünde bir bant vardı. Paula, birden soluksuz kalıp bir adım geri çekildi. Dunston gözlerini genç kadına dikerek Fisher'e şöyle dedi:

«Burada başka bir kimsenin bulunup bulunmadığından emin olmalıyız.»

Fisher'in birşey söylemesine fırsat bırakmadan da yatak odasının kapısını açıp içeri girdi. Biraz sonra dışarı çıktı. Gene gözlerini Paula'ya dikmişti. Gözlerindeki ifade gayet açıktı. Genç kadın olay hakkında tek kelime söylerse, av köpeklerini Generalin üzerine saldırtacaktı. Paula, başını öbür tarafa çevirdi. Boğazını sıkan, vücudunu bere içinde bırakan o vahşi elleri hatırlamak bile istemiyordu. Genç kadın birdenbire titremeye başladı. Dunston babasını tanımış olmalıydı. Paula'nın birşey yapamayacağını, Fisher bir kaç adım ileride durduğu halde genç kadının onu suçlamaya kalkışamayacağını biliyordu. Dunston yatak odasından döndükten sonra pencereye gitmiş, uzun perdelerin arkasında gizlenen biri var mı yok mu diye bakmıştı.

Prenses tekrar konuştu: «Bayan Stanley ile birlikte buradan çıkıp gitmezsen araştırmayı geri bırakacağım.»

Fisher soğuk bir sesle: «Burada kalacaklar,» dedi, «Hiç değilse Bayan Stanley kalacak. Oğlunuz beni ilgilendirmez.»

Fisher, Paula'ya bakmamıştı bile. Prens Philip Paula'nın böyle burnunun dibinde dururken ve üstelik Paula'ya karşı gayet samimi davranırken Fisher, genç kadının yüzüne bakmayı göze alamadı.

«Pöllenberg'in nerede gizli olduğunu yalnız ben biliyorum. Eğer Bayan Stanley tanık olarak aramızda bulunmazsa,

Pöllenberg'i ortaya çıkarmayacağım. Bu şahesere kimin sahip olacağı henüz belli değil. Bu sebeple Bayan Stanley'in de burada bulunması gerekiyor.»

Prens Philip: «Ben de aynı kanıdayım,» dedi. «Lütfen, işinize başlayın Bay Fisher.»

«Pekâlâ.» Margaret von Hessel hızla Fisher'e döndü. «Pekâlâ, sizin dediğiniz gibi yapacağız, Bay Fisher. Allahaşkına adaminıza söyleyin de işe başlasın.»

Otelin maragozu ortaya çıktı. Fisher, adama: «Duvarları dene,» dedi. «Bana kalırsa, duvarın içinde bir yere gizlenmiş olmalı. Değiştirilmiş tahta var mı, bir bakiver.»

Paula, Fisher'e döndü: «Bir şey sormak istiyorum,» dedi, «işe başlamadan önce bu soruma cevap verin lütfen.»

İlk kez gözgöze geldiler. Fisher, gene yüreğinin acıyla burkulduğunu hissetti. Paula çok değişmişti. Belki de, her zaman düzenli görünen saçları darmadağınık olduğu için genç kadının havası değişmişti. Bir de diğerlerinden biraz daha uzaktan duran Dunston'a zaman zaman korku dolu gözlerle bakması Fisher'i kuşkulandırmıştı.

Fisher: «Madam Brevet'nin bir dostundan öğrendim,» dedi. «Aileyi tanıyan bir komşuyla konuştum. Jacquot usta bir marangozdu. İşte en önemli ipucu buydu. Baban, Jacquot'nun mesleğini bildiği için onu seçmişti. O gece Jacquot'yu buraya getirip çalıştırdı. Burası onun özel çalışma odasıydı. Hiç kimse içeri girip kendisini rahatsız edemezdi. Jacquot'yu gece sabaha kadar burada çalıştırdı ve delikanlı bu sırrı kimseye açıklayamamış diye de sabahleyin erkenden kurşuna dizdirdi. Generalin Jacquot'yu Pöllenberg'in saklanması işinde kullandığını zaten tahmin etmiştim, annen de tam o günlerde babanın burada karargâh kurmuş olduğunu söyleyince mesele kalmadı. Marangoz ustasının burada çalıştırıldığını artık biliyordum.»

Prenses Fisher'e hışımla söylendi: «Niye işimize devam

etmiyoruz? Bütün bunları sen daha önce bana anlatmıştın. Adama söyle de derhal aramaya başlasın.»

Marangozun duvardaki arkası boş yeri bulması yarım saat sürdü. Adam yere eğilip aşağıdan yukarı doğru tahtayı yumruklamaya başlamıştı. Paula, adamı dikkatle seyrediyordu. Prenses bir koltuğa oturup arkasını dönmüştü. Bir ayağını da marangozun darbelerine tempo tutarak sallıyordu. Prenses oğlunun tarafına hiç bakmıyordu bile.

Bu sırada marangoz işi bırakıp Fisher'e: «Burada bir tuhafılık var,» dedi. «Diğer yerler gibi ses vermiyor.»

Mermer şöminenin biraz ilerisindeydiler. Duvarın bu bölümüne tahta kabartmalarla çiçek resimleri yapılmıştı. Fisher de marangozun işaret ettiği yeri dikkatle inceledi. Gözüne bir ek yeri ilişmemişti.

«Emin misin?» diye adama sordu.

Adam başını salladı. Ağzının bir köşesinde duran sigaranın külü adamakıllı uzamıştı. Marangoz sigarayı yaktığı zaman Prenses ona sigara yasağını hatırlatmayı unutmuştu.

Marangoz: «Bana kalırsa bu tahta levhanın arkasındaki duvar boşmuş,» dedi. «Ancak, tahta levhanın nereden kesilip eklendiğini bulamadım. Bu işi kim yaptıysa pek usta bir marangozmuş.»

Fisher: «Evet,» dedi. «Gerçekten öyleymiş. Şimdi bir bak bakalım, bir değişiklik hissediyor musun?»

Marangoz arkasını salondakilere dönmüş yere çömelmişti. «Şuraya lâmbayı tutar mısınız?» diye Fisher'den yardım istedi. Fisher elindeki lâmbayı adamın dediği yere tuttu. «Ah, tamam. Galiba buldum. Şu kıvrık yerde bir çizgi var gibi. İşte tahtayı buradan kesmişler.»

Prenses birden doğruldu: «Açın,» diye emretti. «Çabuk orayı kesip açın.»

Adam, başını arkaya çevirip Prenses'e baktı: «Bu güzelim kaplamaya zarar vermek istemem, hanımefendi,» dedi.

«Onsekizinci yüzyıldan kalma gayet güzel bir kaplama bu. İşi aceleye getirmeden ve kaplamayı bozmadan işi bitirmeye çalışacağım.»

Kimsenin sesi çıkmıyordu. Fisher, marangozun yanında duruyordu. Marangoz büyük bir dikkatle testereyi eline alıp işaretli yeri kesmeye başladı. Salondakiler heyecandan soluk bile almadıkları için derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Bu sessizliğin testerenin gıcirtisiyle bozulması herkesi şaşırttı. Paula, yerine çakılmış kalmıştı. Birdenbire bir kıpırdanma oldu. Prenses ayağa kalkmıştı.

«Kes şunu,» diye bağırdı, «Allahaşkına kes şunu da durum anlaşılsın.»

Fisher, alçak bir sesle: «Prensesin dediği gibi yap. Bir hasar olursa, ona ödetebiliriz. Zaten hiç bir hasar yapmadan bu işi bitirmek imkânsız. Elini çabuk tut, şu levhayı kaldır bakalım.»

Marangoz biraz daha çalıştı. Derken: «Hah, tamam,» diye heyecanla mırıldandı. Sonra testereyi elinden bıraktı, Fisher de el lâmbasını marangozun kestiği yere tuttu. Birdenbire altının parıltısıyla marangozun gözleri kamaştı. Duvarın hemen önünde durduğu için Pöllenberg'i ilk gören de o olmuştu. Hemen ellerini boşluğa uzattı. Fisher de adama yardım etmek istedi.

Paula, elinde olmadan iki erkeğin yanına gitti. İki erkek o sarı parıltının geldiği boşluğa ellerini uzatmışlar, büyük bir zorlukla ve ağır ağır Pöllenberg'i dışarı çıkarmışlardı. Prenses hemen iki erkeğe: «Çekilin ordan,» dedi. «Çekilin de ben bakayım.»

Pöllenberg Çanağını yere halının üzerine bırakmışlardı. Orada bir güneş gibi parlıyordu. Her tarafı elmaslarla süslüydü. Alt kısmında kocaman bir yakut göze çarpıyordu. Kananayan bir yara gibi kıpkırmızıydı. Fisher, şaşkın şaşkın: «Aman tanrım, aman tanrım şuna bak,» diye birşeyler geliyordu ağzında.

Fotoğraflar Paula'yı bu manzaraya hazırlamamışlardı. Fotoğraflarda gördüğü şey, cansız bir eşyaydı. Oysa bu altın çanak canlı gibi duruyordu. Kenarlarındaki süsler sanki yapma değil de sahici gibi duruyorlardı.

Margaret von Hessel, titrek bir sesle: «Nihayet,» diye mırıldandı. «Çok şükür nihayet Pöllenberg'ime kavuştum.»

«Hayır, Prenses von Hessel; yanılıyorsun, Pöllenberg senin değil.»

Bu sözler, arkadan duyulmuştu. Fisher, hemen arkasına döndü ve olduğu yerde kalakaldı. Hepsi de sesin geldiği tarafa dönmüşler, kapıda duran adama bakıyorlardı. Adamın elinde bir de tabanca vardı.

Fisher, kapıda duranın kimliğini anlamak için Paula'nın acı bir çığlık koparmasından ve Prenses von Hessel'in sanki bir saldırıya karşı kendini savunmak ister gibi ellerini ileriye uzatmasından yararlanmadı. General odanın ortasına yürüdü. Tabancasının namlusunu Margaret von Hessel'e çevirmişti.

«O boşlukta başka birşey daha var. Biriniz onu da dışarı çıkarsın. Eğer içinizden biri sersemce bir hareket yapmaya kalkışırsa bu kadına ateş edeceğim. Hey, sen,» General Dunston'a işaret etti: «Sen de öbürlerinin yanında dur. Seni öldürmek özellikle hoşuma gidecek.»

Fisher, duvardaki boşluğu araştırdı. Karanlıkta eline yumuşak, dokundukça hışırdayan bir cisim değmişti. Bu bir zarftı.

General yumuşak bir sesle: «Ah, güzel,» dedi. «Başından sonuna kadar Almanca yazılmıştır. İçinde neler yazıldığını size kısaca anlatabayım.»

Margaret von Hessel bağırdı: «Hayır...»

«23 Nisan, 1944 günü şu zarfın içindeki belgeyi imzalamıştın. Pöllenberg Çanağı bu belge sayesinde benim malım oluyor. Dünyanın neresine gitsen, hangi mahkemeye baş-

vursan, bu kâğıt Pöllenberg'in sahibinin ben olduğumu ispatlamaya yetecektir.»

Tabancanın namlusu Margaret von Hessel'e çevriliydi. Fisher, zihninden şöyle bir hesap yaptı. Yerinden kıpırdayacak olsa, General hemen tetiği çekecekti ve ilk kurşun Margaret von Hessel'in soluna isabet edecekti. Şu halde adamın emirlerine uymaktan başka çare yoktu.

Paula bağırdı: «Fisher... Baba, yapma.»

General kızına bakmadı bile. «Bu elimdeki belgelerin sadece bir tanesi. İkincisi de bu hediyeyi tek kızıma devrettiğimi belirtiyor. Bu bile kanun çerçevesinde yapılmıştır. Dünyanın her tarafında geçerlidir.» General, Prenses'e döndü: «Ama seni korkutan bunlar olmasa gerek değil mi? Bu belgeleri hükümsüz kılmak için binbir çareye başvurabilirsin. Avuç dolusu para harcayıp, bunları yokettirmen de mümkündür. Çünkü ben kendimi savunacak durumda değilim. Ama bunu da düşündüm. Sonun yaklaştığını biliyordum ve bu arada herşeyi düşünmem gerekiyordu. Bir kâğıt daha var, Paula. İşte Prensesin kimseye göstermek istemediği kâğıt da bu.»

General Fisher'e döndü: «Zarfı açın,» dedi. «Kâğıtları kızıma verin. Yalnız gayet ağır hareket edin, yoksa Prenses şuracıkta ölebilir.»

Yaşlı adam, Margaret von Hessel'e bakıp anlamlı anlamlı gülümsedi. Fisher Dunston'a baktı, başını salladı. Kâğıtları Paula'ya verdi. Generalin dediği gibi gayet ağır ve dikkatli hareket ediyordu. Daha önce de gözlerinde bu ifadeyi taşıyan insanlarla karşılaşmıştı. Bu bakışların ne gibi bir anlam taşıdığını gayet iyi biliyordu. Prensesin ölümünden sorumlu olmaya ise hiç niyeti yoktu.

«General Bronsart,» Philip von Hessel gayet sakin bir sesle konuştu, «eğer burada birini öldürmeye kararlıysanız, öldüreceğiniz şahıs annem değil ben olmalıyım. Çok rica ederim, tabancanızla anneme nişan almayın.»

General genç adama yan gözle baktı: «Yersiz bir cesaret gösterisi bu. Annen senin hayatını tehlikeye sokabilir, ama sen annenin hayatını hiçe sayamazsın. Annen tehlikede olduğu sürece yerinden kıpırdamayacaksın. Hiç biriniz yerinizden kıpırdamayacaksınız zaten. Paula, o iki belge Pöllenberg'in gerçekten sana ait olduğunu ispatlamaya yeter. Küçük kâğıt ise von Hessel'lerden hiç birinin bu anlaşılmayı bozmak cüretini gösteremeyeceğini açıkça anlatmaktadır. Kâğıdı aç ve yüksek sesle oku bakalım.»

Paula, babasının dediğini yaptı. Gittikçe artan bir korkuyla vücudu kaskatı kesilmişti. Kâğıdı elinde zor tutuyordu. Dunston, Prensesin yanında hareketsiz duruyordu. Sağ eli hafifçe yana kaymıştı. Ama General, silâhını Prensesten uzaklaştırmadıkça Dunston da elini cebine sokup tabancasını çakaramayacaktı. Bu sebeple dikkat kesilmiş, Generali gözlüyordu.

Paula: «Bu kâğıt Almanca yazılmış,» dedi. «Ben okuyamam.»

«Parçala şu kâğıdı.» Prenses, birdenbire ileriye atıldı. Bir elini ileriye uzatmıştı. Tabancanın kara namlusu, yaşlı kadını takibetti. Prenses gene bağırdı: «Yoket şunu. Sana istediğini veririm. Bu mektuba karşılık bir milyon İngiliz lirası vermeye hazırım.»

«Hayır.» General, zalimce bir gülüşle Prensese baktı. «Hayır, beni ikinci defa parayla susturamazsın. Bunu yıllarca önce bir kez denemiştin. Ama sonradan bana oyun yapmaya çalıştın. Kızımı aldatmaya çalıştın. Pöllenberg, kızımıdır. Şimdi söyleyin bana bakayım, Prens Philip, annenizin yerine ölmeyi teklif ettiğiniz zaman o küçük kâğıtta neler yazılı olduğunu biliyor muydunuz? Hiç sanmam.» General başını iki yana salladı. «Prenses bu sırrı herhalde hiç kimseye açıklamamıştır. O kâğıtta neler yazılı olduğunu anlatayım mı, Paula? Prensesin bana yazdığı bir mektup bu. 1944 yılının mayıs ayında bir gece elden gönderilmişti.»

Prenses, acı bir sesle bağırdı: «Başka çarem yoktu. Heinrich'in evlenme hikâyesini öğrenmiştin. Heinrich'i Alman vatandaşlığından çıkarttıracağını söyleyip beni ve tüm ailemi zi tehdit ettin.»

Prenses, Paula'nın yanında kireç gibi bembeyaz bir yüzle hareketsiz duran oğluna döndü: «Başka çarem yoktu. Hitler meseleyi öğrenseydi hepimizi temerküz kamplarına gönderir, fabrikalarımıza el koyardı. Kısacası bizi mahvederdi.»

Philip von Hessel: «Bunları biliyorum, anne. Daha önce de anlatmıştın,» dedi.

General atıldı: «Ah, evet, ama bundan başka birşey açıklamadı değil mi? Pöllenberg'i susmama karşılık bana hediye ettiğini de açıkladı. Bunu biliyordun değil mi? Pöllenberg'in çalındığını dünyaya ilân ederken de bunun yalan olduğunu biliyordun. Ama annen bir milyon İngiliz lirasını bunlar için teklif etmiyor. Kızımın elindeki mektupta yazılı olanlar bunlar değil. Mektupta neler yazılı olduğunu ben sana özetleyeyim.»

Margaret von Hessel bir daha bağırdı: «Hayır, yalan bu. Sahtekârlık...» Yaşlı kadın birdenbire sustu. Sanki yenilgiyi kabullenmiş gibiydi.

«Mektupta Fransa-Almanya sınırında, Alsace yakınlarında küçük bir kasabanın adı ve buradaki küçük bir pansiyonun adresi yazılı. Mektupta, onları bu adreste bulabileceğim belirtilmişti. 'Hiç birşeyden kuşkulanmıyorlar. Bizim yanımıza getirilmeyi bekliyorlar.' Mektuptaki kelimeleri gayet iyi hatırlıyorum. Yaptığımız pazarlığı da gayet iyi hatırlıyorum, Prenses von Hessel. Yahudi gelininiz ve daha sonradan istediğiniz bir hizmete karşılık Pöllenberg'i hediye edecektiniz. İsteddiğiniz şeyi yaptım değil mi? Gelininizi ve torununuzu tutuklattırdım. Onları önceden kararlaştırdığımız gibi Mathausen kampında gaz odasına gönderdim değil mi? Çocuk ne kadardı? Onsekiz aylık mıydı?»

Odada derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Sanki herkesin soluğu kesilmiş gibiydi. Zaman da durmuştu. Paula, babasının sesini duydu, o son sorunun alaycı bir tonla soruluşu kulaklarında yankılandı ve ayaklarının altından yerin kayar gibi olduğunu hissetti. Neredeyse bayılacaktı. Genç kadın insanüstü bir gayretle kendini tuttu, babasına baktı. O dehşete düşmüş zavallı kadının karşısında zafer alevleri saçan mavi gözlere baktı. Dudaklarındaki acı gülümsemeyi gördü ve az önce itiraf ettiği suçtan ötürü de hiç bir pişmanlık duymadığını dehşet içinde farkettil. Şimdi zemin sallanıyordu. Bir elin uzandığını ve onun düşmesini önlediğini farkettil. Ama bu Prens'in eli değildi. Fisher, Generalin ve silâhının tehdidinde aldırmadan Paula'nın yanına gelmişti.

Philip von Hessel: «Anne,» dedi. «Anne, sen onları al-dattın mı? Bu adamdan onları öldürmesini mi istedin?»

Prenses Margaret von Hessel, biraz kendini toparlamaya çalışarak: «Başka çarem yoktu,» dedi. «Gelinimle toru-num yaşadığı sürece biz tehlikeden kurtulamayacaktık. General gerçeği öğrenmişti. Başka biri de öğrenebilirdi. Gelinim bir Yahudiydi, sürtüğün biriydi.»

Philip sordu: «Ya çocuk? Heinrich'in oğlu... Onu da öldürttün değil mi?»

Genç adamın bu sorusu cevapsız kaldı. Prenses, kendini savunmak ister gibi bir hareket yaptı, fakat birşey söylemedi.

General kin ve intikam dolu bir sesle: «Şimdi gelelim sana Paula,» dedi. «Artık gerçeği bildiğine göre Pöllenberg'i hâlâ Prensese iade etmeyi düşünüyor musun? Şuna iyi bak. Güzelliğini kendi gözlerinle gör.»

Paula titredi: «Tanrı seni bağışlasın,» dedi. «O iğrenç kana bulanmış şeye bakmaya tahammülüm yok. Anne ve çocuk. İkisini de öldürdün, baba.»

«Bir Yahudi kadınla bir yarı Yahudi. Onlar benim için hiç

bir değer taşımıyorlardı ki... Zaten bunlar gibi milyonlarca insan ölüyordu. Aşağılık insanlar, dünyayı mikroba buluyorlardı. Milyonlarca ölünün yanında bu ikisinin ne önemi olabilir?»

Odanın ortasında o kocaman altın çanak parıl parıl parlıyor, mücevherlerle bezenmiş gözlerle onlara bakıyordu.

Paula bağırdı: «Ben ona elimi sürmem. Sana da sürdürmem.»

General: «Yaa,» dedi, «ben de bundan korkmuştum zaten. Fakat hazırlıklı geldim, Paula. Koridora çık, kapının yanında duran torba çantayı bana getiriver.»

Paula: «Hayır,» dedi, «hayır, sana hiç bir şekilde yardım edemem.»

General bu defa Fisher'e döndü. Genç adam, kolunu Paula'nın beline dolamıştı. «Sen git öyleyse,» dedi. «Kızımın yanından çekil, torbayı getir bana. Eğer dediğimi yapmazsan, Prensese vuracağım.»

Fisher, Paula'ya fısıldadı: «Sakin ol, sevgilim.» Genç kadını serbest bıraktı, kapıya yürüdü. Generalin dediği gibi kapının yanında büyücek bir torba duruyordu. Bunu içeri alıp Generale getirdi. Bu arada yaşlı adamın üzerine saldırmayı da düşündü. Tabancadan çıkacak serseri kurşunun hiç kimseye isabet etmemesi de mümkündü. Kurşun Prensese isabet edecek olsa, Fisher için bunun önemi yoktu. Ama Paula oradayken böyle bir tehlikeyi göze alamazdı. Genç kadın, perişan bir haldeydi, ayakta sallanıyordu.

General emretti: «Torbayı aç. Sonra bana ver.»

Torbanın içinde küçük bir silindir ve ince bir hortuma bağlı bir âlet vardı.

Fisher, âleti Generalin eline tutuşturdu. «Şimdi ateşle şunu!»

Fisher, çakmağını başlığın ağzına götürdü. Bir tıslama

duyuldu ve âletten mavi beyaz bir alev fışkırdı. Oda birdenbire göz kamaştırıcı bir aydınlığa büründü.

Margaret von Hessel avaz avaz bağırdı: «Hayır, hayır, hayır. Ah, tanrım,» Oksiasetilen alevi altın ağacın tepesini yalıyordu. General, sağ elinde silâhını tutuyor, sol eliyle de Pöllenberg'i eritmeye çalışıyordu. Daha şimdiden Çanağın üst kısımları erimeye başlamıştı bile. Yavaş yavaş da şekil o mavi beyaz alevler arasında gözden kayboldu. Halının üzerinde bir altın seli meydana gelmişti. O güzelim, paha biçilmez renk renk taşlar oraya buraya dağılmıştı.

Margaret von Hessel hıçkırıyordu. Hıçkırıklarından ve oksijen kaynağının tıslamasından başka bir ses duyulmuyordu.

General bağırdı: «İşte sevgili Pöllenberg'in burada. Gözlerini aç da iyi bak. Artık onu geri alabilirsin.»

General, bir kaç saniye Margaret von Hessel'e baktı. Bu arada farkına varmadan silâhının namlusunu da aşağı indirmişti. Dunston, seri bir hareketle elini cebine soktu. Silâhı cebinden çıkarmadan ateşledi, sonra da dışarı çıkarıp bir daha tetiğe bastı. General olduğu yerde sallanıp bir feryat kopardı. Tabancası elinden düştü. Dunston, silâhını bu defa da Paula'ya çevirdi. Oksijen kaynağının alevleri birdenbire genç adamı sarmıştı. Paula'yı hedef alan kurşun duvara saplanmıştı. Bir an için General kızına bakıp birşey söylemek ister gibi oldu. Sonra o göz kamaştıran mavi gözler donuklaştı... General külçe gibi yere yığıldı, hareketsiz kaldı. Paula bir feryat kopardı. Ama Margaret von Hessel'in çığlığı Paula'ninkini bastırmıştı. Yaşlı kadın, acıyla kıvranan Dunston'a bağıırıyordu: «Budala, koca sersem, çok geç kaldın...»

Fisher, Generali yana çevirdi. Adamın gözleri hâlâ açıktı. Bir türlü söyleyemediği kelimeler, ağzının kapanmasını engellemişti. Generalin bir adım ötesinde vaktiyle Pöllenberg Çanağı olan bir yığın altın göz yaşları dökerek ağlar gibiydi.

.

«BUGÜN öğleden sonra gidiyorum.» Prens, birkaç yaş birden almıştı sanki. Gözlerinin altında çizgiler belirmiş, alnı kırış kırış olmuştu. Paula, genç adamın yüzünde bu çizgileri daha önce görmediğinden emindi. Genç adam, yüzündeki o yorgun ve bezgin ifade hariç, olup bitenlerden hiç etkilenmemiş gibi dimdik durmayı başarıyordu. Düşmanları ne derlerse desinler, hiç kimse von Hessel'lerin soğukkanlılığını inkâr edemezdi.

Paula: «Sizi görmeye gelecektim,» dedi, «İngiltere'ye dönüyorum. Anneniz nasıl?» Genç kadın, yaşlı Prensesi son defa, bitkin, yarı baygın bir halde odadan çıkartılırken görmüştü.

Philip sakın bir sesle: «Galiba biraz kendine geldi,» dedi. «Maalesef ben annemin yanına gidemedim henüz.»

«Duygularınızı gayet iyi anlıyorum. Ayrıca çok da üzül-düm.»

«Benim duygularımı anlamanızı hiç istemem. Ağabeyimin karısının öldürüldüğünü biliyordum. Ama çocuktan haberim yoktu. Anneme gelince, bu yaptıkları hiç bir zaman bağışlanamaz. Artık onunla hiç bir şekilde ilgilenmeyeceğim.»

Paula: «Zamanla fikrinizi değiştirebilirsiniz,» dedi.

«Eğer babanız öldürülmeseydi, siz zamanla fikrinizi değiştirebilecek miydiniz?»

«Hayır, hiç sanmam. Size birşey vermek istemiştim. Bir saniye beklerseniz, hemen getireyim. Lütfen oturun. Çok yorgun görünüyorsunuz.»

«Teşekkür ederim,» Philip gülümsemek için kendini zorladı, ama bu da gözlerindeki acı dolu ifadeyi büsbütün kuvvetlendirmekten başka işe yaramadı. «Ben de sizi merak ediyordum, Bayan Stanley. Olayların sizi fazla etkilememiş olmasını diliyordum.»

Bir kaç saniye sonra Paula, genç adamın yanına döndü.

Elinde bir zarf vardı. «Çok berbat durumdaydım ama çok şükür yalnız değildim. Bu da kendimi toplamamı kolaylaştırdı. Artık geçmişî unutabileceğim. Siz de aynı şeyi yapmaya çalışmalısınız.»

«Bu, benim için çok zor olacak. Bir von Hessel olduğum kadar bir Almanım da. Yaşadığım sürece geçmişî unutamayacağım. Annemin yaptıklarını bile bile hayatımı sürdürmeye çalışacağım. İşte işin en zor tarafı da bu ya.»

«Bunları size vermek istiyorum,» Paula, zarfı genç adama uzattı, «Pöllenberg'le ilgili senetler ve babama yazılan o mektup, zarfın içindedir. Bunları yok edebilirsiniz. O zaman kimse işin iç yüzünü öğrenemez. Lütfen zarfı alın.»

Philip, genç kadına baktı: «Size teşekkür etmeyeceğim. Birşey söyleyecek de değilim, fakat düşünce ve duygularımı bildiğinizden eminim...»

Paula: «Birazdan yola çıkmak zorundayım,» dedi. «Eve gitmek istiyorum.»

«İngiltereye mi? Eve mi?»

«Evet.» Paula, genç adama elini uzattı. Philip, resmi bir tavırla genç kadının elini öpecek yerde, avucunda tuttu.

«Hayır. Gelmeyeceğim, Prens Philip. Almanya'daki köklerimi araştırmak babamı aramaktan farksız olacaktı. Artık hayallerle ilişkim kalmadı. Bundan sonra gerçeklerden de kaçmayacağım. Eve döneceğim dedim ve gerçekten de niyetim bu. Allahaismarladık, şansınız açık olsun.»

Philip eğildi, genç kadının elini dudaklarına götürdü.

«Güle güle, Bayan Stanley. Bunun 'Auf Wiedersehen' olmasını dilerdim.»

Kapı kapandı. Philip gitmişti. Paula, telefonun başına geçti. «Ben Bayan Stanley. Lütfen eşyayı indirmek için birini yollar mısınız?»

.

ODADA ölümün derin solukları duyuluyordu. Gerald Ridgeway'in düzensiz soluklariyle birlikte ölümün solukları da bir hızlanıyor bir yavaşlıyordu. Pencereden sızan güneş ışınları, karyolanın ayak ucuna vurmuştu. Son derece sıcak bir gündü, pencerelerin hepsi açık duruyordu. Dışarının gürültüsü, Ridgeway'in ciğerlerinden gelen boğuk sesleri bastırıyordu. Albay son defa soğuk almış, son defa nezle göğsüne inmişti. Artık karısının da başucunda oturup onun ölmesini beklemekten başka birşey yapmasına imkân yoktu. Bayan Ridgeway, kocasının yanından bir saniye olsun ayrılmamış, hastayı eve gelen hemşireye bile emanet edememişti.

Gerald Ridgeway hâlâ kendini biliyordu. Ama dalgın dalgın uyumaktaydı. Biraz sonra bu uyku, ölüm uykusuna dönüşecekti. Bir eli, karısının parmaklarını sıkı sıkı tutmuştu. Arasıra biraz güçlenir gibi oluyor, karısının parmaklarını kuvvetle sıkarak ona cesaret vermeye çalışıyordu. Komşular da Gerald Ridgeway'in hastalığıyla yakından ilgilenmişlerdi. Paula'nın annesi, General hikâyesi gazetelerde yayınlanıp dünya onun dedikodusuyla çalkalanıncaya kadar, komşularını yakından tanımak fırsatını bulamamıştı. Karı kocanın çevrelerinde ördükleri duvarı gazeteler ve televizyon bir çırpıda yıkıvermiş, bütün dünyanın dikkati bu yaşlı karı koca üzerinde toplanmıştı. Ama herşeye rağmen Ridgeway'ler yalnız kalmamışlardı. Bu durumda hiç kimsenin onlarla yüzyüze gelmek istemeyeceğini, bütün kapıların yüzlerine kapanaçağını sanmışlardı. Oysa, tahminlerinin tam aksine, herkes onlara dostça davranmış, anlayış göstermiş ve o en sıkıntılı günlerde Ridgeway'ler bir dakika bile yalnız kalmamışlardı. Kimse ne bir iğneleyici söz söylemiş ne onları suçlamak ister gibi bir tavır takınmıştı. Kasaba halkı Gerald Ridgeway'den yanaydı. Derken bir ay içinde Gerald zatürreye yakalanmıştı. Bayan Ridgeway, kocasını ebediyyen kaybetmek üzere olduğunu biliyordu.

Gerald Ridgeway fısıldadı: «Çok üzgünüm ama sevgilim, daha fazla mücadele edemeyeceğim.»

Kadıncağz yalvardı: «Kendini yorma. Enerjini tüketme. Gözlerini kapa, uyumaya çalış, sevgilim.»

«Bir dakika sonra uyuyacağım, sevgilim. Evet, topu topu bir dakika sonra...» Gerald'ın gözleri kapanmıştı. Artık kendini kaybetmek üzereydi. Pek sıkıntılı anlar geçirdiği muhakkaktı. Yaşlı adam, yarı uyur, yarı uyanık bir halde başını yastıkta çevirip duruyor, göğsünden hırıltılar geliyordu. Paula'nın annesi başını önüne eğip ağlamaya başladı. Kocasını üzmemek için göz yaşlarını tutmuş, hep sakın ve neşeli görünmeye çalışmıştı. Kızıyla evleneceği adam, yaşlı kadından telgrafi alır almaz eve gelmişlerdi. Onlar da aşağıda salondaydılar. Doktor, Gerald Ridgeway'in ancak bir kaç saatlik ömrünün kaldığını söylemişti. Hastanın geceyi çıkarması imkânsızdı. Paula ile nişanlısı giderken Bayan Ridgeway'i de götürmeyi teklif etmişler fakat yaşlı kadın bunu kabul etmemişti.

Gerçi kızının gösterdiği yakınlığa minnettardı ama, artık bunun da bir önemi kalmamıştı. Zira Gerald'ın ölmesiyle Bayan Ridgeway'in de hayatı bir bakıma sona ermiş olacaktı. Kızının gelmiş olması, yaşlı kadın için bir değer, bir anlam taşımıyordu. Ama Paula'nın iyi niyetle annesinin yanına koştugu da bir gerçektir.

Yaşlı kadının parmaklarını sıkan el birden kasıldı, sonra da gevşeyip yana kaydı. Gerald Ridgeway'in gözleri açıldı, karısına bakıyor. Hafif bir kurşunî tabaka gözbebeklerini örtmüş, yaşlı adamın bakışlarını donuklaştırmıştı.

Gerald, boğulur gibi bir sesle: «Bunu önleyemedim,» dedi. «Çok uğraştım, ama sevgilim, başaramadım... Black'i ben öldürdüm. O gün adam Paula'nın bürosundan çıktıktan sonra peşinden gittim ve öldürdüm. Seni korumak için... Hikâyesinin duyulmasını önlemek için...»

Bayan Ridgeway, göz yaşları arasında kocasına baktı. Adamcağızın elini avuçlarının arasına aldı.

«Onu öldürenin sen olduğunu biliyordum,» dedi. «Komite toplantısı olmadığı halde Londra'ya gittiğini farketdiğim zaman gerçeği sezmiştim. Beni sevdiğin için yaptın bunu. Ve haklıydın. Sevgiden başka birşey düşünmediğini biliyorum.»

Gerald mırıldandı: «Başaramadım. Nasıl da acı çektin... Bunu önlemek için herşeyi göze alabilirdim... Sıkıntı çekmeyeceksin değil mi, sevgilim? Sana birşey olmayacak değil mi?»

«Tabii. Senin isteklerini yerine getireceğim Allah izin verirse, yakında gene beraber olacağız.»

Gerald, artık zorlukla konuşuyordu: «Adam hemen öldü. Bastonumu yaktım. Yaptıklarımın hiç pişman değilim, sevgilim. Senin uğruna katlanmayacağım hiç bir fedakârlık yoktu, bunu biliyorsun.»

«Zaten katlanmadığın hiç bir fedakârlık kalmadı.» Bayan Ridgeway, eğilip yüzünü kocasının kine yaklaştırdı, dudaklarını hastanın yanaklarına değdirdi. Gerald'ın çenesi yana kaydı, dudaklarından boğuk bir inilti koptu.

Paula'nın annesi fısıldadı: «Seni seviyorum. Seni seviyorum, Gerald. Tekrar buluşacağımız günü bekleyeceğim.»

Gerald bu sözlere karşılık vermedi. Zaten bunları duymamıştı. Ağzından son bir hırıltı daha koptu. Sonra oda sessizleşiverdi. Karısı, elini erkeğin gözlerine uzattı, yarıkapalı duran gözkapaklarını kapadı. Odadan dışarı çıkmadan önce kocasını son bir defa daha öptü.

Annesi salona girdiği zaman Paula yerinden kalkıp kadının koluna girmişti: «Çok üzgünüm, anne. Keşke elimizden birşey gelseydi...»

Fisher, ana kızı seyrederken, yaşlı annenin kendini kızından uzaklaştırmak ister gibi bir hareket yaptığını farkettti.

Gerçi bu pek kısa sürmüştü ama yaşlı kadının kızı hakkındaki duygularını da açığa vurmaya yetiyordu. Bayan Ridgeway, Paula'nın ona dokunmasından hoşlanmıyordu. Yaşlı kadın odaya gelmiş ve: «Baban öldü,» demekle yetinmişti.

Onları apar topar Londra'dan buraya getiren de gene böyle buz gibi soğuk bir açıklamaydı: 'Baban ölmek üzere. Bunu bilmek istersin diye düşündüm.'

İşte şimdi de o güneşli odada, gayet vakur ve soğukkanlı bir tavır takınarak acı haberi vermişti.

Bayan Ridgeway: «Baban eşi bulunmaz bir insandı,» dedi. «Bana son derece mutlu bir hayat sağladı.»

Bu sözlere verilecek bir karşılık yoktu. Yaşlı kadın kimse-den merhamet beklemediğini belli etmişti. Koltuklardan birine oturmuş, yanına kıvrılan köpeğinin başını okşuyordu. Fisher, Paula'nın şu anda annesinden çok daha perişan yalnız ve çaresiz görüldüğünü farkettili. Hemen genç kadının yanına gitti, elini tuttu.

«Burada kalmamızı istemediğinizden emin misiniz, Bayan Ridgeway?» diye sordu. «Seve seve sizin yanınızda kalabiliriz. Ya da isterseniz sizi de Londra'ya götürebiliriz.»

«Hayır, istemem. Sağolun.» Yaşlı kadın müstakbel damadına hafifçe gülümsemeyi bile başardı. «Beni düşündüğünüzü biliyorum. Ama sizi de Paula'yı da burada tutmak istemiyorum. Yalnız kalmayı tercih edeceğim. Kocam çok severdi burayı.»

Fisher: «Yarın haberleşiriz,» dedi.

Bayan Ridgeway, yerinden kalktı, kızıyla Fisher'in yanına geldi. Elini Fisher'e uzattı. Sonra ana kız bir an için birbirlerini kucaklar gibi oldular, fakat Bayan Ridgeway hemen geri çekildi.

«Buraya kadar geldiğiniz için size teşekkür ederim,» dedi. «Senin kararına da çok sevindim, Paula. Eğer babanla benim başbaşa geçirdiğimiz günlerdeki mutluluğu sen de bulabilir-

sen, gerçekten çok şanslı sayılırsın. Özür dilerim ama sizleri kapıya kadar geçiremeyeceğim. Yukarı gidip biraz yatmak istiyorum.»

Paula'yla Fisher, hemen salondan çıktı, sokak kapısını açıp dışarıya fırladılar. Fisher'in arabası, ön bahçede duruyordu. Genç adam, ön kapıyı açtı, Paula'nın arabaya binmesini bekledi. Sonra arabanın öbür yanına geçip direksiyona yerleşti. Bir sigara yakıp Paula'ya uzattı.

«Sana şimdi birşey söyleyecek değilim,» dedi. «Sadece seni çok sevdiğimi ve benimle çok mutlu olacağını hatırlatmak isterim.» Uzandı, genç kadını öptü. «Artık o kâbus dolu günler sona erdi, sevgilim. İkimiz için de yeni bir hayat başlıyor.»

Fisher, kontak anahtarını çevirdi, motor çalıştı. «Hadi, şurdan basıp gidelim artık...»

UYCAN YAYINLARI'ndan
bugüne kadar çıkan romanları
okudunuz mu?

KÖPEKLER

(6 ayda 3. baskı!)

Amerikalı yönetmen Sam Peckinpah tarafından, Dustin Hoffman'ın unutulmaz oyunuyle beyaz perdeye aktarılmış, Gordon Williams'in çok güçlü bir romanı.

256 Sayfa, 15 Lira.

KIŞ İNSANLARI

Günümüzün güçlü yazarlarından Phyllis Whitney, Kış İnsanları'nda kocasına delicesine âşık bir genç kızın evlilik problemlerine eğilmiş. Bambaşka bir kitap, okuyan, durmak dinlenmek bilmeden, kitabın son satırına kadar bir solukta geliyor.

256 Sayfa, 15 Lira.

ISIRGAN TOHUMU

Jean Anouilh diyor ki: «Dickens'vari, çocuksu bir temizlikte, alçak gönüllü, mırıldanarak anlatılan bir hikâye... Ama fısıltısı kulakları bırakmak bilmiyor.»

336 Sayfa, 15 Lira.

ERKETE

«ERKETE, okuduğum en güçlü, en ürpertici polis romanı! Uzun zaman hatırlanacak birinci sınıf bir kitap!» Norman Mailer böyle diyor.

256 Sayfa, 15 Lira.

VALENTİNA

Napoleon'un Rusya Seferi sırasında geçen, birbirinden sürükleyici olaylar dizisi içinde soluk kesici bir aşkın Evelyn Anthony'nin kaleminden çıkmış büyüleyici hikâyesi.

336 Sayfa, 15 Lira.

MEVSİMLER VE ZAMANLAR

John Haase'in bu romanı eleştirmecilerce «Aşk Hikâyesi»'nden üstün bulunmuş ve 1972'de dünyanın en çok okunan kitapları arasına girmiştir.

238 Sayfa, 15 Lira.

BABA ÖLDÜ

Gerilim dolu, gerçeklere dayanılarak düzenlenmiş, çok başarılı bir «Mafia» romanı. Silâhların sesinden, kimse kimsenin ne dediğini duymıyor.

272 Sayfa, 15 Lira.

EVELYN ANTHONY

PÖLLENBERG MİRASI

Pöllenberg Mirası, günümüzün en çok okunan yazarlarından Evelyn Anthony'nin son ve en başarılı eseri...

İspanya'da gölgelere gömülmüş yaşantısını sessizce sürdüren bir Nazi generalinin, kızını paha biçilmez bir hazinenin peşine salivermesiyle birden gerilim dolu bir olaylar dizisi beliriveriyor önümüzde.

Uykusuz geceler vaat eden, birinci sınıf bir roman...